Detektiv

Arthur Hailey

Památce
STEPHENA (STEVA) L. VINSONA,
někdejšího seržanta tajné policie zoddělení vražd Miamské městské policie, rádce a dobrého přítele, který zemřel ve věku padesáti dvou let krátce před dokončením knihy.

Život připomíná Damoklovu hostinu, meč stále visí.
VOLTAIRE

PRVNÍ ČÁST

1.

27. LEDNA VE 22:35 BYL už Malcolm Ainslie v půli cesty k východu z oddělení vražd, když tu se za ním rozezvonil telefon. Instinktivně se zastavil a ohlédl se. Později toho litoval.

Detektiv Jorge Rodriguez rychle přešel k opuštěnému psacímu stolu, zvedl sluchátko, chvíli naslouchal a pak zavolal na Ainslieho: „Pro vás, seržante!“

Ainslie se vrátil ke svému psacímu stolu, odložil knihu, kterou nesl, a chopil se telefonu. Z jeho pohybů vyzařoval klid a vnitřní řád. Jedenačtyřicetiletý urostlý seržant tajné policie měřil sto osmdesát tři centimetry a navenek se od dob, kdy hrával za mužstvo střední školy zadáka, příliš nezměnil. Jen náznak bříška prozrazoval neracionální výživu - celkem běžný jev u detektivů, kteří většinou musí jíst v běhu.

Od večera ve čtvrtém poschodí hlavní budovy Miamské městské policie, v kancelářích oddělení vražd, panoval klid. Působí tu celkem sedm vyšetřovacích týmů, které se skládají ze seržanta-inspektora a tří detektivů. Členové týmů, kteří slouží dnes v noci, jsou všichni v terénu, zahájili vyšetřování tří různých, spolu nesouvisejících vražd ohlášených v posledních hodinách. Ve floridském Miami tempo masakrováni lidí polevuje zřídka.

Oficiálně trvá pracovní směna v oddělení vražd deset hodin, ale často se prodlužuje, protože vyšetřování musí pokračovat. Malcolmovi Ainsliemu a Jorgemu Rodriguezovi skončila služba před několika hodinami, ale pokračovali v práci až do těchto chvil.

Ainslie si pomyslel, že mu určitě telefonuje jeho manželka Karen. Zajímá ji, kdy přijede domů, nemůže se dočkat, neboť tím začne jejich dlouho plánovaná krátká dovolená. Tentokrát jí může směle oznámit, že už je na cestě, doúřadoval, udělal za vším tečku - a Karen, Jasonovi i jemu se rozsvítila zelená, nic jim nebrání zítra ráno nastoupit do letadla společnosti Air Canada mířícího z Miami do Toronta.

Ainslie potřeboval vysadit. Byl sice fyzicky v pořádku, ale nedostávalo se mu už té neomezené energie, jíž překypoval, když před deseti lety nastoupil k policii.

Včera si při holení všiml, že jeho řídnoucí tmavé vlasy prokvétají stále víc šedinami. A taky že mu přibyly vrásky, nepochybný následek stresů příznačných pro práci v oddělení vražd. Oči - pozorné a pronikavé - prozrazovaly skepsi a deziluzi, neboť po dlouhá léta viděly lidskou přirozenost z té nejhorší stránky.

Karen ve chvíli, kdy se pozoroval, stanula za ním, přečetla mu myšlenky, což se jí dařilo často, prohrábla mu rukou vlasy a pronesla: „Stejně se mi pořád líbí, co vidím.“

Přivinul Karen k sobě a pevně ji objal. Karen mu sahá hlavou jen k ramenům. Laskal se tvářemi s jejími jemnými hedvábnými kaštanovými vlasy, blízkost těla toho druhého je jako vždycky oba vzrušovala. Přejel jí prstem pod bradou, pozvedl tvář a líbali se.

„Není mě zrovna moc,“ prohlásila Karen krátce po jejich zasnoubení. „Ale tím víc je ve mně lásky a všeho, co budeš potřebovat.“ A to se prokázalo.

V očekávání, že zaslechne Karenin hlas, se Ainslie usmál a převzal od Jorgeho telefon.

Hluboký, zvučný hlas oznámil: „Tady otec Ray Uxbridge. Jsem kaplan Floridské státní věznice.“

„Ano, já vím.“ Ainslie se s Uxbridgem několikrát setkal a nezahořel k němu sympatiemi. Přesto se zdvořile zeptal: „Co si přejete, otče?“

„Jeden zdejší vězeň má být zítra ráno v sedm hodin popraven. Jmenuje se Elroy Doil. Tvrdí, že vás zná.“

„Ovšemže mě Zvíře zná,“ řekl Ainslie úsečně. „Pomohl jsem ho dostat do Raifordu.“

Hlas začal znít nasupeně. „Hovoříme o lidské bytosti, seržante. Vyhněte se laskavě tomu přízvisku.“

Ta reakce Ainsliemu připomněla, proč Raye Uxbridge nemá rád. Je důležitý jako hovno.

„Všichni mu říkají Zvíře,“ odvětil Ainslie. „Říká si tak sám. Navíc způsob, jakým zabíjel... je horší než zvíře.“

Vlastně to byla soudní lékařka dadeského okresu, doktorka Sandra Sanchezová, ta při pohledu na zohavená těla prvních dvou obětí z dvanácti vražd, jež se Elroyi Doilovi připisují, zvolala:

„Panebože! Viděla jsem lecjaké hrůzy, ale tohle je dílo zvířete v lidské podobě!“

Její komentář se uchytil a rozšířil.

Uxbridgeův hlas v telefonu pokračoval. „Pan Doil mě požádal, abych vám vyřídil, že než zemře, rád by se s vámi setkal.“ Odmlčel se a Ainslie si představil, jak se kněz dívá na hodinky. „Do popravy zbývá něco málo přes osm hodin.“

„Uvedl Doil, proč se chce se mnou setkat?“

„Ví, že vy jste rozhodující měrou přispěl k jeho zatčení a odsouzení.“

„Tak oč běží?“ zeptal se Ainslie netrpělivě. „Chce mi před smrtí plivnout do tváře?“

Nastala váhavá odmlka. „Rozmlouval jsem s vězněm. Podotýkám, že obsah rozhovoru kněze s odsouzencem je důvěrný a...“

Ainslie ho přerušil. „To dobře vím, otče, ale *já* zas podotýkám, že jsem v Miami, přes šest set kilometrů daleko, a neprosedím za volantem celou noc proto, že chlapovi přeskočilo a chce se mnou jen tak pokecat.“

Ainslie dopřával Uxbridgeovi čas.

Kněz se po chvíli odhodlal.

„Řekl, že se chce doznat.“

Odpověď s Ainsliem zacloumala - to bylo to poslední, co čekal. Cítil, že se mu zrychluje pulz.

„Doznat? K čemu? Ke všem vraždám?“

Položil samozřejmou otázku. Během soudního procesu, v němž byl obžalován z odporné dvojnásobné vraždy, shledán vinným a odsouzen k trestu smrti, Doil navzdory přesvědčivým důkazům proti němu trval na své nevině. Stejně vehementně popíral vinu na dalších deseti vraždách, z nichž ho ovšem státní zástupkyně neobžalovala, přestože vyšetřovatelé se nevzdali přesvědčení, že spáchal celou sérii dvojnásobných vražd.

Nelítostná brutalita všech dvanácti vražd vyvolala celonárodní rozruch a hrůzný otřes. Po skončení soudního procesu napsal agenturní novinář: „Elroy Doil je nejpádnějším argumentem pro zachování hrdelního trestu. Škoda že na elektrickém křesle zemře příliš lehce a nebude trpět jako jeho oběti.“

„Nemám tušení, k čemu se hodlá doznat. Na to se ho musíte zeptat sám.“

„Prd musím!“

„Dovolte!“

„Řekl jsem ‚prd´, otče. Určitě jste to slovo už taky párkrát použil.“

„Vulgárnost si vyprošuji!“

Ainslie nad tím dilematem, které se před ním náhle otevřelo, hlasitě zaúpěl.

Jestli se Zvíře chystá v poslední chvíli dát za pravdu soudu a doznat se i ke spáchání ostatních vražd, *musí* se to úředně zaznamenat. Několik výřečných osob včetně skupiny protestující proti absolutnímu trestu nepřestalo podporovat Doilovo tvrzení o jeho nevině a poukazovalo na zmanipulování soudního procesu pod tlakem veřejnosti, která požadovala, aby byl někdo - kdokoli a co nejrychleji - dopaden. Doilovo doznání by tyto argumenty vyvrátilo.

Otázkou pochopitelně zůstávalo, co Doil myslel slovy „doznat se“. To, co tím rozumí zákon, anebo něco neurčitějšího, blízkého zpovědi? Před soudem ho jeden ze svědků označil za náboženského fanatika, který přežvykuje „šílená, absurdně zkomolená dogmata“.

Ať už se chce Doil svěřit s čímkoli, vzhledem k důvěrné znalosti průběhu událostí byl Ainslie nejkvalifikovanější osobou, která se ho může dotázat na zásadní věci. Tudíž musí, prostě *musí* jet do Raifordu.

Ztrápeně se sesunul na židli u psacího stolu. Nemohlo to přijít v nevhodnějším okamžiku. Karen se určitě rozzuří. Právě minulý týden ho v jednu hodinu v noci přivítala hned za dveřmi jejich domu a udělala mu přednášku. Ainslie se právě vrátil od hrůzné vraždy spáchané ve zločineckém podsvětí a zmeškal slavnostní večeři k výročí jejich sňatku. Karen v růžové noční košili zablokovala předsíň a energicky pravila: „Takhle se prostě dál nedá žít, Malcolme. Skoro tě nevidíme. Nemůžeme se na tebe spolehnout. A když se konečně dostaneš domů, jsi po šestnáctihodinové směně tak utahaný, že jen spíš. Tohle se musí změnit. Musíš se rozhodnout, na čem ti víc záleží.“ Karen odvrátila oči a tiše dodala: „Myslím to vážně, Malcolme. Nežertuju.“

Pochopil přesně, co Karen trápí. A cítil s ní. Jenže nic není tak jednoduché, jak se zdá.

„Jste tam ještě, seržante?“ dožadoval se ho Uxbridgeův hlas.

„Ke vší smůle ano.“

„Tak přijedete, nebo ne?“

Ainslie zaváhal. „To Doilovo doznáni, otče - rozumí se tím doznání v obecném smyslu?“

„Asi vám dobře nerozumím.“

„Hledám kompromisní řešení, abych nemusel jet do Raifordu. Souhlasil byste, aby se Doil doznal vám za přítomnosti vězeňského dozorce? Tím by to získalo oficiální platnost.“

Ainslie věděl, že nastalé ticho předznamenává výbuch, proto ho nepřekvapil. „Proboha ne! To je neslýchané! Jsem kněz, šlo by o svátost zpovědi, a ta je vázána tajemstvím, nesmí u ní být svědek. Zvlášť vy byste to měl vědět.“

„Ano, ovšem. Promiňte.“ Dlužil Uxbridgeovi přinejmenším omluvu. Učinil jen poslední zoufalý pokus vyhnout se cestování. Ukázalo se, že jiná alternativa neexistuje.

Nejrychleji by dorazil do státní věznice leteckou linkou do Jacksonvillu nebo Gainesvillu, z obou míst je to kousek cesty autem. Jenže civilní letecká doprava funguje jen přes den. Do Raifordu se dostane před Doilovou popravou jedině autem. Ainslie mrkl na hodinky. Zbývá osm hodin. To stěží stačí, aby dojel na místo.

Pokynul Rodriguezovi, který pozorně naslouchal. Ainslie zakryl mikrofon rukou a tiše řekl: „Potřebuju, abyste mě odvezl do Raifordu, a to hned. Vyberte hlídkový vůz, a ať má plnou nádrž. Počkejte na mě u výjezdu z garáží. A vezměte mobilní telefon.“

„Ano, seržante.“ Jorge vysprintoval ze dveří.

Kněz pokračoval ve stále hněvivějším tónu. „Aby bylo jasno, seržante. Považuji rozhovor s vámi za nechutný. A vedu ho v rozporu s vlastním svědomím jen proto, že mě o to požádal nebožák, který se chystá na smrt. Doil ví, že jste byl taky knězem. Prohlásil, že mně se zpovídat nebude. Jeho pokřivená, zbloudilá mysl si přeje doznat se vám. Přestože se mi to bytostně příčí, musím respektovat jeho přání.“

A je to tady, jako vždycky.

Od okamžiku, kdy zaslechl ve sluchátku Uxbridgeův hlas, Ainslie něco takového předpokládal. Zkušenost ho naučila dvěma věcem. Za prvé že jeho vlastní minulost má ve zvyku vynořit se naprosto nečekaně - a Uxbridge o ní dobře ví. Za druhé že nikdo se nechová vůči někdejšímu katolickému knězi zaujatěji a nepřátelštěji než ten, kdo je stále knězem. Všichni jsou tolerantnější, dokonce i katolická laická veřejnost a duchovní jiných vyznání. Katoličtí kněží nikoli. Ainslie jejich zavilost připisoval závisti - čtvrtému smrtelnému hříchu.

Už je tomu deset let, co se Ainslie vzdal kněžství. Proto řekl do telefonu: „Poslyšte, otče, jako policistu mě nezajímá zpověď, ale doznání ke zločinu nebo zločinům, které Zvíře spáchal. Jestli mi chce před smrtí svěřit pravdu, poslechnu si ji a položím mu pochopitelně několik otázek.“

„Chcete ho snad vyslýchat?“ zeptal se Uxbridge. „K čemu, v tomhle stadiu?“

Ainslie se neudržel. „Díváte se někdy na televizi? Viděl jste ty malé místnosti bez oken, kde vysedáváme s podezřelými a klademe jim spoustu otázek?“

„Pan Doil dávno není podezřelý.“

„Podezříváme ho z několika dalších zločinů a je ve veřejném zájmu zjistit, co se dá.“

„Ve veřejném zájmu, nebo abyste ukojil svou osobní ctižádost, seržante?“ zeptal se Uxbridge pochybovačně.

„Co se týče Zvířete Doila, moji ctižádost ukojilo, že byl shledán vinným a odsouzen. Ale povinnost mi velí dopátrat se všeho, co je v mých silách.“

„Mně zase víc záleží na duši toho člověka.“

Ainslie se zasmál. „Výborně. Fakta jsou moje záležitost, duše patří vám. Zatímco budu na cestě, zapracujte na Doilově duši, já ho pak od vás převezmu, ano?“

Uxbridgeův hlas o něco klesl. „Trvám na tom, Ainslie, abyste se předem zavázal, že během rozhovoru s Doilem nebudete předstírat jakoukoli pastýřskou pravomoc. Dále...“

„Já pod vaši pravomoc nespadám, otče.“

„Mně pastýřskou pravomoc svěřil Bůh!“ zaburácel Uxbridge.

Ainslie jeho nabubřelý výstup přešel. „Poslyšte, zbytečně marníme čas. Vyřiďte Zvířeti, že se k němu určitě dostanu dřív, než zaklepe bačkorama. A vás ujišťuju, že nesehraju úlohu, která mi nepřísluší.“

„Dáte mi na to čestné slovo?“

„Propána, toseví, čestné slovo. Kdybych se chtěl natřásat jako kněz, nevzdal bych se kněžství, ne?“

Ainslie zavěsil.

Rychle znovu zvedl sluchátko a vyťukal číslo poručíka Lea Newbolda, velitele oddělení vražd, který po službě odjel domů. Ozval se příjemný ženský hlas s jamajským přízvukem. „Dům Newboldových.“

„Dobrý večer, Devino. Tady Malcolm. Můžu mluvit se šéfem?“

„Už spí, Malcolme. Mám ho vzbudit?“

„Nic jiného nezbývá, Devino. Omluvte mě.“

Ainslie netrpělivě čekal, podíval se na hodinky, počítal vzdálenost, čas a průměrnou rychlost. Jestli se jim nic nepostaví do cesty, stihnou to. Ale nemají žádnou časovou rezervu.

Zaslechl cvaknutí, jak někdo zvedl paralelní linku, a rozespalý hlas. „Zdar, Malcolme. Sakra, co to znamená? Nemáte být na dovolené?“ Leo Newbold mluvil s týmž patrným jamajským přízvukem jako jeho manželka.

„Taky jsem v to doufal. Jenže do toho něco vlezlo.“

„Jako vždycky, co? Povídejte.“

Ainslie shrnul rozhovor s otcem Uxbridgem a zakončil tím, že se musí ihned vydat na cestu. „Volám, abyste to odsouhlasil.“

„To se rozumí. Kdo bude řídit?“

„Beru si Rodrigueze.“

„Dobře. Ale pozor na něj, Malcolme. Ten chlap jezdí jako bláznivý Kubánec.“

Ainslie se zasmál. „Přesně to potřebuju.“

„Nepokazíte tím rodině dovolenou?“

„Nejspíš ano. Ještě jsem Karen nevolal. Udělám to cestou.“

„Zatraceně! To mě vážně mrzí.“

Ainslie se Newboldovi zmínil o rodinných plánech na zítřek - chtěli oslavit zároveň osmé narozeniny syna Jasona a pětasedmdesátiny jeho dědečka z matčiny strany, penzionovaného brigádního generála kanadské armády George Grundyho.

Grundyovi bydlí na okraji Toronta. Vzhledem k dvojnásobné oslavě se organizovalo rodinné shromáždění.

„Kdy odtud odlétá letadlo do Toronta?“ otázal se Newbold.

„V devět pět.“

„A kdy popraví Zvíře“

„V sedm.“

„Takže tam skončíte zhruba v osm. Nestihnete se vrátit do Miami. Zjistil jste si, jak se létá do Toronta z Jacksonvillu nebo Gainesvillu?“

„Ještě ne.“

„Zapracuju na tom, Malcolme. Brnkněte mi z auta asi za hodinu.“

„Děkuju. Ozvu se.“

Cestou z oddělení vražd se Ainslie zastavil pro magnetofon s příslušenstvím, který lze skrýt pod oblečení. Ať bude Doilova poslední výpověď jakákoli, jeho slova ho přežijí.

Jorge Rodriguez čekal v přízemí policejní budovy na strážnici. „Převzal jsem auťák. Stání třicet šest. A mám mobilní telefon.“ Jorge byl nejmladším detektivem oddělení vražd a Ainslieho chráněncem - a jeho horlivost se teď hodila.

„Tak jedem.“

Vyběhli z budovy a okamžitě se zalkli nedýchatelnou vlhkostí, která dolehla na Miami už před

několika dny. Ainslie pohlédl k nebi, až na několik kupovitých mraků jasnému, plnému hvězd a s měsícem v půli.

Jorge skočil za volant a za chvilku vyrazili z policejního parkoviště a zabočili na Třetí severozápadní avenue. O dva bloky dál najeli na severní rampu mezistátní dálnice číslo 95. Po sedmnácti kilometrech ji vymění za floridskou dálnici, po níž pojedou zhruba pět set kilometrů.

Bylo 23:10 hodin.

Hlídkovému autu, o něž Ainslie požádal, nechybělo nic ze služební výbavy včetně klimatizace: modrobílý Chevrolet Impala s emblémem miamské policie nemohl nikdo zaměnit s civilním vozidlem.

„Mám zapnout maják a sirénu?“ zeptal se Jorge.

„Zatím ne. Uvidíme, jak to bude odsejpat, teď na to šlápněte a nepovolte.“

Provoz byl řídký, jeli stodvacítkou a věděli, že hlídkový policejní vůz nikdo nezastaví pro překročení povolené rychlosti ani za hranicemi jejich oficiální působnosti.

Malcolm se uvelebil na sedadle a díval se oknem před sebe. Pak sáhl po mobilním telefonu a vyťukal vlastní číslo domů.

2.

„TO SE MI SNAD zdá, Malcolme! Něco tak neuvěřitelného!“

„Lituju, ale je to pravda,“ řekl Karen nevesele Ainslie.

„Ty *litueš*! Koho lituješ?“

O chviličku předtím, když se Malcolm ohlásil, první Karenina otázka zněla: „Kdy přijedeš domů, miláčku?“

Jakmile jí sdělil, že se v noci doma neobjeví, vybuchla jako málokdy.

Snažil se vysvětlit, co ho čeká, ospravedlnit se, ale neuspěl. Důrazně pokračovala. „Snad nelituješ tu lidskou zrůdu, která skončí na elektrickém křesle - a dobře jí tak? Jenže tobě by spíš bylo líto, kdybys přišel o zlatý hřeb, o tečku za jedním z tvých pitomých případů, viď? Přitom *nelituješ*, kdepak, ani v nejmenším nelituješ, že zklameš vlastního syna v den jeho narozenin. Tvůj *syn*, Malcolme, pokud jsi na to zapomněl, tvůj syn se na zítřek těší, počítal dny, věřil ti...“

Ainslie klesal na mysli: všechno, co Karen řekla, byla pravda. A přesto... *jak* to udělat, aby Karen pochopila? Aby pochopila, že policajt, zvlášť detektiv oddělení vražd, je pořád ve službě. A *povinnost* mu velí, aby jel. Že *nemohl* na kaplanův telefonát reagovat jinak a že to, co se děje v jeho soukromém životě, musí jít stranou.

„Kvůli Jasonovi se cítím hrozně,“ přiznal upřímně. „To snad chápeš.“

„Myslíš? Ne, to teda nechápu. Protože kdyby ti na nás trochu záleželo, byl bys tu teď s námi, místo abys jel za *vrahem* - to jemu jsi dal přednost přede vším, hlavně před vlastní rodinou.“

„Já tam *musím* jet, Karen,“ řekl Ainslie ostřeji. „Nemám zkrátka na vybranou. Nemám!“

Protože mlčela, pokračoval. „Podívej, pokusím se chytit letadlo z Jacksonvillu nebo Gainesvillu, takže se sejdeme v Torontu. Mohla bys mi vzít kufr.“

„Ty máš cestovat s *námi* - my tři tvoříme rodinu! Jason a já jsme tvoje rodina! Copak jsi na to *dočista* zapomněl?“

„Uklidni se, Karen!“

„A pak je tu taková drobnost, *můj* otec slaví narozeniny, kulaté, pětasedmdesátiny, a kdo ví, kolikrát ještě bude narozeniny slavit. Nikdo z nás ti očividně nestojí za pozornost - ve srovnáni s tím netvorem, se Zvířetem. Tak mu říkáš, ne? *Zvíře* dostal přednost před námi všemi.“

„To není pravda!“ zaprotestoval. „Tak to dokaž! Kde teď jsi?“

Ainslie se podíval na dálniční značení. „Nemůžu se vrátit, Karen. Mrzí mě, že to nechápeš, ale nedá se nic dělat.“

Žena se na chvilku odmlčela. Když se znovu vzchopila, mluvila zajíkavě - a on věděl, že má pláč na krajíčku. „Uvědomuješ si, co nám provádíš, Malcolme?“

Než stačil odpovědět, zaslechl cvaknutí. Zavěsila.

Sklíčeně vypnul mobilní telefon. Provinile si připomněl, kolikrát Karen zklamal tím, že dal přednost služební povinnosti před rodinou. Vybavila se mu slova, jež mu Karen vmetla do tváře před týdnem. *Takhle se prostě dál nedá žít, Malcolme*. Pevně doufal, že to nemyslí vážně.

Ticho v autě se prodlužovalo a Jorge je rozumně nepřerušoval. Až po delší době Ainslie zasmušile utrousil: „Moje žena si nemůže vynachválit, že se provdala za poldu."

„Vyváděla hodně?" reagoval Jorge opatrně.

„Nechce nic pochopit," odpověděl Ainslie. „Prý jsem zkazil dovolenou jen proto; že si chci poklábosit se zabijákem, který k ránu zemře. Copak by se takhle zachoval dobrý manžel?"

Jorge pokrčil rameny. „Jste detektiv oddělení vražd. Některý věci prostě musíte udělat. A nedají se vždycky vysvětlit někomu zvenčí." Dodal: „Nikdy se neožením."

Náhle Jorge sešlápl plynový pedál až na podlahu, prudce vyrazil z jízdního pruhu, aby předjel pomalejší vůz, jenže zkřížil dráhu jinému vozidlu, které se zezadu propracovávalo před ně. Ohrožený řidič na protest protáhle zahoukal.

„*Proboha! Mějte rozum!*" vykřikl Ainslie. Nato se otočil na sedadle a zamával autu za nimi v naději, že si to řidič vyloží jako omluvu. „K ránu má zemřít Doil, ne my!" soptil.

„Promiňte, seržante." Jorge se zazubil. „Podle rozkazu jedu co nejrychleji."

Leo Newbold měl pravdu, uvažoval Ainslie. Jorge někdy jezdí jako cvok, ale nikdy neztrácí kubánský šarm. Jeho osobní kouzlo podivuhodně působí na ženy - na spoustu krásných, chytrých žen, které Jorgeho provázejí všude a pravděpodobně ho i zbožňují-, ale on průběžně, bez udání důvodu, nahrazoval jednu druhou.

„*Proč* byste se taky při vašem životním stylu ženil," poznamenal Ainslie.

„V mým věku je potřeba zachovat si možnost volby."

„To se vám rozhodně daří. Jste prvotřídní protřelý Romeo. Vezměte si včerejšek - ani Ernestina neodolala vašemu kouzlu."

„Ernestina je šlapka, seržante. Tu okouzlí každý chlap s peněženkou v kapse."

„Měl jsem v kapse pětačtyřicet dolarů a nevyjela po mně."

„Ne. Totiž ono... těžko říct... lidi si vás považujou. Těm holkám by to připadalo, jako by se nabízely vlastnímu strejdovi."

Ainslie se usmál a tiše řekl: „Včera jste si vedl dobře, Jorge. Byl jsem na vás pyšný."

A zabořil se do sedadla...

Postarší turista Werner Niehaus řídil cadillac z půjčovny a zapletl se v labyrintu miamských ulic-mnohé nesou stejná jména, jiné jsou zase známy pod dvěma. Lidé tu zbloudí často, dokonce i místní. Zmatený Němec se naneštěstí zatoulal do nechvalně známé městské části Overtown, kde byl přepaden, oloupen a zastřelen. Jeho mrtvolu vyhodili pachatelé z auta, které rovněž odcizili. Zabíjeli svévolně a zbytečně. Oloupení, pravděpodobně hlavního cíle, mohli dosáhnout i bez vraždy. Ve státě byl ihned po zmizelém autě vyhlášen VÝHLED - výzva k hledání.

Vraždy zahraničních turistů vždycky vzbuzují mezinárodní pozornost, proto všichni představitelé města počínaje starostou, členy správní komise magistrátu a náčelníkem policie naléhali, aby byl případ rychle vyřešen. I když nic neodvrátí od Miami nelichotivou publicitu, rychlé dopadení pachatelů může otupit negativní důsledky.

Druhý den dopoledne Jorge v doprovodu Malcolma Ainslieho křižoval Overtownem v neoznačeném autě a pátral po stopách nebo svědcích. Ainslie svěřil výběr trasy Jorgemu a na rohu Třetí severozápadní avenue a Čtrnácté ulice spatřil dva dealery drog, které znal pod přezdívkami Satanáš a Prcek. Na Prcka byl vydán zatykač pro spáchání těžkého zločinu.

Jorge vyrazil z auta, Ainslie za ním. Detektivové se přibližovali ze dvou stran a odřízli jim cestu k úniku. Satanáš si něco nacpal do kalhot. Tvářil se nenuceně.

Jorge se ujal slova. „Hej, Satanáši, jak se vede?"

Odpověď zněla ostražitě. „Ale jo, ujde to, šéfe."

Dealeři a detektivové se navzájem pozorovali. Všichni věděli, že když policisté využijí svého práva a na místě je prohledají, objeví drogy, možná i zbraně - a v tom případě by si dealeři, oba s bohatým trestním rejstříkem, dlouho poseděli v kriminále. Jorge se zeptal poďobaného, sto

pětapadesát centimetrů vysokého Preka: „Viš něco o tom, že tu včera zavraždili německýho turistu?“

„Jo, z televize. Syčáci, voddělávaj turisty na potkání, jsou to fakt děsný grázlové.“

„Šuška se něco?“

„Něco jo.“

Ainslie se chopil iniciativy. „Oba si můžete polepšit, když nám sdělíte jména.“

Návrh byl jasný: *Uzavřeme dohodu*. Vyřešení případu vraždy se pro detektivy stalo nejvyšší prioritou. Oplátkou za informace lze přehlédnout méně významné zločiny - dokonce i zatykač.

„Žádný zasraný jména neznám,“ hájil výchozí pozici Satanáš.

Jorge vykročil k autu. „Tak společně zajedeme na stanici.“

Satanáš i Prcek věděli, že na policii by museli absolvovat důkladnou tělesnou prohlídku - a nezapomnělo by se ani na Prckův zatykač.

„Počkejte s tím!“ navrhl Prcek. „Zaslechnul jsem v noci mezi kurvama, že tu odpráskli bílýho chlápka a dvojka šikulů sebrala jeho fáro.“

„Ty dámy to viděly?“ naléhal Jorge.

Prcek pokrčil rameny „Možná.“

„Jak se jmenujou?“

„Oprsklá Ernestina a Vášnivka.“

„Kde je najdeme?“

„Ernestina přespává mezi Třetí a řekou. Kde Vášnivka, nevím.“

„Myslíš v kempu bezdomovců mezi Třetí ulicí a North River?“ ptal se dál Jorge.

„Jo.“

„Jestli jste zpívali falešně, vrátíme se pro vás,“ přislíbil Jorge párečku. „Jestli čistě, máte to u nás.“

Jorge a Ainslie se vrátili k autu. Najít jednu z prostitutek trvalo hodinu.

Tábor bezdomovců byl původně parkovištěm, desítky nevyužívaných parkovacích hodin tu teď nesmyslně trčí mezi nesčetnými chatrnými přístřešky z kartonu a jiných obalových materiálů - obnažená, koncentrovaná špína a hnus, připomínající brlohy v nejzaostalejších rozvojových zemích. Uprostřed toho zoufale, nedůstojně existují lidské bytosti. Ležení a jeho okolí tone v odpadcích. Jorge a Ainslie opatrně vystoupili z auta s vědomím, že mohou kdykoli šlápnout do výkalů.

Zjistili, že Oprsklá Ernestina a Vášnivka společně obývají překližkovou bednu, která podle nápisu zhotoveného šablonou kdysi obsahovala pneumatiky na nákladní automobily. Bedna stála na okraji někdejšího parkoviště, až u řeky. Někdo v ní vyřízl otvor a ze získaného materiálu zhotovil dveře. Zvenčí na nich spočíval visací zámek.

Jorge a Ainslie se nezdržovali. Projížděli „kraj šlapek“ vymezený Biscayne Boulevardem, Osmou severojižní ulicí, Biscayneskou a Jedenáctou ulicí, East Flagler Avenue a Třetí Avenue. A přeptávali se nemnoha prostitutek šlapajících přes den na Ernestinu a Vášnivku. Nikdo je od rána neviděl, a tak se detektivové nakonec vrátili do útočiště bezdomovců.

Tentokrát našli hrubě vyřezané dveře do překližkového obydli Ernestiny a Vášnivky odemčené a otevřené. Jorge strčil do temného interiéru hlavu.

„Haló, Ernestino! Hlásí se ti polda, přítel člověka. Jak se hejbe kšeft?“

Ozval se chraplavý hlas. „Kdyby se slušně hejbal, nebydlím v tomhle chlívu. Chceš si šoustnout, poldíku? Udělám ti výhodnou cenu.“

„Sakra! Zrovna mě tlačí čas, vyšetřuju vraždu. Proslejchá se mezi lidma, že ty a Vášnivka jste to viděly.“

Ernestina vyhlédla z přítmí ven. Jorge jí hádal tak dvacet let, přestože se chovala jako dvojnásobně starší žena. Měla černou pleť a kdysi byla krásná, ale odulou tvář od té doby poznamenaly hluboké vrásky. Uchovala si však pěknou postavu. V bílé kombinéze vynikalo štíhlé tělo a pevná prsa. Ernestina se zadívala do Jorgeových očí a pookřála.

„Vidíme leccos,“ odtušila. „Jenže ne všechno si pamatujeme.“

„Ale když vám pomůžu, vzpomenete si, ne?“

Ernestina se nevyzpytatelně usmála. Věděl, že to znamená ano.

Tak to s prostitutkami chodí, proto s nimi detektivové pěstují přátelství a spojenectví. Prostitutky jsou studnicí informací a prozradí je, pokud se jim líbí policajt nebo navržená dohoda. Ale samy se dobrovolně nepřihlásí a musí se jim pokládat správné otázky.

Jorge začal oťukávat situaci. „Nemakala jsi včera v noci náhodou na Třetí severozápadní a Dvanáctý ulici?“

„Co já vím. Možná.“

„A nezahlídla jsi náhodou dva poděsy, jak se vrhli na fáro řízený bílým páprdou, kterýho hned pak odpráskli a vyhodili z bouráku?“

„Ne, ale zahlídla jsem barevnýho hošana a takovou lacinou bílou kočičku, jak stopli fáro se starým chlápkem a pak udělali to, co říkáš.“

Jorge letmo pohlédl na Ainslieho, který pokývl, protože cítil, že narazili na zlatou žílu. „Takže si to ujasníme,“ pokračoval Jorge. „Zahlídla jsi černýho chlapa a bílou ženskou, ano?“

„Jo.“ Ernestina se mu podívala zpříma do očí. „Než ti řeknu víc... nezapícháš si, poldo?“

„Jestli si nebudeš vymejšlet, dostaneš stovku.“

„Prima.“ Očividně ji to potěšilo.

„Víš, jak se jmenujou?“

„Ten černej frajer je Žabák Kermit. Vypadá jako žabák, oči mu divně lezou z důlků. Je to pěknej hajzl, hned se ohání stříkačkou.“

„A ta žena?“

„Prej se jmenuje Maggie, nehne se od Kermita. Dřepěli v restauraci na Osmý ulici, pak se oba sebrali a sháněli herák.“

„Když přinesu pár fotek, poznáš je?“

„Seví, cukrouši, pro tebe všechno.“ Ernestina natáhla ruku a přejela Jorgemu po tváři. „Seš roztomilej.“

Usmál se, ale držel se věci. „A co Vášnivka? Taky nám pomůže?“

„To se musíš zeptat jeho.“

Jorge užasl. „*Jeho*?“

„Vášnivka je pták, co se chce přejinačit,“ vysvětlila Ernestina. „Jmenuje se Jimmy McRae.“

Ainslie hlasitě zaúpěl. „Toho za svědka neberu. V žádném případě!“

Jorge přikývl. Muž, který touží po změně pohlaví a zatím se obléká a žije jako žena, není v podsvětním obchodě s rozkoší ničím mimořádným. Vášnivka navíc usiloval o kariéru ženské prostitutky. S takovou perverzní osobou nelze předstoupit před soud. Porota by se zatvrdila. Kampak s Vášnivkou! Ernestina bude dobrou svědkyní - a možná ještě někoho najdou.

„Jestli se prokáže, že si nevymejšlíš, stavíme se tu za pár dní s prachama,“ přisíbil Jorge Ernestině.

Detektivové mohli zanést platby informátorům na účet výdajů.

V tom okamžiku se z Ainslieho policejní vysílačky ozvalo operační číslo jejich dvojice: 1910.

„Slyším,“ odpověděl Ainslie.

„Zavolejte poručíkovi.“

Ainslie použil téže vysílačky napojené zároveň na telefonní síť a vyťukal číslo Lea Newbolda.

„V Niehausově případu došlo ke zlomu,“ spustil Newbold. „Státní policie našla ukradené auto i s oběma podezřelými. Vezou je k nám.“

‚Nepovídejte,“ vydechl Ainslie a nahlédl do poznámek. „Černého chlapíka jménem Kermit a bílou holku Maggie?“

„Správně! Souhlasí. Jak to víte?“

„Jorge Rodriguez má svědkyni. Prostitutku. Může je identifikovat.“

„Jorgemu gratuluju. Radši hned přijeďte. Ať to rychle spláchneme.“

Fakta pomalu vycházela najevo. Pozorný motorizovaný strážník floridské státní policie si zapamatoval, že miamská policie Vyhlásila VÝHLED, všiml si inkriminovaného auta, zastavil je a zatkl osoby uvnitř - devatenáctiletého černocha Kermita Kapruma a třiadvacetiletou bělošku Maggie Thorneovou. Měli u sebe revolvery, běžné osmatřicítky, které ihned začali zkoumat balistikové.

Strážníkovi řekli, že asi před hodinou našli opuštěné auto s klíčky v zapalování a chtěli se jen tak projet. Naprosto falešnou historku se strážník ani nepokoušel zpochybnit, věděl, že detektivové z oddělení vražd je důkladně vyslechnou.

Když Ainslie a Jorge dorazili na oddělení, Kaprum a Thorneová už seděli každý v jiné vyšetřovací místnosti. Počítač prozradil, že oba mají od osmnácti let záznamy v trestním rejstříku. Thorneová si odseděla ve vězení trest za krádeže při provozování prostituce. Kapruma odsoudili dvakrát, a to za krádeže a výtržnictví. Oba patrně budou mít záznamy i v registru trestných činů mladistvých.

Oddělení vražd miamské policie se vůbec nepodobá hlučným, rušným oddělením kriminálky, jak je ukazuje televize v seriálech, kam kdykoli kdokoli vpadne a kde se děje tisíc různých věcí najednou. Nachází se v centru města, ve čtvrtém patře hlavní budovy Miamské městské policie, která vypadá jako pevnost. Z haly v přízemí se do něj člověk dostane výtahem. Nicméně dveře ve čtvrtém poschodí se otvírají jen na zvláštní kartu. Tu mají pouzé detektivové oddělení vražd, jeho občanští zaměstnanci a několik vysokých důstojníků. Všichni ostatní zaměstnanci policie a návštěvníci potřebují povolení ke vstupu, ale i tak je musí doprovázet držitel karty.

Vězňové a podezřelí se dostávají do oddělení vražd střeženým vchodem v suterénu a bezpečnostním výtahem, který je dopraví přímo na oddělení. Takže je tu poměrně klidné pracovní prostředí.

Jorge Rodriguez a Malcolm Ainslie se podívali jednostranně průhlednými skleněnými tabulemi na podezřelé, kteří seděli odděleně ve vyšetřovacích místnostech.

„Potřebujeme, aby se aspoň jeden přiznal," pravil Ainslie.

„Nechte to na mně," řekl Jorge.

„Vyslechnete je oba?"

„Ano. Nejdřív tu holku. Můžu sám?"

Podezřelého z vraždy obyčejně vyslýchají společně dva detektivové, ale Jorge měl už dřív největší úspěchy, když vedl výslech sám - a teď byl úspěch potřeba.

Ainslie přikývl. „Do toho."

Jorge začal vyslýchat třiadvacetiletou Maggie Thorneovou a Ainslie mu naslouchal a sledoval ho pozorovacím oknem. Podezřelá byla bledá, vypadala na svůj věk mladší, měla na sobě špinavé džíny a umrněné tričko. Kdyby se umyla a slušně oblékla, byla by hezká, pomyslel si Ainslie. Takhle působila hrubě a přisprostle, neustále se nervózně vrtěla na kovové židli, k níž byla připoutána. Když vstoupil Jorge, škubla pouty, zařinčela jimi o židli a rozkřikla se: „Proč musím mít na rukách tuhle zasranou věc?"

Jorge se povzbudivě usmál, přešel k ní a sňal jí pouta. „Jak se cítíte teď? Jsem detektiv Rodriguez. Přejete si kávu nebo cigaretu?"

Thorneová si třela zápěstí a zamumlala něco o mléku a cukru. Trochu se uvolnila, ale zůstávala ve střehu. To bude tvrdý oříšek, pomyslel si Ainslie.

Jorge jako obvykle přinesl termosku, dva pohárky z umělé hmoty a cigarety. Naléval oběma kávu a při tom brebentil. *Tak vy nekouříte? Já taky ne. Tabák je nebezpečná věc...* (Ne tak nebezpečná jako její osmatřicítka, napadlo Ainslieho.) *... Bohužel se musíte spokojit s černou... Jo, nemohl bych vám říkat Maggie? Já jsem Jorge... Víte, chci vám pomoct, co mi síly stačí. Vlastně si můžeme pomoct navzájem... Ne, nemlátím prázdnou slámu. Fakt je, Maggie, že jste v pěkným průšvihu a já se snažím ulehčit vaši pozici, nakolik to jde...*

Ainslie stál za jednostranně průhledným sklem a přešlapoval. Tak ven s tím, netrpělivě v duchu radil Jorgemu, nehneš se z místa, dokud nepoučíš Thorneovou o jejích právech, včetně práva na advokáta. V této kritické fázi je samozřejmě omezující přítomnost právního zástupce to poslední, co si vyšetřovatel přeje - proto detektivové oddělení vražd poučují zadržené o jejich právech tak šikovně, aby jejich odpověď zněla „Ne".

Jorgeho dovednost vymámit takovou odpověď se stala příslovečnou.

Zahájil předvýslechem - naprosto legálním -, v jehož průběhu shromažďoval základní údaje: jméno podezřelé, adresu, datum narození, povolání, číslo sociální pojistky... Jorge postupoval

záměrně pomalu, dopřával si dost času na poznámky. *Tak vy jste se narodila v srpnu, Maggie? Vida, já taky. Tak to jsme Lvi, jenže já na tahle znamení zvěrokruhu nevěřím. Vy ano?*

Navzdory lehkému tónu se děvče mělo dál na pozoru, a tak Jorge předvýslech protahoval a zatím se vůbec nezmínil o zločinu, který vyšetřují.

A teď pár osobních detailů, Maggie. Jste vdaná? ... Ne? Já jsem se taky zatím neoženil. Jednou možná... Máte přítele? Kermita? No, Kermit je bohužel momentálně taky v prušvihu, takže vám moc nepomůže. Dokonce jste tu možná právě kvůli němu... Co vaše matka?... Oho! Nikdy jste ji neviděla?... A co otec?... Dobře, dobře, v tomhle se nebudu šťourat.

Jorge si přisedl blíž k Thorneové, občas jakoby náhodou se dotkl její paže nebo ramene. Některé podezřelé bával i za ruce a dokonce z nich vymámil slzy. Ale Thorneová se držela, a tak se Jorge stáhl. Jsou určité meze, jak dlouho může trvat předvýslech.

Máte někoho, koho byste si přála mým prostřednictvím kontaktovat, Maggie? ... Nm, kdybyste si to rozmyslela, rozhodně se na mě obraťte.

Ainslie za skleněnou stěnou napjatě čekal, až Jorge začne odříkávat poučení o právech zadrženého. Zatím pozoroval dívku. Její tvář mu připadala povědomá, ale navzdory své skvělé paměti na tváře - což je způsob identifikace, kterému se naučí každý policista - si ji nedokázal zařadit. Ne a ne tuhle záhadu rozlousknout.

Dobrá, Maggie, musíme prodebatovat spoustu věcí, ale nejdřív se vás musím zeptat, jestli jste ochotná si se mnou dál povídat, tak jako doteď, bez přítomnosti advokáta?

Jorge se pohyboval na ostří nože, ale v mezích zákona.

Thornová téměř nepostřehnutelně přikývla. *Výborně, taky si radši takhle povídám. Ale nejdřív musíme něco vyřešit, to víte, předpis je předpis. Musím vám oficiálně sdělit následující, Maggie. Máte právo nevypovídat...*

Pokračovaly víceméně úřední formulace. *Nemusíte se mnou hovořit nebo odpovídat na moje otázky... Jestliže budete vypovídat, všechno, co řeknete, může být použito proti vám... Máte právo kdykoli požádat o přítomnost advokáta... Pokud si nemůžete advokáta dovolit, bude vám poskytnut bezplatně...*

Ainslie pozorně naslouchal. Ačkoli vyšetřovací místnosti bývají většinou zvukotěsné, jednostranně průhledným sklem před ním bylo slyšet, takže v případě potřeby by mohl dosvědčit, že zadržená byla poučena o svých právech. Nevadí, že Jorge mluvil nedbale a neformálně, záleží na významu slov. Ale zdálo se, že Thorneová jim skoro nevěnuje pozornost.

Nastal čas pro Jorgeho druhý rafinovaný a riskantní tah. *Teď můžeme v naší debatě bud pokračovat, anebo se vrátím ke svojí práci a už mě víc neuvidíte, Maggie...*

Výraz dívčí tváře prozrazoval pochybnost. *Co bude dál, když tenhle chlapík zmizí?*

Jorge výraz pochopil. Přiblížil se k úspěchu.

Porozuměla jste tomu, co jsem právě řekl, Maggie? ... Určitě? ... Výborně, tím jsme to vyřešili... Aha, ještě maličkost! Potřebuju, abyste podepsala tohle lejstro. Potvrzuje, na čem jsme se domluvili.

Thorneová podepsala formulář, svými klikyháky právoplatně potvrdila, že poté, co byla poučena o svých právech, se rozhodla vypovídat před detektivem Rodriguezem bez přítomnosti advokáta.

Ainslie odložil své poznámky. Jorge hladce prosadil svou a Ainslie, už nyní přesvědčený o vině dvojice, soudil, že do hodiny získají jedno úplné doznání.

Dopadlo to tak, že získali dvě.

Jak Jorge pokračoval ve výslechu - nejdřív Thorneové, pak v jiné místnosti Kapruma -, začínalo vysvítat, že dvojice nepostupovala podle přesně promyšleného plánu, což zapříčinilo, že místo prosté loupeže spáchala hrdelní trestný čin. Potom ti dva pevně doufali, že se z toho vyvléknou snůškou lží, které jim připadaly geniální, ale komukoli s kriminalistickou zkušeností směšné.

Jorge dotíral na Thorneovou. *Teď k tomu autu, ve kterým jste s Kermitem seděli, Maggie. Řekli jste strážníkovi, že jste auto našli před několika minutami s klíčky v zapalování a chtěli jste se projet... Co když ale máme svědka, který vás dva viděl v autě včera v noci - a taky viděl všechno, co*

se událo? V autě se kromě toho válelo víc než deset plechovek od pití a obaly od jídla. To všechno jsme poslali do laborky kvůli otiskům prstů. Co když jsou na tom vaše a Kermitovy otisky prstů? ... O lecčem by to svědčilo, Maggie, dokazovalo by to, že jste oba byli v autě mnohem dýl než jen „několik minut“, jak jste uvedli.

Jorge usrkl kávu. Thorneová se napila.

Teď z jiného soudku, Maggie. Když vás zadrželi a prohledali, měla jste u sebe dost peněz, přes sedm set dolarů. Povíte mi, jak jste k nim přišla?... Pracovala jste pro někoho, vydělala jste si je?... Ne, vážně! Na ty prachy byste musela trochu máknout. Sdělíte mi jména lidí, kteří vás zaměstnávali?... Aspoň jedno dvě jména, spojíme se s nima... Že žádný jména neznáte? Magie, takhle si moc nepomůžete.

Dobrá, popojedeme. Kromě dolarů jsme u vás našli taky německý marky. Jak jste je získala?... Německý marky, Maggie, německý prachy. Vrátila jste se nedávno z Německa?... No tak, ven s tím, Maggie! Na něco takovýho byste přece nezapomněla. Dostala jste je od pana Niehause? To je ten džentlmen, co ho zabili. Zastřelila jste ho tou vaší bouchačkou, Maggie? Zbraň se testuje: Dozvíme se, jestli jste střílela.

Mluvím s vámi jako přítel, Maggie. Jste v průšvihu, ve velkým průšvihu, to si přece uvědomujete. Rád bych vám pomohl, ale nejdřív mi musíte říct pravdu... Prosím, dejte si ještě kávu... Popřemýšlejte o tom, Maggie. Pravda všechno usnadní zvlášť vám. Jakmile se totiž dozvím pravdu, můžu vám radit, jak postupovat dál...

Výslech mladšího ze dvou podezřelých, Kapruma, jemuž opravdu lezly oči z důlků jako žábě, se konal hned nato a Ainslie si uvědomil, že Jorge přitvrdil. *Tak dost, Kermite, půl hodiny poslouchám, co odpovídáte na moje otázky, a oba víme, že všechno, co jste řekl, jsou naprostý kecy. Smažme to a sem s faktama. S přítelkyní Maggie jste přepadli auták, oloupili toho starýho chlápka a pak jste ho zabili. A jen tak mimochodem - Maggie Thorneová se přiznala. Mám její písemné doznání, tvrdí v něm, že vy jste všechno vymyslel a vy jste vypálil smrtící střelu na pana Niehause...*

Devatenáctiletý Kaprum vyskočil ze židle a vztekle se rozeřval: „Ta prolhaná děvka! Ona to udělala, ona to hlavně vymyslela, ne já! Jenom jsem byl s ní a...“

Hele, uklidněte se! Okamžitě přestaňte, Kaprume! Slyšíte? Sednout!

To je hotová výhra v loterii, pomyslel si Jorge. Kaprum zabral na domnělou zradu Maggie Thorneové a přímo zahořel nedočkavostí vylíčit vlastní verzi průběhu událostí. Ainsliemu se chtělo zasmát, ale vzpomněl si na ubohého mrtvého Němce.

Poučení o právech zadrženého se Kaprumovi dostalo už dřív. Nebylo třeba je opakovat.

Jste ochoten povědět mi, co se stalo, Kermite, a tentokrát pravdu? Jestli ano, pomůžete nejvíc sám sobě... Fajn, začneme s tím, kdy jste vy a Thorneová přepadli ten auták a zmocnili se ho... Tak jo, probereme nejdřív Thorneovou, když nedáte jinak... Kde jste teda byli, když...

Jorge škrábal do bloku, Kaprum mluvil rychle, chrlil ze sebe fakta, nedbal na důsledky a neuvědomoval si, že ani moc (nebo spíš vůbec) nezáleží na tom, kdo co provedl, neboť nejzávažnější bylo, že vraždu provedli oba a po dohodě. Když se Jorge zeptal, proč vůbec střídali, Kaprum odpověděl: „Ten starej prďola nám nadával. Vykřikoval sprosťárny, kterejm jsme nerozuměli. A nechtěl zavřít tu svoji nevymáchanou klapačku.“

Když skončili, Jorge podal Kaprumovi propisku, on si pročetl stránku za stránkou a všechny parafoval, načež se pod plné doznání podepsal.

Balistikové za několik hodin ve zprávě konstatovali, že z těla mrtvého Němce byly vyňaty tři střely. Jednu vypálil ze svého revolveru Kaprum, dvě Maggie Thorneová. Soudní lékařka dospěla k závěru, že Kaprumova střela oběť zranila. Jedna z dvou, které vypálila Thorneová, způsobila okamžitou smrt.

Ainslieho odvolali, ale vrátil se včas, aby vyslechl ještě část druhého Jorgeova výslechu Thorneové. Na jeho konci se děvče s vážným výrazem ve tváři zeptalo: „Jak to dopadne? Dají nám podmínku?“

Jorge se ani nepokusil odpovědět a Ainslie věděl proč.

Co říct někomu, kdo si tak podivuhodně neuvědomuje závažnost toho, co spáchal, a netuší, co musí přijít? Jak mohl Jorge říct mladému děvčeti: *Ne, není sebemenší naděje, že byste dostali*

podmínku, ani že by vás dočasně propustili na kauci. Dokonce ani že někdy vyjdete z kriminálu. Celkem jistě stanete před soudcem a porotou, shledají vás vinnými z vraždy a odsoudí k trestu smrti na elektrickém křesle.

U soudu budou obhájci předstírat činnost, bouřit a vznášet námitky, podají stížnost na to, že vyšetřovatel vymámil z Thorneové a Kapruma doznání pod nezákonným nátlakem. Možná zazní i slovo „lest“ - a ne zcela neoprávněně, připustil v duchu Ainslie.

Ale soudce, vyzbrojený dokumentem o tom, že obžalovaní byli řádně poučeni o svých právech a vědomě se některých vzdali, námitky odmítne a potvrdí platnost doznání.

Co se týče „lsti“, Ainslie ji považuje za oprávněnou. U hrdelních zločinů se mnohdy těžko shání absolutní, nezvratný důkaz, a proto se těm lumpům obhájcům někdy podaří viníky z obžaloby vysekat. Nevyhnutelně mu vytanul na mysli případ O. J. Simpsona. Ale doznání Thorneové a Kapruma, byť trochu vymámené, obsahuje pravdu, která povede ke spravedlnosti, což je jak ze společenského, tak i z Ainslieho osobního stanoviska to nejdůležitější.

Úvahy o doznání vrátily Ainslieho v myšlenkách zpět k Elroyovi Doilovi a důvodu, proč se vydal na tuto nekonečnou cestu. Od pozdně večerního telefonátu z Raifordu přemítal, jaké doznání to vlastně ráno uslyší.

Vyhlédl na osvětlenou směrovou tabuli. Opustili už I-95 a uháněli po floridské dálnici. Do Orlanda, jejich nejbližšího cíle, zbývalo 330 kilometrů.

3.

MALCOLM AINSLIE UPADL do dřímoty Za Fort Lauderdalem a probudil ho tupý úder - možná vletěli do díry ve vozovce anebo ještě pravděpodobněji srazili mývala; jejich mršinami je dálnice přímo lemovaná. Protáhl se, pak se zpříma posadil a podíval se na hodinky - bylo deset minut po půlnoci. Před sebou spatřil výjezdovou rampu na West Palm Beach, což znamenalo, že urazili třetinu vzdálenosti do Orlanda. Zaznamenal, že Jorge vede vůz v krajním levém jízdním pruhu a že provoz hodně zhoustl.

Ainslie sáhl po telefonu a vyťukal číslo Lea Newbolda. Když se poručík ohlásil, Ainslie řekl: „Dobrý večer, veliteli. Stýská se mi po Miami.“

„Á, Malcolm! Všechno v pořádku?“

Malcolm pohlédl vlevo. „Potrefený Kubánec mě ještě nezabil.“

Newbold se uchichtl a oznámil: „Vyhledal jsem vám nějaké spojení a rezervoval letenky. Mám dojem, že vás dostaneme do Toronta zítra odpoledne.“

„To je dobrá zpráva, poručíku. Díky!“ Poznamenal si podrobnosti: linka společnosti Delta v 10:05 z Jacksonvil1u do Atlanty, odtud s Air Canada do Toronta.

Ulevilo se mu. Přiletí to Toronta o necelé dvě hodiny později, než původně plánovali. Není to sice ideální, Karenini rodiče žijí víc než hodinu jízdy autem od torontského Pearsonova letiště a pořádají kolem oběda jakousi párty, kterou zmešká. Ale stihne slavnostní rodinnou večeři.

Newbold pokračoval: „Ať vás pak Rodriguez hodí do Jacksonvillu. Je to asi devadesát kilometrů, to stihnete. A až se vrátíte, podíváme se na vaše mimořádné výdaje a něco vymyslíme.“

„Snad to Karen uchlácholí.“

„Řádila moc?“

„Dá se říct.“

Newbold si povzdechl. „Když se nahrnou služební úkoly, Devina reaguje stejně a většinou jí to nemůžu vyčítat. Jo, volal jsem do státní věznice. Přislíbili, že nebudou lpět na formalitách, takže se ke Zvířeti dostanete rychle.“

„Výborně.“

„Požádali o jedinou věc. Až budete asi dvacet minut od Raifordu, zatelefonujte poručíkovi Neilovi Hambrickovi. Nadiktuju vám přímou linku.“

Ainslie si zapsal číslo. „Všechno klapne, poručíku. Ještě jednou děkuju.“

„Tak šťastnou cestu a hezký pobyt v Torontu.“

Ainslie vypnul telefon a zamyslel se nad vynikajícími vztahy mezi Newboldem a jeho bílými podřízenými. Jako většina pracovníků oddělení vražd měl Ainslie Newbolda rád a vážil si ho. Po čtyřiadvaceti letech služby u policie patří poručík k veteránům, do Spojených států se přistěhoval s jamajskými rodiči před třiceti lety, když mu bylo patnáct. Mladý Leo vystudoval na Miamské univerzitě kriminologii a ve dvaadvaceti letech nastoupil u policie. Antidiskriminační opatření na počátku osmdesátých let urychlila povýšení tohoto muže černé pleti do hodnosti poručíka, ale vzhledem k Newboldovým nesporným schopnostem to na rozdíl od některých jiných povýšení jeho bílým kolegům nevadilo. Teď už osmým rokem šéfuje oddělení vražd.

Celonárodní média věnovala hodně pozornosti rasové disharmonii v policejních útvarech velkých měst. V tomto směru smutně proslula losangeleská policie, kde se nehorázná diskriminace černochů, jak uvnitř bezpečnostních sil, tak ve vztahu policie k veřejnosti, těšila po léta polooficiálnímu souhlasu shora. Hořkost na všech stranách ustupuje v Los Angeles až teď, poměry se urovnávají a spravedlnost nabývá vrchu. Miamskou policii postihl tento traumatický proces o desetiletí dřív, takže občanská integrace, až na drobné pozůstatky minulosti, je dnes *fait accompli*. Funguje to - ku prospěchu společnosti.

Když Malcolm telefonoval Karen, k jeho překvapení ji probudil, takže jakmile jí sdělil, jak poletí do Toronta, naléhal na ni, aby se honem vrátila do postele. „Na shledanou zítra ve čtyři,“ uzavřel hovor.

„Uvěřím tomu, až tě uvidím,“ zamumlala rozespale, ale ne rozmrzele.

Když Ainslie vypnul telefon a pohodlně se usadil, přerušil tok jeho myšlenek Jorge.

„Jste pořád katolík, seržante?“

Tuhle otázku nečekal. „Prosím?“

Jorge přesvištěl kolem jednoho z mnoha tahačů s předlouhým návěsem. Když manévr bezpečně dokončil, pokračoval. „Bejval jste kněz, a teď nejste. Proto mě zajímá, jestli jste pořád katolík.“

„Ne.“

„Víte, rád bych věděl, ať už jste katolík, nebo bejvalej, jak vám je na týhle cestě po těle i na duši - jedete navštívit Zvíře Doila, odsouzenýho k trestu smrti, a to těsně předtím, než ho připoutají ke křeslu, navíc víte, že jste ho tam dostal hlavně vy.“

„To je na pozdní noční hodinu dost těžká otázka.“

Jorge pokrčil rameny. „Jestli o tom nechcete mluvit, nevadí, chápu vás.“

Ainslie váhal. Kněžství se vzdal ve třiceti letech, poté, co absolvoval seminář, získal titul doktora filozofie a pět let působil jako farář. Prostě odešel a skoncoval s církví úplně. S důvody se svěřil několika málo nejbližším přátelům, ale jinak o tom nemluvil, protože nechtěl nikoho ovlivňovat. Jak ovšem ubíhal čas, stával se k odpovědi na takové otázky ochotnějším.

„V jistém směru není zas tak obrovský rozdíl mezi policajtem a knězem,“ řekl Jorgemu. „Kněz pomáhá lidem, usiluje o mravní bezúhonnost a spravedlnost - aspoň by měl. Polda z oddělení vražd chce, aby pachatele chytili, a pokud je vinen, aby ho taky potrestali.“

„Rád bych uměl mluvit o některých věcech tak výstižně jako vy,“ přiznal Jorge.

„Například o trestu smrti?“

„Jo, právě. Na jedný straně jsem polda. Kolik poldů v týhle zemi je doopravdy proti trestu smrti? Dva? Tíi? Jenže jsem zároveň katolík. A církev se staví proti trestu smrti.“

„To bych tak jistě netvrdil, Jorge. Většina církví se chová krajně pokrytecky, protože zabíjení akceptují, když se jim hodí do krámu. Já tu krásnou teorii znám. Učil jsem se ji. ‚Život je dar od Boha a člověk nemá právo život ukončit.` Ale to platí, jen když to vyhovuje.“

„Kdy to nevyhovuje?“

„Ve válkách, tehdy zabíjejí lidé, ne Bůh. A každá země, která se účastní války, počínaje Izraelity ze Starého zákona po moderní Ameriku, předpokládá, že Bůh je na její straně.“

Jorge se rozesmál. „Já teda taky doufám, že Bůh je na mojí straně, krucinál!“

„S vašimi vylomeninami si nedělejte velké naděje.“

„Já?“ podivil se Jorge. „To vy jste zahodil kolárek. Neumím si představit, že jste na seznamu

papežových deseti největších oblíbenců.“

Ainslie se usmál. „Mně zase v poslední době vypadla ze seznamu oblíbenců řada papežů.“

„Jak to?“

„Někteří měli jiná pravidla pro sebe, a jiná pro ostatní. Například papež Pius XII., určitě jste o něm slyšel. To on přešel mlčky Hitlerovo vyvražďování Židů, neprotestoval, i když jim mohl zachránit životy. Takhle se vůbec církve spoluúčastní vražd - ani nemusejí hnout prstem.“

„Rodiče se styděli, když to vyšlo najevo,“ pronesl Jorge. „Ale nedávno snad církev přiznala vinu, ne?“

„Ano, v roce 1994, ale na jediný den. V Izraeli se objevil koncept dokumentu Vatikánu, který vyjadřoval ‚stud a politování` katolické církve nad holocaustem. Jenže druhý den Vatikán prohlásil ‚Nene, to my ne. Jednou možná, ale teď ne.` Podobně se postavili ke Galileovi.“

„Jak prosím?“

Ainslie se dal do přednášení. „V roce 1633 odsoudili Galilea pro kacířství a musel posledních osm let života strávit v domácím vězení - za pouhé tvrzení, že Země se otáčí kolem Slunce. To bylo v rozporu s katolickou doktrínou, která pravila, že Země je středem vesmíru a nepohybuje se. Teprve v roce 1992, podle Vatikánu ‚po třinácti letech studia`, přiznal papež Jan Pavel II., že se církev mýlila - věda potvrdila Galileovu teorii o několik století dřív.“

„Církev nepodnikla nic? Od roku 1633 skoro až do současnosti?“

„Tři a půl století. Řím nepospíchá s vlastním doznáním.“

Jorge se zachechtal. „Já když použiju v pátek kondom, vyzpovídám se hned v sobotu. Nebo co nejdřív!“

Ainslie se usmál. „Vidíte, je to bláznivý svět. Ale vrátím se k vaší otázce - nesouhlasil jsem se zabíjením jako kněz a nesouhlasím ani teď. Věřím ovšem v zákon a s trestem smrti, pokud je součástí práva, souhlasím.“

Při řeči si Ainslie vzpomněl na několik odpůrců, které vyšetřovatelé označili za náměsíčné extrémisty. Ti namítali, že Elroyi Doilovi nebyla prokázána vina, neboť vytrvale všechno popíral. Ainslie s nimi nesouhlasil. Byl přesvědčen, že vina se prokázala. Přesto ho zajímalo, k čemu se Doil chce doznat.

„Budete při popravě Zvířete?“ zeptal se Jorge.

„Doufám, že ne. Uvidíme, jak se věci na místě vyvinou.“

Jorge chvíli mlčel a pak řekl: „Šuška se na oddělení, že jste napsal knížku, něco důležitýho o náboženství. Prý se jí prodaly miliony. Takže doufám, že jste si taky miliony vydělal.“

Ainslie se zasmál. „Jako spoluautor knihy, která porovnává náboženství, nikdo nezbohatne. Netuším, kolik se prodalo výtisků, ale přeložila se do řady jazyků a můžete si ji půjčit v knihovně.“

Hodiny na přístrojové desce ukazovaly 2:15. „Kde jsme?“ zeptal se Ainslie, když si uvědomil, že si zase zdříml.

„Právě jsme projeli kolem Orlanda, seržante.“

Ainslie pokývl hlavou a vybavily se mu jiné, mnohem klidnější jízdy po této trase. Po obou stranách se nabízejí nejnádhernější přírodní scenerie na Floridě. Z Or1anda do Wildwoodu, na dobrých osmdesát kilometrů, se dálnice stává oficiální vyhlídkovou trasou, kde se platí mýto. Venku skrývala tma zvlněné kopce ozdobené divokou květenou, borovicové lesy, idylická jezírka a stromy s pestrobarevnými květy, krávy pasoucí se na rozsáhlých loukách, pomerančové háje, přetížené v tuto roční dobu plody...

Florida se stala jednou z vyvolených, vytoužených zemí, přemítal Ainslie. Zdá se, že všechno nové, jedinečné, kultivované a vzrušující se najde tady, především v Miami - v tom neustále se rozrůstajícím, vroucím mezinárodním kotli obsahujícím to nejlepší z moderního života. A taky, uvědomil si zasmušile, směsici toho nejhoršího.

Kdysi četl, že cestovatel Ponce de León v roce 1513 zvolil pro zemi jméno Florida podle španělského *pascua florida* „květinová slavnost“. Dodnes to vystihuje skutečnost podobně jako pozdější přízvisko - Sluneční stát.

„Nejste unavený?“ zeptal se Ainslie. „Nechcete, abych vás vystřídal za volantem?“

„Ne, jsem v pohodě.“

Jedeme tři hodiny a máme za sebou dobrou polovinu cesty, uvažoval Ainslie. I když posléze sjedeme z mezistátní dálnice číslo 75 na silnice nižší třídy, i tak můžeme dorazit do Raifordu zhruba v 5:30.

Poprava je stanovena na 7:00 hodin, nezbývá téměř žádná časová rezerva. Kromě omilostnění v posledním okamžiku, jež se v Doilově případě nedá očekávat, nelze s termínem popravy nic dělat.

Ainslie se v autě zabořil do opěradla a snažil se utřídit si myšlenky. Případ Elroye Doila mu vyvstával v paměti jako šanon s neuspořádanými listinami a poznámkami.

Poprvé spatřil jméno Doil na širším seznamu podezřelých, který vyjel z tiskárny počítače. O něco později se Doil stal hlavním podezřelým a oddělení vražd se pustilo do rozsáhlého pátrání. Stranou neponechali ani Doilovo dětství.

Když vraždy začaly, Doilovi bylo dvaatřicet let. Narodil se a vyrůstal v městské části Miami obývané „chudými bělochy“ a známé jako Wynwood. Ačkoli se jméno neobjevuje na plánech města, Wynwood tvoří devítihektarové území se šedesáti bloky domů poblíž centra Miami a bydlí v něm převážně sociálně slabší bílá populace, takže tam bují zločinnost, především pouliční nepokoje a loupeže, a taky policejní brutalita.

Na jihozápadě na Wynwood bezprostředně navazuje Overtown, rovněž neuvedený na plánech města, s převážně sociálně slabším černým obyvatelstvem, kde zločinnost, pouliční nepokoje, loupeže a policejní brutalita bují neméně bezútěšně.

Matka Elroye Doila Beulah byla prostitutka, navíc narkomanka a alkoholička. Přátelům vykládala, že otec jejího syna „je někdo ze stovek těch, co se mnou píchali“, ale později Elroyovi sdělila, že jeho pravděpodobný otec si odpykává doživotní trest ve věznici Bell Glade na Floridě. A tak se Elroy setkal s dlouhou řadou mužů, kteří žili s matkou v různých obdobích, a mnohé si pamatuje proto, že ho v opilosti bili a pohlavně zneužívali.

Proč Beulah Doilová porodila dítě, to se neví, zvlášť když předtím absolvovala několik potratů. A její vlastní vysvětlení? „Nějak jsem prostě neměla čas se toho fakana zbavit.“

Posléze prohnaná a praktická Beulah zasvětila syna do zlodějíčkovského řemesla a „jak si při tom nespálit prdel“. Elroy se učil rychle. V deseti letech kradl pro sebe a Beulah hlavně potraviny, ale šlohnul všechno, co viděl. Okrádal spolužáky. Pomáhalo mu, že byl na svůj věk urostlý a uměl se rvát.

Pod výchovným vlivem Beulah Elroy dospíval a učil se využívat mírnosti zákona vůči mladistvým zločincům. I když byl několikrát zadržen pro ublížení na těle, loupeže a krádeže, vždycky ho propustili s mírným pokáráním do matčiny péče.

V sedmnácti letech, jak Malcolm Ainslie později zjistil, byl Elroy Doil poprvé podezřelý z vraždy. Dopadli ho na útěku z místa činu, zadrželi a podrobili výslechu. Vzhledem k Elroyově nedospělosti přivezli na policejní stanici jeho matku a detektivové ho vyslechli v její přítomnosti.

Kdyby proti němu měli nezvratný důkaz, Elroye by obvinili z vraždy jako dospělého. Dostatečně poučená Beulah ovšem odmítla spolupracovat, nedovolila, aby synovi sňali otisky prstů, které by ho patrně usvědčily, že držel nůž nalezený na místě činu. Policie nakonec pro nedostatek důkazů Doila propustila a zločin se nikdy neobjasnil.

Po mnoha letech, v době, kdy se stal podezřelým ze série dvojnásobných vražd, byl jeho registr trestných činů uzavřen a otisky prstů ve spisu pochopitelně chyběly.

Mezitím Doil, v osmnácti letech oficiálně dospělý, využíval dovedností, kterým se učil od dětství. Nikdy ho nepřistihli při činu, a proto jako dospělý neměl záznam v trestním rejstříku. Teprve mnohem později policejní pátrání v Doilově minulosti vyneslo na světlo informace, které měly zůstat skryty a zapomenuty.

Náhle třeskl Jorgeho hlas: „Potřebujeme benzin, seržante. Navrhuju zastavit ve Wildwoodu, je to kousek.“ Byly skoro tři hodiny ráno.

„Dobře, ale natankujte jako v závodě při zastávce v boxech. Já zatím skočím pro kávu.“

„Vezměte taky čipsy. Ne, radši sušenky. Lepší budou sušenky“

Ainslie se shovívavě usmál a uvědomil si, že někdy se na Jorgeho dívá jako na syna.

Odbočili na výjezdovou rampu a oba spatřili zářivé štíty několika benzinových čerpadel. Wildwood je tradiční dálniční křižovatka - ve dne neuspořádaná konglomerace obchodů plná braku pro turisty, v noci zastávka pro dálkové řidiče nákladních aut, kde lze doplnit palivo.

Jorge zvolil nejbližší čerpadlo společnosti Shell. Za ním se nacháze1 motorest s celonočním provozem, u něhož parkovala auta. U dvou aut zaujatě debatovala skupinka pěti šesti temných postav. Když se k nim přiblížil modrobílý policejní vůz, hlavy sebou trhly a tváře se otočily k přibližujícím se světlometům.

Vzápětí, neuvěřitelně rychle, se scéna změnila. Postavy se oddělily, některé uskočily stranou, jiné se rozběhly, předchozí kompaktní hlouček se náhle rozprskl v odstředivé víření nohou a paží. Dveře zaparkovaných aut se rozletěly, postavy se vrhly dovnitř a vozy s ještě nedovřenými dveřmi startovaly a rozjížděly se. Vyhnuly se dálnici, zamířily na místní komunikace a brzy zmizely z dohledu.

Jorge a Ainslie se rozesmáli.

„Jestli dneska nedokážeme nic jiného, aspoň jsme rozehnali poradu distributorů drog," poznamenal Ainslie.

Oba věděli, že I-75 je pozdě v noci nebezpečná. Kromě distributorů drog přitahuje zloděje, lupiče, prostitutky - a všichni si chtějí přijít na své.

Ale pohled na policejní auto takový slet rozehnal.

Ainslie dal Jorgemu peníze na benzin, v motorestu koupil kávu a sušenky, pečlivě uschoval stvrzenky pro vyúčtování cestovních výloh. Kromě úhrady výdajů zaplatí oběma za noční výlet přesčasy.

Srkali kávu otvory ve víčkách pohárků z umělé hmoty a pak Jorge znovu najel na dálnici I-75.

4.

AINSLIE A JORGE BYLI 450 kilometrů severně od Miami a do cíle jim zbývalo zhruba 170 kilometrů. Udržovali vysoký rychlostní průměr, předjížděli převážně nákladní auta. Bylo 3:30.

„Stihneme to, seržante," pronesl Jorge, aniž byl tázán. „Žádný strachy."

Poprvé od chvíle, kdy vyrazili z Miami, Ainslie pocítil úlevu. Díval se čelním oknem do tmy a zašeptal: „Chci to od něho slyšet."

Platilo to Doilovi a on si uvědomoval, že Karen má v jistém smyslu pravdu. Jeho zájem o Doila *překročil* profesionální meze. Poté, co viděl ta jatka na místech činu, po měsících pronásledování pachatele a poté, co zjistil, že Doil nemá sebemenší výčitky svědomí, dospěl Ainslie k upřímnému přesvědčení, že svět se musí takového člověka zbavit. Chce slyšet Doilovo doznání k vraždám a pak - navzdory tomu, co řekl Jorgemu - chce vidět, jak zemře. Zdá se, že se mu to splní.

Z myšlenek ho vytrhl Jorgeho hlas: „Sakra! Vypadá to, že před náma je pěkná šlamastyka."

Provoz na I-75 v severním směru náhle zhoustl a zpomalil se. Před nimi zastavovala nákladní auta a mezi nimi vznikaly šňůry osobních vozů. Za středním dělicím pásmem v protisměru nejelo jediné vozidlo.

„Zatraceně! Zatraceně!" Ainslie bouchl pěstí do přístrojové desky. Modrobílý chevrolet zpomalil, až se pohyboval téměř krokem. Před nimi se táhl zářivý řetěz červených koncových světel. V dálce blikaly majáky záchranných vozidel.

„Přejeďte do odstavného pruhu," zavelel. „A přisviťte!"

Jorge zapnul červenomodrobílou zábleskovou rampu a prokličkoval mezi auty do pravého odstavného pruhu. Plynule, ale opatrně jeli dál, míjeli stojící vozidla. Dveře nákladních a osobních aut se otvíraly, lidé se vykláněli a zjišťovali, co způsobilo zácpu.

„Jeďte rychleji!" přikázal Ainslie. „Nesmíme ztrácet čas."

Za chvíli se před nimi vynořilo několik hlídkových vozů floridské dopravní policie s blikajícími majáky na střeše. Vozy zablokovaly všechny jízdní pruhy včetně odstavného, po němž se blížilo auto miamské policie.

Poručík dopravní policie zvedl ruku, aby je zastavil, a přešel k autu. Ainslie vystoupil.

„Proháníte se hodně daleko od svého rajonu,“ konstatoval poručík. „Zabloudili jste?“

„Ne, pane poručíku.“ Ainslie mu ukázal služební odznak a poručík ho zkoumal. „Jedeme do Raifordu a dost spěcháme.“

„Pak mám pro vás špatnou zprávu, seržante. Dálnice je uzavřená. O kus dál došlo k velmi vážné nehodě. Tahač s cisternou dostal smyk a převrátil se.“

„Musíme projet, poručíku!“

Důstojníkův hlas zpřísněl. „Poslouchejte! Je tam dost husto. Řidič zahynul, dva lidi jsou uvěznění v autě, které tahač přimáčknul. Cisterna praskla a na osmdesát tisíc litrů vysoko oktanového benzinu se rozlévá po vozovce. Zastavili jsme provoz, dřív než nějaký idiot škrtne zápalkou. Na cestě je pět hasičských vozů s pěnou, ale ještě nedorazily. Takže ani nápad! Tudy projet nemůžete. Promiňte.“

Poručík zareagoval na zavolání kolegy a odběhl. Ainslie soptil.

„Musíme jet jinudy.“

Jorge mezitím rozložil na kapotě silniční mapu Floridy a pochybovačně vrtěl hlavou. „Nemáme čas, seržante. Znamenalo by to vrátit se po I-75 a jet po místních komunikacích. Snadno se tu zabloudí. Nemůžeme projet po pěně?“

„Vyloučeno. Pěna je vlastně tekuté mýdlo, děsně to na ní klouže. Navíc se po vozovce rozlily hektolitry benzinu, naše rozpálené auto by tam mohlo rozpoutat peklo. Nemáme na vybranou - otočíme se. Neplýtvejme časem. Jedem!“

Když nasedali do modrobílého vozu, přiběhl k nim poručík dopravní policie. „Vynasnažíme se vám pomoct,“ spustil udýchaně. „Právě jsem mluvil s řídicím stanovištěm. Vědí o vás i o tom, proč jedete do Raifordu, poradím vám trasu. Vraťte se k Micanopě, na exit 73. Jeďte na západ k silnici číslo 441.“ Jorge si dělal poznámky, poručík pokračoval. „Brzy na ni narazíte. Dejte se vlevo, to znamená severním směrem na Gainesville - není to špatná silnice, tam čas neztratíte. Těsně před Gainesvillem je křižovatka se silnicí číslo 331 řízená semafory, odbočte vpravo. Hned za křižovatkou na vás bude čekat náš hlídkový vůz, řidič se jmenuje Sequiera, jeďte za ním. Povede vás až do Raifordu.“

Ainslie přikývl. „Díky, poručíku. Můžeme použít světla a sirénu?“

„Jak budete potřebovat. A ještě něco, všichni od nás vědí o Doilovi. Dohlédněte, ať toho parchanta usmaží.“

Jorge se s posledními slovy rozjel. Při přejezdu travnatého středního dělicího pásu porostlého křovím zvolnil, smýkl autem vlevo a zamířil na jih - výstražná světla blýskala, siréna kvílela, plynový pedál se tiskl k podlaze.

Ocitli se v časové tísni. Věděli to oba.

Zdržení a zajížďka je připravily o víc než půl hodiny, ne-li skoro o celou.

Hodinky na přístrojové desce ukazovaly 5:34. Zvíře popraví ani ne za půldruhé hodiny. Pokud se nevyskytnou žádné problémy, zbytek cesty potrvá čtyřicet minut, takže do Raifordu přijedou v 6:14. Když se odečte čas, který uběhne, než se Ainslie dostane do vězení a k Doilovi, a doba nezbytná k odvedení vězně a připoutání na elektrické křeslo, zbývá Ainsliemu na setkání s ním nanejvýš půl hodiny.

To nestačí! Zdaleka to nestačí. Ale bude muset.

„Do háje!“ ulevil si Ainslie v pokušení naléhat na Jorgeho, aby přidal. Ale nedalo se jet rychleji. Jorge řídil výborně, neodtrhl oči od vozovky, rty tiskl k sobě, pevně svíral rukama volant. Předal instrukce o trase Ainsliemu a ten mu je ve světle baterky v případě potřeby četl. Silnice číslo 441, po níž se řítili, byla na rozdíl od I-75 hrbolatá, často se křižovala s vedlejšími komunikacemi a někteří řidiči nákladních aut si na ní počínali nepříliš ohleduplně. Jorge však úspěšně manévroval, uvědomoval si cenu každé vteřiny. Výstražná světla a siréna pomáhaly. Mnozí řidiči, jakmile je spatřili ve zpětném zrcátku, jim uvolňovali cestu. Začalo však poprchávat, tu a tam se objevovaly cáry mlhy - a oboje jízdu zpomalovalo.

„Nestihneme to,“ pochopil Ainslie. „Sakra!“

„Naděje umírá poslední.“ Jorge si poposedl dopředu a s očima přilepenýma k silnici o něco

zvýšil rychlost. „Věřte mi!“

Nic jiného nemůžu dělat, pomyslel si Ainslie. *Tohle je Jorgeho chvíle, moje přijde - možná! A dost, poručil si, uvolni se, mysli na něco jiného. Mysli na Doila. Přichystal si nějaké překvapení? Přizná konečně pravdu, což neučinil během soudního procesu?...*

Senzační soudní proces s vrahem Elroyem Doilem připomínaly palcovými titulky téměř všechny noviny v zemi a denně o něm informovaly zpravodajské šoty v celonárodních televizních sítích. Před soudní budovou promenovali demonstranti s transparenty požadujícími pro obžalovaného trest smrti. Novináři usilovali - mnozí neúspěšně - o přidělení stálého místa v nevelké soudní síni.

Veřejnost pobouřilo rozhodnutí státní zástupkyně pohnat Doila před soud jen kvůli poslednímu zločinu - a sice pro úkladnou vraždu Kingsleyho a Nellie Temponeových, postarších, bohatých a vážených manželů černé pleti, které pachatel krutě mučil a posléze zabil v jejich domě v luxusní miamské čtvrti Bay Heights.

Jestliže bude Doil shledán vinným a popraven jen za vraždu manželů Temponeových, znamená to, že dalších deset případů vražd, které podle všeobecného mínění spáchal, zůstane navždycky oficiálně neobjasněno.

Sporné rozhodnutí státní zástupkyně Adele Montesinové, která postup konzultovala se zkušenými kolegy, vyvolalo protesty rodinných příslušníků obětí. Prahli po tom, aby ve jménu těch, které ztratili, stihl pachatele spravedlivý trest. Média tlumočila jejich rozhořčení a Doilovo jméno se veřejně přetřásalo v souvislosti s předchozími vraždami. Noviny a televize v takových záležitostech netrpí úzkostlivou zdrženlivostí. Jeden šéfredaktor vyjádřil všeobecný názor: „Kdy jste naposled slyšeli, že by mnohonásobný vrah někoho žaloval pro křivé obvinění?“

Veřejnost se k případu stavěla stále nevraživěji a kritičtěji. Náčelník miamské policie rovněž naléhal na státní zástupkyni, aby obžalovala Doila alespoň z jedné z těch dalších dvojnásobných vražd.

Nicméně malá, zavalitá, čtyřiapadesátiletá Adele Montesinová, přezdívaná „pitbulteriérka“, zůstala neoblomná. Působila ve funkci třetí čtyřleté období a jak oznámila, nehodlala se ucházet o další, takže si mohla dovolit demonstrovat svou nezávislost.

Seržant Malcolm Ainslie se před zahájením soudního líčení zúčastnil porady o společné strategii, na níž Montesinová prohlásila: „Obžaloba v kauze Temponeových je neprůstřelná.“

Vypočítala na prstech klíčové body. „Doil byl zatčen na místě činu potřísněný krví obou obětí. Nalezli jsme u Doila nůž, který soudní lékařka označila za vražednou zbraň a na kterém ulpěla krev obou obětí. A máme dokonce očitého svědka vražd, který si získá porotu. Na světě se nenajde dvanáct lidí, kteří by nechali Doila vyváznout.“

Svědkem, na něhož se odvolala, byl dvanáctiletý vnuk Temponeových Ivan. Chlapec přijel k prarodičům na návštěvu a byl jedinou další osobou přítomnou v domě, když do něj Doil pronikl a napadl postarší manžele.

Ivan byl právě ve vedlejším pokoji a ochromený hrůzou pootevřenými dveřmi tiše přihlížel, jak pachatel zasazuje prarodičům nesčetně řezných a bodných ran. Přestože byl k smrti vyděšený a chápal, že když ho vrah objeví, zabije i jeho, neztratil rozum ani odvahu, po několika okamžicích se nehlučně přikradl k telefonu a obrátil se na linku tísňového volání - 911.

Policie přijela příliš pozdě na to, aby zachránila Kingsleyho a Nellie Temponeovy, ale včas, aby zatkla Elroye Doila, který se ještě zdržoval na místě činu s rukavicemi na rukou a oblečením zbroceným jejich krví. Ivan - poté, co se s pomocí lékařů vzpamatoval ze šoku - popsal vražedný útok velmi názorně a věcně, Adele Montesinová tudíž nepochybovala, že bude mluvit naprosto přesvědčivě i až bude stát za ohrádkou pro svědky.

„Ale kdybychom Doila obžalovali i z ostatních zločinů,“ pokračovala státní zástupkyně, „u žádného z nich nemůžeme předložit tak jednoznačné, nesporné důkazy. Ovšem, jsou tu indicie. Můžeme dokázat, že Doil měl ke spáchání zločinu příležitost, byl v době vražd v těsné blízkosti místa činu a nemá alibi. U první ze série vražd se našel částečný otisk dlaně, který téměř jistě patří Doilovi, ale daktyloskopové upozornili, že zahrnuje jen sedm markantů namísto devíti nebo deseti,

které jsou zapotřebí k pozitivní identifikaci. A doktorka Sanchezová tvrdí, že dlouhý lovecký nůž, kterým zabil Temponeovy, *neusmrtil* ostatní oběti. Mohl mít zajisté několik nožů a pravděpodobně taky měl, ale policie jiný nenašla.

Z tolika slabin by každý advokát vytloukl kapitál. A jakmile by dostatečně zpochybnil ostatní vraždy, porota se začne ptát, jestli naše dokonale doložená kauza - Temponeovi - není sporná.

Kladný výrok o vině za vraždu Temponeových je nasnadě a pošle Doila na elektrické křeslo. Pachatel může být popraven jen jednou, ne?“

Navzdory protestům odmítla státní zástupkyně změnit taktiku. Nakonec, což Montesinová nepředvídala, to, že neobžalovala Doila aspoň z další dvojnásobné vraždy z celkově předpokládaných dvanácti, vyvolalo po vynesení rozsudku dojem - zvlášť mezi odpůrci trestu smrti -, že zřejmě existovala obecnější pochybnost, kterou lze vztáhnout i na kauzu, v níž byl Doil shledán vinným a odsouzen k trestu smrti.

Malcolm si také vzpomněl, že proces s Doilem za vraždu Temponeových provázely četné konfrontace, bouřlivé polemiky a dokonce násilí.

Jelikož obžalovaný nedisponoval finančními prostředky, předsedající soudce Rudy Olivadotti jmenoval Doilovým právním zástupcem zkušeného advokáta Willarda Steltzera.

Steltzer v miamských právních kruzích proslul brilantními vystoupeními u soudu, ale rovněž výstředností zevnějšku a způsobů. Ve čtyřiceti letech stále odmítal přizpůsobit se tradici v oblékání advokátů, chodil do soudní síně ve staromódních šatech a kravatách v duchu retromódy padesátých let, které si kupoval ve speciálních obchodech. Dlouhé vlasy černé jako uhel si splétal do copu.

Věren své pověsti Steltzer v úloze Doilova advokáta hned zpočátku napadl vyšetřování i soudce Olivadottiho. Uvedl, že vzhledem k široké publicitě nelze v dadeském okrese najít nestrannou porotu, a navrhl změnit procesní sudiště.

Soudce, byť rozezlený, návrhu vyhověl, a soudní proces byl přenesen do Jacksonvillu, téměř šest set padesát kilometrů na sever od Miami.

Steltzer nasadil další trik: pokusil se prohlásit klienta za duševně chorého. Připomněl jeho sklon k zuřivosti, pohlavní zneužívání v dětství, Doilovy násilnické kousky ve vazbě a notorické lhaní, které demonstroval tvrzením obžalovaného, že se nikdy nepřiblížil k domu Temponeových. Doil to dál tvrdil i navzdory tomu, že důkaz o opaku uznal za nezvratný sám obhájce.

Podle Steltzera pro případnou duševní chorobu hovořily závažné důvody - a soudce Olivadotti váhavě souhlasil. Nařídil, aby Doila vyšetřili tři soudní psychiatři, jimž vypracování odborného posudku trvalo čtyři měsíce.

Psychiatři nakonec dospěli k závěru, že advokát v Doilově povaze a chování správně rozpoznal znaky duševní vyšinutosti. Přesto Doila neuznali za duševně chorého. Rozhodlo o tom to, že si uvědomoval rozdíl mezi řádným chováním a zločinem. Soudce tedy prohlásil Doila za odpovědného za vlastní činy a rozhodl o pokračování procesu s ním pro úkladnou vraždu.

Na Doilův zjev a chování v soudní síni nikdo z přítomných jen tak nezapomene. Byl to obrovský chlap, sto devadesát pět centimetrů vysoký a sto třicet kilogramů těžký. Měl výrazný hranatý obličej, široký svalnatý hrudník a ruce jako lopaty. Abnormálnost fyzických rozměrů zformovala i jeho vnitřní já. Denně vkráčel do soudní síně s povznesenou výhrůžnou suverenitou a pohrdavým úsměškem na rtech. Někdy se zdálo, že ho dění kolem nezajímá, a tento dojem v průběhu procesu sílil. Jeden z novinářů na závěr procesu napsal: „Elroy Doil si svým chováním v zásadě říká o odsouzení sám.“

Stejně jako v minulosti by mu nejspíš pomohla matčina přítomnost, ale ve věcech zločinu a práva protřelá Beulah Doilová zemřela před několika lety na AIDS.

Doil ovšem nijak neslevoval na sprostotě a zavilosti. Už během výběru poroty vykřikoval na obhájce poznámky jako například: „Vypráskejte co nejdál tu zasranou smradlavou opici!“ čímž mínil automechanika, jehož Willard Steltzer hodlal schválit jako porotce. Protože se přání obžalovaného respektuje, Steltzer se musel zapřít a ještě květnatě zdůvodnit odmítnutí porotce.

Když vzápětí důstojná žena černé pleti projevila s Doilem jistou míru účasti, rozeřval se: „Negr hovno pochopí, co je pravda, i když mu v ní vymácháte hubu.“ Žena rovněž zůstala mimo porotu. Nato soudce, který se do té doby zdržel poznámek, varoval obžalovaného: „Pane Doile, raději se

uklidněte a mlčte.“

V nastalém tichu očividně rozrušený Willard Steltzer stiskl klientovu paži a důrazně něco šeptal Doilovi do ucha. Výběr dalších členů poroty proběhl bez rušivých momentů, ale při hlavním líčení bylo zase všechno při starém.

Na lavici svědků se dostavila soudní lékařka dadeského okresu, doktorka Sandra Sanchezová. Dosvědčila, že krví obětí zbrocený dlouhý lovecký nůž, nalezený u Doila, byl zbraní, která Kingsleyho a Nellie Temponeovy usmrtila.

V tu chvíli Doil vyskočil ze židle vedle advokáta, svaly ve tváři mu cukaly hněvem, a rozkřičel se: „Ty zasraná děvko, proč lžeš! Lžeš jako zjednaná! To není můj nůž. Vůbec jsem tam totiž nebyl.“

Soudce Olivadotti byl sice znám tím, že je puntičkář vůči obhájcům a zároveň že poskytuje veškerý možný prostor obžalovaným, ale tehdy Doila přísně varoval: „Jestli nebudete mlčet, pane Doile, budu se muset uchýlit ke krajním opatřením, abych zajistil klid. Vážně vás napomínám.“

Doil odpověděl: „Vlez mi na hrb, soudcovskej! Nebaví mě tu vysedávat a poslouchat samý kecy. Tohle není soud. Dávno jste se rozhodli, tak mě popravte, kruci! Skoncujte s tím!“

Soudce brunátný hněvem se obrátil na Willarda Steltzera. „Pane obhájce, ukládám vám, abyste domluvil svému klientovi. Naposled vás varuji. Líčení se na patnáct minut přerušuje.“

Doil po přestávce nervózně poposedával, ale vydržel mlčet, když svědčili dva specialisté z výjezdové vyšetřovací skupiny. Potom, když přešel k místu pro svědky Ainslie a popsal zatčení obžalovaného na místě činu v domě Temponeových, Doil vybuchl. Vyletěl ze židle, rozběhl se soudní síní, vrhl se na Ainslieho a vyřvával: „Ty křiváku, zkorumpovanej poldo... vůbec jsem tam nebyl... Seš páter vyklouz, styď se! Bůh tě zatratil!... Hajzle, lháři...“

Doil bušil pěstmi do Ainslieho, který se rozpačitě bránil, zvedl jednu paži jako štít, ale rány neoplácel. V několika okamžicích skočili na Doila dva soudní zřízenci a vězeňský dozorce. Odtrhli ho, zkroutili mu ruce za záda, nasadili mu želízka a srazili ho k zemi.

Soudce Olivadotti opět přerušil líčení.

Pokračovalo se po delší pauze, Elroyovi Doilovi zacpali ústa roubíkem a připoutali ho želízky k těžké židli. Soudce k němu stroze promluvil.

„Ještě nikdy, pane Doile, při žádném soudním přelíčení, jsem nenařídil, aby obžalovaného zkrotili tímto způsobem, a nesmírně mě to mrzí. Ale donutilo mě k tomu vaše výtržnictví a hrubé urážky. Přesto, pokud mě zítra před pokračováním tohoto soudního pojednávání navštíví váš obhájce a bude mi tlumočit váš závazný slib, že se budete řádně chovat, ať bude tento proces trvat sebedéle, uvážím odvolání omezujících opatření. Ale upozorňuji vás, že pokud slib porušíte, nedostanete další příležitost. Omezující opatření by trvala až do konce tohoto procesu.“

Steltzer nazítří za svého klienta přislíbil, co žádal soudce, Doila osvobodili od roubíku, ale ponechali mu pouta. Po necelé hodině soudního řízení Doil vyskočil i se židlí a zařval na soudce: „Vyser si voko, ty kurevnickej parchante!“, načež mu opět nasadili roubík a po dobu procesu se bez něj v soudní síni už neobjevil.

V obou případech, když soudce nařídil omezující opatření, současně upozornil porotu: „To, že jsem na obžalovaného uvalil jistá omezení, nesmí ovlivnit váš výrok. Soustřeďte se výhradně na předkládané důkazy.“

Ainslie si vybavoval, jak obtížné bylo pro porotce nebrat na vědomí Doilovy komediantské výstupy v soudní síni. Ať už to ovlivnilo rozhodnutí, nebo ne, na závěr šestidenního soudního procesu a po pětihodinové poradě vyslovila porota jednomyslný verdikt: „Vinen úkladnou vraždou.“

Nevyhnutelně následovalo vynesení trestu smrti. Třebaže Doil trval na své nevině, zároveň odmítl se proti rozsudku odvolat a tvrdošíjně bránil každému, aby tak v jeho zájmu učinil. Přesto se musely popsat hory papíru, než byrokratická mašinerie spravedlnosti stanovila datum popravy. Nudné právní procedury mezi vynesením rozsudku a popravou zabraly rok a sedm měsíců.

Ale teď se neúprosně naplnil čas a s trýznivou naléhavostí vyvstala otázka: co chce Doil v posledních chvílích života sdělit Ainsliemu?

Jen aby to stihli...

Jorge v mlze a dešti rychle ujížděl po silnici 441 na sever. Ainslie se podíval na hodinky: 5:48.

Sáhl po poznámkovém bloku a mobilním telefonu, vyťukal číslo. Na první zazvonění ohlásil úsečný hlas: „Státní věznice.“

„Prosím poručíka Hambricka.“

„U telefonu. To je seržant Ainslie?“

„Ano. Zbývá mi dvacet minut jízdy.“

„Výtečně jste to zvládl, vynasnažíme se vám tu maximálně vyjít vstříc. Jistě chápete, že... nic se nedá odkládat.“

„Samozřejmě.“

„Už máte průvodce?“

„Ne... Okamžik! Vidím před sebou semafory.“

Jorge energicky přikývl. V dálce naskočila zelená.

„Odbočte na křižovatce vpravo,“ radil Hambrick. „Doprovodný vůz čeká za zatáčkou. Vyrozumíváme strážníka Sequieru. Až se přiblížíte, pojede už před vámi.“

„Děkuju, poručíku.“

„Není zač, pozorně poslouchejte. Držte se těsně za Sequierou. Zajistili jsme vám hladký průjezd vnější branou, hlavní branou a dvěma kontrolními stanovišti. Věž vás bude sledovat reflektorem, ale jeďte dál. Zastavte před vchodem do správní budovy. Čekám vás. Rozuměl jste všemu?“

„Rozuměl.“

„Předpokládám, že jste ozbrojený, seržante.“

„Ano.“

„Ihned vstoupíme do kontrolní místnosti, kde odevzdáte veškeré zbraně, munici a policejní doklady. Kdo vás veze?“

„Detektiv Jorge Rodriguez.“

„Až dorazíte, dostane na místě zvláštní instrukce. Poslyšte, seržante, musíte to vyřídit rychle.“

„Jsem připraven, poručíku. Děkuju.“

Ainslie se otočil k Jorgemu a zeptal se: „Slyšel jste všechno?“

„Do detailu, seržante.“

Na semaforech naskočila červená, ale Jorge si jí nevšímal. Ani příliš nezpomalil, vjel do křižovatky a ostře zabočil vpravo. Přímo před nimi už ujížděl černožlutý hlídkový vůz dopravní policie Mercury Marquis, maják blýskal a střešní antény se leskly. Miamský modrobílý vůz se za něj zavěsil a v několika vteřinách oba vozy jako by splynuly v jediný zářící objekt řítící se tmou.

Když se později Ainslie pokoušel vybavit si závěrečnou část téměř sedmsetkilometrové cesty, vyvstával mu před očima mlhavý sestřih kratičkých oslepujících záběrů. Vypočítal, že posledních třicet sedm kilometrů po úzkých a klikatých silničkách urazili za necelých čtrnáct minut. Jednu chvíli si všiml, že ručička rychloměru se vyšplhala až na sto šedesát kilometrů.

Některé orientační body si Ainslie pamatoval z předchozích jízd. Městečko Waldo a gainesvillské letiště po pravé straně však minuli tak rychle, že si jich ani nevšiml. Následoval Starke, pochmurné, ospalé město před Raifordem, vzpomněl si na jeho skromné domy, fádní obchody, levné motely, změť benzinových čerpadel, ale nic z toho neviděl. Za Starkem následovala temná díra... tu a tam stromy... spěch všechno slil v nejasnou mazaninu.

„Jsme tady,“ pronesl Jorge. „Před námi je Raiford.“

5.

FLORIDSKÁ STÁTNÍ VĚZNICE vypadá jako obrovitá pevnost -a není to jen zdání. Podobně i další dvě věznice stojící hned za ní.

Státní věznice kupodivu stojí na katastrálním území Starku, ne Raifordu. Ty další dvě *jsou* součástí Raifordu, a to jak Raifordská věznice, tak Federální nápravný ústav. Blokem cel smrti ovšem disponuje Floridská státní věznice, kde se rovněž konají všechny popravy.

Před Ainsliem a Jorgem se vynořoval nedohledný řetězec vysokých, ponurých a strohých betonových staveb, půldruhého kilometru dlouhý komplex budov s fasádami členěnými řadami úzkých oken vězeňských cel zajištěných solidními mřížemi. Ve funkčně pojednaném přízemním domě vystrčeném před tu monotónní hradbu sídlí správa státní věznice. V betonové mase po straně, v dvouposchoďové budově bez oken, se nacházejí vězeňské dílny.

Celý areál obklopuje mohutné trojnásobné zděné oploceni, každý plot je spíš deset metrů vysokou hradbou korunovanou ostnatým drátem ostrým jako břitva a protkaným elektrickými dráty pod napětím. Mezi ploty se tyčí celkem devět vysokých betonových věží, stanoviště stráží vyzbrojených puškami, kulomety, slzným plynem a bodovými reflektory. Přehlédnou odtud celou věznici. Mezi třemi ploty vznikla dvě paralelní uzavřená pásma. V nich se potulují psi vycvičení k útoku, především němečtí ovčáci a pitbulteriéři.

Jak se blížili ke státní věznici, vozy dopravní a miamské policie zpomalily a Jorge, který spatřil komplex poprvé, tiše hvízdl.

„I když je to k nevíře, pár fešákům se odtud podařilo uniknout," řekl Ainslie. „Většina z nich se ale nedostala moc daleko." Mrkl na hodiny v přístrojové desce - ukazovaly 6:02 a to mu připomnělo, že i Elroy Doil za necelou hodinu unikne, byť dost nepříjemným způsobem.

Jorge zavrtěl hlavou. „I kdybych se tu narodil, stejně bych se odsud snažil utéct."

Vnější brána Floridské státní věznice a velké parkoviště za ní se koupaly ve světle. Na parkovišti vládl v tuto denní dobu neobvyklý ruch, zájem veřejnosti sem přilákal spoustu novinářů, motala se jich tu nejmíň stovka v naději, že zachytí něco ze vzrušujícího finále. Parkovalo tu několik mikrobusů televizních zpravodajských štábů.

Demonstranti jako obvykle postávali ve skupinkách a skandovali hesla. Někteří drželi transparenty odsuzující dnešní popravu a trest smrti vůbec, jiní zapálené svíčky.

Nová vlna protestujících rozvinula plakáty s nápisy TUTO SEBEVRAŽDU PLATÍTE SVÝMI DANĚMI a ZASTAVTE STÁTEM SPONZOROVANÉ SEBEVRAŽDY. Tvořili ji hlavně mladí právníci a jejich sympatizanti, kteří protestovali proti tomu, aby odsouzení vrahové jako Elroy Doil směli odmítnout jakékoli odvolací řízení.

Po každém vynesení trestu smrti je automaticky nejbližší odvolací instancí Nejvyšší soud státu Florida, ale i když rozsudek, jak se většinou stávalo, potvrdil, zákon umožňuje odvolávat se dál třeba deset i více let. Jenže někteří provinilci trest smrti za spáchané zločiny přijímají a na možnost odvolání nereflektují. Guvernér moudře usoudil, že rozhodne-li se odsouzený takto, je to záležitost jeho svobodné volby, a nikoli „sebevražda". Nesouhlas právníků guvernér sarkasticky komentoval: „Nezáleží jim ani tak na tom, aby soud věnoval další dny odsouzenému, ale aby si přišli u soudu na své *oni*."

Ainslie se v duchu ptal, jestli si někdo z demonstrantů vzpomene na ty, kteří se nemohou ozvat - na zavražděné oběti. Jorge a Ainslie minuli parkoviště a blížili se k hlavní bráně střežené uniformovanými strážemi, do níž vedly dva jízdní pruhy. Na tomto místě normálně ode všech požadují osobní doklady a zjišťují účel jejich návštěvy vězení. Namísto toho strážní v nápadných světle zelených kalhotách a bílých košilích pobídli obě auta mávnutím k průjezdu branou. Zároveň auta zachytil bodový reflektor na věži a provázel je až k budovám věznice. Ainslie a Jorge si zastiňovali oči rukama.

Podobně hladce je propustili dalšími dvěma kontrolními stanovišti a za několik vteřin viděli před sebou správní budovu. Ainslie navštívil věznici několikrát, většinou aby vyslechl podezřelé, v jednom případě aby ihned zatkl propuštěného vězně kvůli obvinění z jiných zločinů, ale nikdy se nedostal dovnitř tak rychle.

Vůz dopravní policie zastavil před vchodem do správní budovy a Jorge s modrobílým miamským chevroletem zaparkoval za ním.

Ainslie vystoupil a uviděl, že k němu míří vysoký šríhlý muž černé pleti v uniformě vězeňské stráže s hodnostním označením poručíka. Tvář zhruba pětačtyřicátníka zdobil pěstěný knír, zpod polovičních brýlí se dívaly pronikavé oči. Na jedné tváři měl dlouhou jizvu. Mluvil řízně a sebevědomě, stejně tak tiskl ruku. „Já jsem Hambrick, seržante Ainslie."

„Dobré ráno, poručíku. Děkuju za velkou pomoc."

„To nic, hlavně pojďme.“

Poručík zavedl Ainslieho do budovy, kráčeli svižně jasně osvětlenou chodbou, dokonale střeženým spojovacím článkem mezi vnějším bezpečnostním pásem a hrůzu nahánějícími bloky s vězeňskými celami. Nakrátko se postupně zastavili ke kontrole u dvou ocelových, elektricky ovládaných branek, potom se před nimi otevřela silná ocelová vrata do hlavní chodby, široké jako čtyřproudá silnice a protínající všech sedm vězeňských bloků.

Hambrick a Ainslie stanuli před místností poslední bezpečnostní kontroly se stěnami z oceli a neprůstřelného skla. Uvnitř byli dva strážní a žena v hodnosti poručíka. Poručice se přiblížila k mužům stojícím zvenčí a vysunula ze stěny kovovou schránku. Ainslie do ní vložil svou automatickou pistoli Glock ráže 9 mm, zásobník s patnácti náboji a služební průkaz. Schránka se zasunula dovnitř, kde bude všechno uloženo do jeho odchodu. Nikdo se ho nezeptal na minimagnetofon, který si připevnil pod sako už v autě. Rozhodl se, že sám od sebe jim o něm vykládat nebude.

„Pojďte,“ vybídl Hambrick, ale v tom okamžiku je dostihla skupina asi dvaceti lidí a bezděčně jim zabránila, aby pokračovali v chůzi. Příchozí byli dobře oblečení, všichni měli ve tváři vážný, soustředěný výraz, vězeňská stráž je téměř postrkovala do koridoru. Hambrick pohlédl na Ainslieho a nezvučně vyslovil: „Svědkové.“

Ainslie si uvědomil, že skupinu vedou do popravčí komory – „dvanáct vážených občanů“, jak požaduje zákon, plus další, jejichž přítomnost schválil správce věznice, vždycky se ovšem najde víc zájemců o zhlédnutí popravy než volných míst. Maximálně se může zúčastnit čtyřiadvacet lidí. Svědkové se shromáždili na určeném místě a do vězení je přivezli autobusem. Znamenalo to, že události probíhají podle plánu a sedmá hodina se nezadržitelně blíží.

Ainslie ve skupince poznal jednu státní senátorku a dva členy floridské Sněmovny reprezentantů. Politikové se předhánějí v navštěvování poprav a doufají, že přítomnost u tak závažného výkonu práva jim získá voliče. Vzápětí užasl nad jednou tváří: patřila Cynthii Ernstové, komisařce miamského magistrátu, která pro něho kdysi hodně znamenala, ale hned pochopil, proč chce sledovat popravu Zvířete Doila.

Na okamžik se jejich oči setkaly a Ainslie se bezděčně zhluboka nadechl. Vždycky v něm vyvolala tutéž spontánní reakci. Vycítil, že si taky uvědomila jeho přítomnost. Nedala to ovšem najevo a když procházela kolem něho, tvářila se chladně.

Svědkové zakrátko zmizeli a poručík Hambrick a Ainslie vykročili.

„Správce vám k rozhovoru s Doilem přenechá svoji kancelář pro inspekci výkonu trestu smrti,“ zasvěcoval ho Hambrick. „Přivedeme ho tam. Už ho připravili.“ Poručík se podíval na hodinky. „Budete mít půl hodiny, nic víc. Mimochodem, už jste někdy přihlížel popravě?“

„Ano, kdysi.“

Bylo to před třemi lety. Na požádání truchlící rodiny doprovázel Ainslie mladé manžele, neboť si ho vybrali jako svědka popravy recidivisty, který znásilnil a poté zabil jejich osmiletou dceru. Ainslie, který případ objasnil, jim vyhověl z povinnosti, ale rozrušilo ho to.

„Dneska uvidíte další,“ řekl Hambrick. „Doil požádal, abyste byl svědkem, a vyhověli mu.“

„Mě se nikdo neptal,“ odvětil Ainslie. „Ale na tom zřejmě nezáleží.“

Hambrick pokrčil rameny. „Mluvil jsem s Doilem. Má k vám zvláštní vztah. Nevím, jestli obdivný, spíš si vás váží. Sblížil jste se s ním?“

„Vůbec!“ důrazně zareagoval Ainslie. „Jen jsem tu vrahounskou bestii zatkl, nic víc. Určitě mě nenávidí. Při soudním líčení mě napadl, označil mě za křivopříseżníka, zkorumpovaného poldu a podobně.“

„Cvokově, jako je Doile, mění nálady, jako my řadíme rychlosti. Vidí vás dneska jinak.“

„To na věci nic nemění. Přijel jsem jen proto, aby mi před smrtí něco vysvětlil. Neváže mě k tomu gaunerovi nic osobního.“ Kráčeli dál a Hambrick si uspořádával v hlavě, co slyšel.

Pak se zeptal: „Je pravda, že jste byl knězem?“

„Ano. To vám řekl Doil?“

Hambrick přikývl. „Pro něho jste jím zůstal. Byl jsem večer u toho, když požádal, abyste přijel. Citoval z Bible něco o pomstě a odplatě.“

Ainslie potřásl hlavou. „Ano, to je z Listu Římanům. ‚Nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.`“

„To je ono. Pak vás Doil prohlásil za ‚anděla boží pomsty`. Pochopil jsem, že pro něj znamenáte víc než kněz. Řekl vám to všechno důstojný otec do telefonu?“

Ainslie zavrtěl hlavou. Zdejší prostředí jej tížilo, přál si být doma a snídat s Karen a Jasonem. Aspoň se tedy dověděl, proč s ním kaplan Ray Uxbridge hovořil telefonicky s takovou záští a zmínil se o „rouhavé šarádě“.

Došli k oddělení pro odsouzence na smrt, všeobecně zvanému Dům smrti. Zaujímá tři poschodí ve věžeňském bloku a nacházejí se v něm cely smrti, jejichž obyvatelé využívají práva na odvolání proti nejvyššímu trestu a posléze čekají na popravu. Ainslie znal i další prostory - velmi spartánskou „přípravnou celu“, v níž vězeň tráví posledních šedesát pět hodin života pod nepřetržitým dozorem, „oficínu“, v níž hlavní místo zaujímá vetché holičské křeslo, kde odsouzenci před popravou oholí hlavu a pravou nohu, aby se dosáhlo co nejlepšího elektrického kontaktu. A konečně popravčí komoru s elektrickým křeslem, „Starým sršatcem“, jak mu přezdívají vězňové, v níž jsou židle pro svědky a proti pohledu přítomných zajištěná budka kata.

Ainslie věděl, že v popravčí komoře už několik hodin probíhají přípravy. Nejdůležitější osobou je v této fázi hlavní elektrotechnik, který připojí elektrické křeslo ke zdroji energie, přeměří napětí a přezkouší pojistky, aby po poslední kontrole kat v černém hávu a s kápí mohl vyslat do lebky odsouzence v automatickém cyklu osmi výbojů elektřinu o napětí dva tisíce voltů. Obrovský elektrický náboj způsobí smrt do dvou minut, ale předpokládá se, že okamžitě nastane bezbolestné bezvědomí. O bezbolestnosti popravy se sice pochybuje, ale nikdo tento předpoklad nepotvrdil ani nevyvrátil, protože ji nikdo nepřežil, aby poreferoval.

V popravčí komoře, na dohled od elektrického křesla, je červený telefon. Bezprostředně před popravou se tímto telefonem spojí správce věznice s guvernérem státu a vyžádá si konečný souhlas s vykonáním trestu. A stejně tak může guvernér zatelefonovat řediteli, dokonce několik vteřin před smrtícím úderem, a nařídit zrušení popravy, například na základě nečekaného svědectví, rozhodnutí Nejvyššího soudu nebo z jiných právních důvodů. Stalo se to a může se to stát i dnes.

Proto existuje nepsané neoficiální pravidlo, že každá poprava se pozdrží o jednu minutu - z opatrnosti a pro případ, že by červený telefon zazvonil o pár vteřin později. Doilova poprava, naplánovaná na 7:00 hodin, nebude vykonána dříve než v 7:01.

„Tady je to,“ oznámil Hambrick. Došli k masivním dřevěným dveřím, které odemkl. Uvnitř cvakl vypínačem a světlo zalilo kumbál o ploše necelých osmi metrů čtverečních. Stál v něm prostý psací stůl, za ním křeslo s vysokým opěradlem, před ním těžká kovová židle přišroubovaná k podlaze a po straně stolek. Jinak nic.

„Šéf se tu moc nezdržuje,“ pronesl Hambrick. „Jen při popravách.“ Pokynul ke křeslu za psacím stolem. „Tady se posaďte, seržante. Hned se vrátím.“

Ainslie v poručíkově nepřítomnosti zapnul minimagnetofon skrytý pod sakem.

Za necelých pět minut se Hambrick vrátil následován dvěma věžeňskými dozorci. Ti vedli a zčásti podpírali postavu, kterou Ainslie poznal. Doil měl na nohou okovy a na rukou želízka připevněná k těsně utaženému opasku. Za trojicí šel otec Ray Uxbridge.

Ainslie viděl Elroye Doila naposled před více než rokem při vynesení rozsudku. Od té doby se s ním udála dramatická změna. Před soudem stál robustní, vysoký, silný a agresivní muž - teď vypadal žalostně. Nahrbený, se svěšenými rameny, pohublý, obličej sinalý a vyzáblý. Po agresivitě ani památky, oči prozrazovaly nervozitu a nejistotu. Vlasy mu před popravou vyholili a nepřirozeně růžová holá hlava přispívala ke skličujícímu vzezření. V poslední chvíli mu kůži na temeni hlavy namažou vodivým gelem, na elektrickém křesle mu nasadí smrtící kovovou čapku.

Otec Uxbridge postoupil kupředu, měl na sobě kněžské roucho, v ruce držel breviář. Hřmotný, širokoplecí muž patricijských rysů vypadal tak, jak si ho Ainslie pamatoval z předchozích setkání. Ignoroval Ainslieho a oslovil Doila.

„Pane Doile, jsem ochoten zůstat s vámi a poskytovat vám duchovní útěchu tak dlouho, jak okolnosti dovolí, a znovu připomínám, že nemusíte činit žádná prohlášení ani odpovídat na otázky.“

„Okamžik,“ zasáhl Ainslie, vstal ze židle a přešel ke skupince. „Jedu z Miami osm hodin,

protože jste mě o to požádal, Doile. Otec Uxbridge mi řekl, že mi chcete něco sdělit.“

Ainslie si všiml, že Doil má ruce spoutané těsně k sobě a zápěstí odřená od želízek. Pohlédl na Hambricka a ukázal na ruce. „Můžete mu to na dobu našeho rozhovoru sejmout?“

Poručík zavrtěl hlavou. „Lituju, seržante, nemůžu. Doil tady napadl tři naše dozorce. Jeden musel být hospitalizován.“

Ainslie přikývl. „Škrtněme to.“

Zatímco Ainslie mluvil, Doil zvedl hlavu. Možná to způsobila zmínka o poutech, možná jen Ainslieho hlas, ale ať z jakéhokoli důvodu, Doil se svezl na kolena, a kdyby ho dozorci nepodepřeli, byl by dopadl obličejem na podlahu. Takto přiblížil tvář k jedné z Ainslieho rukou a neúspěšně se pokusil ji políbit.

Zastřeným hlasem zamumlal: „Modlete se za mě, otče, zhřešil jsem...“

Otec Uxbridge se vrhl kupředu, obličej rudý hněvem. „Ne, ne, ne!“ rozkřikl se na Ainslieho. „To je rouhání!“ Otočil se k Doilovi. „Ten člověk není...“

„Mlčte!“ skočil mu do řeči Ainslie. Vzápětí se klidněji obrátil na Doila. „Nejsem už kněz. A vy to víte. A1e jestli se chcete přede mnou k něčemu doznat, vyslechnu vás jako člověk.“

Uxbridge se opět rozkřikl: „Zpověď přijmout nesmíte! Na to nemáte právo!“

Doil se rozhovořil k Ainsliemu. „Důstojný otče, dopustil...“

Uxbridge zařval: „Slyšel jste, že není žádný důstojný otec!“

Doil mumlal a Ainslie rozeznával slova. „Je to anděl boží pomsty...“

„Dopouštíte se znesvěcení!“ hulákal Uxbridge. „To nedovolím!“

Náhle Doil otočil hlavu. Vyštěkl na Uxbridgea: „Jdi do hajzlu!“ Obrátil se k ostatním a křikl: „Ať ten sráč vypadne!“

„Jestli vás tu nechce, budete muset odejít, otče,“ oznámil Hambrick Uxbridgeovi. „Je to jeho výsada.“

„Nikam nepůjdu!“

Hambrickův hlas zpřísněl. „Račte, otče. Nerad bych vás nechal vyvést násilím.“

Na poručíkovo znamení jeden z dozorců pustil Doila a uchopil Uxbridgea za paži.

Kněz se mu vytrhl. „Neopovažujte se! Jsem kněz, člověk Boží!“ Dozorce zaváhal a Uxbridge si upřeně měřil Hambricka. „Tohle vám neprojde. Budu o vašem chování osobně informovat guvernéra.“ Na Ainslieho vyštěkl: „Církev učinila dobře, že se vás zbavila.“ Na závěr se Uxbridge po všech rozhlédl a odešel.

Elroy Doil, který stále klečel před Ainsliem, opět spustil: „Modlete se za mě, otče, zhřešil jsem. Naposled jsem se zpovídal... ani si do prdele nepamatuju kdy.“

Za jiných okolností by se Ainslie asi zasmál, ale tahle situace jím otřásla. Hnulo se v něm svědomí. Chtěl vyslechnout, co Doil musí vyslovit, ale ne jako šejdíř.

Hambrick se podíval na hodinky a rozumně připomněl: „Jestli se od něho chcete něco dovědět, přijměte jeho způsob.“

Ainslie ještě váhal, přál si, aby se to odehrálo jinak.

Ale chtěl *vědět* - dopátrat se podstaty řady událostí, které se začaly odvíjet poměrně dávno.

Před dvěma lety v miamském Coconut Grove, v chladném lednovém ránu krátce po sedmé hodině ranní...

DRUHÁ ČÁST

MINULOST

1.

ORLANDA COBA, ČLENA bezpečnostní služby hotelu Royal Colonial v Coconut Grove, muže středního věku, zmáhala únava. Chystal se už k odchodu domů - ale krátce před sedmou hodinou ranní na rutinní obchůzce ještě vstoupil do sedmého poschodí. Noc proběhla bez mimořádných událostí, během jeho osmihodinové směny došlo jen ke třem drobným incidentům.

Bezpečnostní problémy s mládeží, sexem nebo drogami se v „Královské kolostomii“, jak se hotelu přezdívalo, vyskytovaly zřídka. Klientelu tvořili většinou lidé středního věku, seriózní a zámožní, kteří si potrpěli na staromódní tichou hotelovou halu, tropické rostlinstvo na každém kroku a architektonický styl, kdysi nazývaný „šlehačkový dort“.

Hotel do Coconut Grove, té poněkud křiklavé směsi přítomnosti a minulosti, dobře zapadal. Vetché domy z hrázděného zdiva se tu pošťuchují se snobskými moderními sídly, rodinné obchůdky se vším možným těsně sousedí s exkluzivními butiky a galeriemi, jídelny s rychlým občerstvením přiléhají ke gurmánským restauracím, všude se o sebe otírá bída s bohatstvím. Nejstarší osídlené místo na Floridě, historicky významná vesnice založená dvacet let před Miami - Coconut Grove - jako by nemělo vyhraněný charakter, ale ve spontánní soutěži ho utvářelo mnoho rozporuplných vlivů.

Nic z toho netrápilo Coba, když vystoupil z výtahu a kráčel chodbou v sedmém patře. Nebyl ani filozof, ani coconutgroveský starousedík, ale denně dojížděl do práce z North Miami. Připadalo mu, že se neděje nic nepatřičného, a tak už v duchu mířil domů za odpočinkem.

Když se blížil k nouzovému požárnímu schodišti na konci chodby, všiml si, že dveře pokoje číslo 805 jsou pootevřené. Zevnitř slyšel hlasité zvuky z rádia či televizoru. Zaklepal, a když nikdo nereagoval, pootevřel dveře o dalších pár centimetrů, protáhl se dovnitř a z všudypřítomného pronikavého zápachu se mu zvedl žaludek. Cobo si dal ruku před ústa, postupoval do pokoje a z toho, co spatřil, se mu podlomily nohy. Přímo před ním v kaluži krve spočívaly mrtvoly muže a ženy zohavené nesčetnými řeznými a bodnými ranami. Cobo spěšně zavřel dveře, s krajním úsilím se ovládl a sáhl po telefonu zavěšeném na opasku. Vyťukal číslo 911.

Ozval se ženský hlas. „Tady devět set jedenáct, tísňová linka policie. Co si přejete?“ Pípnutí oznámilo, že hovor je nahráván.

V komunikačním středisku miamské policie naslouchala operátorka hlášení Orlanda Coba o zřejmé dvojnásobné vraždě v hotelu Royal Colonial.

„Říkáte, že jste člen bezpečnostní služby?“

„Ano.“

„Kde jste?“

„Přímo před pokojem číslo osm set pět.“ Operátorka při řeči vyťukávala informaci do počítače, aby si ji vzápětí přečetl dispečer v sousední místnosti.

„Zůstaňte na místě,“ přikázala operátorka volajícímu. „Zajistěte pokoj. Do příjezdu našich lidí nepouštějte nikoho dovnitř.“

Dva a půl kilometru od hotelu jel mladý strážník Tomas Ceballos, operační číslo 164, v hlídkovém voze po South Dixie Highway. Vtom se na něho obrátil dispečer s naléhavou výzvou. Ceballos okamžitě smýkl autem do protisměru, až pneumatiky zapištěly, a s blikajícím majákem a vyjící sirénou se hnal k hotelu Royal Colonial.

Za několik minut strážník Ceballos stanul vedle člena bezpečnostní služby před pokojem 805.

„Zrovna jsem mluvil s recepcí,“ spustil na něho Cobo a díval se na papírek s poznámkou. „Pokoj si pronajali Homer a Blanche Frostovi z Indiany.“ Předal papírek i kartu k odemknutí pokoje strážníkovi.

Ceballos zastrčil kartu do škvíry a opatrně vstoupil do pokoje 805. Ihned ucouvl, ale přinutil se na místě činu setrvat: později bude muset všechno popsat.

Spatřil mrtvoly starého muže a ženy, s roubíky v ústech, svázané a natočené obličeji proti sobě, jako by jeden musel přihlížet smrti druhého. Obě těla byla poseta řeznými a bodnými ranami. Z rádia duněl hard rock.

Tomas Ceballos viděl dost. Vrátil se na chodbu, chopil se vysílačky a zavolal na dispečink.

Jeho operační služební číslo automaticky naskočilo na obrazovku před dispečerem. Hlas mu přeskakoval. „Potřebuju mordpartu na Takt Jedna.“

Taktická Jedna je rádiová frekvence vyhrazená oddělení vražd. Seržant tajné policie Malcolm Ainslie, operační číslo 1310, jel do práce v neoznačeném policejním autě a už se ohlásil dispečinku. Ainslie a jeho tým měli toho dne pohotovost.

Dispečer vyrozuměl Ainslieho, který přeladil na Takt Jedna.

„Třináct deset pro jedna šest čtyři. Slyším.“

„Dva mrtví v hotelu Royal Colonial,“ hlásil Ceballos. „Pokoj 805. Pravděpodobně třicet jedna.“ Polkl a ovládl roztřesený hlas. „Rozhodně třicet jedna. Vypadá to zle, opravdu zle.“

31 znamená vraždu - a Ainslie odpověděl: „Rozumím, jedu tam. Zajistěte místo činu. Nepouštějte nikoho do pokoje sám tam taky nechoďte.“

Ainslie otočil v ulici auto a sešlápl plynový pedál. Zároveň zavolal vysílačkou detektiva Bernarda Quinna, člena svého týmu, a přikázal mu, aby za ním přijel do hotelu Royal Colonial.

Ostatní jeho detektivové se zabývali jinými vraždami a momentálně byli nedostupní. V několika posledních měsících se s vraždami roztrhl pytel, případy se vršily. A zdálo se, že úděsné žně pokračují.

Ainslie a Quinn přijeli k hotelu prakticky zároveň a společně zamířili k výtahům. Prošedivělý Quinn s vrásčitým, ošlehaným obličejem měl na sobě jako vždy námořnické sportovní sako, dokonale padnoucí šedé kalhoty a pruhovanou kravatu. Byl rodem Brit a výchovou Američan a patřil k veteránům oddělení vražd. Do šedesátky a odchodu na odpočinek mu mnoho nezbývalo.

Kolegové měli Quinna rádi a vážili si ho, zčásti i proto, že neohrožoval ničí ambice. Poté, co se stal detektivem, se snažil dobře vykonávat svou práci a neusiloval o strmý vzestup. Nechtěl zodpovídat za jiné a nikdy nesložil seržantské zkoušky, což by hravě dokázal. Bylo dobré mít jako hlavního vyšetřovatele právě Quinna - ať už šlo o jakýkoli zločin.

„Tohle bude tvůj případ, Bernie,“ řekl Ainslie. „Přesto zůstanu a pomůžu ti. Pusť se do toho.“

Když procházeli prostornou hotelovou halou plnou tropické zeleně, Ainslie zahlédl u recepce dvě novinářky. Zpravodajové médií mnohdy křižují po ulicích, odposlouchávají policejní radioprovoz, a dostanou se tak brzy na místo činu. Jedna z reportérek detektivy poznala, rozběhla se k výtahu, do něhož nastoupili, ale dveře se jí zavřely před nosem.

Výtah stoupal a Quinn si povzdechl. „Umím si představit lepší začátek dne.“

„Brzy si budeš užívat podle libosti,“ řekl Ainslie. „Ale kdo ví? Třeba ti tohle bude v penzi dokonce scházet.“

Když vystoupili v sedmém poschodí, vykročil proti nim člen bezpečnostní služby Cobo. „Pánové, tady nemáte co dělat...“ Zarazil se, když spatřil odznaky miamské policie, které si Ainslie a Quinn připnuli na saka.

„Bohužel máme,“ pravil Quinn.

„Pardon, lidičky! Jsem rád, že jste dorazili. Zastavuju každýho, kdo sem...“

„Správně,“ pochválil ho Ainslie. „Vytrvejte. Přijede spousta lidí, ale nepouštějte sem nikoho, kdo se neprokáže odznakem. Nikdo ať nezaclání ani v téhle chodbě.“

„Ano, pane.“ Vzrušení vytěsnilo Cobův úmysl odejít domů.

Od dveří pokoje číslo 805 se k detektivům oddělení vražd blížil s respektem Ceballos. Jeho ctižádostí jako mnoha mladých strážníků bylo vyměnit jednoho dne uniformu za civilní oblek detektiva, proto neškodilo usilovat o dobrý dojem. Ceballos předal papírek s identifikačními údaji o hostech z pokoje 805, který dostal od člena bezpečnostní služby a ohlásil, že kromě dvojí, totiž jeho a Cobovy letmé obhlídky na místo činu nikdo nevstoupil.

„Dobře,“ kývl Ainslie. „Zůstaňte na místě, přivolám vám na pomoc dva muže. V hotelu jsou už novináři a brzy začnou dotírat v celých rojích. Nechci v tomhle poschodí vidět jediného, neposkytujte taky žádné informace, povězte jim, že se později dostaví tiskový mluvčí. Zatím ať se k pokoji 805 nikdo ani nepřiblíží, pokud k tomu nedám svolení já nebo detektiv Quinn. Rozumíte?“

„Ano, seržante.“

„Výborně, tak se na to podíváme.“

Když Ceballos otevřel dveře osmsetpětky, Bernard Quinn znechuceně nakrabatil tvář. „Myslíš,

že mi bude scházet tohle?“

Ainslie sklíčeně potřásl hlavou. Z pachu smrti se jim udělalo nevolno, takový odporný zápach zamořuje každé místo, kde se vraždilo, zvlášť když oběti mají otevřené rány a unikly z nich tělešné tekutiny.

Oba detektivové si zapsali do notesů čas, kdy se dostavili na místo činu. Budou si činit poznámky dál, o všem, co udělají, a to až do doby, kdy případ uzavřou. Obtěžuje to, ale nelze jinak, soud může těžce zkoušet jejich paměť.

Zpočátku stáli nehnutě a rozhlíželi se po hrůzném dějišti před sebou - dvě kaluže zčásti zaschlé krve a dvě zohavená těla, která se už rozkládala. Detektivové vyšetřující vraždy hned na začátku profesionální dráhy zjistí, že lidské tělo, z něhož vyprchal život, podléhá zkáze velmi rychle. Když přestane bít srdce a obíhat krev, hordy mikrobů záhy promění měkké svalové tkáně a tělesné tekutiny v zahnívající odpad. Ainsliemu se vybavilo, co prohlásil jeden veterán soudního lékařství: „Odpadky! Lidská mrtvola, to jsou odpadky, a čím dřív zjistíme, co potřebujeme, tím líp! Mrtvoly spálit! To je nejlepší řešení. Jestli potom někdo chce rozptýlit popel třeba nad jezerem, prosím, ničemu neublíží. Ale hřbitovy, rakve, pohřby do země, to je barbarství, plýtvání dobrou půdou.“

Kromě mrtvol byl v pokoji 805 k vidění i hrozný nepořádek, převržená křesílka, rozházené postele, oblečení obětí se povalovalo všude. Rádio na parapetu dál vyhrávalo.

Quinn se obrátil na Ceballose. „Hrálo rádio, když jste sem vešel?“

„Ano, a ten jejich šerif tvrdí, že hrálo i předtím. Vypadá to na stanici HOT 105.“

„Děkuju.“ Quinn si to zapsal. „Můj syn ji poslouchá. Já ten randál nesnáším.“

Ainslie začal vysílačkou propojenou na telefonní síť volat na řadu míst. Telefonní přístroj v pokoji 805 se nesmí použít, dokud z něj nesejmou otisky prstů.

Nejdřív požádal o vyslání výjezdové skupiny identifikačního oddělení na místo činu. Její technici jsou občanskými zaměstnanci Miamské městské policie. Výjezdová skupina nafotografuje místo činu, veškeré stopy a doličné předměty včetně těch nejnepatrnějších, které necvičenému oku mohou uniknout. Bude pátrat po otiscích prstů, zajistí vzorky krve a vůbec všechno, co detektivové potřebují. Než však výjezdová skupina dorazí, na místě činu se zastaví čas, „zmrazí se“ všechno zůstane v původním stavu.

Jediná nepovolaná osoba, která by tu jen tak bloumala a občas se něčeho dotkla, by mohla zničit důležitý záchytný bod, zmařit objasnění případu a zločinci dopřát volnost. Občas i vysocí představitelé policie, kteří se dostaví na místo činu ze zvědavosti, ohrozí svou neopatrností zajištění potenciálních usvědčujících materiálů. Proto je hlavní vyšetřovatel na místě činu bez ohledu na hodnost nejvyšší autoritou.

Ainslie telefonoval dál: podal hlášení veliteli oddělení vražd poručíkovi Newboldovi, který už byl na cestě, vyžádal si přítomnost státního zástupce a žadonil o vyslání tiskového mluvčího, který by si poradil s novináři.

Jakmile výjezdová skupina skončí u těl obětí, Ainslie povolá soudního lékaře, který má provést první ohledání co nejdříve po smrti. Soudní lékaři bývají nedůtkliví, pokud je zavolají příliš brzy a oni tudíž musejí čekat, až výjezdová skupina dokončí práci.

Až soudní lékař dokončí ohledání na místě činu, odvezou mrtvoly do dadeské okresní márnice a bude následovat pitva, jíž se zúčastní Quinn.

Zatímco Ainslie telefonoval, Quinn s gumovými rukavicemi na rukou vypnul vyhrávající rádio. Nato se pustil do obezřetné obhlídky těl obětí, jejich ran, zbytků oblečení, předmětů kolem nich - a o všem si dělal poznámky. Prohlédl si několik na první pohled drahých šperků na nočním stolku. Pak otočil hlavu a náhle zvolal: „Malcolme, podívej se na tohle!“

Ainslie přešel k němu. Naskytl se mu bizarní, nesmyslný obrázek - za mrtvolami a původně mimo dohled spočívaly na podlaze čtyři mrtvé kočky.

Detektivové civěli na nehybné němé tváře.

Po dlouhé chvíli Ainslie pronesl: „Tohle nám má něco povědět. Netušíš co?“

Quinn zavrtěl hlavou. „Zatím ne. Zapracuju na tom.“

V příštích týdnech a měsících se všechny mozky oddělení vražd budou dohadovat, co znamenají kočičí mršiny na místě činu. Vznikne spousta podivných teorií, ale ukáže se, že žádná

nikam nevede. Teprve mnohem později vyjde najevo, že důležité vodítko se na místě vraždy Frostových nacházelo kousek od koček.

Quinn se sehnul a z bezprostřední blízkosti si prohlížel surově zmasakrovaná těla. Po chvíli zalapal po dechu.

Ainslie na něho pohlédl. „Je ti zle?“

Quinn stačil říct: „Hned jsem zpátky,“ a vyrazil z pokoje.

Cobo ukázal na otevřené dveře uprostřed chodby. „Tamhle, šéfe!“

Za okamžik Quinn vyzvracel do záchodové mísy to, co před hodinou posnídal. Vypláchl si ústa, umyl ruce, obličej a vrátil se na místo vraždy. „To se mi už dlouho nestalo,“ prohlásil zasmušile.

Ainslie přikývl. Detektivové oddělení vražd si občas některé záležitosti ponechávají pro sebe a navenek se navzájem nezesměšňují. *Neodpouští* se jen zvracení přímo na místě činu a znečištění důkazů.

Hlasy z chodby signalizovaly příchod pracovníků výjezdové skupiny identifikačního oddělení. Vedoucí oddělení Julio Verona vstoupil do pokoje, následován specialistkou prvního stupně Sylvií Waldenovou. Malý, sporý a plešatý Verona tiše stál a pichlavýma hnědýma očkama metodicky přehlížel scénu. Waldenová, mladá dlouhonohá blondýna, daktyloskopka, nesla černou bedýnku připomínající víkendový kufřík.

Zatímco si dvojice prohlížela pokoj, nikdo nepromluvil. Nakonec Verona zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Mám dva vnuky. Dneska jsme při snídani koukali na televizi, ve zprávách ukazovali párek puberťáků, který zavraždil přítele jejich matky. ‚Svět, co vám předáme, pěkně zahnívá,` povídám klukům právě v momentě, kdy jste mě sem zavolali.“ Ukázal k zohaveným tělům. „Je to den za dnem horší.“

„Svět je odjakživa dost drsné místo,“ pravil zamyšleně Ainslie. „Rozdíl je v tom, že teď na něm žije mnohem víc lidí, takže je jich taky víc k zabíjení a najde se i víc zabijáků. Zprávy se taky dneska šíří rychleji, někdy přihlížíme hrůzám, které se právě dějí.“

Verona pokrčil rameny. „Ty se na to díváš moc učeně, Malcolme. Ale stejně je to skličující.“

Začal fotografovat mrtvý pár, z každého úhlu tři záběry: celek, polocelek, detail. Po mrtvolách vyfotografuje části pokoje 805, pak chodbu, schodiště, výtahy i budovu zvenčí se zaměřením na vchody a východy, jichž mohl použít pachatel. Takové fotografie často odhalí původně přehlédnutá fakta.

Verona rovněž pořídí podrobný náčrt místa činu, který se přenese do speciálně naprogramovaného počítače.

Sylvii Waldenovou zaměstnávalo hledání skrytých otisků prstů, nejprve se soustředila na dveře zevnitř i zvenčí, kde se obvykle s vysokou pravděpodobností najdou. Pachatelé jsou často při vstupu nervózní a neopatrní, pozor na otisky si většinou dávají, až když je pozdě.

Waldenová poprašovala dřevěný povrch černým grafitovým práškem smíšeným s nejdrobnějšími železnými pilinami a pak otírala magnetickým štětečkem. Směs přilnula k vlhkosti, lipidům, aminokyselinám, solím a dalším chemickým sloučeninám, z nichž se skládají otisky prstů.

Na hladší povrchy - sklo nebo kov - se používá nemagnetický prášek různých barev, aby se zvýšila rozlišovací schopnost vůči určitému podkladu. Waldenová pracovala a střídala druhy prášků. Věděla, že kvalita otisků závisí na charakteru kůže, teplotě či znečištění rukou.

Strážník Tomas Ceballos znovu vešel do pokoje, zastavil se a chvilku pozoroval Waldenovou při práci. Otočila hlavu a s úsměvem mu řekla: „Najít dobré otisky prstů je těžší, než si lidi myslí.“

Ceballos se rozzářil. Povšiml si Waldenové hned při příjezdu. „V televizi to vypadá snazší.“

„Není to tak se vším? Ve skutečnosti nejvíc záleží na povrchu,“ vysvětlovala. „Hladký, například sklo, je nejlepší, ale jen čistý a suchý, protože pokud je zaprášený, otisk se slévá v nečitelnou skvrnu. Kulaté kliky dveří neskýtají nejmenší naději, nejsou rovné, malý rozměr nedává prostor pro dobrý otisk, navíc otáčivý pohyb jakýkoli otisk rozmaže.“ Waldenová se se zjevným zalíbením zadívala na mladého strážníka. „Víte, že otisky prstů může ovlivnit i to, co člověk nedlouho předtím jedl?“

„To je vtip?“

„Kdepak vtip.“ Znovu se usmála a pokračovala v práci. „Po požití potravin obsahujících

kyseliny kůže zvlhne a otisk se zvýrazní. Takže kdybyste se chystal ke spáchání zločinu, nejezte předtím citrusové ovoce - pomeranče, grapefruity, citrony. Pozor taky na rajská jablka. A hlavně nepoužívejte ocet! Ten je nejhorší."

„Z našeho hlediska nejlepší," upřesnil Julio Verona.

„Budu si to všechno pamatovat, až to dotáhnu na detektiva," řekl Ceballos. „Nedáváte soukromé lekce?" zeptal se Waldenové.

„Normálně ne." Usmála se. „Ale můžu udělat výjimku."

„Výborně, ozvu se." Strážník Ceballos odcházel z pokoje se spokojeným výrazem ve tváři.

Malcolm Ainslie rozhovor nepřeslechl a poznamenal: „I nad zavražděnými jde život dál."

Waldenová se ušklíbla a podívala se na zohavená těla. „Jinak by se člověk zbláznil."

Objevila otisky na několika místech, zda jsou vrahovy nebo vrahů či mrtvého páru, anebo hotelového personálu, který se tam pohyboval v rámci pracovních povinností, to se ukáže později. Teď bude následovat „přesun" otisků na průhlednou pásku, která se připevní ke „zvýrazňovací kartě". Karta s datem, záznamem o místě nálezu a podpisem se stane doličným předmětem.

„Slyšel jsi o našich experimentech v zoologické zahradě?" zeptal se Ainslieho Julio Verona.

Ainslie zavrtěl hlavou. „Povídej."

„Se svolením vedení zoologické zahrady jsme sejmuli otisky prstů z končetin šimpanzů a jiných opic a zkoumali jsme je." Pokynul Waldenové. „Vylič mu zbytek."

„Markanty přesně odpovídaly lidským otiskům prstů," navázala. „Skládaly se z epiteliálních lišt, rýh, kliček, obloučků, identických bodů, zkrátka žádný podstatný rozdíl."

„Darwin měl pravdu," dodal Verona. „Všichni máme v kořenech rodokmenu opice. Co ty na to, Malcolme?" Komentář mířil do černého. Verona věděl, že Ainslie byl knězem.

Svého času se Ainslie - byť nikdy nepatřil mezi fundamentalisty - ztotožnil s katolickým zpochybněním Darwinovy evoluční teorie vyložené ve spisu *O vzniku druhů přírodním výběrem*. Darwin se vlastně vysmál božskému zásahu do vývoje a odmítl nadřazenost lidstva nad živočišným světem. Ale to už bylo dávno - a Ainslie nyní odpověděl: „Ano, myslím, že jsme prošli touhle cestou."

Věděl, že všichni - Waldenová, Verona, Ceballos, Quinn i on sám - se snaží vytrhnout, byť krátce, z přízračné hrůzy, na niž narazili. Někomu zvenčí by možná připadalo jejich chování cynické, ve skutečnosti však svědčilo o opaku. Lidská psychika - a to platí i pro na leccos připravené lidi z mordparty má meze odolnosti vůči hrůze.

Objevil se další muž z výjezdové skupiny a věnoval se shromažďování vzorků krve. Nabíral ji do zkumavek z kaluže kolem každé oběti. Později se porovnají s krví odebranou při pitvě. Pokud by se krevní skupiny lišily, mohla by krev z kaluží patřit útočníkovi nebo útočníkům. Ale už na první pohled se to zdálo nepravděpodobné.

Technici provedli Frostovým výškrab nehtů na rukou - pro případ, že aspoň jeden z nich zaťal prsty do útočníka a zadřel si pod nehty nepatrné šupinky kůže, fragmenty vlasů, textilních vláken a jiných materiálů. Výškraby ukládali do pouzder, kolegové v laboratoři je prozkoumají. Potom nasadili na ruce obětí sáčky, aby je uchránili, než z nich před pitvou budou sejmuty jejich otisky a zároveň těla prozkoumána, jestli na nich neulpěly otisky cizích prstů.

Pečlivě prohlédli oblečení Frostových, ale nesvlékli je, v šatech zůstanou i v márnici. Až před pitvou se součásti oděvu odstraní a zataví do plastikových pytlů.

Přicházeli další lidé, rozmlouvali, telefonovali, přeplněný pokoj číslo 805 bzučel jako úl a čím dál víc to v něm páchlo. Ainslie se podíval na hodinky. Ukazovaly 9:45. Vzpomněl si na Jasona, který právě ve školní posluchárně spolu s žáky třetích tříd čeká na zahájení soutěže ve znalostech pravopisu. Karen sedí mezi diváky z řad rodičů, je jí úzko a zároveň se pýří. Ainslie doufal, že tam půjde s ní, ale nevyšlo to. Jako obvykle.

Vrátil se myšlenkami na místo činu a přemítal, jestli se případ rychle objasní. Doufal, že ano. Ale jak ubíhaly hodiny, vyvstávala největší překážka: navzdory množství lidí, kteří se pohybovali v hotelu, nikdo nezahlédl nikoho jen trochu podezřelého. Vrahovi nebo vrahům se podařilo dostat dovnitř i ven z pokoje (a pravděpodobně i hotelu), aniž to vzbudilo sebemenší pozornost. Ainslie vyslal policisty, aby vyslechli všechny hosty ze sedmého patra i z pater nad a pod ním. Nikdo si

nikoho nevšiml.

V průběhu sedmnácti hodin, které onoho dne Ainslie strávil na místě, kde se vraždilo, uvažovali s Quinnem i o motivech. Loupež se nedala vyloučit, v pokoji se nenašly žádné peníze. Na druhé straně zůstaly na místě činu šperky (později oceněné na dvacet tisíc dolarů), přestože se mohly stát snadnou kořistí. Oloupení o hotové peníze by se ovšem nejspíš obešlo bez zavraždění dvou lidí. A nevysvětluje se tím vůbec brutalita zločinu a záhada mrtvých koček. Hlavní motiv zůstával stejně nepostižitelný jako hlavní podezřelý.

Podle základních informací o Homerovi a Blanche Frostových, získaných telefonátem na policii v South Bendu, jejich domovském městě ve státě Indiana, patřili k zámožným, leč tuctovým lidem bez zjevných nectností, rodinných problémů a pochybných styků. Bernie Quinn odletí do South Bendu k šetření na místě v nejbližších dnech.

Některá fakta a poznatky získali od soudní lékařky Sandry Sanchezové, která ohledala těla Frostových na místě činu a pak je pitvala.

Podle ní pachatel oběti přemohl, pak jim nasadil roubíky, spoutal je a umístil je tak, aby navzájem viděly, jak ten druhý trpí. „Mučil je při vědomí," uvedla Sanchezová. Soudila, že je „pomalu, metodicky fyzicky trýznil."

Ačkoli se na místě činu nenašla žádná zbraň, pitva prokázala na obou tělech hluboké a rozsáhlé řezné a bodné rány způsobené nožem, které poškodily tkáň a často i kosti. Jeden hrůzný detail předčil ostatní: pachatel nastříkal Homerovi Frostovi do očí hořlavou kapalinu a zapálil ji, takže v očních důlcích zbyly škvarky a kolem nich zčernalá kůže. Pod roubíkem manželky se našel kousek jazyka, který si patrně v agonii ukousla.

Ještě ne padesátiletá doktorka Sanchezová proslula otevřeností a sarkastickým vtipem. Oblékala se staromódně do tmavomodrých nebo hnědých šatů, prošedivělé vlasy si stahovala do koňského ohonu. Mezi její intelektuální zájmy patřila - jak zvěděl Bernard Quinn - Santería, afrokubánské náboženství, které vzkvétá v dadeském okrese na Floridě, kde získalo na sedmdesát tisíc vyznavačů.

Sandra Sanchezová před ním jednou prohlásila: „Já netvrdím, že věřím v orishe - božstva Santeríe. Vy věříte v jiné velké legendy - v to, že před Mojžíšem se rozestoupily vody Rudého moře, v neposkvrněné početí, v to, že Ježíš nasytil zástupy pěti chleby a dvěma rybami, že Jonáš byl vyvržen velrybou - a vzhledem k nim má Santería přinejmenším stejnou logiku. Obojí nabízí útěšný fetiš pro ztrápenou mysl."

Quinn věděl, že součástí rituálů Santeríe je zvířecí oběť, zeptal se proto, jestli čtyři mrtvé kočky nemají něco společného se Santerií.

„Rozhodně ne," odpověděla Sanchezová. „Prohlédla jsem i kočky, někdo je usmrtil rukou, a to velmi krutě. Zvířecí oběť se podle Santeríe provádí nožem ve zbožném zanícení a mrtvá zvířata se neponechávají osudu jako tyhle kočky. Oběti se často snědí při slavnosti, ale kočka na jídelníček nepatří."

Ainslie a Quinn museli konstatovat, že prvotní poznatky nejsou moc slibné. Ainslie referoval Leovi Newboldovi: „Je to klasika, *pachatel neznámý*."

Detektivové si neustále kladou otázku *Kdo je pachatelem?* a není divu, že klasickou odpověď *Pachatel neznámý* v případě vraždy přímo nesnášejí. Vyplývá z ní, že se nepodařilo shromáždit naprosto žádné informace o pachateli a někdy ani o oběti. Nenašli se svědkové a nikdo vyšetřování nenavedl na správnou cestu. K typu případu *Pachatel neznámý* existují dva protiklady. *Spanilá jízda*, kdy podezřelý z vraždy je záhy zřejmý a usvědčující důkazy se samy nabízejí. A vůbec nejsnazší *Kouřící zbraň* provinilec se při příjezdu policie stále nachází na místě činu.

Nakonec, dlouho po tragickém konci Homera a Blanche Frostových, to byla právě vražda typu *Kouřící zbraň*, která se stala klíčem k rozluštění záhad a objasnění případu manželů Frostových.

2.

V PÁTEK RÁNO KRÁTCE před osmou hodinou, tři dny po vraždách v hotelu Royal Colonial, kráčel Bernard Quinn z oddělení vražd do identifikačního oddělení zaměstnávajícího občanské

pracovníky, které se nachází rovněž ve čtvrtém poschodí hlavní budovy miamské policie. V místnosti, kde mezi počítači a psacími stoly zatíženými horami potištěných papírů pracovalo pět techniků, vyhledal Quinn mladou daktyloskopku, která pátrala po latentních otiscích prstů na místě činu v hotelu Royal Colonial. Sylvia Waldenová ťukala do klávesnice před velkou obrazovkou, a když se přiblížil, vzhlédla. Quinn si všiml, že její dlouhé vlasy jsou ještě vlhké, pravděpodobně ji stejně jako jeho zaskočil cestou do práce prudký déšť.

„Dobré ráno, Bernarde," řekla a usmála se.

„Zatím moc dobré není," zavrčel mrzutě. „Možná ho vylepšíte."

„Máte z úterka málo stop?" zeptala se soucitně Waldenová.

„V podstatě žádné. A proto jsem tady, rád bych věděl, proč vám ksakru tak dlouho trvá vypracování daktyloskopické zprávy."

„Tři dny nejsou tak dlouho," ohradila se. „Na to, že mám fůru otisků, které musím roztřídit a identifikovat - jak jistě víte."

„Promiňte, Sylvie," kál se Quinn. „Jsem s tím odporným případem pěkně v prdeli. Ztrácím dobré vychování."

„Nic si z toho nedělejte," chlácholila ho. „Všechny nás to pěkně ničí."

„Tak co máte?"

„Nějaké otisky přišly dneska ráno z New Yorku. Patří člověku, který v tom hotelovém pokoji bydlel před Frostovými."

„Pocházejí z databáze?"

„Ne, ne. Souhlasil, aby mu je newyorská policie sňala, chtěl nám pomoct. Zrovna je porovnávám s těmi, které jsme našli."

Počítač, před kterým Waldenová seděla, byl napojen na nejmodernější podobu AFISu, tedy Automatizovaného systému identifikace otisků prstů (Automated Fingerprint Identification System). Jakmile snímač zaznamená otisk prstu z místa činu, dokáže počítač za necelé dvě hodiny to, co by člověku trvalo asi sto šedesát let - porovná předlohu se statisíci otisky prstů sejmutých na území Spojených států a nabídne totožný i s identifikačními údaji - pokud existuje. Otisky se do systému ukládají a vyvolávají digitálním kódem, který pracuje bleskovou rychlostí. AFIS často okamžitě vyřešil kriminální případ. Navíc se od jeho zavedení obnovilo vyšetřování mnoha kdysi neobjasněných a uzavřených případů, podařilo se identifikovat dávno sejmuté otisky prstů a obžalovat a usvědčit pachatele. Waldenovou nyní čekal jednodušší úkol - porovnat sestavu otisků z New Yorku, přenesených modemem, s neidentifikovanými otisky nalezenými na pokoji číslo 805 v hotelu Royal Colonial.

Počítač s odpovědí neotálel. Newyorské otisky se shodovaly s některými z pokoje číslo 805.

Sylvia Waldenová si povzdechla. „To není dobrá zpráva, Bernie." Sdělila mu, že jediné otisky prstů, které našla na místě činu, patřily mrtvým obětem, pokojské a právě předchozímu hostovi.

Quinn si prohrábl rukou rozcuchané vlasy a zasténal. V takových dnech se nemohl dočkat penze.

„Nepřítomnost pachatelových otisků prstů mě moc nepřekvapuje," vysvětlovala Waldenová. „Všimla jsem si šmouh na místech, kde mohly být - takové šmouhy zanechávají latexové rukavice. Vrah je určitě měl na rukou. Ale přesto něco mám."

Quinnovo obočí poskočilo vzhůru. „A co?"

„Neidentifikovaný otisk dlaně. Jen částečný, ale i tak neodpovídá otisku dlaně nikoho z těch, jejichž otisky prstů jsme identifikovali - vyžádala jsem si navíc otisky jejich dlaní. Využila jsem i policejního registru otisků dlaní, ale totožný jsem neobjevila." Waldenová přešla k psacímu stolu, zalistovala v počítačových výtiscích a podala Quinnovi list papíru. Byl na něm černobílý částečný otisk dlaně. „To je on."

„No ne." Otáčel listem papíru, díval se na otisk ze stran, vzhůru nohama, načež ho vrátil. „Tak toho člověka neznám," utrousil lakonicky. „Co s tím můžete podniknout?"

„Záleží na vás, Bernie. Když kápnete na podezřelého a získáte od něho otisk dlaně, povím vám téměř s jistotou, jestli byl na místě činu."

„Pokud se dostaneme tak daleko, přiletím jako raketa."

Quinn se vracel chodbou ve čtvrtém patře do oddělení vražd mírně povzbuzen. Otisk dlaně přece jen znamená skromný začátek.

Neobvyklý nedostatek stop provázel případ Frostových od počátku. Den po nálezu zavražděného páru se Quinn vrátil do hotelu Royal Colonial s celou řadou otázek. Nejprve svěžíma očima přehlédl místo činu, pak s vedoucím identifikačního oddělení Juliem Veronou debatovali o hodnotě každého sebemenšího objevu. Jedním ze zajištěných doličných předmětů byla roztrhaná firemní obálka First Union Bank. Quinn ještě téhož dne navštívil místní zastoupení banky a dověděl se, že Frostovi dopoledne v den smrti inkasovali v pobočce na Dvacáté sedmé jihozápadní avenue poblíž hotelu osm set dolarů za cestovní šeky. Pokladník, který je obsluhoval, si dvojici starších lidí dobře pamatoval a byl si jist, že je nikdo nedoprovázel. On ani jiní bankovní úředníci nezpozorovali, že by Frostovy někdo při odchodu z banky sledoval.

Quinn nařídil další pátrání po otiscích prstů v pokoji číslo 805, tentokrát ve tmě a s použitím fluorescenčního prášku a laserového paprsku. Tímto způsobem se někdy objeví otisky, které uniknou při aplikaci normálního daktyloskopického prášku. Jenže se nic nenašlo.

Od ředitele hotelu Royal Colonial obdržel seznam hostů v době vraždění a jiný seznam těch, kteří v hotelu pobývali v posledním měsíci. Policie se se všemi spojí telefonicky nebo osobně. Kdyby někdo vzbudil podezření nebo reagoval nepřátelsky, zabýval by se jím blíže někdo z kolegů nebo sám Quinn.

Člena bezpečnostní služby Coba vyslechl Quinn pod přísahou. Důrazně na něho dotíral otázkami v naději, že si Orlando Cobo vzpomene na nějaký drobný, leč významný detail, který původně pominul. Pod přísahou vypovídali i zaměstnanci hotelu, kteří přišli do styku s Frostovými, ale neuvedli nic nového.

Policie prověřila telefonáty do a z pokoje 805 v době pobytu obětí. Ústředna evidovala veškeré hovory hostů z hotelu, telekomunikační společnost na požádání poskytla záznamy o hovorech zvenčí. Opět žádný záchytný bod.

Quinn se obrátil na několik známých informátorů s dotazem, jestli se o vraždách něco nešuška. Nabízel jim peníze, ale nic kloudného se nedověděl.

Odletěl do South Bendu a zjišťoval na místní policii, jestli tam Frostovi nemají nějaký vroubek - dostal zápornou odpověď. Quinn vyjádřil příbuzným obětí hlubokou soustrast a vyptával se jich na vztahy Homera a Blanche Frostových k nejbližšímu okolí. Zejména se zajímal, jestli Frostovi měli nějaké nepřátele, kteří by jim chtěli ublížit. Veškeré odpovědi byly negativní.

Quinn se vrátil do Miami a stejně jako Ainslie byl překvapen, že ačkoli sdělovací prostředky věnovaly vraždám tak velkou pozornost, nepřišly žádné telefonické tipy. Hlavní fakta uvedl tiskový mluvčí, o některých však, jak je u vražd zvykem, pomlčel, aby zůstaly známy jen vyšetřovatelům a vrahovi. Pokud by na ně podezřelý poukázal, ať bezděčně či záměrně, posílilo by to pozici obžaloby.

Pro veřejnost neuvolnili mimo jiné informaci o mrtvých kočkách a vypálených očích Homera Frosta.

Čas plynul, uběhl týden, dva tři, a vyřešení případu jako by se stále víc a víc vzdalovalo. Při vyšetřování vraždy je nejdůležitějších prvních dvanáct hodin. Pokud se do té doby neobjeví pevný záchytný bod nebo důvodně podezřelý, pravděpodobnost úspěchu se s každým dnem snižuje.

Tím nejpodstatnějším u vraždy je tohle trio: svědkové, důkazy a doznání. Bez prvního a druhého se zřídka dospěje ke třetímu. Ale při vyšetřování vraždy Frostových stále nápadně chyběly všechny tři prvky.

Docházelo k dalším vraždám a případ Frostových nevyhnutelně vypadl z okruhu priorit.

Ubíhaly měsíce a zločinnost na Floridě narůstala. Veškeré policejní síly ve státě včetně oddělení vražd byly zavaleny prací, lidé zápasili s únavou. Tlak zčásti způsoboval nepřetržitý veletok papírů, dopadající na každého se zdrcující silou Niagarských vodopádů - externí pošta, interní pošta, dálnopisy, faxy, hlášení, zprávy, protokoly, laboratorní analýzy, informace a požadavky odjinud, VÝHLEDY.., a pořád dokola.

Nové priority vytlačovaly staré priority. Naléhavé místní záležitosti se řešily nejdřív, ostatní papíry se řadily podle předpokládaného stupně důležitosti, někdy se jen odkládaly. Na některých

hlášeních či žádostech krátce spočinulo oko, ale pak je ruka přenesla na stále rostoucí haldu k pozdějšímu prostudování. Někdy trvalo čtvrt, půl, tři čtvrtě roku, než se papírem někdo zabýval, pokud se na něj vůbec dostalo.

Bernard Quinn tuto haldu papíru jednou pasoval na Voláni zítřků a pojmenování se ujalo. V duchu si recitoval Macbetha:

„K ‚zítřku, stále k zítřku a jen k zítřku vleče se po krůčcích za dnem den...“

Tak se stalo, že dálnopisu odeslanému městskou policií v Clearwateru na Floridě 15. března a adresovanému všem policejním služebnám ve státě věnovalo oddělení vražd v Miami jen povrchní pozornost. Zapadl do Volání zítřků a tam zůstal ležet celých pět měsíců.

Dálnopis rozeslal detektiv Nelson Abreu, neboť ho konsternovala brutalita nedávné dvojnásobné vraždy v Clearwateru, a žádal proto o informace o podobných vraždách spáchaných kdekoli. V dálnopisu byla zmínka o „neobvyklých detailech“ nalezených na místě činu, v domě obětí. Konkrétně nebyly popsány, protože oddělení vražd v Clearwateru nechtělo některé poznatky zveřejnit z téhož důvodu jako oddělení vražd v Miami v souvislosti s vraždou Frostových.

V Clearwateru žije velmi početná starší populace, obětí vraždy se stali manželé Hal a Mabel Larsenovi, oba sedmdesátníci. Byli spoutáni a natočeni obličeji k sobě, v ústech měli roubíky, po mučení zemřeli na vykrvácení. K mučení patřilo zběsilé bití a zohavující řezání a bodání nožem. Vyšetřováním se zjistilo, že Larsenovi několik dní předtím inkasovali v hotovosti šek na tisíc dolarů, ale na místě činu žádné peníze nebyly. Nenašli se svědkové, cizí otisky prstů, vraždná zbraň, chyběl podezřelý.

Detektiv Abreu sice na svůj dálnopis obdržel několik odpovědí, ale žádná mu nepomohla a případ zůstal neobjasněn.

O dva a půl měsíce později se vynořilo nové dějiště: Fort Lauderdale, 23. května.

Opět šlo o manželský pár, tentokrát mezi šedesátkou a sedmdesátkou, Hennenfeldovi obývali byt na Ocean Boulevardu poblíž Dvacáté první ulice. A opět byly oběti spoutány, měly v ústech roubíky a byly natočeny obličeji k sobě. Mrtvoly ubitých a ubodaných manželů objevili až po čtyřech dnech.

Čtvrtého dne soused, zneklidněný odporným zápachem vycházejícím ze sousedního bytu, přivolal policii, která násilím vnikla dovnitř. Browardskému hlavnímu detektivovi Benitu Montesovi se z naskytnutého pohledu a pachu zvedl žaludek.

Toto místo činu neskýtalo „neobvyklé detaily“. Avšak elektrický teplomet se dvěma zářiči kdosi připoutal drátem k chodidlům Irvinga Hennenfelda a zapojil do sítě. Dřív než byla těla nalezena, zářiče se žárem přepálily, ale až poté, co z mužových chodidel a dolních částí nohou zbyly zuhelnatělé pahýly. I u tohoto zločinu případná peněžní hotovost obětí zmizela.

A zase žádné otisky prstů, žádní svědkové, žádná zbraň.

Ale tentokrát si hlavní detektiv Montes vzpomněl, že četl o vraždě starších manželů v Coconut Grove, k níž došlo počátkem roku a která vypadala podobně. Zatelefonoval na oddělení vražd v Miami, druhého dne se tam rozjel a setkal se s Bernardem Quinnem.

V protikladu k veteránovi Quinnovi byl Montes mladý, asi pětadvacetiletý, s elegantně zastřiženými vlasy. Jako většina detektivů vyšetřujících vraždy se dobře oblékal, onoho dne měl na sobě tmavomodrý oblek a proužkovanou hedvábnou kravatu. Během dvouhodinové debaty detektivové porovnávali své poznatky o vraždách Frostových a Hennenfeldových a prohlíželi si fotografie z míst činu. Konstatovali, že oběti zemřely náramně podobným způsobem. I další faktory včetně položení těl a barbarské krutosti se shodovaly.

A také jeden kuriózní detail: když se našla mrtvá těla, hrálo hlasitě rádio, pravděpodobně je vrah nevypnul.

„Nevzpomínáte si, co to bylo za hudbu?“

„Ovšem. Rock, člověk málem neslyšel vlastního slova, jak rádio řvalo.“

„Přesně tak v pokoji Frostových.“ Quinn si to poznamenal.

„Je to dílo jednoho chlapa," prohlásil Montes. „Musí být."

Quinn na něho tázavě pohlédl. „Jste si jist, že to provedl muž - a sám?"

„Jo. A ten grázl je vysoký, silný jako býk a chytrý."

„Myslíte vzdělaný?"

„To zas ne, spíš mazaný."

Quinn přikývl. „Právě, mazaný."

„Libuje si v tom, působí mu to rozkoš, slintá blahem," dodal Montes. „Hledáme sadistu."

„Nevíte, co znamenají ty mrtvé kočky z našeho případu?"

Montes zavrtěl hlavou. „Jen to, že rád zabíjí, syčák. Možná oddělal kočky z dlouhé chvíle a přinesl je s sebou, aby bylo větší vzrůšo."

„Pořád si myslím, že je v tom zakódováno nějaké sdělení, které jsme zatím nerozšifrovali," řekl Quinn.

Než hlavní detektiv Montes odjel, Bernard Quinn omluvil nepřítomného seržanta. Vysvětlil mu, že Malcolm Ainslie by se jejich porady rád zúčastnil, protože mu případ leží v hlavě. Bohužel ho vyslali na celodenní seminář policejního managementu, který se koná v jiné části města.

„Nevadí, časem se třeba uvidíme," pravil Benito Montes. „Obávám se, že tohle byl jen začátek."

3.

NA JAŘE A V LÉTĚ onoho roku stálé obvatele jižní Floridy trýznily mimořádně vysoké teploty a vlhkost vzduchu, ke kterým se přidávaly ve dne i bouřky a lijáky. Série výpadků v dodávce elektrické energie v samotném Miami, způsobená obrovským přetížením sítě, uvrhla ty, kteří měli klimatizaci, do téhož lepkavého dusna jako ty bez ní. Jiný problém, podněcovaný předrážděností z vedra a otupělostí, představovala zločinnost. Bitvy gangů, zločiny ze sexuálních pohnutek, násilí v rodinách, to všechno jen bujelo. I normální mírumilovní lidé ztráceli trpělivost a snáz se rozčílili. Na ulicích a parkovištích přerůstaly triviální neshody v konfrontace, při nichž tu a tam padla i rána. Vážnější střety při všeobecné podrážděnosti vyvolávaly záchvaty zuřivosti, které někdy končily i vraždou.

Na oddělení vražd mají přes celou jednu stěnu hladkou bílou tabuli, známou mezi detektivy jako „Kalendárium schůzek s mrtvými". V úhledných řádcích a sloupcích jsou zaznamenána jména všech obětí vražd v běžném a předcházejícím roce a základní údaje o vyšetřování. A také jména všech podezřelých. Zatčení se zapisují červeně.

V polovině července minulého roku evidovala tabule sedmdesát vražd, z toho dvacet pět neobjasněných. V polovině letošního července pak devadesát šest vražd, z toho vysoce neuspokojivý počet neobjasněných případů - sedmdesát pět.

Tento trend vyplýval ze skutečnosti, že rutinní loupeže, krádeže automobilů a každodenní přepadení na ulicích provázely stále víc vraždy. Zločinci hned stříleli a zabíjeli, aniž k tomu měli bezprostřední důvod.

Vzhledem k velkému znepokojení veřejnosti nad těmito čísly povolal několikrát velitele oddělení vražd poručíka Lea Newbolda do své kanceláře major Manolo Yanes, velitel sekce zločinů proti osobám, pod nějž spadaly loupeže a vraždy.

Major Yanes, rozložitý muž s rozevlátou kšticí a řízným hlasem četaře pouštějícího děs na nováčky, neztrácel čas a na Newbolda vybafl hned, jakmile jej sekretářka uvedla.

„Zatraceně, poručíku, co vy a vaši lidi děláte? Nebo spíš neděláte?"

Major by jindy oslovil Newbolda křestním jménem a vybídl ho, aby se posadil. Tentokrát od obého ustoupil, jen vzhlédl a měřil si ho od psacího stolu. Newbolda napadlo, že Yanese shora pokárali - a protože věděl, jak výtky v pádu služební hierarchií těžknou, nehodlal odpověď uspěchat.

Majorova kancelář se nacházela v témže poschodí jako oddělení vražd, velkým oknem bylo vidět centrum Miami, jež se nyní koupalo ve sluneční záři. Šedý kovový psací stůl měl desku z

umělé hmoty, na ní spočívaly se smyslem pro vojenský pořádek hromádky spisů a psací potřeby. Od něho vybíhal jednací stůl s osmi židlemi. Jako ve většině policejních kanceláří i zde vládla strohost, mírně zjemněná několika fotografiemi Yanesových vnoučat na postranním stolku.

„Znáte sám situaci, majore," odpověděl Newbold. „Jsme zavaleni prací. Každý detektiv dře šestnáct hodin denně i déle, reagujeme na každý podnět. Moji lidé jsou na pokraji zhroucení."

Yanes podrážděně mávl paží. „Tak si sakra sedněte!" Když se Newbold usadil, Yanes spustil: „Časově náročná práce a vyčerpání patří k naší profesi, a vy to dobře víte. Čím víc se na vás hrne úkolů, tím víc tlačte na lidi. Ale pamatujte - jestli jsou lidi vyčerpaní, snáz chybují, a naší povinností je postarat se, aby k tomu nedocházelo. Takže vám radím, Newbolde, ode dneška dohlížejte soustavně a důsledně na každý případ. Přesvědčte se, jestli se udělalo všechno, co se mělo udělat. Prozkoumejte každý detail a zvlášť dejte pozor na souvislosti mezi případy. Jestli zjistím, že se něco důležitého prošvihlo, slibuju vám, budete litovat dnešní zmínky o tom, že vaši lidé jsou unavení. Unavení! Prokristapána!"

Newbold si v duchu povzdechl, ale nic neřekl.

„To je všechno, poručíku," uzavřel debatu Yanes.

„Ano, pane." Newbold vstal, rázně se otočil a vypochodoval s rozhodnutím, že udělá přesně to, co po něm Manolo Yanes žádá.

Za necelý měsíc po této konfrontaci, jak to Leo Newbold později hezky vyjádřil, „se to celé pěkně posralo".

Sled událostí začal 14. srpna v 11:12, kdy teplota v Miami dosahovala třiceti sedmi stupňů Celsia ve stínu a vlhkost osmdesáti pěti procent. Seržant tajné policie, detektiv Pablo Greene, velel toho dne pohotovostnímu týmu, když tu do oddělení vražd zavolal vysílačkou z hlídky strážník Frankel a oznámil, že v bytovém komplexu Pine Terrace na Biscayne Boulevardu poblíž Šedesáté deváté ulice byla patrně spáchána vražda.

Oběťmi se stali manželé hispánského původu, šedesátníci, Lazaro Urbina a jeho žena Luisa. Soused zaklepal na jejich dveře a když se nikdo neozval, podíval se dovnitř oknem. Když spatřil dvě spoutané postavy, vyrazil dveře a v okamžení volal z telefonu Urbinových číslo 911.

Manželé zemřeli v obývacím pokoji svého čtyřpokojového bytu. Oběti zakusily bití, těla byla krutě zohavena řeznými a bodnými ranami nožem. Krev kolem nich vytvořila kaluže.

Seržant Greene, po dvaceti letech služby u miamské policie veterán, vysoký, štíhlý, s ježatým knírem, přikázal Frankelovi, aby zajistil místo činu - a rychle se rozhlížel, koho by tam poslal.

Vstal, z výšky znovu obhlédl celé oddělení vražd a zjistil, že všechny psací stoly detektivů jsou opuštěné. Obrovskou místnost zaplňovalo pět řad malých kovových kancelářských psacích stolů přiražených těsně k sobě a oddělených ve výši ramene zástěnami. Každý stůl byl vybaven paralelním telefonem, několika přihrádkami na spisy, z nichž přetékaly papíry, některé počítačovými terminály. Všichni detektivové měli vlastní stůl a většinou se snažili polidštit jeho uniformitu rodinnými fotografiemi, kresbami dětí nebo obrázky.

V celé místnosti byly jen dvě ztrápené sekretářky, které braly telefony. Jako každodenně volali občané, novináři, příbuzní obětí požadovali informace o smrti svých blízkých, politikové se domáhali odpovědi na to, proč po sobě lidi čím dál víc střílejí a na nespočet jiných racionálních i pošetilých otázek.

Greene si uvědomil, že všichni detektivové pracují v terénu a po větší část léta to bude vypadat v oddělení vražd tak jako teď. Jeho vlastní čtyřčlenný tým vyšetřoval osm vražd a ostatní týmy byly vytíženy stejně.

Musím vyrazit do Pine Terrace sám, pochopil Greene. Docela sám a rychle.

Podíval se na haldu papírů na svém psacím stole - má dvoutýdenní skluz v dodání protokolů a hlášení poručíkovi Newboldovi, který ho důrazně urguje. Přesto musí tuto práci znovu odložit. Vklouzl do saka, překontroloval, zda má nabitou zbraň, uložil ji do podpažního pouzdra a zamířil k výtahu. Z neoznačeného auta se spojí vysílačkou se svými lidmi, aby ho někdo doprovodil, ale věděl, že všichni jsou přetížení, a zapochyboval, že někoho rychle sežene.

Co se týče břemene nekonečného papírování, Greene se zachmuřeně smířil s tím, že se bude

muset na oddělení vrátit a pracovat hluboko do noci.

Za čtvrt hodiny seržant Greene dorazil k číslu 18 v obytném komplexu Pine Terrace, jehož okolí bylo obehnáno žlutým vymezovacím pásem s nápisy POLICEJNĚ UZAVŘENO, NEVSTUPUJTE! Greene přešel ke strážníkovi, který stál před dveřmi domku a čelil skupince zvědavců.

„Strážník Frankel? Já jsem seržant Greene. Jak to vypadá?“

„Byli jsme tu s parťákem první, seržante,“ hlásil Frankel. „Ničeho jsme se nedotkli.“ Pokývl k obtloustlému, vousatému muži, který postával stranou. „To je pan Xavier. Soused, co zavolal devětsetjedenáctku.“

Vousatý muž k nim přistoupil. „Když jsem zahlíd oknem na zemi ležet těla, vyrazil jsem dveře,“ spustil. „Možná jsem neměl.“

„Tím se netrapte. Vždycky je naděje, že někdo ještě žije.“

„Urbinovi rozhodně nežili. Moc jsem je neznal, ale nezapomenu...“

Frankel ho přerušil. „Pak Xavier udělal dvě věci - telefonem v domku zavolal devětsetjedenáctku a vypnul rádio.“

„Hrálo hrozně hlasitě,“ potvrdil Xavier. „Neslyšel bych telefon.“

„Manipuloval jste ještě nějak s rádiem, například přeladil stanici a podobně?“ zeptal se Greene. „Nedotkl jste se taky něčeho jiného?“

„Ne, pane.“ Xavier se tvářil schlíple. „Myslíte, že jsem poničil otisky prstů?“

Dneska je každý kriminalista, pomyslel si Greene. „Těžko říct, ale uvítáme, když nám umožníte sejmout vaše otisky prstů, aspoň je snadno vyloučíme. Kartu s otisky vám samozřejmě vrátíme.“ Obrátil se k Frankelovi. „Domluvte se s panem Xavierem. Budeme ho ještě dneska potřebovat.“

Když seržant Greene vstoupil do domku Urbinových, ihned poznal, že tady se nevraždilo obvyklým způsobem, ale odehrálo se něco hrůzného a zdrcujícího, co zapadá do příšerného řetězce dvojnásobných vražd. Greene si jako většina inspektorů oddělení vražd udržoval přehled o případech jiných týmů a znal podrobnosti o lednové vraždě Homera a Blanche Frostových v Coconut Grove. Věděl rovněž, že čtvrt roku starý případ Hennenfeldových z Fort Lauderdale se podobal vraždě Frostových. Tohle bylo v celé hrůznosti neomylně třetí zvěrstvo téhož druhu.

Greene jednal rychle, sáhl k opasku po vysílačce a zavolal na několik míst.

Nejdřív požádal o výjezdovou identifikační skupinu, což je v takovém případě nejnaléhavější, neboť mnohonásobný vrah může kdykoli zaútočit znovu. Každá, i ta sebemenší stopa se musí rychle podchytit, prozkoumat a bez odkladu vyhodnotit. Jenže dispečer Greena informoval, že všechny výjezdové identifikační skupiny se zabývají v terénu jinými případy a žádná se k němu nedostane dřív než za hodinu. V Pablu Greenovi všechno vřelo, prodlení může zničit důkazy. Ale vynadáním dispečerovi by se nic nevyřešilo, proto pomlčel.

Mnohem hůř se vyrovnával s odpovědí na následující žádost o vyslání soudního lékaře k ohledání obětí. Dozvěděl se, že žádný není volný, někoho mu prý pošlou, „jakmile to bude možné“.

„To nestačí,“ řekl a snažil se nekřičet, ale věděl, že nic nenadělá. Další volání přineslo podobný výsledek, nikdo ze státních zástupců se nemohl momentálně uvolnit, jeden se pokusí od soudu do hodiny přijet.

Situace vyšetřovatelů se hodně změnila, přemítal. Není to tak dávno, kdy na výzvu, aby se dostavili v případě vraždy na místo činu, reagovali spolupracovníci ihned, jenže kde jsou ty časy. Nejspíš to souvisí se všeobecnou krizí hodnot, ostatně i proto vraždy prodělávají konjunkturu.

Greenovi se podařilo zastihnout vysílačkou Newbolda a obezřetně volenými slovy, neboť nejspíš poslouchali i jiní, mu sdělil, proč je tak naléhavé rychle zasáhnout v Pine Terrace. Newbold síbil, že vytelefonuje, co se dá.

Greene taky doporučil, aby vyrozuměl seržanta Ainsliehо a detektiva Quinna, s čímž Newbold souhlasil a dodal, že do půl hodiny se dostaví na místo činu sám.

Greene opět věnoval pozornost dvěma zavražděným, jejich sadisticky zohaveným tělům, a dál si činil poznámky jako od té doby, co vstoupil dovnitř. Ve shodě s tím, co věděl o předchozích dvou případech, byli muž a žena natočeni tak, aby na sebe viděli, spoutáni a s roubíky v ústech. Opět museli navzájem v tiché hrůze přihlížet, jak je mučí.

Greene zakreslil polohy těl, aniž by před příjezdem identifikační skupiny na cokoli sáhl. Na stolku u stěny si všiml obálky s adresou, z níž někdo vyjmul dopis a pak ho odložil. Pomocí kapesního nože, aby se dopisu nedotkl, rozevřel list tak, že přečetl křestní jména Urbinových a doplnil jimi své poznámky.

Na komodě poblíž těl spatřil přenosné rádio, nepochybně to, které vypnul Xavier. Na ladicí stupnici Greene odečetl nastavenou frekvenci: 105,9 FM. Věděl, že na ní vysílá stanice HOT 105 hard rock.

Pak stále přeopatrně nahlédl do ostatních místností a v zamyšlení nad tím, co viděl, si kroutil knír.

V obou ložnicích někdo, nejpravděpodobněji vetřelec, povytahal všechny zásuvky. Obsah dámské peněženky a mužské náprsní tašky vysypal na postel. Peníze se na ní nepovalovaly, ale drobné šperky se z místnosti neztratily.

Každá ložnice měla svou koupelnu a toaletu, identifikační skupina je samozřejmě pečlivě prozkoumá, Greene si ničeho pozoruhodného nevšiml. Ve velké koupelně kdosi zvedl na záchodové míse prkénko a nespláchl moč. Greene si obojí poznamenal, byť věděl, že ze samotné moči nebo stolice nelze nikoho identifikovat.

Vrátil se do obývacího pokoje a ucítil něco nového – navíc k odpornému pachu otevřených ran a mrtvých těl. Jak se blížil k obětem, pach sílil. Pak to uviděl. U ruky mrtvé ženy spočívala bronzová mísa, obsahující patrně lidské lejno, které čnělo z moči.

Pablo Greene tu a tam ve službě zalitoval, že si nezvolil jiné povolání.

Ustoupil a vzpomněl si, že kriminalistika zná případy, kdy se na místě činu našly lidské výkaly - obvykle po vloupání do sídel zámožných lidí, a to převážně jako gesto pohrdání nepřítomnými majiteli. Ale nepamatoval si, že by někdy něco takového viděl na místě vraždy, natož tak strašlivé vraždy dvou starých lidí. Greene, slušný člověk, dobrý manžel a otec, si v rozlícení o pachateli pomyslel: Co jsi to za ohavnou lidskou sběř?

„To jako já, Pablo?“ zaznělo tázavě od hlavních dveří. Hlas patřil Newboldovi, který právě přijel, a Greene si uvědomil, že mluvil nahlas.

Ještě v zajetí emocí, jaké se ho zmocňovaly zřídka a jež nedával najevo, pohodil Greene hlavou směrem k mrtvolám a ukázal na mísu, kterou právě objevil.

Leo Newbold postoupil kupředu, aby si všechno prohlédl.

„Netrapte se,“ pronesl po chvíli tiše. „My tu zrůdu dostaneme. A potom z těch případů upleteme zatraceně pevnou, hustou síť, ze které se ten parchant nevymotá.“

Newboldovi se vybavilo nabádání majora Yanese, vyslovené nedávno: *Přesvědčte se, jestli se udělalo všechno, co se mělo udělat. Prozkoumejte každý detail a zvlášť dejte pozor na souvislosti mezi případy.*

Oddělení vražd pochopitelně ví o pravděpodobné souvislosti mezi případem Frostových a Hennenfeldových ve Fort Lauderdale a teď i s touto nejnovější dvojnásobnou vraždou. Všechny tři případy spolu tak úzce souvisejí, že se nevyhnutelně nabízí otázka: Mohlo se dosáhnout víc, kdyby se k prvním dvěma přistupovalo při vyšetřování jako k dílu mnohonásobného vraha? Kápli by už na podezřelého?

Newbold si to nemyslel. Právě naopak, vedlo by to ke spekulacím, sdělovací prostředky by k nim nemálo přispěly, všechno by jen vystupňovalo tlak na oddělení vražd a policii vůbec.

Teď je ze všeho nejdůležitější soustředit se na nejnovější případ a zároveň přezkoumat předchozí dva. Není pochyb, že oddělení vražd bojuje nyní bona fide s mnohonásobným vrahem.

„Podařilo se vám sehnat Ainslieho a Quinna?“ zeptal se Greene.

Newbold přikývl. „Jedou sem. Taky jsem požádal Quinna, aby zavolal kolegovi v Lauderdale.“

Za pár minut přijela identifikační skupina a téměř zároveň soudní lékařka Sandra Sanchezová. Newbold zřejmě po Greenově naléhavém volání z místa činu tahal za všemožné páky a telefonoval hodně vysokým nadřízeným.

V dalších pěti hodinách zvládli spoustu práce. Potom ostatky Lazara a Luisy Urbinových uložili do vaků a přepravili do okresní márnice, kde je ještě v noci čeká pitva. Pitvy se zúčastní seržant Greene, takže papíry si na jeho psacím stole netknutě poleží nejméně o jeden den déle a další k nim

přibudou.

Zatímco veškerý materiál shromážděný identifikační skupinou bude podroben zkoumání a analýzám, první zklamání nastalo ihned.

„Pachatel docela určitě měl rukavice," informovala daktyloskopka Sylvia Waldenová seržanta Greena. „Je tu dost šmouh, takové zanechávají latexové chirurgické rukavice stejné jsme našli v hotelu Royal Colonial. Ten, kdo to udělal, použil ovšem dvoje rukavice, věděl, že jinak by po nějaké době přes jedinou vrstvu latexu zanechal otisky. Pár otisků jsem samozřejmě našla, porovnáme je, ale nejspíš nepatří pachateli."

Greene potřásl hlavou a zabručel: „Díky."

„Za málo," opáčila Waldenová.

Ainslie a Bernard Quinn přijeli do Pine Terrace před několika hodinami a souhlasili s Newboldem a Greenem, že je třeba zaměřit pátrání na jediného mnohonásobného vraha.

Ainslie na odchodu míjel těla obětí spočívající ještě na místě a náhle se zastavil nad bronzovou mísou, která stála vedle ruky mrtvé ženy. Nádoba a obsah pobídly mozek, cosi se mu mlhavě vybavilo v paměti, ale nedokázal neúplný obraz definovat. Ainslie nad mísou přešlapoval a doufal, že prchavá představa nabude přesnější podoby.

Možná to nic neznamená, uvažoval, jen únava z pohledu na tragickou smrt v tolikerém vydání jitří jeho potřebu nových záchytných bodů. Asi by mu nejvíc prospělo, kdyby odjel domů a strávil večer s rodinou... pomohl Jasonovi s domácími úkoly... nezávazně žertoval u večeře... miloval se s ženou... a třeba by ho ráno napadly odpovědi na dotěrné otázky.

Ale nové ráno nepřineslo nové myšlenky. Teprve po čtyřech dnech, když to nejmíň očekával, Ainslieho paměť dramaticky prozřela k ohromujícímu poznání.

4.

ČTYŘI DNY PO VRAŽDÁCH V Pine Terrace uspořádal poručík Leo Newbold na půdě oddělení vražd poradu. Zúčastnili se jí vedoucí týmů a detektivové, kterých se série dvojnásobných vražd týkala, zástupci identifikačního oddělení, soudní lékařka a státní zástupce. O konání porady byli informováni nadřízení, dva se dostavili. Právě na této poradě, jak si později Ainslie uvědomil, se rozšířil dramatický prostor a jako v Shakespearových hrách se na scéně objevily nové postavy, které přivodily dějový zvrat.

Novou postavou dramatu - nikoli novou pro oddělení vražd - se stala detektivka Ruby Boweová, členka týmu seržanta Ainslieho. Křehkou osmadvacetiletou Ruby, ženu černé pleti se zálibou ve třpytivých náušnicích a módním oblečení, si všichni obíbili a vážili si jí. Pracovala stejně usilovně jako kdokoli z oddělení, někdy i usilovněji, a nespoléhala na jakékoli úlevy vzhledem k pohlaví. Byla nesmlouvavá, houževnatá, někdy poněkud drsná. Ale ve snazších časech projevovala smysl pro humor a rošťácké kousky, při nichž se kolegové bavili.

Ruby byla nejmladší z devíti dětí Erskina a Allyssy Boweových, všichni potomci vyrůstali ve zločinností prolezlém ghettu miamského Overtownu. Erskine Bowe byl strážník, kterého zastřelil patnáctiletý nadrogovaný kluk ze sousedství, přistižený při loupeži v místním obchodě 7-Eleven. Ruby bylo tehdy dvanáct let, zoufale málo na to, aby se obešla bez otce, ale dost na to, aby si zapamatovala, jak si byli blízcí.

Erskine Bowe vždycky věřil, že Ruby má v sobě něco mimořádného, a říkával přátelům: „Ta v životě něco dokáže. Uvidíte!"

Ruby dodnes, tak dlouho po jeho smrti, otce velmi postrádala.

Navštěvovala základní školu Bookera T. Washingtona, pak Edisonovu střední školu, kde pilně studovala a dobrovolně se účastnila mimoškolních aktivit zaměřených na sociální spravedlnost a zlepšení poměrů. Zvlášť tvrdě bojovala proti drogám, protože věděla, že ty byly skutečným vrahem jejího otce.

Ruby získala stipendium a studovala na floridské univerzitě A&M obor psychologie a sociologie. Absolvovala s vyznamenáním a naplnil se jí životní sen: ihned nastoupila u Miamské

městské policie. Otec sloužil u policie sedmnáct let, a tak se rozhodla postavit se té výzvě a jeho smrti - a „změnit svět“. A když ne svět, tak alespoň prostředí, v němž vyrostla.

Nikoho moc nepřekvapilo, že Ruby absolvovala policejní akademii jako nejlepší v ročnílcu. Mnozí však povytáhli obočí nad rozhodnutím poručíka Newbolda, který Ruby ihned přijal do oddělení vražd na místo detektiva. Něco takového tu ještě nebylo.

Oddělení vražd znamená v rámci policie profesionální vrchol. Jeho detektivům se přisuzují nejlepší, nejdůvtipnější mozky, většina kolegů jim závidí prestiž. Proto jmenování Ruby některým starším policistům, kteří sami doufali, že postoupí do oddělení vražd, přineslo zklamání a nemile se jich dotklo. Ale Newbold v Ruby pevně věřil. „Někdy prostě v člověku dobrého poldu vycítíte,“ svěřil se Malcolmovi Ainsliemu.

Ruby odsloužila v oddělení vražd čtyři roky a dosahovala oficiálního hodnocení „vynikající“.

Jako členka týmu seržanta Ainslieho se dnešní porady v 8:00 účastnila automaticky a zatímco se ostatní scházeli, telefonicky ještě něco vyřizovala nad rozevřeným spisem. Když ji Newbold míjel, řekl: „Ukončete to, Ruby. Budeme vás potřebovat.“

„Ano, pane,“ zareagovala ihned, za chviličku ho následovala a v chůzi si připínala na ušní lalůček klips, který sňala, aby mohla telefonovat.

K velké kanceláři oddělení vražd přiléhají místnosti pro výslech svědků a podezřelých, dále salonek vybavený pohovkami a křesílky, kde občas přijímají rodinné příslušníky a příbuzné obětí, poměrně velký příruční archiv s dokumentaci zločinů za posledních deset let a konečně zasedací místnost.

Malcolm Ainslie zaujal v zasedačce místo u velkého obdélníkového stolu spolu s dalšími seržanty, vedoucími týmů Pablem Greenem a Hankem Brewmasterem a s detektivy Bernardem Quinnem, Estebanem Kralikem, José Garciou a Ruby Boweovou.

Garcia, rodilý Kubánec, byl u miamské policie už dvanáct let, z toho osm jako detektiv oddělení vražd. Podsaditý a olysalý Garcia vypadal ve třiatřiceti o deset let starší, takže ho kolegové překřtili na Fotříka.

Řady detektivů oddělení vražd rozšířil mladý hlavní detektiv z Fort Lauderdale Benito Montes, který přijel do Miami na telefonické pozvání Bernarda Quinna. Montes uvedl, že vyšetřování vraždy Hennenfeldových od jeho předchozí návštěvy v Miami nepokročilo.

Porady se dále účastnila soudní lékařka doktorka Sanchezová, Julio Verona a Sylvia Waldenová za identifikační oddělení a státní zástupce Curzon Knowles.

Knowles, šéf skupiny pro právní postih vražd, proslul jako znamenitý žalobce. Řečí i chováním uhlazený chlapík, který se skromnč oblékal do konfekce ze sezonního výprodeje a nosil pletené kravaty, vypadal na první pohled spíš jako řadový prodavač obuvi. V průběhu soudního procesu, když podroboval křížovému výslechu zarputile uzavřeného svědka, působil někdy váhavě až nejistě, ale nic nebylo vzdálenější pravdě. Svědkové, kteří se domnívali, že mohou v odpovědích na zdánlivě neslané nemastné otázky státního zástupce beztrestně lhát, najednou zjistili, že se zapletli do pavoučí sítě a usvědčili sami sebe z křivého svědectví.

Jeho odzbrojující způsoby a mysl pronikavá jako skalpel způsobily, že Knowles za patnáct let práce na státním zastupitelství dosáhl odsouzení osmdesáti dvou procent obžalovaných z vraždy. Detektivové oddělení vražd vděčně kvitovali, když jejich případy žaloval u soudu Curzon Knowles, takže Newbold a vůbec všichni ho mezi sebou viděli rádi.

Porady se také zúčastnil major Yanes a hodnostně nejvyšší zástupce náčelníka Otero Serrano - bylo jasné, že jakýkoli nový vývoj případu bude mít značný dopad na veřejnost. Předsedající poručík Newbold zahájil poradu věcně. „Všichni víme, že dva z našich neobjasněných případů a třetí podobný z Fort Lauderdale jsou součástí série dvojnásobných vražd. K tomuto závěru jsme možná měli dospět už před spácháním třetího zločinu a časem si to třeba zodpovíme. Ale o tom někdy později. Stojíme před neodkladnou záležitostí.

Zádám, abyste pokud možno teď a hned zpětně detailně prouzkoumali všechny ty tři dvojnásobné vraždy. Nesmí nám naprosto nic uniknout. Musíme najít *nějakou souvislost*, která nás dovede...“

Ruby Boweová zvedla ruku. Newbold se zarazil a zamračil se. „Nemůže to počkat, než

domluvím, Ruby?“

„Ne, pane, aspoň myslím, že ne,“ odpověděla Ruby Boweová. Hlas se jí nervózně zachvěl, ale ovládla se. V ruce držela list papíru.

„Doufám, že mě přesvědčíte,“ řekl očividně rozmrzelý Newbold.

„Zmínil jste se o třech dvojnásobných vraždách, pane.“

„No a? Chcete naznačit, že neumím počítat?“

„To rozhodně ne, pane.“ Ruby pozvedla list papíru a rozhlédla se po ostatních. „Asi se to nikomu z nás nebude líbit, ale hovořme radši o čtyřech.“

„O čtyřech? Jak to myslíte?“

Ainslie, který seděl naproti Ruby, se tiše zeptal: „Zjistila jste něco, Ruby?“

Blýskla po něm vděčným pohledem, ale neodvrátila se od Newbolda. „Před několika dny jste si postěžoval, jak nám roste Volání zítřků. Požádal jste mě, abych se jím probrala.“

Při zmínce o Volání zítřků se ozval smích, Quinnovo pojmenování neutuchajícího přílivu a hromadění úředních dokumentů se vžilo jako terminus technikus.

„Ano, požádal jsem vás o to,“ připustil Newbold. „Zřejmě jste našla něco zajímavého.“

„Ano, až dneska ráno. VÝHLED Z Clearwateru.“

„Spusťte.“

Hlas Ruby Boweové se zařezával do ticha v místnosti.

„Výzva k hledání všem policejním služebnám ve státě. 12. března byla v našem městě spáchána dvojnásobná vražda starých manželů. Mimořádně brutálním způsobem. Oběti byly spoutány a umlčeny roubíkem. Nato ubodány a ubity, zejména trup a hlava zohaveny. Uloupena neznámá částka. Otisky prstů a stopy žádné. Pachatel či pachatelé zanechali na místě činu neobvyklé detaily. Pokud byl někde spáchán podobný zločin nebo zločiny, kontaktujte detektiva N. Abreua, oddělení vražd Městské policie v Clearwateru, veškeré informace vítány.“

Za hrobového ticha se major Yanes zeptal: „Zopakovala byste to datum?“

Boweová nahlédla do papíru. „Dvojnásobná vražda byla spáchána 12. března. Na VÝHLEDU je příjmové razítko s datem 15. března.“

Přítomní zaúpěli. „Kristepane, to je pět měsíců!“ vyhrkl Hank Brewmaster.

Všichni věděli, že se to mohlo stát, stalo, ale stát se nemělo. Některé písemnosti se propadaly do Volání zítřků a unikaly pozornosti. Tohle ovšem znamenalo bezpříkladnou katastrofu.

Nezávisle na vnitřní policejní informační síti si média na Floridě často všímala podobností zavážných zločinů spáchaných v různých končinách a referovala o nich - a touto cestou zjištěné souvislosti dokonce několikrát v minulosti policii pomohly v pátrání. Jenže při tak vysoké zločinnosti unikla podobnost některých případů všem.

Newbold v čirém zoufalství skryl hlavu v dlaních. Všichni věděli, že za poruchu v toku informací, kvůli níž oddělení vražd nereagovalo odpovídajícím způsobem na VÝHLED z Clearwateru, budou volat k zodpovědnosti poručíka.

„Pro tuto chvíli navrhuju zabývat se dalšími otázkami, poručíku,“ pravil Yanes tónem, který zřetelně naznačil, že tohle s ním ještě důkladně a nejednou, možná mezi čtyřma očima, probere.

„Ještě něco, pane,“ upozornila Boweová.

Newbold přikývl. „Mluvte.“

„Těsně před touhle poradou jsem telefonicky hovořila s detektivem Abreuem z Clearwateru. Sdělila jsem mu, že tu máme podobné případy. Řekl, že zítra se svým seržantem přiletí sem a přivezou veškeré materiály.“

„Výborně.“ Poručík se částečně vzpamatoval. „Zjistěte dobu příletu a pošlete pro ně auto.“

„Rád bych se Ruby na něco zeptal, poručíku,“ požádal o slovo Ainslie.

„Prosím.“

Ainslie se přes stůl podíval na Ruby. „Konkretizoval Abreu neobvyklé detaily nalezené na místě činu v Clearwateru?“

„Zeptala jsem se ho. Našli tam starou, otlučenou trumpetu a kus kartonu.“ Nahlédla do papíru. „Z kartonu vyřezaný půlměsíc natřený na červeno.“

Ainslie se zamračil, soustředil se, probíral se pamětí, vybavil si bronzovou mísu v domku na

Pine Terrace. Položil otázku všem přítomným: „Bylo na každém místě činu něco neobvyklého? Vzpomínám si, že v hotelovém pokoji Frostových ležely čtyři mrtvé kočky.“

Aniž by čekal na odpověď, obrátil se Ainslie na Bernarda Quinna. „Našlo se něco kolem Hennenfeldových?“

Quinn zavrtěl hlavou. „Ne, pokud vím.“ Podíval se na Montese. „Je to tak, Benito?“

Montes jako host doposud mlčel, na přímé Quinnovo vyzvání ovšem odpověděl. „Nenašlo se tam nic, co by pachatel přinesl s sebou. Ale byl tam elektrický teplomet, který patřil Hennenfeldovým. To jsme ověřili.“

„Teplomet?“ zeptal se Ainslie. „Co je na tom?“

„Pachatel ho přidrátoval panu Hennenfeldovi k chodidlům, seržante, a zapnul. Než jsme se tam dostali my, zářiče se přepálily, ale chodidla měl úplně zuhelnatělá.“

„To jsi mi neřekl,“ poznamenal stroze Ainslie.

Quinn zrozpačitěl. „Omlouvám se. Prostě mi to vypadlo z hlavy.“

Ainslie na to nereagoval, otočil se k Newboldovi a zeptal se: „Můžu pokračovat, poručíku?“

„Jistě, Malcolme.“

„Zkusila byste se mnou dát dohromady seznam všeho neobvyklého, co se našlo na místech činu, Ruby?“ zeptal se Ainslie.

„Samozřejmě. Zapojím do toho počítač, ano?“

„Rozhodně,“ pobídl ji Newbold.

Ruby přešla stranou k psacímu stolu s počítačovým terminálem. Od nástupu v oddělení vražd ji kolegové detektivové uznávali za „naši počítačovou hvězdu“ a i z jiných oddělení ji často žádali o radu a pomoc. Zatímco Ainslie a všichni přítomní vyčkávali u podlouhlého stolu, Ruby zapnula počítač a hbitě přeběhla prsty po klávesnici.

„Tak do toho, seržante.“

Ainslie nahlížel do otevřeného spisu před sebou a diktoval: „7. ledna, Coconut Grove. Homer a B1anche Frostovi. Čtyři mrtvé kočky.“

Rubyiny prsty poletovaly. Jen se zastavily, Ainslie pokračoval: „12. března, Clearwater.“

„Moment!“ zvolal Quinn. Hlavy všech se k němu obrátily. „V Coconut Grove bych do toho zahrnul i Frostovy oči. Někdo mu do očí nastříkal hořlavou kapalinu a pak ji zapálil. Jestli se počítají Hennenfeldova zuhelnatělá chodidla...“

„Ano, dopište Frostovy oči,“ řekl Ainslie Ruby. Pootočil hlavu a pousmál se. „Děkuju, Bernie. Já zapomněl. To se stane každému.“

Zaznamenali starou trumpetu a kartonový půlměsíc v Clearwateru, teplomet a zuhelnatělá chodidla muže v Lauderdale, poté se věnovali číslu 18 v Pine Terrace.

„Bronzová mísa,“ diktoval dál Ainslie.

Rubyiny prsty se zastavily. „Bylo v ní něco?“ zeptala se Ruby.

„Jo, chcanky a hovno,“ houkl od stolu Pab1o Greene.

Ruby se rozhlédla a nevinně se zeptala: „Mohla bych napsat moč a stolice?“

Zasedací místnost vybuchla smíchy. Někdo vykřikl: „Jsi božská, Ruby!“ Dokonce i Newbold, Yanes a zástupce náčelníka se smáli s ostatními. V prostředí, kde je krutá smrt každodenním chlebem, náhlý, nečekaný záblesk humoru působí jako očistný déšť.

A pak... jak smích utichal.., náhle, zčistajasna to Ainsliemu došlo.

Pochopil. *Všechno do sebe zapadá.*

Jako by kusá hypotéza, mlhavý plod ztrápeného mozku, náhle dostala pevný tvar. Překypoval vzrušením.

„Potřebuju Bibli,“ vyhrkl.

Přítomní na něho užasle civěli.

„Bibli,“ zopakoval a zvýšil hlas i důraz, zaznělo to jako rozkaz: „*Potřebuju Bibli!*“

Newbold pohlédl na Quinna, který seděl nejblíž dveří. „Mám jednu ve stole. V druhé zásuvce vpravo.“

Quinn se vydal pro knihu.

V oddělení vražd není Bible ničím neobvyklým. Řada zločinců, právě zadržených či

předvedených k výslechu, žádá o Bibli, někteří upřímně, jiní v naději, že okázalou zbožností dosáhnou později nižšího trestu. Jejich naději podporují případy, kdy pachatelé, zvlášť zločinci pocházející z vyšších tříd, unikli těžkým trestům „obrácením na víru“ a „duchovním znovuzrozením“. Přesto detektivové oddělení vražd ve fázi vyšetřování, byť s trochou skepse, ochotně tomuto přání vyhovují, neboť doufají, že Bible přispěje k rychlejšímu doznání.

Quinn se vrátil s Biblí v ruce. Naklonil se nad stolem a podal ji Ainsliemu, který nalistoval na samém konci Nového zákona Zjevení Janovo neboli pro katolíky Apokalypsu.

Newboldovi začínalo svítat. „Klíč je ve Zjevení, ne?“

Ainslie přikývl. „Každý z neobvyklých nálezů znamená poselství.“

Pokynul Ruby sedící stále u počítače. „Tady je první.“ Ainslie se rozhlédl kolem stolu a spustil: „Zjevení, kapitola čtvrtá, verš šestý. ‚A před trůnem moře jiskřící jako křišťál a uprostřed a kolem trůnu čtyři zvířata...‘“

„Ty kočky!“ vydechl Quinn.

Ainslie otočil o dvě stránky dopředu, zapátral ukazováčkem a pokračoval: „Kapitola první, verš čtrnáctý. ‚Jeho hlava a vlasy bělostné jako sněhobílá vlna, jeho oči jako plamen ohně...‘“ Podíval se na Quinna. „To je Frost, ne?“

„Tyhle dvě skutečnosti, kočky a Frostovy vypálené oči, jsme samozřejmě nepřehlédli, ale neuměli jsme si je spojit... tak, jak bylo třeba,“ pronesl tiše Quinn.

V místnosti zavládlo ticho. Zástupce náčelníka Serrano se na židli předklonil, jak napjatě poslouchal. Major Yanes, který si neustále činil poznámky, přestal psát. Všichni čekali, až Ainslie vyhledá další příslušnou pasáž. „Trumpeta v Clearwateru, ano?“ zeptal se Ainslie Ruby.

Mrkla na obrazovku. „Trumpeta a kartonový půlměsíc natřený na červeno.“

„Tady je část. Kapitola první, verš desátý. ‚Ocitl jsem se ve vytržení ducha v den Páně a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice...‘“

Ainslie zalistoval. „A červený mčsíc tu bude taky. Ovšem. Kapitola šestá, verš dvanáctý. ‚A hle, když rozlomil šestou pečeť, nastalo veliké zemětřesení, slunce zčernalo jako smuteční šat, měsíc úplně zkrvavěl...‘“

Ainslie se zadíval na Benita Montese a řekl: „Poslechněte si tohle. Kapitola první, verš patnáctý. ‚Jeho nohy podobné kovu rozžhavenému ve výhni...‘“

„Přesně tak pan Hennenfeld dopadl,“ pronesl otřesený Montes.

„A co Urbinovi, Malcolme?“ ozval se Greene.

Zašustily stránky. „Myslím, že to mám. Žena se dotýkala nebo skoro dotýkala mísy, Pablo, ano?“

„Tak nějak, jo.“

„Tohle by mohlo být ono.“ Ainslie znovu citoval ze Zjevení. „Kapitola sedmnáctá; verš čtvrtý. ‚Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami, v ruce držela zlatý pohár, plný ohavnosti a nečistoty...‘“

U stolu to zahučelo uznáním. Ainslie požádal gestem o klid a zaprotestoval: „Ne, ne!“ Zakryl si oběma rukama obličej a chvíli tak setrval. Ostatní ho pozorovali. Když ruce sňal, výraz vzrušení vystřídala nespokojenost. „Měl jsem na to přijít. Měl jsem pochopit ty symboly dřív, hned na začátku. Pak by možná některé oběti žily.“

„Jak jsi na to mohl přijít dřív?“ zeptal se seržant Brewmaster. „Nikoho z nás to doteďka nenapadlo.“

Ainslie málem odpověděl: *Protože jsem absolvoval seminář! Protože jsem nekonečných dvanáct let studoval Bibli. Protože jsem se všemi těmi symboly obíral, jenže mi to pomalu, přitrouble myslí, takže jsem pochopil až teď...* Ale co mu táhlo hlavou, to nevyslovil. K čemu by to bylo dobré? Hluboce se styděl sám před sebou a zahrnoval se výčitkami.

Leo Newbold to vytušil. A pochopil. Od čela stolu se zadíval Ainsliemu do očí. „Ze všeho nejdůležitější je, Malcolme,“ začal poručík uklidňujícím tónem, „že jste prolomil první a velmi důležitou bariéru. Zajímalo by mě, co z toho vyvozujete.“

Ainslie přikývl. „Za prvé se zužuje prostor pro vyšetřování. Za druhé zhruba víme, jaký typ člověka hledáme.“

„A to?“ zeptal se Yanes.

„Náboženského fanatika, majore. Mimo jiné se pokládá za božího mstitele.“

„To je ‚poselství‘, o kterém jste mluvil? Tohle znamenají ty symboly?“

„Ano, uvědomme si, že každý symbol provázely dvě násilné smrti. Vrah se pravděpodobně považuje za doručitele božího poselství a zároveň za vykonavatele boží pomsty.“

„Pomsty za co?“

„To se dozvíme, až dopadneme podezřelého a vyslechneme ho, majore.“

Yanes souhlasně přikývl. „Objevil jste něco, s čím se dá pracovat. Blahopřeju, seržante!“

„Já taky,“ připojil se zástupce náčelníka Serrano.

Newbold se znovu ujal řízení porady. „O těch záležitostech ze Zjevení víte víc než kdokoli z nás, Malcolme. Můžete nás stručně zasvětit do toho, co bychom měli vědět my?“

Než Ainslie promluvil, zamyslel se, aby dokázal vyjádřit podstatu svých znalostí a myšlenek - z kněžské minulosti, svého názorového vývoje i ze současné pozice detektiva oddělenívražd. Dosud zřídka, pokud vůbec, se jeho trojjedinost takto vnitřně propojila.

Snažil se o jednoduché vysvětlení.

„Zjevení je původně psáno v řečtině a obsahuje proroctví, je hodně zašifrované a plné symbolů, takže ho pochopí jen ten, kdo studoval Bibli. Pro spoustu lidí je to směsice vizí, symbolů, alegorií a věšteb bez vnitřní souvislosti.“ Ainslie se odmlčel, vzápětí pokračoval. „Po věky ty křesťany, kteří mu nerozumějí, znepokojuje. A skutečnost, že Zjevení lze využít k důkazu nebo popření čehokoli, přitahuje šílence a fanatiky. Z pohledu těchto lidí představuje dokonalý návod ke spáchání jakéhokoli zla. Potřebujeme tedy vědět, co si hledaná osoba vzala ze Zjevení a jak si to přizpůsobila ke svému obrazu.“

Poručík Newbold se rozhlédl po přítomných. „Chce se někdo vyjádřit?“

Přihlásil se Julio Verona. Nejspíš aby překonal nevýhodu malé postavy, seděl vedoucí identifikačního oddělení na židli prkenně zpříma. Když mu Newbold pokynul, řekl: „To, že známe typ člověka, který spáchal tyhle zločiny, je dobrý, klaním se Malcolmovi. Ale připomínám, že i když vypátráme podezřelého, máme zatím hrozně málo důkazů - a rozhodně ne žádný usvědčující.“ Zadíval se na státního zástupce Curzona Knowlese.

„Pan Verona má pravdu,“ přisvědčil Knowles. „Musíme znovu prozkoumat každičkou drobnost z míst činu a ujistit se, že jsme nic nepřehlédli nebo neposoudili chybně. Zřejmě máme co činit s psychotikem a i nejnepatrnější opomenutý detail může mít klíčový význam.“

„Máme částečný otisk dlaně z případu Frostových,“ upozornila Sylvia Waldenová.

Knowles pokýval hlavou. „Jenže pokud vím, není dost velký, aby posloužil k identifikaci.“

„Můžeme zodpovědně porovnat šest markantů, které obsahuje. K bezpečné identifikaci je jich ovšem třeba aspoň devět. A nejlíp deset.“

„Částečný otisk je pouhá indicie, Sylvie.“

„Ano,“ připustila Waldenová.

Slovo si vzala doktorka Sanchezová. Jako obvykle měla na sobě tmavohnědé šaty a prošedivělé vlasy si svázala do koňského ohonu. „Jak jsem už uvedla, rány nožem na čtyřech tělech - manželech Frostových a Urbinových - mají určitou vypovídací hodnotu,“ prohlásila. „Byly zasazeny týmž loveckým nožem o délce dvaceti pěti centimetrů a s jasně rozlišitelnými vruby a vadami ostří. Z fotografií jsou vidět detaily zoubků na kostech a chrupavkách.“

Všichni přítomní znali lovecký nůž, zvaný někdy „arkansaský tesák“ nebo „bowiják“. Vynález jednoho z texaských bratří Bowieových, Jamese či Rezina, z první poloviny devatenáctého století se od té doby masově rozšířil a používá se při lovu zvěře i lidí. Tento zvláštní, hrůzu nahánějící nůž má dřevěnou rukojeť a silnou čepel s jednostranným ostřím o délce dvaceti pěti až téměř čtyřiceti centimetrů a se zakřivenou ostrou špicí. Už víc než půldruhého století zasazuje dlouhý lovecký nůž nebezpečné, často smrtící rány.

„Paní doktorko, dají se přisoudit zasazené rány konkrétnímu loveckému noži?“ zeptal se Knowles.

„Když mi dodáte správný nůž, tak ano.“

„A dosvědčíte to?“

„Co říkám teď, samozřejmě dosvědčím," pravila úsečně Sanchezová. „Takový důkaz už soud přijal."

„Ano, ovšem. Já jen..." Knowles se tvářil nerozhodně. Ti z přítomných, kteří ho dobře znali, věděli, že jen vklouzl do role nemotorného, nejistého žalobce, s níž často uspěl u soudu. „Představte si, že jsem advokát a táži se vás: ‚Paní doktorko, mohu doložit, že nůž tohoto typu se vyrábí v sériích po stovkách kusů. Víte zcela určitě, že právě tento nůž, jeden ze stovek, tisíců svého druhu, způsobil rány, které jste popsala? A než odpovíte, paní doktorko, uvažte, že v sázce je lidský život.`"

Sanchezová váhala, Knowles se od ní záměrně odvrátil. „Totiž..:" Zmlkla.

Knowles se zase otočil k ní. Potřásl hlavou. „Nevadí."

Sanchezová zčervenala a kousla se do rtů, pochopila, kam ji Knowles obratně vmanévroval. Namísto aby odpověděla s obvyklou sebejistotou, zaváhala, dala najevo určitou míru pochybnosti, což by neuniklo porotě, takže by obhájce z následujících otázek těžil.

Sanchezová se na Knowlese zamračila, ale on se jen usmál. „Promiňte, paní doktorko. To byl jen trénink, lepší narazit tady než na místě pro svědky."

„Na okamžik se mi opravdu zdálo, že stojím před soudem," hlesla zkormouceně.

Státní zástupce se obrátil na Julia Veronu. „To neznamená, že nevytěžíme z ran nožem, co se dá a příležitost dovolí. Ale nemohu překročit určité meze."

„Především nemáme ten nůž," pravil vedoucí identifikačního oddělení. „A jestli ho kdy budeme mít, to záleží na vás."

Ukázal na detektivy oddělení vražd včetně Newbolda. „Já a Sylvia už teď víme, že dva z našich případů spolu souvisejí a tak budeme hledat podobnosti u všech."

„Provedu totéž s lékařskými zprávami a protokoly," prohlásila doktorka Sanchezová. „Třeba najdu u neobjasněných vražd podobné rány nebo náboženské symboly." Zamyslela se. „Je možné, že teď se před našima očima opakuje něco z minulosti, co se přehlédlo. Slyšela jsem o mnohonásobném vrahovi, který vyčkával patnáct let, než se znovu oddal zabijáckým orgiím."

„Všichni pochopili situaci," konstatoval Newbold. „Můžeme tedy..." Podíval se na svého nadřízeného Manola Yanese, velitele sekce zločinů proti osobám. „Nechcete něco dodat, majore?"

„Ano." Yanes, jak bylo pro něho typické, nemarnil čas nějakým úvodem. Změřil si přítomné ocelovýma očima a řízně prohlásil: „Každý musí vyvinout mnohem větší úsilí - maximální úsilí. Musíme zastavit to zabíjení, nepřipustit další."

Yanes se zadíval na Newbolda. „Oficiálně prohlašuju, že vy a vaši lidé mají od této chvíle volnou ruku k přijetí veškerých nutných opatření včetně vytvoření jednotky zvláštního určení. Uvažte, co přesně potřebujete, jaké specialisty, poskytnu vám detektivy z oddělení loupeží. Co se týče finančních prostředků, souhlasím se všemi opodstatněnými výdaji včetně přesčasové práce."

Yanes se rozhlédl po místnosti a dodal: „Disponujete rozsáhlým zázemím a prostředky, všichni znáte cíl - vypátrejte pachatele! Žádám od vás výsledky. A průběžně mě informujte."

„Všechno to bereme, pane. Jak bylo řečeno, vytvoříme neprodleně jednotku zvláštního určení, která bude pracovat výhradně na těchto případech. Vyvážu její členy z jiných povinností. Už jsem požádal seržanta Ainslieho, aby tuto jednotku vedl."

Hlavy se otočily k Ainsliemu a Newbold řekl: „Seržante, budete pracovat se dvěma týmy po šesti detektivech. Do čela druhého týmu jmenujte seržanta podle vlastní úvahy."

„Žádám o seržanta Greena," oznámil Ainslie. „Předpokládám, že souhlasí."

Pablo Greene ležérně rozhodil rukama. „To si pište!"

Newbold řekl Greenovi: „Budete podléhat seržantu Ainsliemu. Rozuměl jste?"

„Rozuměl, pane."

Ainslie pokračoval. „Pro vlastni tým rozhodně chci detektivy Quinna, Boweovou, Kralika a Garciu. Ještě dneska s Pablem rozhodneme o doplnění stavu." Ainslie se zpříma zadíval na majora Yanese. „Musíme pokrýt velký prostor a čeká nás spousta mravenčí práce. Budeme potřebovat aspoň dva detektivy z oddělení loupeží, možná čtyři."

Yanes přikývl. „Sdělte přesný požadavek poručíku Newboldovi a dostanete je."

Zasáhl Curzon Knowles. „Kdyby to nebylo dost, můžu zajistit pomoc několika vyšetřovatelů

státního zastupitelství. Ostatně chceme být v obraze.“

„To my taky,“ zareagoval Ainslie.

„Zvláštní jednotka bude samozřejmě úzce spolupracovat s Fort Lauderdalem a Clearwaterem,“ připomněl Newbold. „Informujte jejich detektivy.“

Ještě chvíli se debatovalo, načež se Newbold obrátil na zástupce náčelníka Serrana. „Přejete si něco doplnit?“

Serrano, někdejší detektiv miamské policie s úctyhodnými výsledky, mluvil klidně a jasně. „Chci jen podtrhnout, že v této záležitosti máte podporu veškerých policejních sil. Jakmile vejde ve známost, že nám tu řádí mnohonásobný vrah, věnují tomu pochopitelně sdělovací prostředky obrovskou pozornost a z toho vzniknou tlaky od veřejnosti a politických kruhů. Vynasnažíme se vás před nimi chránit, abyste se mohli na úkol soustředit a dopadli toho maniaka. Pracujte pokud možno rychle. *A nikdy nepřestaňte myslet.* Hodně štěstí všem!“

5.

PO SKONČENÍ PORADY se nově vytvořená jednotka zvláštního určení shromáždila kolem Ainslieho - a připojil se k ní i státní zástupce Curzon Knowles. Před dvaceti lety byl Knowles sám policistou, stal se dokonce nejmladším seržantem policejních sil v New Yorku. Dotáhl to na poručíka, pak ale na vlastní žádost odešel na Floridu studovat práva. Knowles se cítil dobře mezi detektivy a oni zase v jeho společnosti.

Teď oslovil Ainslieho: „Když už máme spolupracovat, co kdybyste mi, seržante, pověděl, jaké učiníte první kroky?“

„Těch prvních bude jen pár - tamhle k počítači. Budu rád, když půjdete se mnou.“ Rozhlédl se. „Kde je Ruby?“

„Vždycky tam, kde je zapotřebí,“ ozval se ze skupinky rozjařený hlas Boweové.

„Teď potřebuju vaše hbité prsty.“ Ainslie pokynul k počítači. „Podíváme se do rejstříkü.“

Ruby se usadila, zapnula počítač a vyťukala LOGON.

Na obrazovce naskočil dotaz: GIVE IDENTIFICATION. Identifikujte se.

Ruby se zeptala Ainslieho: „Mám uvést vaše číslo, nebo svoje?“

„Osm čtyři tři devět,“ nadiktoval jí.

Obrazovka si vyžádala jeho vstupní kód: ENTER YOUR CODE.

Ainslie se sklonil a vlastnoručně vyťukal CUKŘENKA, něžnou přezdívku, jíž někdy častoval Karen. Kód se na obrazovce neobjevil, zato písmena CIC - zkratka Criminal Investigation Center neboli Kriminalistické ústředny - ano.

Detektivové a Knowles tiše sledovali Ruby, která řekla: „A jsme v království kouzel. *Quo vadis?*“

„Co to sakra znamená?“ zamručel někdo.

„Kam kráčíš,“ vysvětlil Bernard Quinn.

„Učili jsme se latinu v mateřské škole,“ zavtipkovala Ruby. „My děti ghetta jsme chytřejší, než si myslíte.“

„Dokažte to,“ vyzval ji Ainslie. „Vyhledejte trestní rejstřík. A vytáhněte z něj kategorii EXTRÉMY.“

Následovala série příkazů, načež naskočily EXTRÉMY. „Tahle kategorie ale zahrnuje spoustu podskupin,“ oznámila Ruby. „Co teď?“

„Hledejte pod VÍRA a PODIVÍNI.“

Prsty zatančily. „Tady něco je: VÍRA, PODIVÍNI.“

Ainslie povytáhl obočí. „Mělo by to něco vydat.“

Čekali bohatou žeň jmen, ale výsledek zklamal. Objevilo se jen sedm jmen, každé s osobními daty a stručnou charakteristikou včetně obvinění a trestů. Ainslie a Ruby pročítali informace, ostatní jim koukali přes rameno.

„Virgila můžete vyloučit,“ pronesl Quinn. „Je ve vězení. Pomohl jsem mu tam.“ Počítač

prozradil, že Francis Virgil sedí už dva roky a dalších šest ho čeká. Podobně na tom byli další dva, ze sedmi jmen zůstala čtyři.

„Orneus se taky škrtá," řekl Ainslie. „Stojí tu, že zemřel." Detektivové věděli, že zesnulí se z aktuální databáze trestního rejstříku vyřazují až dva roky po smrti.

„Vyloučila bych i Hectora Longa," navrhla Ruby. Ukázalo se, že mu bylo dvaaosmdesát let, je skoro slepý a má ochrnutou pravou ruku.

„Stejně člověk někdy žasne, co dneska handicapovaní dokáží," poznamenal Ainslie. „Dobře, dál."

Zbývající dvě jména sice připadala v úvahu, ale jejich očekávání se co do počtu a kvality nenaplnilo.

„Co zkusit Modus operandi?" zeptal se Knowles.

„To jsme udělali hned u každého případu," odvětil Ainslie. „Nikam to nevedlo." Zamyšleně dodal: „Čím víc se tím probíráme, tím víc si myslím, že pachatel nemá záznam v trestním rejstříku."

„Co zkusit FIVO?" navrhla Ruby.

Ainslie o výsledném efektu pochyboval, ale řekl: „Proč ne. Nemáme co ztratit."

FIVO - Field Intelligence and Vehicle Occurence, tedy Informace z terénu o osobách a vozidlech - obsahuje hlášení strážníků o podivném, vulgárním či výstředním, leč nikoli nezákonném chování lidí na veřejných místech. Hlášení se podávala o tom, kdo byl viděn za podezřelých okolností, zejména pozdě v noci, při činnosti, která se nepříčí zákonu.

Hlášení se zpravidla pořizovalo na místě na předtištěné karty. Po strážnících se požadovalo, aby podávali informace co nejúplnější, tedy s celým jménem, adresou, povoláním, popisem zevnějšku, údaji o případném vozidle, vylíčením incidentu či okolností setkání. Řada lidí překvapivě se strážníky spolupracovala a zodpověděla jejich otázky, zvlášť po ujištění, že jim nehrozí zatčení ani pokuta. Pokud však někdo měl záznam v trestním rejstříku, většinou se o tom nezmínil.

Karty FIVO se shromažďovaly na policejních centrálách a čas od času se ukládaly do počítačové databáze. Automatický kontrolní systém zjistil, zda subjekt informace nebyl trestán - a pokud ano, doplnil tím údaje.

FIVO se u miamské policie netěšilo nejlepší pověsti. Někteří strážníci zahltili systém pseudoinformacemi, aby na sebe upozornili a služebně postoupili. Na kartách se dokonce vyskytla jména opsaná z náhrobků. Po čase bylo několik strážníků odhaleno, potrestáno a tyto praktiky ustaly. Mnozí policisté včetně Ainsliehо ovšem ani poté na FIVO nevěřili.

Přístupová cesta k FIVO se podobala té k trestnímu rejstříku, dále Ruby Vyhledala EXTRÉMY, následovala VÍRA a PODIVÍNI. Obrazovka náhle ožila jmény, daty a informacemi. Ainslie se předklonil a zpozorněl. Za ním se ozvalo: „No ne, koukněte!" Někdo dlouze, tiše hvízdl. Jako předtím pročítali jména a údaje, některá vyloučili, ze zbývajících a dvou, která připadala v úvahu podle trestního rejstříku, vytvořili zvláštní soubor. Nakonec Ruby vytiskla pět kopií kombinovaného seznamu a dala je kolovat.

Seznam obsahoval šest jmen:

JAMES CALHOUN, běloch, přezdívka „Ježíšek". Datum narození:10. října 1967. Výška 180 cm, váha 90 kg. Bydliště: 271 NW 10 St, Miami. Má na prsou vytetovaný kříž. Vykládá o blížícím se konci světa a prohlašuje se za Krista, který znovu sestoupil na zem. V minulosti trestán pro zabití, těžké ublížení na těle a ozbrojenou loupež.

CARLOS QUINONES, muž, Hispánec, přezdívka „Ďáblík". Datum narození: 17. listopadu 1969. Výška 170 cm, váha 81 kg. Podsaditý. Bydliště: 2640 SW 22 St, Miami. Prohlašuje se za jediného Spasitele a káže slovo boží. V minulosti mnohonásobně trestán pro přepadení, znásilnění a ozbrojenou loupež s těžkým ublížením na těle.

EARL ROBINSON, černoch, přezdívka „Mstitel". Datum narození: 2. srpna 1964. Výška 183 cm, váha 81 kg. Bydliště:1310 NW 65 St, Miami. Štíhlý, bývalý boxer těžké váhy, velmi agresivní. Káže na ulicích, cituje z Bible, výhradně ze Zjevení, tvrdí, že je anděl božího soudu. V minulosti

mnohonásobně trestán za ozbrojenou loupež, vraždu, četná těžká ublížení na těle nožem.

ALEC POLITE, muž, Haiťan, přezdívka „Mesiáš“. Datum narození: 12. prosince 1969. Výška 180 cm, váha 81 kg. Bydliště: 265 NE 65 St, Miami. Debatuje o Písmu s každým, kdo je ochoten naslouchat, říká, že rozmlouvá s Bohem. Když někdo pochybuje a dotírá na něho otázkami, stává se agresivním. Pravděpodobně se dopustil násilí, ale trestán nebyl. Pobývá v USA od roku 1993.

ELROY DOIL, běloch, přezdívka „Křižák“. Datum narození: 12. září 1964. Výška 193 cm, váha 130 kg. Bydliště: 189 NE 35 St, Miami. Prohlašuje se za učedníka Kristova, zná prý boží úmysly. Káže na veřejnosti. Zřejmě není nebezpečný. Pracuje na částečný úvazek jako řidič nákladního automobilu.

EDELBERTO MONTOYA, muž, Hispánec. Datum narození: 1. listopadu 1962. Výška 175 cm, váha 68 kg. Bydliště: 861 NW 1 St, Apt 3, Miami. Má hustý černý knír a bradku. Prohlašuje se za znovuzrozeného křesťana, modlí se za konec světa. V minulosti trestán pro znásilnění, těžké ublížení na těle s úmyslem zabít a pohlavní zneužívání.

Ainslie, Knowles a ostatní studovali jména a popisy a jejich vzrušení rostlo.

Seržant Greene to vyjádřil za všechny. „Myslím, že jsme na to kápli, Malcolme.“

Detektiv Garcia hořel dychtivostí. „Náš člověk je Robinson! Musí být. Vidíte, cituje ze Zjevení! A přezdívají mu Mstitel, to sedí. Navíc boxoval; takže má sílu!“

„Nehledě na ‚těžká ublížení na těle nožem´,“ dodala Ruby Boweová.

„Jen klid, klid,“ zasáhl Ainslie. „Nedělejme ukvapené závěry. Podíváme se na zoubek všem.“

„Zašijete někoho?“ zeptal se hlavní detektiv Montes.

Ainslie zavrtěl hlavou. „Ne, na nikoho toho není dost. Budeme je sledovat.“

„Buďte velmi, velmi opatrný, seržante, ať si ti lidé ničeho nevšimnou,“ radil Curzon Knowles. Rozhlédl se a promluvil ke všem detektivům. „Pamatujte prosím, že nemáme prakticky žádné důkazy. Jestli jeden z té šestice je náš člověk a zjistí, že jsme se na něj pověsili, může se úplně stáhnout a vyjdeme naprázdno.“

„Neškodilo by, kdyby trochu přibrzdil,“ poznamenal Greene. „Rozhodně nechceme, aby odkrouhnul někoho dalšího.“

„Pokud ho budete intenzivně sledovat, nestane se to.“

Knowles se odmlčel a uvažoval. „Ideální by bylo přistihnout ho při činu.“

„Ideální pro žalobce,“ upřesnila Ruby „Riskantní pro oběť.“

Ainslie se přidal ke všeobecnému smíchu, pak utišil přítomné mávnutím ruky.

„Ruby má pravdu,“ zastal se kolegyně Quinn a pokračoval: „Sledování znamená určité riziko. Ten chlapík je mazaný a ví, že ho hledáme.“

Ainslie se obrátil k Leovi Newboldovi, který se k hloučku před několika minutami opět připojil. „Co o tom soudíte, poručíku?“ Newbold pokrčil rameny. „Jednejte, jak uznáte za vhodné, Malcolme. Vy velíte jednotce zvláštního určení.“

„Tak to riziko podstoupíme,“ řekl Ainslie. „Ujišťuju vás, Curzone, podezřelí si nevšimnou, že je sledujeme.“ Otočil se ke Greenovi. „Ihned vypracujeme plán sledování, Pablo.“

Stanovili, že zpočátku bude tým seržanta Ainslieho sledovat Earla Robinsona, Jamese Calhouna a Carlose Quinonese. Tým seržanta Greena věnuje pozornost Alekovi Politovi, Elroyovi Doilovi a Edelbertovi Montoyovi. Ve všech případech bude sledování nepřetržité, čtyřiadvacet hodin denně.

Ainslie informoval Newbolda. „Potřebujeme okamžitě navíc ty detektivy od loupeží, pro začátek dva, zahrnu je do rozpisu služeb.“

Poručík přikývl. „Promluvím s majorem Yanesem.“ Hlouček se právě chystal rozejít, když vtom se náhle rozletěly dveře. Seržant Hank Brewmaster, který odešel ihned po oficiálním skončení porady, stál bez dechu na prahu, tvář poznamenanou otřesem a úžasem. Brewmaster onoho dne vedl pohotovostní tým, takže všichni věděli, kolik uhodilo.

Newbold postoupil kupředu. „Nesete zlou zprávu, Hanku?“

„Tu nejhorší, pane.“ Brewmaster nabral dech. „Týká se komisaře magistrátu Gustava Ernsta. A jeho manželky. Oba jsou mrtví, zavraždění. Právě jsem dostal hlášení. Podle všeho se případ podobá...“

„Panebože!“ vyhrkl Ainslie. „Snad ne těm...“

Nemusel dokončit větu, Brewmaster přikývl. „Zřejmě je to přesně totéž.“

Obrátil se k Newboldovi. „Můj tým okamžitě vyjíždí, pane. Myslel jsem, že byste to měl vědět.“ Přelétl očima po ostatních. „Vy všichni byste to měli vědět, protože na místo činu se slétli novináři a situace se tam vymyká kontrole.“

V následujících dnech se rozhořčení veřejnosti a sdělovacích prostředků přehnalo městem jako pustošivý požár, zavraždění Ernstových se stalo *cause célébre*.

Pro policii brutální vražda komisaře magistrátu a jeho ženy znamenala zvlášť těžkou ránu. Ernst byl jedním ze tří komisařů, kteří spolu se starostou, místostarostou a městským tajemníkem tvořili správní komisi a vládli Miami. Ale Ainslieho, Newbolda a vůbec všechny členy policie zločin zasáhl velmi bezprostředně, protože dcera zavražděných manželů, majorka Cynthia Ernstová, patřila k nejužšímu vedení miamské policie.

V době, kdy došlo k vraždě, byla Cynthia Ernstová v Los Angeles na služební cestě, kterou spojila se soukromou návštěvou. Vyrozuměla ji losangeleská městská policie, načež „ohromená a truchlící“, jak konstatovala televizní zpravodajská relace o šesté hodině večerní, se letecky vrátila do Miami, kde se stala středem pozornosti krajně vynervovaného, rozbouřeného města.

6.

ZBĚŽNÁ PRVOTNÍ INFORMACE, že zmasakrování komisaře miamského magistrátu Ernsta a jeho manželky vykazuje očividně tentýž modus operandi jako brutální vraždy tří postarších manželských párů - Frostových v Coconut Grove, Hennenfeldových ve Fort Lauderdale a Urbinových v Miami - se potvrdila v celé své znepokojivosti. K tomuto seznamu novináři záhy přidali podobnou vraždu Hala a Mabel Larsenových v Clearwateru, vylíčenou v pět měsíců nepovšimnutém VÝHLEDU, který objevila Ruby Boweová.

V luxusní vile Ernstových, jakoby přenesené z francouzské riviéry do exkluzivního, uzavřeného a střeženého obytného komplexu Bay Point na pobřeží Biscayneského zálivu, bylo ihned zahájeno vyšetřování.

Zohavená a zakrvácená mrtvá těla Gustava a Eleanor Ernstových objevila jejich služka. Přijela do vily dřív, než v domě kdokoli procitl, jako obvykle připravila ranní čaj a na tácu ho nesla do ložnice Ernstových. Když spatřila v tratolišti krve spoutaný pár natočený obličeji k sobě, vykřikla, upustila tác a v šoku se zhroutila.

Výkřik zaslechl starý majordomus Ernstových Theo Palacio, který se s manželkou Marií staral o dům a kuchyni. Theo a Maria spali neobvykle dlouho, neboť se souhlasem zaměstnavatelů se od předchozího odpoledne zdržovali mimo vilu a vrátili se až hodinu po půlnoci.

Palacio ihned poté, co vstoupil do ložnice smrti, zareagoval a přešel k nejbližšímu telefonu.

Když přijel seržant Brewmaster, vilu hlídali zvenčí strážníci a uvnitř saniťáci křísili služku.

Detektivové Dion Jacobo a Seth Wightman z Brewmasterova pohotovostního týmu šéfa předstihli. Brewmaster jmenoval Jacoba druhým hlavním vyšetřovatelem na místě činu, čímž poněkud posílil jeho pravomoc, které vzhledem k závažnosti případu neměl sám nazbyt.

Jacobo, statný a rozložitý detektiv s desetiletou zkušeností v oddělení vražd, už instruoval strážníky, aby obehnali vilu se zahradou žlutým vymezovacím pásem.

Vzápětí se dostavili Julio Verona a doktorka Sandra Sanchezová. Verona a tři technici přijeli dodávkou vybavenou pro nejnáročnější vyšetřování na místě činu. Náčelník policie byl podle zpráv na cestě.

Pracovníci hromadných sdělovacích prostředků, zburcovaní naléhavými hlášeními na policejních rádiových frekvencích, se shromáždili v nebývalém počtu před hlavní branou Bay

Pointu, kde jim odpírali vstup příslušníci bezpečnostní agentury, rovněž se řídící rozkazy detektiva Jacoba. Novináři už debatovali o tom, jak vrah či vrahové pronikli do střeženého Bay Pointu a dostali se do domu Ernstových.

Brewmastera hned při příjezdu nakrátko zastavili tři televizní reportéři a strčili mikrofony do otevřeného okna jeho auta, zatímco kameraman zabíral detail. Překřikovali se navzájem otázkami. „Podezříváte někoho? Je pravda, že Ernstovi byli zavražděni stejným způsobem jako ostatní? Vyrozuměli jste jejich dceru, majorku Ernstovou? Vrací se do Miami?“ Brewmaster vrtěl hlavou, znovu se rozjel, zastavil až před vilou Ernstových a přikázal strážníkovi: „Zavolejte na tiskové oddělení, potřebujeme tu někoho, kdo si poradí s novináři.“

V policejních kruzích se vražda prominentní či slavné osobnosti neoficiálně řadí do kategorie „poplach roku“ a ještě méně oficiálně se jí říká „průser na nebesích“. Jakmile případ spadá do této kategorie, stává se prioritou. V Miami takovou kategorizaci neuznávali a všechny vraždy a vrahové si byli údajně „před zákonem rovni“. Nicméně vražda komisaře magistrátu Ernsta a jeho manželky to od počátku vyvracela.

Částečně to dokládal neprodlený příjezd policejního náčelníka Farella W. Ketledge v reprezentativní limuzíně řízené jeho pobočníkem v hodnosti seržanta. Náčelník měl na sobě uniformu, na níž se třpytily čtyři hvězdy - označení odpovídající v armádě USA hodnosti generála. Detektiv Wightman tiše sdělil jednomu ze strážníků: „Každý rok se spočítá na prstech jedný ruky, kdy se náčelník dostaví na místo vraždy.“

Poručík Newbold, který přijel o několik minut dřív, uvítal náčelníka u hlavního vchodu do vily s Brewmasterem po boku. „Zaveďte mě na místo činu, poručíku,“ přikázal náčelník úsečně.

„Prosím, pane. Tudy.“

Trojice vedená Newboldem stoupala po širokém schodišti, v poschodí přešla podél zábradlí k ložnici s otevřenými dveřmi. Vstoupili dovnitř, zastavili se a náčelník se rozhlédl.

Technici identifikační skupiny pilně pracovali. Doktorka Sanchezová postávala stranou a čekala, až pořídí fotografie. Detektiv Jacobo a Sylvia Waldenová debatovali o tom, kde by se s největší pravděpodobností mohly vyskytovat otisky prstů.

„Kdo objevil mrtvé?“ zeptal se náčelník. „Co všechno víme?“

Newbold pokynul Brewmasterovi, který popsal, jak služka přijela, uvařila obligátní ranní čaj, vykřikla - tedy to, co se dověděl od rnajordoma Thea Palacia. Ten vysvětlil, že s ženou byli mimo dům od včerejšího odpoledne a vrátili se hodinu po půlnoci - podobně jako každý týden, neboť navštěvují invalidní sestru Marie Palaciové ve West Palm Beach. Služka předchozího dne rovněž opustila dům kolem páté hodiny odpolední.

„Zatím nevíme, kdy nastala smrt,“ doplnil Newbold. „Zdá se ovšem, že právě v době, kdy Ernstovi byli ve vile sami.“

„Pochopitelně prověříme alibi Palaciových,“ řekl Brewmaster náčelníkovi.

Náčelník přikývl. „Patrně bychom měli hledat mezi těmi, co znají chod domácnosti.“

Takový závěr se přímo nabízel, ale Newbold a Brewmaster se zdrželi komentáře. Oba věděli, že náčelník Ketledge nebyl nikdy detektivem a vystoupal do vysokého postavení přes správní funkce, v nichž exceloval. Ale i náčelník jako občas každý strážce zákona rád ochutnal z detektivního soudku.

Náčelník postoupil do pokoje, aby lépe viděl. Přiblížil se k ležícím tělům, na nichž pracovala výjezdová identifikační skupina. Když se chtěl protáhnout dál, rozlehl se hlas Diona Jacoba.

„Stát! Nechoďte tam!“

Náčelník se otočil a v očích měl úžas a hněv. Ledovým hlasem se pokusil zformulovat otázku. „A vy jste...“

„Detektiv Jacobo, náčelníku,“ zaskočil ho ráznou odpovědí Jacobo. „Šéf týmu mě pověřil, abych spolu s ním vedl vyšetřování na místě činu.“

Muži se navzájem měřili. Oba byli černí. Zaklesli se do sebe očima.

Jacobo vstřícně ustoupil. „Promiňte, že jsem křičel, pane, ale bylo to nutné.“

Náčelníkovi stále jiskřilo v očích, zjevně vážil, jak se zachovat. Jacobův rezolutní příkaz byl naprosto oprávněný a správný. Jako hlavní vyšetřovatel představoval na místě činu nejvyšší autoritu

bez ohledu na hodnost. Jenže pravomoc lze zřídka využít v plné míře, zvlášť když osoba usměrňovaná stojí na hodnostním žebříčku o sedm příček výš než detektiv.

Všichni je pozorovali. Jacobo polkl. Věděl, že ať je v právu nebo ne, pravděpodobně to přehnal, a třeba už zítra bude v uniformě brázdit o půlnoci chodník v rozjařeném centru Miami.

Vtom Julio Verona diskrétně zakašlal a oslovil náčelníka. „Dovolte prosím, pane, detektiv Jacobo se snažil uchránit, co je tamhle.“ Ukázal za mrtvoly.

„Co je tam?“ zeptal se poručík Newbold.

„Mrtvý králík,“ řekl Verona a pohlédl dolů. „Za tím se zřejmě něco skrývá.“

Brewmaster udiveně vytřeštil oči. „Za tím se skrývá zatraceně moc! Je to další symbol. Potřebujeme Malcolma Ainslieho.“

„Myslíte, že detektiv Jacobo o tom zvířeti věděl?“ zeptal se nedůvěřivě náčelník.

„Těžko říct, pane,“ pravil konejšivě Verona. „Ale dokud nepročešeme celý prostor, musíme předpokládat, že případné důkazy jsou všude.“

Náčelník váhal, chvilku trvalo, než se ovládl. Získal si pověst jako pedantský vyznavač kázně, ale i spravedlivý chlap. „Správně.“ Byl už zase ve své kůži, a tak se rozhlédl po všech, kdo byli na místě činu. „Přijel jsem, abych zdůraznil, jak důležitý je tento případ. Odnynějška nás pozoruje spousta očí. Pracujte usilovně. Případ se musí objasnit brzy.“

Cestou ke dveřím se náčelník Ketledge zastavil před Newboldem. „Dohlédněte, ať detektivovi Jacobovi zaznamenají do osobního spisu moji pochvalu, poručíku.“ Náčelník se usmál. „Dejme tomu ‚za neohroženou záchranu důkazů ve zvlášť obtížných podmínkách`.“

Náčelník odešel.

Asi hodinu poté, co shromáždili veškeré stopy a případné doličné předměty, oznámil Julio Verona seržantovi Brewmasterovi: „Mezi osobními věcmi pana Ernsta jsme našli náprsní tašku s řidičským průkazem a kreditními kartami. Peníze žádné, ale podle toho, jak je vyboulená, v ní zřejmě bylo dost.“

Brewmaster si to hned šel ověřit k Theovi Palaciovi, který i s manželkou podle instrukcí zůstal v kuchyni, aby v domě nic neporušil. Majordomus měl slzy na krajíčku a stěží mluvil. Jeho žena seděla u kychyňského stolu a očividně si už dost poplakala. „Pan Ernst nosil v náprsní tašce peníze vždycky,“ pravil Theo. „Hlavně velké bankovky, padesátky a stovky. Rád měl u sebe hotovost.“

„Myslíte, že si poznamenával čísla velkých bankovek?“

Palacio zavrtěl hlavou. „Pochybuju.“

Brewmaster ponechal Palaciovi chvilku času, aby se vzpamatoval, a pokračoval. „Rád bych se zeptal na něco jiného.“ Zalistoval v notesu, až našel příslušné poznámky pořízené dřív. „Podle toho, co jste vypověděl, jste ráno vstoupil do ložnice Ernstových, pochopil jste, že nemůžete paní ani pánovi nijak pomoct, a tak jste šel okamžitě k telefonu.“

„Tak to bylo. Volal jsem devětsetjedenáctku.“

„A ničeho jste se nedotkl? Vůbec ničeho?“

Palacio zavrtěl hlavou. „Vím, že dokud nepřijede policie, nesmí se na nic sáhnout.“ Majordomus se zarazil.

„Copak?“ pobídl ho Brewmaster.

„No, na jednu věc jsem si vzpomněl až teď. Hrálo tam dost hlasitě rádio. Vypnul jsem ho. Mrzí mě, jestli jsem...“

„Nevadí. Ale pojďme se na to podívat.“

Vydali se do ložnice Ernstových a došli k přenosnému rádiu.

„Když jste rádio vypínal, přeladil jste stanici?“ zeptal se Brewmaster.

„Ne.“

„Zapnul někdo od té doby rádio?“

„To sotva.“

Brewmaster si na pravou ruku navlékl gumovou rukavici a zapnul rádio. Ložnicí se rozezněla píseň „Oh, What a Beautiful Mornin`“ z Rodgersova a Hammersteinova muzikálu *Oklahoma*. Detektiv pohlédl na stupnici, naladěna byla frekvence 93,1 FM.

„To je WTMI,“ řekl Palacio. „Oblíbená stanice paní Ernstové. často ji poslouchala.“

Krátce nato přivedl Brewmaster do ložnice zavražděných manželů Marii Palaciovou a položil jí další otázku. „Radši si nevšímejte mrtvých těl," poradil jí. „Stoupnu si mezi ně a vás. Chtěl bych, abyste se podívala na něco jiného."

Tím „něčím jiným" byly šperky - prsten se safírem a diamantem a k němu náušnice, to vše tvořící dohromady soupravu, další zlatý prsten, perlový náhrdelník s růžovou turmalínovou sponou, zlatý náramek vykládaný diamanty - všechno očividně cenné a přímo vystavené v ložnici na toaletním stolku.

„Ano, patří paní Ernstové," potvrdila Maria Palaciová. „V noci se nikdy neobtěžovala ukládáním šperků, jen si je sundala a do trezoru je dala až druhý den dopoledne. Kdysi jsem ji varovala..." Zlomil se jí hlas.

„To je všechno, paní Palaciová, děkuju," řekl Brewmaster. „Sdělila jste mi, co jsem potřeboval vědět."

Později, v odpověď na Brewmasterovu otázku, se doktorka Sanchezová svěřila s předběžnými závěry. „Ano, zhmoždění obličeje a hlavy a zohavení těl pana a paní Ernstových bitím se podobá případům Frostových a Urbinových - a pravděpodobně, podle protokolů, které jsem obdržela, i případům z Fort Lauderdale a Clearwateru."

„A co rány nožem, paní doktorko?"

„Jistotu získám až po pitvě. Z povrchového ohledání soudím, že rány na obou tělech způsobil tentýž typ dlouhého loveckého nože jako v předchozích případech."

Co se týče mrtvého králíka, doktorka Sanchezová požádala majitelku obchodu drobným domácím zvířectvem a chovatelskými potřebami Heather Ubensovou, s níž udržovala přátelské styky, aby se dostavila do vily Ernstových.

Ubensová, autorita v oboru, okamžitě poznala, že jde o jednoho z králíčků se svislýma ušima, které si ve městě lidé hojně kupují jako domácí mazlíčky. Protože králík nenesl stopy zranění, Ubensová usoudila, že byl usmrcen nedostatkem vzduchu, zadušením.

Když králíka vyfotografovali, doktorka Sanchezová ho odeslala úřadu soudního lékařství, aby ho preparovali formaldehydem.

Seržant Brewmaster se dotázal Thea Palacia, jestli u Ernstových chovali jako domácího miláčka králíka. „Rozhodně ne. Pán a paní Ernstovi neměli rádi zvířata," prohlásil majordomus. „Doporučoval jsem jim, aby si vzhledem ke zločinnosti pořídili hlídacího psa, nabídl jsem se dokonce, že se o něj budu starat. Jenže pan Ernst nechtěl, prý že se o jeho bezpečnost jako komisaře magistrátu postará policie. Moc se nepostarala, viďte?"

Brewmaster se zdržel odpovědi.

Policie následně obešla obchody drobným domácím zvířectvem v Miami a s pomocí fotografií z místa činu se pokoušela najít kupce králíka. Ale protože obchod s králíky vzkvétal někteří lidé kupovali najednou i celé vrhy po sedmi osmi kusech - a v málokterém obchodě vedli přesnou evidenci, pátrání skončilo bezvýsledně.

Hank Brewmaster informoval Malcolma Ainslieho o mrtvém králíkovi a zeptal se: „Nepraví se ve Zjevení něco, co by tomu odpovídalo - tak jako v jiných případech?"

„O králíkovi není ve Zjevení zmínka, dokonce vůbec v Bibli, to vím určitě," odpověděl Ainslie. „Přesto to může být symbol. Králíci jako druh jsou velmi staří."

„Takže nemá žádný náboženský význam?"

„Tím si nejsem jist." Ainslie se odmlčel a vzpomněl si na cyklus přednášek *Původ života a geologické éry*, který navštěvoval, když začal ztrácet náboženskou víru. Vybavily se mu podrobnosti, žasl, co se mu uchovalo v paměti. „Králíci patří k řádu Lagomorpha, tedy zajícovitých, který zahrnuje všechna plemena zajíců a králíků. Pocházejí ze severní Asie, z konce paleocénu." Zasmál se. „To je padesát milionů let předtím, než vznikla Genesis a její učení o stvoření."

„Domníváš se, že ten náš grázl - náboženský fanatik a podivín, jak jsi ho nazval - tohle všechno ví?" zeptal se Brewmaster.

„O tom pochybuju. Ale kdo může říct, co si myslí a proč?"

V noci Ainslie doma zapátral v Karenině osobním počítači, do něhož kdysi uložil jakubovskou verzi Bible. Nazítří řekl Brewmasterovi: „Probral jsem počítačem Bibli, jestli obsahuje slova ‚zajíc`

a ‚králík`. Kráík se v ní neobjevuje, zato zajíc dvakrát, ale jinde. Jednou je to Leviticus, jednou Deuteronomia, ale ve Zjevení není.“

„Myslíš, že náš králík zastoupil biblického zajíce?“

„Ne, to ne.“ Ainslie zaváhal, pak řekl: „Povím ti, k čemu jsem dospěl po dlouhých nočních úvahách. Ten králík se rozhodně neváže k symbolice Zjevení. Neladí s ní. Spíš mi to připadá jako trik.“

Brewmaster ho dychtivě sledoval a Ainslie pokračoval: „Všechny ostatní symboly nalezené na místě činu se k něčemu vázaly. Třeba čtyři mrtvé kočky - ‚čtyři zvířata` - kartonový půlměsíc natřený na červeno - ‚měsíc úplně zkrvavěl` a trumpeta - ‚mocný hlas jako zvuk polnice`.“

Brewmaster přikývl. „Ano, pamatuju si.“

„Králík samozřejmě může znamenat ‚zvíře` - ve Zjevení je zvířat spousta.“ Ainslie zavrtěl hlavou. „Ale to už mi připadá přitažené za vlasy.“

„Co z toho teda vyvozuješ?“

„Zatím se řídím víc instinktem, Hanku. Podle mě musíme považovat záležitost za zcela otevřenou a pátrat, jestli případ Ernstových patří do série mnohonásobného vraha, anebo zločin spáchal někdo jiný a narafičil to tak, aby to na ni vypadalo.“

„Na něco jsi zapomněl. O neobvyklých nálezech na místě činu jsme pomlčeli.“

„Stejně se leccos dostalo na veřejnost. Novináři mají svoje zdroje, vždycky něco vyšťourají.“

„Všechno je to dost zvláštní, Malcolme, a já se vynasnažím o tom uvažovat i z téhle stránky. Ale podle toho, co jsem viděl v domě Ernstových, se domnívám - a říkám ti to na rovinu -, že jsi asi vedle.“

S tím se rozešli.

Brzy nato Sandra Sanchezová oznámila, co zjistila pitvou obou obětí. Ano, byly zavražděny dlouhým loveckým nožem, jak usoudila po prvním ohledání ran. Nicméně zřetelné stopy po zubech na ostří se lišily od těch na dříve zavražděných, smrtící zbraní nebyl tedy tentýž nůž. To ovšem nic nedokazovalo, protože bowiják se dá naprosto běžně koupit a mnohonásobný vrah jich mohl mít několik.

Dny ubíhaly a navzdory pochybnostem Malcolma Ainslieho se zdálo čím dál pravděpodobnější, že vraždu Ernstových a předchozích osm neobjasněných zločinů spáchala jedna a tatáž ruka. Základní skutečnosti se shodovaly, stejně tak průvodní detaily a jevy: mrtvý králík se mohl symbolicky vázat ke Zjevení, zmizely veškeré hotové peníze, nepřehlédnutelné šperky zůstaly nedotčeny, hlasitě hrálo rádio. A stejně jako u předchozích vražd se nenašly otisky prstů.

Detektivům tentokrát dělal těžkou hlavu krátký interval mezi vraždou Ernstových a Urbinových v Pine Terrace, všehovšudy tří dny. Předchozí případy dělily vždy dva až tři měsíce. Média a veřejnost tuto skutečnost horlivě přetřásala a kladla všetečné otázky: proč vrah zrychlil svou smrtící činnost? Považuje se za nepřemožitelného a nepolapitelného? Zvolil si za oběť komisaře miamského magistrátu z nějakého zvláštního důvodu? Jsou v nebezpečí ostatní komisaři či úředníci? A co dělá policie, pokud vůbec něco dělá, aby dokázala odhadnout vrahovy příští kroky?

Na poslední otázku nemohli vyšetřovatelé odpovědět veřejně, avšak jednotka zvláštního určení zahájila pod vedením seržanta Ainslieho sledování šesti podezřelých.

Vyřešení vraždy Ernstových se stalo součástí úkolů jednotky zvláštního určení. Seržant Brewmaster v jejím vyšetřování pokračoval, takže ho začlenili do jednotky zvláštního určení podřízené Malcolmovi Ainsliemu, stejně jako detektivy Brewmasterova týmu Diona Jacoba a Setha Wightmana.

Ale dřív než jednotka zvláštního určení rozvinula činnost, uskutečnilo se setkání, o němž Ainslie věděl, že je nevyhnutelné.

7.

V 8:15 RÁNO, DVA DNY po objevu zohavených mrtvol Gustava a Eleanor Ernstových, přijel

Malcolm Ainslie do oddělení vražd, ale ještě předtím se sešel se seržantem Brewmasterem na místě činu, aby získal aktuální informace. K jeho zklamání se během předchozího dne nic nového nezjistilo. Odpověď stálých obyvatel ze sousedství na otázku, zda se v Bay Pointu nepotuloval někdo neznámý, shrnul Brewmaster ve slůvko „Nada“.

Poručík Newbold už čekal u Ainslieho psacího stolu. „Někdo vás čeká v mojí kanceláři, Malcolme. Radši si pospěšte!“

Za okamžik stanul Ainslie ve dveřích kanceláře velitele oddělení vražd a spatřil Cynthii Ernstovou, která seděla na Newboldově židli.

Měla na sobě dokonale padnoucí policejní uniformu a vypadala fantasticky. Není to paradox, že ve strohém mužském oděvu vypadá ženské tělo tak sexy? pomyslel si Ainslie. Vypasované sako s vycpávkami v ramenou ozdobené dubovými listy majorské hodnosti podtrhovalo vzorové proporce její postavy. Tmavé kaštanové vlasy, zastřižené podle předpisu tří a půl centimetru nad límec, rámovaly bledý obličej s pronikavýma zelenýma očima. Ainslie ucítil vůni důvěrně známého parfému a náhle na něho dolehly vzpomínky.

Cynthia držela v ruce jediný list papíru a cosi četla, ihned však k němu vzhlédla. Ve tváři měla neutrální výraz.

„Pojďte dál,“ vyzvala ho. „A zavřete.“

Ainslie jí vyhověl a všiml si, že má červené oči, zřejmě od pláče.

Zastavil se před stolem a spustil: „Přijměte ode mě prosím hlubokou, upřímnou...“

„Děkuju,“ umlčela ho majorka Ernstová a věcně pokračovala: „Přišla jsem se vás zeptat na některé skutečnosti, seržante.“

Napodobil její tón. „Vynasnažím se vám odpovědět.“

I teď, navzdory jejímu chladu, ho pohled na Cynthii Ernstovou a její hlas vzrušovaly stejně, jak se to často stávalo v dobách, kdy byli milenci. Ona erotická, provokativní, vábivá mezihra se však zdála být tatam.

Jejich vztah začal před pěti lety, kdy oba působili jako detektivové v oddělení vražd. Cynthia byla krásná a žádoucí, ve svých třiatřiceti letech o tři roky mladší než Malcolm. Teď mu připadala dokonce ještě přitažlivější. Neoblomný chlad, který vůči němu projevuje od doby, kdy se po roce rozešli, ji pro něho kupodivu činil ještě svůdnější a žádoucnější. Cynthia vysílala svou sexualitu jako nepřetržitý rádiový signál a Ainslie v rozpacích cítil, že i za těchto neromantických okolností se o něho pokouší erekce.

Pokynula k židli před psacím stolem a bez úsměvu řekla: „Můžete se posadit, seržante.“

Ainslie si dovolil pousmát se. „Děkuju, majorko.“

Sedl si a pochopil, že Cynthia už během této stručné výměny replik přesně vymezila jejich vztah jako ryze služební a daný její mnohem vyšší hodností. Ostatně proč ne. Lepší je vědět, na čem člověk je. Přesto by si připadal líp, kdyby mu dovolila vyjádřit opravdu upřímnou soustrast se strašlivou smrtí jejích rodičů. Ale Cynthia se znovu upřeně zadívala na list papíru, který četla při jeho vstupu, a dala si načas, než ho odložila a pohlédla na něho.

„Pokud vím, vedete vyšetřování vraždy mých rodičů.“

„Ano.“ Pokusil se jí vysvětlit, proč zřídili jednotku zvláštního určení, ale přerušila ho.

„O tom jsem informována.“

Ainslie tedy mlčel a vyčkával, v duchu hádal, o co Cynthii jde. Jedním si byl jist - dolehl na ni hluboký, upřímný žal. Svědčily o tom její zarudlé oči. Věděl také, že pouto mezi rodiči a jedináčkem Cynthií bylo mimořádně pevné.

Za jiných okolností by k ní přistoupil a objal ji, anebo ji jen pohladil po ruce, jenže to teď nepřipadalo v úvahu. Nehledě na to, že oba žijí po čtyři roky své vlastní životy, Cynthia by se tak jako tak okamžitě stáhla do neprolomitelné ochranné ulity, což dělávala často, zahnala by všechno osobní a stala by se nedůtklivou, houževnatou profesionálkou - takovou ji dobře znal.

Cynthia v dobách, kdy s ní Ainslie služebně spolupracoval, projevovala i méně obdivuhodné vlastnosti. Tvrdá přímočarost v ní potlačovala cit, ačkoli právě ten bývá někdy užitečným nástrojem vyšetřování. Při policejním pátrání dávala přednost různým účelovým zkratkám, byť to znamenalo překročit meze zákonnosti - například smlouváním se zločinci ohledně míry viny a případného

trestu nebo podstrkováním důkazů, pokud ve zřejmé záležitosti chyběly. Když byl Ainslie v oddělení vražd jejím nadřízeným, občas o Cynthiiných metodách zapochyboval, nicméně dosahovala nesporných výsledků, což tehdy sám s uspokojením konstatoval.

A pak tu byla zcela odprofesionalizovaná, intimní, nespoutaná a spontánně smyslná Cynthia - ale této stránce její osobnosti se dnes a patrně už nikdy nepřiblíží. Rychle představu zaplašil.

Naklonila se nad psací stůl a řekla: „Takže k věci. Chci slyšet, co konkrétně děláte, a nic přede mnou netajte."

Tímto výstupem se vlastně jen opakuje to, co se dělo už dávno, pomyslel si Ainslie.

Cynthia Ernstová nastoupila u miamské policie ve svých dvaceti sedmi letech, o rok dřív než Malcolm Ainslie. Postupovala rychle - podle někoho proto, že její otec byl komisařem magistrátu, což jí rozhodně neublížilo, navíc pokrok v prosazování práv menšin a žen vytvářel nové priority a příležitosti. Ale hlavním důvodem Cynthiina úspěchu, což uznávali všichni, kdo ji dobře znali, byly vrozené schopnosti a elán, násobené ochotou tvrdě pracovat tak dlouho, jak bylo třeba.

Hned od počátku, v průběhu povinného desetitýdenního kursu na policejní akademii, Cynthia excelovala, prokázala vynikající paměť, inteligenci a pohotovost při řešení problémů. Byla vynikající při výcviku se zbraní, instruktor střelby označil její výsledky za „pozoruhodné". Po čtyřech týdnech, během nichž střílela s bravurou kovboje a dokázala bleskově rozebrat a složit sbraň, nedosahovala nikdy horšího výsledku než 298 zásahů ze 300 možných.

Po absolvování kursu se Cynthia osvědčila jako vysoce kvalifikovaný strážník, nadřízení oceňovali její iniciativu, důvtip a schopnost rychle se rozhodovat - zejména to poslední je podstatnou kvalitou strážců zákona, u žen zvlášť pozoruhodnou. Souhrn těchto předpokladů plus umění se prezentovat způsobily, že Cynthia po pouhých dvou letech odložila uniformu strážníka a nastoupila v oddělení vražd.

V oddělení vražd dosahovala dalších úspěchů a tam se taky setkala s Malcolmem Ainsliem, rovněž detektivem, který si získával pověst vynikajícího vyšetřovatele.

Cynthii zařadili do stejného týmu, v němž působil Ainslie, do týmu vedeného zkušeným detektivem seržantem Felixem Fosterem. Krátce po Cynthiině nástupu Fostera povýšili do hodnosti poručíka a převeleli do jiného oddělení. Ainslie, povýšený na seržanta, zaujal jeho místo.

Ainslie a Cynthia ovšem pracovali společně už předtím a vzájemně se přitahovali - jiskřilo to mezi nimi a brzy explodovalo.

Cynthia byla hlavní vyšetřovatelkou trojnásobné vraždy, Ainslie jí občas vypomáhal. Několik slibných stop je společně zavedlo na dva dny do Atlanty. Stopy se na místě ukázaly ještě slibnější a na konci prvního vyčerpávajícího, ale úspěšného dne se ubytovali v motelu na okraji města.

Po večeři v malé, překvapivě dobré tratorii se Ainslie zadíval přes stůl na Cynthii, instinkt mu napověděl, co mezi nimi nazrává, a zeptal se: „Jste hodně unavená?"

„Příšerně," odpověděla. Nato mu stiskla ruku. „Ale ne zas tak moc na to, co oba tolik chceme - a není to zákusek."

V autě, když se vraceli do motelu, se k němu Cynthia naklonila a jazykem mu polaskala ušní boltec. „Nevím, jestli vydržím čekat," vydechla. „A ty?" Vzápětí ho pohladila tak, až zasténal a ucukl.

U dveří do svého pokoje se k ní sklonil a jemně ji políbil. „Předpokládám, že chceš jít dál."

„Tak moc, jak moc mě chceš," pronesla hravě.

Víc Ainslie nepotřeboval v tu chvíli slyšet. Otevřel dveře a vtlačil ji dovnitř. Dveře za nimi zapadly, ocitli se ve tmě. Postrčil Cynthii ke stěně a vší silou se k ní zezadu přitiskl. Dech se jí zrychlil, tělo pulzovalo touhou. Ainslie sál vůni jejích vlasů, líbal jí šíji, ruka mu sklouzla k jejímu pasu a zajela do kalhotek.

„Ach, panebože," vydechla Cynthia. „Chci tě hned teď."

„Psst," špitl Ainslie a dráždil ji zvlhlým prstem. „Nic neříkej. Ani slovo."

Náhle se obrátila a stále přitisknutá ke stěně se na něho dívala. „Ojedu tě, seržante," řekla bez dechu a dusila ho rty.

Strhávali ze sebe oblečení a líbali se stále vášnivěji. „Jsi krásná," zamumlal několikrát. „Jsi

božsky krásná.“

Nakonec ho Cynthia dotlačila k posteli a vyhoupla se na něho. „Musím tě mít hned, lásko. Neopovažuj se mě zdržovat.“

Potom odpočívali, znovu se milovali - a tak to pokračovalo až do rána. Uprostřed toho chaosu, co měl v hlavě, si Malcolm uvědomil, že Cynthia se stala jejich sexuálním vůdcem, počínala si dominantně a majetnicky. A zároveň ho překvapovalo, že mu to nevadí.

V následujících měsících Ainslie, povýšený na seržanta, vypracovával rozpis služeb tak, že s Cynthií často pracovali spolu - jak v Miami, tak občas při výjezdech spojených s přenocováním. Jejich vztah pokračoval.

Ainslie mnohokrát s pocitem viny přemítal o svém manželství s Karen. Ale Cynthiina výbušnost a náruživost a jeho bezmezná rozkoš z toho, jak ji uspokojoval, zastiňovaly všechno ostatní.

Stejně jako jejich první sexuální klání i každé další začínalo dlouhými polibky, které pokračovaly při svlékání, než podlehli okouzlujícím a radostným hrám.

Při jednom svlékání Ainslie zjistil, že Cynthia nosí v pouzdru nad kotníkem pod nohavicí kalhot druhou zbraň, jako ostatně většina žen v profesi detektiva. Ainslie a Cynthia u sebe samozřejmě měli obvyklou služební automatickou pistoli Glock ráže 9 mm se zásobníkem na patnáct nábojů s dutou špicí projektilu. Druhou zbraň si koupila Cynthia sama chromovanou pětirannou pistolku Smith & Wesson.

„To je proti každému kromě tebe, kdo by na mě zaútočil, zlato,“ zavrněla a špičkou jazyka se dobývala do jeho ucha. „Teď mě zajímá především a jedině tvoje zbraň.“

Zbraň navíc, zvaná mezi policisty „poslední šance“, se smí legálně nosit za předpokladu, že ji majitel zaregistroval a dokázal na střelnici, že s ní umí zacházet. Cynthia splnila obé.

Její druhá zbraň brzy zasáhla tak, že na to Malcolm Ainslie vděčně vzpomínal.

Cynthia Ernstová vedla pod Ainsliehо dozorem vyšetřování zdánlivě téměř dokonalé vraždy, jejíž jediný očitý svědek, bankovní úředník, nejevil ochotu vypovídat. Cynthia a Ainslie se proto spolu vydali do banky - do velké pobočky v centru města -, aby vyslechli potenciálního korunního svědka, a jen vstoupili dovnitř, zjistili, že se připletli k loupeži.

Bylo skoro poledne a v bance plno lidí.

Necelé tři minuty předtím lupič, vysoký svalnatý běloch ozbrojený automatickou pistolí Uzi, uhodil na pokladní a přikázal jí, aby mu naházela do pytle, který jí přistrčil, veškerou hotovost. Jen málo lidí vědělo, co se děje, dokud si muže nevšiml člen bezpečnostní služby banky a nezasáhl. S tasenou pistolí zvolal: „Vy tam u přepážky! Odhoďte zbraň!“

Lupič neuposlechl, místo toho se prudce otočil a vypálil na strážného, který se skácel k zemi. Nastala panika, lidé se rozkřičeli, vetřelec zařval: „Tohle je loupež! Nehýbejte se a nikoho nezraním!“ Natáhl se, popadl pokladní za krk, strhl ji přes přepážku k sobě a nasadil chvat umožňující škrcení.

Těsně po předchozí vřavě a v náhlém tichu vešli do banky Cynthia a Ainslie.

Ainslie bez váhání sáhl do podpažního pouzdra a tasil glocka. Uchopil zbraň oběma rukama, aby jeho střelecký postoj byl co nejstabilnější, zamířil na lupiče a křikl: „Tady policie! Pusťte tu ženu! Odložte zbraň na přepážku a zvedněte ruce, nebo střelím!“

Cynthia se mezitím od Ainsliehо vzdálila a snažila se nedělat prudké pohyby, aby neupoutala lupičovu pozornost. V ruce ledabyle držela malou nenápadnou kabelku.

Lupič pevně sevřel pokladní a přiložil jí pistoli k hlavě. Vyštěkl na Ainsliehо: „Ty odhoď zbraň, špíno, nebo oddělám tuhle kozu! *Dělej! Odhoď bouchačku!* Počítám do deseti. Raz, dva...“

Pokladní se dusila a tenkým hlasem zažadonila: „Udělejte prosím vás, co říká! Nechci...“ Její slova přerušil škrtící stisk.

Lupič pokračoval v odpočítávání. „Tři... čtyři...“

Ainslie na něho houkl: „Tak naposled, odložte zbraň a vzdejte se!“

„Nežvaň! Pět.., šest... Zahoď tu zkurvenou bouchačku, sráči, nebo až řeknu deset, odprásknu tuhle mrchu!“

Cynthia opodál s chladnou myslí probírala možnosti, zkoumala palebné pole. Ainslie uhodl, co má za lubem, proto se snažil hrát na čas, ale bez valné naděje na úspěch. Lupič věděl, že prohrál a neunikne, na ničem mu nezáleželo...

Počítal dál. „Sedm...“

Ainslie neústupně zachovával optimální střelecký postoj. Cynthia věděla, že zcela spoléhá na ni. V bance panovalo hrobové ticho, všichni trnuli napětím. Pravděpodobně v těch okamžicích kdosi spustil nehlučné poplašné zařízení. Ale policie by přijela až za několik minut - a stejně, co by se dalo dělat?

Cynthia si všimla, že za lupičem zrovna nikdo nestojí. Měl ji teď vlastně přímo před sebou, ale nevnímal ji, soustředil se na Ainslieho. Byl skrytý za pokladní, které držel pistoli u hlavy, takže stál jen nepatrně mimo zákryt. Terč se tím nebezpečně zmenšil, ale nedalo se otálet. Cynthia stačí vystřelit jen jednou a musí to být likvidační, smrtící výstřel... „Osm...“

Cynthia jediným prudkým pohybem odtrhla falešnou obrubu zvlášť upravené kabelky - nové, efektivní náhrady nadkotníkového pouzdra. Chopila se uvnitř skryté pistolky Smith & Wesson, pustila kabelku a zvedla zbraň. Chrom se zaleskl.

„Devět...“

Bleskurychle zamířila, zadržela dech a vypálila.

Hlavy všech se otočily směrem, odkud třeskl výstřel. Cynthia si nevšímala okolí, oči měla přikované k muži, který se kácel na podlahu a z jediné červené díry uprostřed čela se mu začínala řinout krev. Pokladní se rychle vysvobodila z mužova sevření a v pláči se zhroutila vedle něho.

Ainslie nepřestal mířit na lupiče, přešel k němu, pečlivě si prohlédl nyní nehybné tělo, načež pistoli svěsil. Když k němu Cynthia přistoupila, prohlásil se širokým úsměvem. „Sejmula jsi ho čistě. Nezbývá mi než poděkovat.“

V bance se rozbzučela konverzace, lidem svitlo, co se přihodilo, ozval se potlesk a vzápětí se změnil ve spontánní provolávání slávy Cynthii. Ta se usmívala, opřela se o Malcolma, vydechla úlevou a zašeptala: „Za tohle mi dlužíš týden v posteli.“

Ainslie přisvědčil. „Jenže musíme být opatrní. Začínáš být slavná.“ A média z ní opravdu v několika málo dnech udělala všeobecně uznávanou hrdinku.

Když se Malcolm Ainslie po dlouhé době ohlížel za svým románkem s Cynthií, ptal se sám sebe, zda jeho nespoutaná rozkoš nebyla opožděnou reakcí na dlouhá léta nepřirozeného kněžského celibátu. Ať tak či onak, v takzvaném Cynthiině roce, jak ho sám nazval, vlastně šlo jedině o jeho osobní, jedinečné tělesné uspokojení.

V těch dobách si občas kladl otázku: *Neměl bych trpět výčitkami svědomí?* Vybavila se mu však řada precedentů z dávné minulosti - například z doby kolem roku 1000 před Kristem. Dostředivá síla učenosti (vymaní se z ní někdy?) ho přivedla k myšlenkám na biblického krále Davida a ke Druhé knize Samuelově, kapitole jedenácté:

Jednou k večeru... vstal David z lože... spatřil ze střechy ženu, která se právě omývala... byla to žena velmi půvabného zjevu.

Byla to Bat-šeba, manželka Urijáše, který bojoval daleko od domova - jak uvádí Starý zákon - v jedné z božích válek.

David pak pro ni poslal posly, ona k němu přišla a on s ní spal... Ta žena však otěhotněla a poslala Davidovi zprávu: „Jsem těhotná.“

Naneštěstí pro Davida se to odehrálo před epochou kondomů, které Ainslie s Cynthií používali. Ainslie si také nemusel dělat starosti s žádným manželem milenky - neexistoval žádný Urijáš, jejž král David přikázal zabít...

Po celou dobu trvání vztahu s Cynthií kupodivu Malcolmovy lásky ke Karen neubývalo. Vedl dvojí soukromý život. Jeden manželský, který znamenal bezpečí a pevné zázemí, druhý divoce

dobrodružný, o němž věděl, že musí jednoho dne skončit Ainslie nikdy vážně neuvažoval o tom, že by opustil Karen a jejich syna Jasona, tehdy tříletého nádherného klučíka.

V tomto období si Ainslie taky lámal hlavu tím, jestli Karen něco tuší či ví o jeho nevěře. Cítil se nesvůj a úzkostlivě sledoval každé její slovo nebo změnu v chování.

Jak plynul Cynthiin rok, některé stránky její povahy Ainslieho v soukromí znepokojovaly a v profesionální oblasti mu vadily. Často střídala nálady, a to bez zjevného důvodu, od nespoutaných projevů milostné vášně po ledový chlad. V takových chvílích Ainslie uvažoval, co se mezi nimi stalo - a po několikeré zkušenosti pak dospěl k závěru, že nic. Cynthia je prostě taková, má to v povaze. Tento rys se však časem stával zřetelnější a projevoval se častěji.

S Cynthiinou náladovostí se dokázal vyrovnat, některé její způsoby v profesionální oblasti snášel hůř.

Ainslie od počátku své policejní kariéry věřil v nutnost morálního přístupu k práci, a to i když měl co činit s těžkými recidivisty, jimž byla morálka naprosto cizí. Při získávání informací sice občas připouštěl drobný poklesek, ale to pro Ainslieho představovalo krajní mez. Někteří kolegové zastávali jiné názory, uzavírali se zločinci nezákonné dohody, v hlášeních účelově lhali nebo podstrkovali falešné důkazy, když nemohli získat pravé. Ainslie takové postupy neuznával, sám je nepraktikoval a spolupracovníkům netoleroval.

Cynthia takové zábrany neměla.

Jako Cynthiin nadřízený se Ainslie domníval, že některé z jejích vyšetřovatelských úspěchů stojí na morálně sporném základě. Ale nic konkrétního nezaznamenal, a když se Cynthie na některé svérázné metody zeptal, kategoricky, rozhořčeně popřela, že by je používala. Jedna záležitost však přece jen vyšla najevo a on ji nemohl přehlédnout.

Týkala se podvodníka a zloděje Vala Castellona, který byl podmínečně a na slib propuštěn z vězení. Cynthia vedla vyšetřování vraždy, Castellon sice nepatřil k podezřelým, ale předpokládalo se, že by mohl podat závažné informace o domnělém pachateli, svém někdejším spoluvězni. Castellon při výslechu tvrdil, že o inkriminovaných záležitostech nic neví, a Ainslie byl nakloněn mu uvěřit. Cynthia nikoli.

V následném soukromém rozhovoru Cynthia Castellonovi vyhrožovala, že pokud nebude svědčit tak, aby ji podpořil, podstrčí mu drogy a na základě toho ho zatkne. Tím pádem on nesplní podmínku, vrátí se zpět do vězení a bude ho čekat nový soudní proces. Strčit podezřelému do kapsy drogu a pak ji objevit patřilo k prostým a poměrně častým trikům policistů.

Ainslie se dověděl o Cynthiině hrozbě od seržanta Hanka Brewmastera, jemuž o ní pověděl jeden z jeho stálých informátorů, Castellonův starý kamarád. Když se Ainslie zeptal Cynthie, jestli je to pravda, přiznala, že ano, ale drogy prý mu ještě nepodstrčila.

„A nepodstrčíš," pravil. „Zodpovídám za to - a nedovolím to."

„Nebuzeruj, Malcolme," řekla. „Ten lump stejně zase skončí v kriminále. Pošlu ho tam jen o trochu dřív."

„Copak nechápeš?" zeptal se užasle. „Máme prosazovat zákon, to znamená, že ho musíme taky respektovat."

„Jsi staromódní jako tyhle polštáře." Cynthia po něm hodila polštář z postele v motelu, kde si jednoho deštivého odpoledne pronajali pokoj. Zároveň padla naznak na lože. Rozhodila doširoka nohy a zeptala se: „A to, co chceš, je morální? Jsme koneckonců oba ve službě." Tiše se rozesmála, věděla přesně, co bude následovat.

Výraz Ainslieho tváře se změnil. Přešel k ní a hodil sako a kravatu na postel. Cynthia náhle provokativně řekla: „Honem, dělej! Vklouzni do mě tím svým krásným velkým nemorálním ptákem!"

Ainslie se stejně jako jindy cítil bezmocný, rozplynul se v ní, i když Cynthiina přisprostlá slova v něm probouzela ostych a rozpaky. Patřila však do arzenálu její sexuální dobyvačnosti a činila jejich spojení vzrušivější.

Téma Vala Castellona tehdy opustili, Ainslie se k němu chtěl později vrátit, ale už tak neučinil. Taky se nedověděl, jak Cynthia získala chybějící informaci o vraždě, ale to, že ji získala, vyústilo v jeden z největších Cynthiiných pracovních triumfů - a tím i jeho.

Ainslie zjistil, že Castellon nebyl obviněn z přechovávání drog a jeho podmíněné propuštění z vězení nebylo zrušeno. Ať tak či onak, zdálo se, že Ainslieho varování u Cynthie zabralo.

Ainslieho trápilo něco jiného. Na rozdíl od většiny policistů se Cynthia ve společnosti kriminálníků cítila dobře, přímo pookřála, například se klidně mezi ně připletla ve výčepu a nevázaně, přátelsky s nimi rozmlouvala. Cynthia a Ainslie se rovněž lišili v názorech na porušování zákona. Ainslie přikládal objasňování zločinů, zejména vražd, velký morální smysl. Cynthia nikoli a jednou mu řekla: „Uvažuj reálně, Malcolme! Je to zápas zločinců, policistů a právníků, všichni spolu bojují. Vítězství závisí na tom, jak chytrý je obhájce a jak bohatý obžalovaný. Tvoje takzvaná morálka nemá v téhle hře šanci.“

Ainslie se nad tím pozastavil. Taky ho nepotěšilo, když se náhodně dověděl, že pravidelným Cynthiiným společníkem ve výčepech a restauracích bývá Patrick Jensen, úspěšný spisovatel a miamský bonviván, ale člověk odpudivé pověsti, zejména mezi policisty.

Jensen, bývalý televizní žurnalista, napsal řadu úspěšných detektivek, které vyšly po celém světě, a do svých devětatřiceti let údajně nashromáždil dvanáct milionů dolarů. Taky se říkalo, že mu úspěch stoupl do hlavy a že se proměnil v neomaleného a arogantního děvkaře s násilnickými manýrami. Naomi, jeho druhá manželka, s níž se nakonec rozvedl, si několikát na policii stěžovala, že ji manžel fyzicky napadl, ale než stačili zasáhnout, vždycky oznámení stáhla. Jensen se po rozvodu několikrát pokusil s Naomi smířit, ale ona ho odmítla.

Po čase našli Naomi Jensenovou zavražděnou, střela jí prolétla krkem. Vedle ní ležel mladý hudebník Kilburn Holmes, s nímž se důvěrně stýkala, zavražděný střelou vypálenou z téže zbraně. Podle svědků se Naomi a Jensen téhož dne o několik hodin dřív před jejím domem ostře pohádali a Naomi důrazně požádala, aby ji nechal na pokoji - a sdělila mu, že se hodlá znovu vdát.

Patrick Jensen byl hlavním podezřelým a vyšetřování miamského oddělení vražd prokázalo, že měl k spáchání zločinu příležitost a žádné alibi. Kapesník nalezený poblíž mrtvol se podobal sadě Jensenových, ale neulpělo na něm nic, co by prokázalo, že je jeho. Nicméně útržek papíru, který svíral Holmes v ruce, se hodil k útržku objevenému v Jensenově odpadkovém koši. Detektivové zjistili, že podezřelý si čtrnáct dní před vraždou koupil revolver, osmatřicítku Smith & Wesson, ale Jensen prohlásil, že se mu ztratil - a vražedná zbraň se nenašla.

Navzdory intenzivnímu úsilí týmu seržanta Pabla Greena se nepodařilo získat jiný důkaz a to málo, co měli, nestačilo, aby mohli předstoupit před velkou porotu.

Patrick Jensen to dobře věděl.

Detektiv Charlie Thurston, který vedl vyšetřování, řekl seržantům Greenovi a Ainsliemu: „Dneska jsem navštívil toho arogantního hnusáka, abych se ho zeptal na pár věcí, a ten čurák se mi vysmál, prý ať se na to vyseru.“ Ve zkušeném, trpělivém a obvykle slušném detektivovi po setkání s Jensenem ještě všechno vřelo.

„Ten parchant ví, že o něm jako o pachateli nepochybujeme,“ pokračoval. „Ale klidně říká: ‚No a co, stejně to nikdy nedokážete`.“

„Jen ai se směje,“ pravil Greene. „Třeba se budeme nakonec smát my.“

Thurston zavrtěl hlavou. „Nevěřím. Všechno nakonec nacpe do nějaké knížky a vytřiská z toho peněz jako sraček.“

Thurston měl do jisté míry pravdu. Nevypátrali nic, co by Jensena usvědčilo z vraždy Naomi a jejího přítele Kilburna Holmese - a on opravdu napsal novou detektivku, v níž vylíčil detektiva oddělení vražd jako neschopného kašpara. Ale kniha neměla úspěch, stejně jako jeho další dílko. Bestselerové období Patricka Jensena zjevně skončilo, na literární oběžnou dráhu neustále stoupají noví mladí autoři a ty starší z ní srážejí. V téže době se povídalo, že Jensen špatně investoval a ztratil podstatnou část svých milionů, takže se rozhlíží po nových zdrojích příjmů. Další fáma pravila, že Jensen a Cynthia Ernstová jsou už hezky dlouho milenci.

Tuto fámu Ainslie zapudil. Jednak nevěřil, že by si Cynthia počínala tak pošetile, když podezření Patricka Jensena z vraždy nepominulo. A pak si neuměl představit, že by zároveň udržovala dva intenzivní milenecké poměry, zvlášť když z Cynthie a Ainslieho často jejich vztah vysál poslední zbytky sil.

Přesto se Ainslie před Cynthií co nejnedbaleji o Patrickovi Jensénovi zmínil. Cynthia se jako

obvykle nenechala obalamutit.

„Žárlíš?“ zeptala se.

„Na Patricka Jensena? Až naprší a uschne.“ Zaváhal a dodal: „Nebo bych měl?“

„Patrick pro mě nic neznamená!“ prohlásila. „Já chci tebe, Malcolme, a celého. Chci víc tvého času, všechen tvůj čas! Nechci se o tebe s nikým dělit.“ Jeli neoznačeným policejním autem, Cynthia řídila. Poslední slova zazněla jako rozkaz.

Zaskočilo ho to - a zeptal se, nač nikdy nepomyslel: „Chceš říct, že bychom se měli vzít?“

„Osvoboď se, Malcolme. Pak o tom budu uvažovat.“

Cynthia odpověděla typicky po svém, za rok ji dost dobře poznal. Kdyby byl volný, pravděpodobně by ho využila, dokonale vymačkala a pak odhodila. Stálostí Cynthia rozhodně nevyniká, v tom směru se projevila naprosto jasně.

A bylo to tady. Ainslie věděl, že to nevyhnutelně musí přijít, nastal tedy čas rozhodnutí. Chápal, že se Cynthii nebude líbit, co jí řekne, a čekal, že vybuchne hněvem jako Vesuv.

Na chvíli, aby oddálil konfrontaci, se v myšlenkách vrátil k Davidovi a Bat-šebě, milencům, kteří se vzali poté, co Bat-šebin manžel Urijáš zahynul v bitvě, což zosnoval král David. Boha - podle Bible - Davidova podlost velmi rozhořčila.

Ale v očích Hospodinových bylo zlé, co David spáchal. Hospodin poslal k Davidovi Nátana... A Nátan řekl Davidovi... Toto praví Hospodin: Hle, já způsobím, aby proti tobě povstalo zlo z tvého domu, před tvýma očima vezmu tvé ženy a dám je tomu, kdo je ti blízký, ten bude s tvými ženami spát...

Jako mnoho jiného v Bibli je i tato podle učenců velmi nevěrohodná lidová legenda vyprávěná u táborových ohňů polokočovných Izraelitů, po dvou stech letech pak zapsaná tak, že se v ní mísí smysl pro realitu se stotisíckrát převyprávěným mýtem. Ale na poměru pravdy a fikce nezáleží, vyplývá z toho, že v lidských vztazích není nic nového pod sluncem, odehrávají se jen variace na stará témata. A jedna právě teď - Ainslie se neožení s Cynthií, nechce se „osvobodit“ od Karen.

Jeli poklidnou předměstskou ulicí. Jakoby v předtuše, co bude následovat, zamířila Cynthia k obrubníku a zastavila. Podívala se na něho. „Tak co?“

Naklonil se k ní, uchopil ji za ruku a jemně řekl: „Lásko moje, mezi námi se událo něco kouzelného, zázračného. Nic takového jsem nečekal a do smrti za to budu vděčný. Ale musím ti říct, že nemůžu pokračovat, musíme to skončit.“

Očekával výbuch. Ale nedostavil se. Namísto toho se rozesmála. „Předpokládám, že žertuješ.“

„Ne,“ odpověděl pevně.

Chvíli tiše sedčla a civěla ven bočním oknem. Pak, aniž by se otočila, pronesla s děsivým klidem: „Budeš litovat, Malcolme, to ti slibuju, toho budeš litovat po zbytek svého ubohého života.“

Povzdechl si. „Možná máš pravdu. Ale musím to risknout.“

Náhle na něho pohlédla, po tvářích jí stékaly slzy, oči jí žhnuly hněvem. Svírala pěsti a celá se třásla. „Ty mizero!“ vykřikla.

Od té doby se vídali zřídka. Zčásti i proto, že Cynthia se stala za několik dní seržantkou. Pár týdnů předtím složila postupové zkoušky, umístila se na třetím místě ze šesti set uchazečů.

V rámci služebního postupu ji převedli z oddělení vražd k „sexuální baterii“, do oddělení sexuálních zločinů, a jmenovali ji inspektorkou. Stanula v čele pětičlenného týmu detektivů vyšetřujících znásilnění, pohlavní zneužívání, sexuální obtěžování, voyeurismus, zkrátka celou širokou škálu projevů, a Cynthia si na tomto poli počínala mimořádně úspěšně. Stejně jako v oddělení vražd dokázala získávat cenné tipy prostřednictvím sítě informátorů a rozsáhlých kontaktů. Byla přirozenou vůdčí osobností, plně oddanou věci, náročnou k týmu i k sobě. Brzy vzbudila všeobecnou pozornost zatčením násilníka, který dva roky terorizoval ženy ve městě, a ten pak byl odsouzen za patnáct prokázaných znásilnění.

Díky tomu a vynikajícímu hodnocení u dalších postupových zkoušek Cynthii po dvou letech povýšili do hodnosti poručíka, přeřadili do nově ustaveného oddělení pro práci s veřejností a jmenovali zástupkyní velitele. Tady navázala čilé styky s širokým okruhem lidí, objevovala se na

různých shromážděních, přednášela občanským skupinám, občas i policistům a vůbec značně přispěla k pozitivnímu image miamské policie.

Tím vším si získala pozornost náčelníka policie Farrella Ketledge, a když nečekaně zemřel velitel Cynthiina oddělení, jmenoval ji na jeho místo. Zároveň vzhledem k oficiální podpoře a narůstajícímu významu oddělení pro práci s veřejností náčelník rozhodl, že by je měl řídit major. Tak Cynthia dosáhla hodnosti vyššího důstojníka, aniž byla kapitánkou.

Ainslie byl stále seržantem, do jisté míry tím byl potrestán za to, že je mužem bílé pleti v době, kdy program povznesení žen a menšin vybočil z proporcionálních mezí a podle úsudku mnohých se stal nespravedlivým. Když ale složil zkoušky na poručíka s vyznamenáním, očekával brzké povýšení. Z praktického hlediska by se povýšením jeho roční seržantský příjem 52 000 dolarů zvýšil o vítaných 10 400.

Kdyby se jim finančně ulevilo, mohli by s Karen víc cestovat, navštěvovat hojněji koncerty - oba milovali jazz a komorní hudbu -, vyjít si častěji na večeři, zkrátka zvýšit kvalitu svého života. Po ukončení vztahu s Cynthií na Ainslieho opožděně dolehl pocit viny, takže se stal loajálnějším a oddanějším manželem než dřív.

Jednou mu zatelefonoval kapitán Ralph Leon z personálního oddělení. Ainslie a Leon začínali u policie společně, prošli stejným kursem policejní akademie, tam se taky spřátelili, hodně studovali v tandemu a vůbec si vzájemně pomáhali. Leon byl černé pleti, získal vysokou kvalifikaci, program na podporu menšin pak příznivě ovlivnil jeho kariéru.

Leon řekl do telefonu jen: „Zvu tě na kafe, Malcolme.“ Navrhl den, hodinu a místo - kavárničku v Malé Havaně, daleko od sídla policie.

Sešli se před kavárnou, usmáli se na sebe a vřele si stiskli ruce. Leon měl na sobě místo uniformy sportovní sako a kalhoty, vstoupil dovnitř první a zavedl Ainslieho k zastrčenému boxu. Vždycky dokonale upravený, svědomitý a metodický muž zvážněl a než promluvil, vážil slova. „Tenhle rozhovor jako by se nekonal, Malcolme.“

Ainslie na jeho tázavý pohled přikývl. „Dobře, rozumím.“

„Něco jsem na personálním zaslechl...“ Leon se zarazil. „Zatracená práce, Malcolme. Na rovinu. Jestli zůstaneš jako polda v Miami, vůbec se nevypracuješ. Nepovýší tě na poručíka, budeš dál sedět na své hodnosti. Není to správné, nelíbí se mi to, ale z přátelství jsem ti to musel říct.“

Ainslieho ta informace ohromila, seděl a mlčel.

Z Leonova hlasu zněla podrážděnost. „Vděčíš za to majorce Ernstové. Všude tě pomlouvá, brání tvému postupu. Nevím proč, Malcolnie, ty možná ano. A pokud to víš, neříkej mi to.“

„Jaké uvádí důvody proti mému postupu, Ralphe? Nemám v osobním spisu škraloup a oficiálně mě hodnotí.., zkrátka hodně vysoko.“

„Uvádí triviální důvody, to vědí všichni. Jenže major - a zvlášť tahle majorka - má velký vliv, a když máš v naší branži mocného nepřítele, obvykle nemůžeš vyhrát. Víš, jak to chodí.“

Ainslie pochopil. Ale zvědavost mu nedala, aby se nezeptal: „Z čeho mě obviňuje?“

„Z nedbalosti, lenosti, lehkomyslnosti ve službě.“

Za jiných okolností by se Ainslie rozesmál.

„Musela prošťárat spoustu spisů,“ řekl Leon. Uvedl několik konkrétních detailů. Ainslie se například jednou nedostavil v určenou hodinu k soudnímu přelíčení.

„Na to si vzpomínám. Jel jsem k soudu, když mi volali vysílačkou, že na dálnici došlo k vraždě. Nastala honička, dopadli jsme podezřelého a usvědčili ho. Ještě téhož dne jsem navštívil soudce, vysvětlil mu situaci a omluvil se. Pochopil to a předvolal mě na jindy.“

„V soudních písemnostech bohužel stojí jen to, že ses nedostavil. Ověřil jsem si to.“ Leon vytáhl z kapsy složený list papíru. „Několikrát jsi přišel pozdě do práce a prošvihl jsi poradu.“

„Kristepane, to se stane každému! V oddělení není člověka, komu by se tyhle věci nepřihodily, dostaneš naléhavou výzvu, věnuješ se mimořádnému případu a kancelář musí počkat. Tyhle hlouposti pouštím z hlavy.“

„Ernstová ne - a vyhledala k tomu příslušné doklady.“ Leon se zadíval na list papíru. „Říkal jsem ti, že uvádí triviální důvody. Mám pokračovat?“

Ainslie zavrtěl hlavou. Náhlá změna programu, rychlé rozhodnutí, vyrovnání se s nečekanou

situací patří k policejní práci, zvlášť v oddělení vražd. Někdy to z administrativního hlediska vypadá poněkud neuspořádaně, ale jinak to nejde. Všichni včetně Cynthie to vědí.

Ainslie znal vysvětlení a chápal, že nic nenadělá. Cynthia stojí vysoko, má vliv a drží v rukou všechny trumfy. Vzpomněl si na její výhrůžná slova. Slib plní ukázkově.

„Čert aby to vzal," zabručel Ainslie a civěl oknem na ulici. „Mrzí mě to, Malcolme. Je to vážně rána pod pás."

Ainslie potřásl hlavou. „Oceňuju, co jsi mi řekl, Ralphe. Nikdo se nedoví, že jsme spolu mluvili."

Leon sklopil oči na stůl před sebou. „Teď už mi to nepřipadá tak důležité." Vzhlédl k Ainsliemu. „Zůstaneš?"

„Nejspíš ano." Uvědomil si, že vlastně nemá moc možností. A taky zůstal.

Po schůzce s Ralphem Leonem pomyslel Malcolm na jedno setkání. Vybavil se mu krátký, nečekaný rozhovor s Cynthiinou matkou Eleanor Ernstovou, který se odehrál před několika měsíci.

Seržanti policie se běžně společensky nestýkají s vedoucími představiteli města či jejich manželkami. K rozhovoru došlo před slavnostní večeří na počest vysokého policejního důstojníka, s nímž Ainslie spolupracoval a který teď odcházel do důchodu. Zúčastnili se jí i manželé Ernstovi. Ainslie znal paní Ernstovou od vidění jako ženu, která se draze oblékala, ale jinak se chovala skromně až trochu plaše. Proto ho překvapilo, když k němu během recepce, která předcházela večeři, přistoupila se sklenicí vína v ruce.

„Vy jste seržant Ainslie, že?" zeptala se příjemným hlasem.

„Ano prosím."

„Pokud vím, vy a moje dcera - jak bych se vyjádřila - se už spolu nescházíte. Je to tak?" Když viděla, že Ainslie váhá, dodala: „Ach, nebojte se. Nikomu to neprozradím. Cynthia ovšem není nejdiskrétnější osoba."

„Prakticky Cynthii ani nevídám," odpověděl nejistě.

„Asi vám to bude od matky připadat podivné, ale mrzí mě to. Myslím, že jste na ni měl dobrý vliv. Povězte mi, rozešli jste se přátelsky, nebo ne?"

„Spíš ne."

„Škoda." Paní Ernstová ještě víc ztišila hlas. „Asi bych to neměla dělat, ale něco vám chci říct. Jestli se Cynthia domnívá, že jste jí ublížil, nikdy vám to nezapomene a neodpustí. Mějte tohle varování na paměti. Přeju hezký večer."

Paní Ernstová, stále se sklenicí v ruce, splynula se společností. Věštecká slova Eleanor Ernstové se po krátké době dokonale naplňovala. Kapitán Ralph Leon se stal poslem špatné zprávy a Ainslie bude patrně navždycky splácet Cynthii cenu, kterou stanovila.

Teď, dlouho po tolika událostech, rafinovaných manévrech a tolika změnách v osobních životech obou, se Malcolm Ainslie a Cynthia Ernstová setkali tváří v tvář v kanceláři Lea Newbolda.

„Takže k věci," vyzvala ho Cynthia, aby se vyjádřil k vraždě jejích rodičů. „Chci slyšet, co konkrétně děláte, a nic přede mnou netajte."

„Sestavili jsme seznam podezřelých a nepřetržitě je sledujeme. Odeslal jsem zprávu..."

„Už ji mám." Cynthia poklepala na spisovou složku před sebou. „Považujete někoho ze seznamu za číslo jedna?"

„Favorizoval bych Robinsona. Leccos souhlasí, ale na takové soudy je příliš brzy. Sledování by nám mělo přinést další informace."

„Jste přesvědčen, že všechny vraždy spáchal jeden a tentýž člověk?"

„O tom jsou přesvědčeni všichni." Vlastní pochybnosti považoval Ainslie v tuto chvíli za nedůležité.

Následovaly další otázky - a pokud Ainslie mohl, snažil se navzdory Cynthiině chladu vtisknout do odpovědí soucit. Zároveň byl v maximálním střehu. Cynthia v něm vyvolávala tuto reakci vždycky, teď navíc věděl, že jeho informace využije způsobem, který se jí hodí.

V závěru rozhovoru řekla: „Prý spojujete určité neobvyklé nálezy na místech činu s biblickými odkazy.“

„Ano, převážně se Zjevením.“

„Převážně?“

„Úplně přesně to nesedí. Ale sama víte, jak mnohdy rozporuplně uvažují zločinci, takže člověk nikdy neví zcela jistě, co čím sledovali. Nicméně na základě těchto odkazů jsme vytipovali skupinu lidí, které sledujeme.“

„Informujte mě o každém novém poznatku. Denně, telefonicky.“

„Promiňte, majorko, ale o tomhle se dohodněte s poručíkem Newboldem.“

„Už se stalo. Dostal ode mě jasné příkazy. Teď jste příkaz vyslechl vy. Plňte ho důsledně.“

Majorka Cynthia Ernstová má šarži, aby si mohla dovolit vydávat podobné příkazy, pomyslel si Ainslie, ačkoli přísně vzato přesahují rámec její funkční kompetence. Rozhodně ji to ale neopravňuje dožadovat se každého střípku informací, byť se týkají vraždy jejích rodičů.

Ainslie vstal, nakročil k psacímu stolu a shlížel na Cynthii. „Vynasnažím se vás o všem informovat, majorko, ale jako velitel jednotky zvláštního určení považuju za svoji prvořadou povinnost objasnit případ.“ Počkal, až k němu vzhlédne. „Nemůžu dát přednost ničemu jinému.“

Zdálo se, že chce něco říct, ale zjevně si to rozmyslela. Ainslie ustoupil, nepřestával jí hledět do očí. Ano, dosáhla mnohem vyšší hodnosti a může mu ve služebním styku přikázat prakticky cokoli. Ale v osobním životě si od ní nedá poroučet, zatvrdil se. Nikdy.

Nevěřil Cynthii a z citového pouta k ní nezbylo skoro nic. Věděl, že tím vším něco sleduje, ale co a nakolik to souvisí s vyšetřováním série dvojnásobných vražd, o tom neměl ponětí. Doneslo se mu, že Cynthia Ernstová nadále využívá svérázných, z hlediska zákona přinejmenším sporných postupů, stýká se s pochybnou společností, zejména se spisovatelem Jensenem.

Miamská policie Jensena nepouštěla ze zřetele. Mluvilo se o tom, že Jensen je ve spojení s gangem distributorů drog, který oddělení vražd Metropolitní dadeské policie podezřívalo z takzvané vraždy na invalidním vozíku. Oběť, paraplegika a významného policejního informátora, spoutanou a s roubíkem v ústech, vyvezli v noci na invalidním vozíku do slapového pásma na pobřeží jižně od Homesteadu. Invalidní vozík ukotvili řetězem k maličkému osamělému ostrůvku a betonovému kvádru, takže muž za přílivu utonul.

To bylo samozřejmě majorce Cynthii Ernstové na hony vzdáleno...

Lehce pokývla hlavou. „To je všechno, seržante. Můžete jít.“

8.

„ZE VŠEHO, co MUSEJÍ poldové dělat, je sledovačka ta nejzasranější mizérie,“ pravil detektiv Charlie Thurston.

„Mezi moje oblíbený zábavy taky nepatří,“ přiznal Bradford Andrews. „A tenhle mizernej déšť to ještě ztěžuje.“

Thurston z oddělení vražd a Andrews z oddělení loupeží seděli v dodávce označené názvem floridské firmy Power & Light, která jim právě sloužila jako krycí vozidlo. Dostali za úkol nespustit oči z Carlose Quinonese, jednoho z šesti lidí, které počítač vytipoval jako podezřelé ze série vražd.

Policie vlastní pro účely sledování různá vozidla. Taxíky, pohotovostní vozidla telekomunikačních, plynárenských a elektrárenských společností, skříňová nákladní auta i poštovní dodávky. Některá darovaly či prodaly policii organizace, které je původně vlastnily. Jiná pocházejí ze soudních konfiskátů po akcích proti obchodníkům s drogami. Vozidlo určené ke sledování jakéhokoli subjektu, například Quinonese, se den co den mění.

Detektivové, oba čerství třicátníci, parkovali už skoro dvě hodiny nedaleko Quinonesova obydlí v jednom z řady zchátralých domů městské části neoficiálně zvané Liberty City.

Blížila se sedmá hodina večerní a Brad Andrews zíval nudou. Andrews miloval akci. Jako všichni detektivové, ostatně proto se detektivy stali: Jenže většinu času zabíral rub profese - sledování podezřelých. Znamenalo to třeba vysedávat dlouhé hodiny v autě a civět oknem na to, jak

se nic neděje. I za příznivého počasí se člověk těžko soustředil na úkol, aniž by v myšlenkách nezalétal k dobré večeři, sportu, sexu, splatné hypotéce...

Hustý déšť trval dobrou hodinu a bránil detektivům v pořádném výhledu na to, co se venku děje, ale zapnutí stěračů by upozornilo, že někoho sledují. Bubnování vodních kapek navíc spolehlivě působilo jako uspávací prostředek.

Thurston si všiml, že Andrews zívá, a sykl: „Nespi, divochu!“

„Snažím se,“ ozval se Brad Andrews a posadil se zpříma. Patřil k těm detektivům, které oddělení loupeží zapůjčilo ke sledování. Andrews působil dříve v oddělení vražd, ale ve snaze stabilizovat rodinný život přešel do oddělení loupeží, kde práce není tak časově náročná. Teď se dočasně ocitl zpátky.

K jednotce zvláštního určení, která sledovala podezřelé, nyní patřilo čtyřiadvacet lidí: dva seržanti z oddělení vražd, Ainslie a Green, jejich dva týmy po čtyřech detektivech a dvanáct detektivů z oddělení loupeží. Na úkolu se s nimi podíleli i dva vyšetřovatelé ze státního zastupitelství.

„Koukej!“ šeptl Andrews. „Tamhle je náš chlapík. A věřil bys, že se zase češe?“

Quinones, hadovitý, vysoký a štíhlý muž hispánského původu, měl oválný obličej a husté kučeravé vlasy, které si za dva a půl dne, co ho Thurston a Andrews sledovali, česal nejmíň padesátkrát. Quinonesova bohatá zločinecká dráha zahrnovala přepadení, znásilnění a ozbrojenou loupež s těžkým ublížením na těle.

Nyní v doprovodu neznámého muže s plnovousem nasedl do otlučeného žlutého chevroletu model 78 a vůz se rozjel. Detektivové v dodávce s názvem floridské firmy P&L vyrazili za ním, řídil Andrews.

Quinones zamířil rovnou na rušnou dálnici číslo 836. Vydal se po ní na západ k miamskému mezinárodnímu letišti a rázem na první pohled podivínsky změnil styl jízdy. Podle oblíbeného scénáře lehce narážel zezadu do jedoucích aut ve snaze zastavit je a posádku posléze oloupit.

Thurston Quinonesovo počínání zaujatě sledoval. „Do prdele! Jak rád bych ty dva hajzly sbalil!“

Andrews přikývl. „Jo, možná budeme i muset.“

Oba detektivové si uvědomili, že jim nastává dilema. Jejich posláním je sledovat Quinonese coby případného mnohonásobného vraha, ale jestli některé ze škrábnutých aut zastaví, povinností detektivů je chránit jeho posádku před nebezpečím. Žádné z aut však nezastavilo, nepochybně proto, že policie a média před tímto nebezpečným trikem varovala.

Po chvíli k úlevě detektivů Quinones přestal narážet do aut a marné úsilí vzdal.

Žlutý chevrolet odbočil z dálnice na Padesátou sedmou severozápadní avenue, zamířil na jih do západní části Malé Havany a zastavil před obchodním domem 7-Eleven, kde muž s plnovousem vystoupil. Quinones pak jel sám na jih do areálu Miamskodadeské vysoké školy, která se rozkládá mezi Sto sedmou jihozápadní avenue a Sto čtvrtou ulicí. Byla to dlouhá, únavná, téměř hodinová jízda. Andrews za volantem krycí dodávky zvětšil odstup na nejvyšší možnou míru, aniž by ztratil chevrolet z dohledu.

V půl deváté Quinones zastavil na školním parkovišti, odkud bylo dobře vidět studenty kráčející na přednášky nebo z nich. Detektivové zaznamenali, že některé studentky, když míjely Quinonesovo auto, prudce otočily hlavu. Zřejmě na ně zavolal, ale žádná se nezastavila.

Thurston se předklonil a zabručel: „Ten fešák má na triku přepadení a znásilnění. Co když...“

Zatímco rozmlouvali, Quinones vystoupil z auta a vykročil za mladou blondýnkou k další parkovací ploše.

„Jdeme!“ Thurston vyskočil z dodávky, Andrews za ním. Blondýnka došla k autu - červené hondě -, nastoupila, nastartovala a rozjela se. Quinones za ní v tom okamžiku zaostával ještě deset metrů, rozběhl se tedy ke svému autu, aniž tušil, že ho sledují detektivové, kteří se vrhli k dodávce.

Blondýnka objela parkoviště a když míjela Quinonesovo auto, sledovaný vyrazil za ní. Detektivové se rozjeli za oběma vozy.

„Nespouštěj toho lumpa z očí,“ hučel do kolegy Thurston. „Jestli je to náš zabiják, ať neasistujeme u další mrtvoly.“

Andrews přikývl. Přiblížil se ke žlutému chevroletu, předpokládal, že Quinones soustředí pozornost na červenou hondu před sebou. Tři auta v řídkém provozu ujížděla na sever po Sto sedmé jihozápadní avenue, honda náhle bez znamení blinkrem prudce odbočila vpravo na Osmou jihozápadní ulici, na Tamiani Trail. Quinones očividně nebyl na tento manévr připraven, ostře přibrzdil, auto sebou smýklo a zastavilo příčně v křižovatce.

„Získala před hajzlem náskok," konstatoval Thurston.

Quinonese v pronásledování hondy zdrželo jiné auto, které zatáčelo do Osmé jihozápadní. Několik metrů couvl a vzápětí s kvílejícími pneumatikami zabočil vpravo. Andrews, který se držel zpátky, ho následoval.

Provoz ještě prořídl a detektivové náhle spatřili blondýnku, jak na parkovišti před vysokým činžákem vystoupila z auta. Rozběhla se ke vchodu a rychle odemkla. V okamžení vklouzla do domu a dveře za ní zapadly.

O chvilku později zabrzdil Quinonesův žlutý chevrolet nedaleko hondy. Andrews zajel s dodávkou na parkoviště a zastavil na místě, odkud detektivové mohli vidět jak Quinonese, který zůstal sedět v autě, tak dům. Asi za minutu spatřili, jak se v bytě v jednom z nižších pater rozsvítilo, a zřetelně zahlédli za oknem blondýnku. Ale jen na okamžik, než zatáhla závěsy.

„Ví, že je venku," řekl Thurston.

„Jo, možná taky, že už ji šmíroval dřív. A zná byt."

Náhle Thurston vykřikl: „Do prdele! Zmizel."

Zatímco koukali na okno, Quinones vystoupil z auta, přešel ke vchodu do domu a vstoupil dovnitř za někým, kdo právě odemkl.

Oba detektivové vyrazili z dodávky a dosprintovali ke vchodu. Andrews zacloumal dveřmi, ale ty pevně držely na zámek. Uvnitř nikoho neviděli. Thurston mačkal na zvonky a volal do mikrofonu dorozumívacího zařízení: „Tady policie! Pronásledujeme podezřelého. Otevřete hlavní dveře!"

Věděli, že většina obyvatel domu neuvěří, ale snad...

Někdo zareagoval. Ozvalo se hlasité zabzučení. „Je otevřeno," křikl Andrews a vřítili se dovnitř.

„V kterým patře bydlí?" zeptal se Andrews. „Ve třetím, ne?"

Thurston přisvědčil. „Jedem!"

V hale byly dva výtahy, ale v přízemí žádná kabina. Andrews stiskl přivolávač, když vtom se otevřely dveře výtahu a pomalu z nich vyšla starší žena, která držela na vodítku pekináze. Pes nejevil ochotu se pohnout. Thurston to vyřešil tak, že jej zvedl a vystrčil z kabiny. Žena otevřela ústa k protestu, ale oba detektivové už byli ve výtahu, Andrews zmáčkl knofík druhého poschodí a dolní knoflík, jímž se urychleně zavírají dveře. Mechanika ovšem nepospíchala, teprve s prodlevou, zatímco muži pěnili, se dveře pomalu zavřely.

Ve třetím patře vyběhli a zabočili vpravo, kde podle polohy oken předpokládali, že bydlí blondýnka. V chodbě bylo ticho, všechny dveře zavřené. Thurston na dvoje zabušil, ale nikdo neotevřel.

„Nikde nic!" zašeptal. „Muselo to být čtvrté patro. Honem po schodech!"

Rozběhl se ke dveřím s nápisem POŽÁRNÍ SCHODIŠTĚ, Andrews za ním. Brali betonové schody po dvou, prolétli dalšími dveřmi a ocitli se ve stejné chodbě jako o patro níž. Několik metrů od nich zely otevřené, u zámku naštípnuté vstupní dveře od bytu. V tom okamžiku třeskly z dveřního otvoru dvě rány, zřejmě ze střelné zbraně. Detektivové se zastavili, tasili pistole, načež uslyšeli v rychlém sledu další čtyři výstřely.

Thurston se zamračil a přiskočil ke stěně otevřenými dveřmi. Pokynul Andrewsovi, aby ho následoval, a zašeptal: „Mrknu tam. Kryj mě!"

Z bytu k nim doléhaly slabé zvuky - několik kradmých kroků, opakované temné údery - Thurston se obezřetně sunul vpřed. Pak s obnaženou pistolí opatrně strčil hlavu do dveřního otvoru. Téměř zároveň mu ruka se zbraní klesla a vešel dovnitř.

Za malou předsíní, v obývacím pokoji, ležel nehybně s tváří k podlaze v kaluži krve Quinones. Pravou paži měl nataženou, kousek od ní se leskl ostrý nůž. Thurston zaznamenal, že jde o vystřelovací nůž s perleťovou rukojetí. Žena, starší než vypadala na dálku, seděla na kruhové

taburetce. Ruka s pistolí jí klesla k zemi, tělo ochablo, vlasy měla rozcuchané, ve tváři nepřítomný výraz.

Thurston se k ní přiblížil. Ukázal na zbraň a pronesl: „Jsem policista. Tohle si vezmu.“ Poznal šestirannou automatickou dvaadvacítku Cal, padlo přesně tolik výstřelů. Poslušně mu pistoli podala. Vytáhl z kapsičky košile propisku, provlékl ji lučíkem spouště, převzal zbraň tak, aby neporušil otisky prstů, a opatrně ji odložil na kraj stolu.

Andrews opatrně vstoupil do pokoje, přešel rovnou ke Quinonesovu tělu a zkoumal, nejeví-li známky života. „Je v pánu,“ konstatoval. Lehce pohnul tělem a zeptal se Thurstona:

„Viděl jsi tohle?“ Ukázal na předek kalhot s rozepnutým zipem, odkud čouhal Quinonesův penis.

„Ne, ale to je mu podobný.“ Detektivové věděli, že násilníci se často obnažují s přesvědčením, že tím na ženy zapůsobí. „Radši zavolej záchranku, ať se potvrdí, že je tuhej.“

Andrews sáhl po vysílačce a ohlásil se: „Devatenáct třicet jedna pro dispečink.“

„Slyším.“

„Pošlete záchranku do Tamiani Canal Road 7201, byt 421, k ověření pravděpodobné čtyřicet pětky. Taky pošlete dva strážníky k udržení pořádku a samozřejmě výjezdovou identifikační skupinu.“

„Rozumím.“

Ani ne za minutu bylo slyšet zvenčí přibližující se zvuk sirén, který ohlašoval příjezd hlídky a záchranky. Výjezdová identifikační skupina, byť nemusela tolik spěchat, už určitě taky byla na cestě.

Thurston se spojil vysílačkou s velitelem jednotky zvláštního určení Malcolmem Ainsliem, aby ho informoval, co se přihodilo.

„Nejsem daleko,“ řekl Ainslie. „Za chvilku dorazím.“

Andrews mezitím začal s kriminalistickou rutinou na místě činu, zapsal si pár poznámek a pustil se do výslechu ženy, která stále nehnutč seděla.

„Jmenujete se, prosím?“

S třesoucíma se rukama, jako by usilovně shromažďovala myšlenky, pronesla: „Dulce Gomezová.“

Uvedla, že obývá byt sama, je svobodná, přiznala věk třicet šest let. V Miami žije deset let. Přitažlivá žena, pomyslel si Andrews, třebaže z ní čišela jakási tvrdost.

Gomezová dále sdělila, že pracuje u společnosti Southern Bell jako opravářka telefonů. Studuje večerně na Miamsko-dadeské vysoké škole obor telekomunikace. „Chci dělat lepší práci.“

Thurston se k nim připojil a ukázal na Quinonesovu mrtvolu.

„Znáte toho muže, Dulce? Viděla jste ho někdy předtím, než vás dneska pronásledoval?“

Otřásla se. „Nikdy!“

„Sledovali jsme ho. Možná se na vás pověsil už dřív, jen jste o tom nevěděla.“

„No... teď když to říkáte... párkrát jsem měla pocit, že mě někdo...“ Zarazila se, uvažovala. „Tenhle *pendejo* určitě znal číslo mého bytu, když šel rovnou sem.“

„Vylomil dveře?“ pohotově se otázal Andrews.

Přikývla. „Vtrhl dovnitř jako vzteklý pes, vytáhnul toho svýho ometáka a mával nožem.“

„A v tom okamžiky jste ho zastřelila?“ zeptal se Thurston.

„Ne. Neměla jsem ještě pistoli, použila jsem obranné kopy karate.“

„Ovládáte karate?“

„Mám černý pás. Kopla jsem ho do hlavy a do prsou, skácel se. Pak jsem popadla pistoli a zastřelila ho,“

„Kde byla zbraň?“

„V jiné místnosti. V ložnici, v zásuvce nočního stolku.“

Thurstona to zaskočilo. „Tvrdíte, že jste chlapíka zneškodnila, a teprve pak jste doběhla pro pistoli a zastřelila ho - vyprázdnila do něj celý zásobník - šest střel?“

Žena zaváhala. „Chtěla jsem, aby ten chlívák už nevstal. Měl v ruce nůž a pořád sebou házel. Proto jsem to do něj našila a ještě ho potom kopala do hlavy.“

To vysvětlovalo zvuky - kradmé kroky, temné údery -, které detektivové slyšeli z bytu.

„Po střelbě už sebou asi neházel, co?“ zeptal se Andrews.

Gomezová pokrčila rameny. „Myslím, že ne. Jenže já jsem se pořád hrozně bála.“

Zatímco detektivové vyslýchali, dorazili saniťáci a ti po pouhých několika vteřinách potvrdili, že Quinones je mrtev. Dva strážníci zajišťovali klid na chodbě. Natáhli před bytem číslo 421 žlutý vymezovací pás a ujišťovali shromážděné nájemníky: „Zábava skončila, vážení. O všechno se postaráme.“

Malcolm Ainslie přijel včas, aby stihl poslední fázi výslechu. „Něco si ujasněme, slečno Gomezová,“ začal opatrně. „Zneškodnila jste toho muže kopy karate, takže ležel na zemi, a přesto, když jste se vrátila se zbraní, provrtala jste ho šesti střelami?“

„To jsem už přece řekla.“

„Předložila byste mi povolení k držení zbraně?“

Poprvé žena zrozpačitěla. „Žádné nemám. Bouchačku mi dal přítel k Vánocům. Našla jsem ji pod stromečkem, zabalenou jako dárek. Nemyslela jsem si...“

Thurston pronesl tiše, jakoby stranou: „Přítel je zřejmě členem Národního střeleckého svazu. Jen takový mozek napadne dát někomu pod vánoční stromek bouchačku.“

Mezi policisty, kteří tak často viděli zastřelené lidi a sami čelili střelbě ze snadno legálně zakoupených zbraní, se Národní střelecký svaz netěšil nejlepší pověsti.

„Jak se jmenuje váš přítel, Dulce?“ zeptal se Andrews.

„Justo Ortega. Ale už s ním nechodím.“

Ainslie se dotkl paže Brada Andrewse. „Začíná se to komplikovat. Měl byste slečnu informovat o jejích právech.“

„Zrovna na to myslím, seržante.“

Andrews se otočil k ženě.

„Dulce, zákon mi ukládá, abych vás poučil, že se mnou nemusíte mluvit ani odpovídat na moje otázky. Cokoli od této chvíle řeknete, může být použito...“

„Znám svoje práva,“ přerušila ho Gomezová. „Na ničem mě neutáhnete, protože jsem toho smraďocha nežádala, aby sem násilím vniknul. Jednala jsem v sebeobraně.“

„Přesto jsem povinen poučení dokončit, tak prosím poslouchej te.“

Když Andrews skončil, Ainslie dodal: „Obvykle to neděláme, slečno Gomezová, ale vřele bych vám doporučoval, abyste hned zavolala svému právnímu zástupci.“

„Proč?“

„Netvrdím, že se tak stane, ale někdo by mohl namítnout, že jste toho muže nemusela zastřelit, protože jste se ubránila...“

„To je blbost!“ vykřikla Gomezová, ale zarazila se. „Hm, chápu, co říkáte, i když...“

„Prostě vám radíme, abyste si vzala advokáta.“

„Koukejte, jsem pracující žena a nemůžu platit advokátům mastný účty. Nechte mě chvíli samotnou. Posedím si tady a popřemýšlím.“

Ainslie se tiše zeptal Thurstona: „Zavolali jste státnímu zástupci?“

„Ještě ne.“

„Ať sem co nejdřív přijede. Tohle se musí rozhodnout.“

Thurston přikývl a chopil se vysílačky.

Identifikační skupina dorazila a rychle se pustila do práce. Pistoli Dulce Gomezové, dvaadvacítku Cal Rohn, zatavili do plastikového sáčku. Thurston si předtím poznamenal výrobní číslo. Použil již uvolněného telefonního přístroje v bytě a zavolal do komunikačního střediska policie. „Potřebuju ověřit původ jedný zbraně, pomozte mi.“ Popsal pistoli, uvedl výrobní číslo a v odpověď na dotaz uvedl: „Začněte dadeským okresem, když to bude nutný, postupně okruh rozšiřujte.“ Komunikační středisko mělo přes počítač přístup k státnímu, národnímu a v případě potřeby i celosvětovému registru zbraní.

Thurston tiše vyčkával, náhle zpozorněl. „No ne, já se poseru! Haló, zopakujte mi to!“ Rychle něco naškrábal do notesu. „Jo, mám to všechno. Moc děkuju.“

Telefonoval ještě jednou, tentokrát do miamského oddělení vražd, a to plných deset minut.

Hovořil tiše, ale vzrušeně. Potom dal znamení Ainsliemu a Andrewsovi. Trio se shromáždilo v koutě obývacího pokoje.

„To je k nevíře," spustil Thurston. „Vzpomínáte si na vraždu Ishama? Je to starší případ, asi tak rok a půl."

„Já ano," pravil zamyšleně Ainslie. „Oběť byla zabita střelou z vlastní zbraně, ale ta zmizela. Případ vyšetřoval Dion Jacobo. Dopracoval se k podezřelému, ale neměl zbraň, a tak mu chyběl důkaz. Případ je dodnes neobjasněný."

„Už ne. Právě jsme našli ztracenou zbraň."

„Myslíš její?" Andrews ukázal k Dulce Gomezové.

Thurston přisvědčil a tvářil se spokojeně. „Komunikační středisko identifikovalo zbraň, jejího původního majitele, všechno. A hádejte, jak se jmenoval Dionův podezřelý z Ishamovy vraždy."

Andrews nabídl možnost: „Ortega?"

„Správně, jistý Justo Ortega, idiot, co dal horkou zbraň svojí přítelkyni Dulce. Už jsem taky mluvil s Dionem Jacobem. Ví, kde teď Ortega je, a opatřuje si zatykač, aby ho dostal za mříže. Dion říká, že díky zbrani je případ vyřešený."

„Jednou jsi dole, jednou nahoře," pravil Ainslie. „To byl skvělý tah, Charlie." Ukázal na Quinonesovu mrtvolu, stále ležící na podlaze obývacího pokoje a nyní přikrytou prostěradlem. „Hodláte tu slečnu zatknout, pánové?"

„Nerad bych se s ní dostal do křížku," řekl Thurston. „Je tvrdá jako podešev. A hlavně bych nerad, aby byla obžalovaná z vraždy Quinonese. Podle mě si to ten špinavec vykoledoval."

„Jsem s ním zajedno," dodal Andrews.

„Souhlasím," prohlásil Ainslie. „Nesmíme ovšem zapomínat, že ruce a nohy zkušeného karatisty se považují za smrtící zbraně. Proto policie registruje držitele černého pásu - a Gomezová tvrdí, že ho má. Státní zástupce to možná bude chtít kvalifikovat jako zabití a nepřiměřenou obranu. Ostatně se to brzy dovíme." Pokývl směrem ke dveřím, do nichž právě vstoupila malá, obtloustlá žena mezi padesátkou a šedesátkou, a rozhlížela se po místě činu.

Příchozí, oblečená nedbale v modré plátěné sukni a světle žluté blůze, byla státní zástupkyně Mattie Beasonová, Ainslieho oblíbenkyně. Vážil si její zásadové pevnosti a podpory dobré práce policie a svědků před soudem, byť byla před zahájením soudního procesu krutě přísná na detektivy, pokud jejich příprava a důkazy byly neúplné nebo vratké.

„Tak co tu máme?" otázala se Beasonová.

Thurston vysvětlil, proč s Andrewsem sledovali Quinonese a posléze i jím zvolenou kořist Dulce Gomezovou, popsal, jak pobíhali po domě a co spatřili na místě činu.

„Při pronásledování jste nevyvinuli zrovna špičkovou rychlost." Jako vždycky vyhmátla i v Thurstonově líčení největší slabinu.

Ušklíbl se. „Nemůžu to nepřiznat."

„Pravdomluvnosti si cením. Naštěstí nebudete stát před soudem vy."

„A kdo?" zeptal se Andrews.

Státní zástupkyně ignorovala jeho otázku a pohlédla na Dulce Gomezovou, která seděla uzavřená do sebe a odevzdaně očekávala, co se bude dít. Obrátila se k Ainsliemu. „Karate lze považovat za smrtící zbraň, předpokládám, že jste to uvážili."

„Debatovali jsme o tom, zrovna než jste přišla."

„Jste nesmírně svědomitý, Malcolme." Otočila se k Andrewsovi. „Dřív než odpovím na vaši otázku, odpovězte na moji. Kdybychom obžalovali tuto mladou ženu s ohledem na její karatistické umění ze zabití, co byste uvedl v její prospěch?"

„Prosím, hned to bude." Vypočítával na prstech. „Má řádné zaměstnání, večerně studuje, aby se prosadila - to je z občanského hlediska velké plus. Právě se vracela ze školy, když se jí pověsil na paty tenhle vyvrhel se záznamem v trestním rejstříku za přepadení a znásilnění. Vnikl do domu a vyrazil dveře jejího bytu, když byla sama. Hrnul se k ní s obnaženým ptákem a smrtonosným nožem v ruce. Co se stalo? Zmocnil se jí panický strach a bránila se, z hlediska zákona možná poněkud nepřiměřeně. Ale když se to takhle vyloží porotě, nejenže nad ní nezlomí hůl, okamžitě ji zprostí viny."

Státní zástupkyně se dokonce usmála. „Nevedete si špatně. Měl jste možná studovat práva.“ Obrátila se na Ainslieho. „Co vy na to?“

„Připadá mi to logické,“ potvrdil Ainslie.

„To rozhodně. Přesto vám říkám, Malcolme, zapomeňte na to. Oficiálně věc pojmu - jako vraždu s řadou polehčujících okolností,“

Drama smrti Carlose Quinonese mělo dovětek.

Policejní prohlídka jeho bytu prokázala, že nemohl být mnohonásobným vrahem, neboť v době, kdy došlo ke třem dvojnásobným vraždám, nebyl ve městě, a neobjevilo se nic, co by ho spojovalo s ostatními.

Quinones byl první, koho vyškrtli ze seznamu sledovaných podezřelých osob.

Seržantka tajné policie Teresa Dannellyová a detektiv José Garcia se v průběhu sledování s násilnou smrtí nesetkali. Teď, v druhém týdnu nasazení, se pověsili na Haiťana Aleka Polita, bytem Šedesátá pátá severojižní ulice, Malé Haiti, Miami. Seržantka Dannellyová byla jedním z detektivů oddělení loupeží, kteří dočasně pracovali pro oddělení vražd. Vysoká pětatřicetiletá bruneta působila u policie deset let a považovali ji za důvtipnou inspektorku. Někdy jí říkali kvůli rozměrnému poprsí „Mamina“ - a ona tento přídomek brala s humorem. Dannellyová a José Garcia z oddělení vražd zvaný Fotřík se znali osm let a pracovali spolu už dřív.

Karta FIVO popisuje Aleka Polita jako člověka, který debatuje s kdekým o Písmu a říká, že rozmlouvá s Bohem. Někdy se chová agresivně až násilnicky, ale trestán nebyl. Bydlí v jednopatrovém betonovém domě s dalšími čtyřmi rodinami a šesti až sedmi dětmi.

Od počátku sledování podezřelých osob Dannellyová a Garcia dostali Polita na starost poprvé. Do té doby nespustili oči z Edelberta Montoyi, který se však nechoval podezřele.

Parkovali poblíž domu v Šedesáté páté severojižní ulici a k rozčarování obou detektivů už vzbudili pozornost lidí z ulice a zvědavost několika dětí, které pobíhaly kolem.

Jako krycí vozidlo Dannellyové a Garciovi přidělili elegantní světle modrou velkoprostorovou limuzínu GM Lumina. Interiér zaplňovalo technické vybavení, fotoaparáty, kamery, telefony, magnetofony, vysílačky a přístroje k dálkovému odposlechu, jejichž antény skrývalo obložení stěn. Tmavě tónovanými okny nemohl nikdo zvenčí vidět, je-li někdo uvnitř. Vůz byl vybaven experimentálně ke speciálním účelům, ale jiné auto nebylo momentálně k dispozici.

„Panenko skákavá!“ vydechl Garcia, když poprvé spatřil zbrusu novou luminu a její technickou výbavu. „Mám rád hračky, ale v Malém Haiti se budeme vyjímat jako hovno na svatebním dortu.“

Teresa Dannellyová se rozesmála. „Možná ještě nápadněji, Fotříku. Když jsem viděla, co nám přidělili, snažila jsem se auťák vyměnit, ale zrovna nic jiného nemají. Buď si vezmeme tohle, nebo musíme chodit pěšky.“

Na místě, kde nyní stáli, se pozornost vůči lumině vystupňovala, z jednopatrového domu se vyhrnulo několik lidí a blížili se k světle modrému vozidlu.

„Budeme muset odfrčet,“ řekl Garcia. „Tahle zatracená věc je nenápadná jako maják.“

„Nejdřív něco zkusíme.“ Dannellyová přeladila vysílačku na frekvenci vyhrazenou operaci sledování a ohlásila se. „Třináct dvacet jedna řídicí stanici.“

Ozval se zvlášť vyčleněný dispečer: „Slyším.“

„Vyšlete hlídkový vůz k číslu 265 v Šedesáté páté severojižní ulici. Posádka ať si počíná normálně jako na obhlídce, nepoužívá sirénu ani světelný maják, potřebujeme jen rozptýlit skupinku lidí poblíž domu. Opodál parkuje modrá lumina, té ať si nevšímají.“

„Rozumím.“ Hlas za chvíli dodal: „Posílám k vám hlídku tři dva čtyři.“

Dva muži, kteří vyšli z domu, čučeli do oken velkoprostorové limuzíny, ale zřejmě nic neviděli.

„To je k zbláznění,“ zašeptal uvnitř Garcia.

Venku se k dvojici připojil třetí muž, šlachovitý a plešatý. Dannellyová pohlédla na identifikační fotografii a oznámila: „Ten plešoun je náš podezřelý.“

„Potíž je v tom, že sleduje spíš on nás,“ zabručel Garcia.

Jeden z dvojice, která okukovala auto, vzal za kliku. Když nepovolila, sáhl do kapsy a vytáhl

velký šroubovák. Uvnitř zaslechli, jak přidušeně říká: „Nikdo tam není.“ Tři muži venku se shlukli u dveří, děti ustoupily.

„To je neuvěřitelný,“ vydechl Garcia. „Oni se sem vloupají.“

„V tom případě je čeká překvapení.“ Dannellyová položila ruku na služební revolver.

Nebylo nic paradoxnějšího, než když se muž se šroubovákem rozhlédl, jestli ho nepozoruje nežádoucí svědek. Spatřil přibližující se policejní auto.

„Už je tu hlídka,“ triumfovala Dannellyová.

Všichni tři muži v okamžení uskočili a dali se na útěk. Ten, jejž Dannellyová identifikovala jako podezřelého, Alec Polite, při prudkém startu uklouzl, ale zachytil se o kapotu a udržel rovnováhu. Vzápětí také zmizel.

Policejní auto zastavilo, vystoupili dva strážníci a rozhlíželi se kolem sebe. Jako obvykle, když se v Malém Haiti objeví policie, se lidé rozprchli na všechny strany. Jeden ze strážníků krátce spočinul očima na modré lumině. Za chvíli hlídkové auto odjelo.

„Zůstaneme, nebo pojedeme?“ zeptal se Garcia.

„Hned ti povím.“ Dannellyová využila vysílačky, aby se napojila na přímou telefonní linku pro naléhavé spojení s velitelem jednotky zvláštního určení. Když se ohlásil seržant Ainslie, řekla: „Tady Teresa Dannellyová. Mám dotaz.“

„Ano, Terry, ptejte se.“

„Nemáte z prvního místa činu, z hotelu Royal Colonial, neidentifikovaný částečný otisk dlaně?“ Pro Dannellyovou bylo příznačné, že než se zapojila do sledování, přečetla si veškeré materiály o sérii dvojnásobných vražd.

„Ano, a pořád jsme k otisku nenašli ruku.“

„Myslím, že jsme získali otisk dlaně Aleka Polita. Je na kapotě našeho auta a asi bude brzy pršet. Když někam rychle dojedeme, můžete zařídit, aby otisk sňali?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Ainslie. „Zajeďte na parkoviště zabavených vozidel pod přístřešek. Pošlu tam daktyloskopa.“

„Rozumím, děkuju, Malcolme.“

José Garciovi, který seděl za volantem luminy, oznámila: „Padáme!“

„Hurá!“

Parkoviště zabavených vozidel se rozkládá pod dálnicí I-95, nedaleko sídla policie, a chrání je vysoký ocelový plot. Tady policie soustředí vozidla zadržená při akcích proti zločincům, zejména obchodníkům s drogami, neboť mohou být důležitým důkazem. Cestou Garcia řekl: „S tím otiskem dlaně, to bylo od tebe chytrý. Nevšiml jsem si, co se stalo. Myslíš, že bude otisk za něco stát?“

„Určitě.“ Dannellyová ukázala před sebe. „Je přesně tamhle.“

Na parkovišti zabavených vozidel už na detektivy čekala Sylvia Waldenová.

„Sňala jsem částečný otisk dlaně v hotelu Royal Colonial,“ sdělila jim. „Prý mi nabídnete něco k porovnání.“

„Pokud to nebude sedět, můžeme škrtnout dalšího podezřelého.“

Dannellyová dovedla Sylvii k zaparkované lumině a ukázala místo, kterého se dotkl Alec Polite. Waldenová vytáhla kartáčky, prášky a pustila se do práce.

Za hodinu zazvonil v oddělení vražd na stole Malcolma Ainslieho telefon.

„Tady Sylvia Waldenová. Porovnala jsem otisk na autě seržantky Dannellyové - mimochodem velmi dobrý otisk dlaně - s částečným otiskem dlaně z hotelu Royal Colonial. Vůbec se nepodobají. Bohužel.“

„Netrapte se,“ řekl Ainslie. „Ubyl nám další podezřelý, to je taky k něčemu dobré.“

Zatelefonoval Dannellyové výsledek a dodal: „Máte skvělý postřeh. Zastavuju sledování Aleka Polita. Nebyl to ostatně hlavní kandidát. Odpočiňte si, Terry. Ještě vám a Josému dneska zavolám, kdo bude váš další cíl.“

Na potvrzení názoru detektivů, že sledování je vždycky tak trochu hra, jejíž výsledky se pohybují v žánrovém rozmezí od vypjatého dramatu po frašku, zažili detektivové Hectore Fleites a

Ogden Jolly něco opravdu jedinečného.

Oba zapůjčilo oddělení loupeží. Mladý a energický Fleites ctižádostivě pomýšlel na to, že si po několika učednických letech u policie založí soukromou bezpečnostní agenturu. Když se hledali lidé pro zvláštní sledování, okamžitě se nabídl. Jolly byl schopný detektiv, ale na rozdíl od Fleitese spíš bohém a nechyběl mu smysl pro humor.

Dvojice dostala na starost sledování Jamese Calhouna zvaného „Ježíšek“ - proto, že měl na prsou vytetovaný kříž a prohlašoval se za Krista, který znovu sestoupil na zem a chystá se zase brzy vrátit na nebesa.

„Ten se teda činil,“ žertoval detektiv Jolly. Calhoun se dopustil zabití, těžkého ublížení na těle, ozbrojené loupeže a odseděl si dva tresty Od té doby, co ho na slib propustili na svobodu, bydlí v Bronzové oáze, jak se neoficiálně nazývá komunita občanů převážně černé pleti a hispánského původu poblíž severního nákupního střediska. Areál se nalézá za hranicemi Velkého Miami a nespadá tudíž do pravomoci miamské policie. Nesahá sem ani síť stálých informátorů, proto detektivové Fleites a Jolly seděli zase ve skříňovém nákladňáku označeném jako pojízdná opravna telekomunikační společnosti Southern Bell. Stáli před populární diskotékou Kampala Stereophonic.

Už potřetí nepozorovaně doprovodili Calhouna ke stejnému podniku, v němž ve společnosti kamarádů propíjí večery. Kolem deváté hodiny detektivové zmožení únavou a nudou dojedli sendviče zakoupené v lahůdkářství a dopili bůhvíkolikátý pohárek kávy. Fleites litoval, že se dobrovolně přihlásil k účasti „na přehlídce promarněného času“, jak se vyjádřil.

Spatřili několik prostitutek, které se chvíli provokativně poflakovaly a rozhlížely po ulici, načež vešly do Kampaly. Detektivové ženy znali z časů, kdy se v uniformách vydávali na hlídky. Nato na spoře osvětlené parkoviště pomalu zajel cadillac, téměř jistě obsazený pasákem, který bude dozírat, jak se jeho děvčata otáčejí. Skupiny prostitutek střídaly lokály noc co noc, aby se vyhnuly problémům s policií. Detektivové tyto praktiky znali.

Budoucí klienti byli zřejmě vyrozuměni, protože zakrátko přijelo několik aut. Řidiči vstoupili do Kampaly, za chvíli se každý objevil venku s prostitutkou a páry se hrnuly do nejbližších temných koutů, kde jejich siluety splynuly - ne však nadlouho. Očividně se tu neposkytovaly služby na vysoké úrovni.

„Do prdele!“ ulevil si Fleites. „Jestli nás ty šukny uvidí, zalezou do lokálu a profláknou nás.“

„Seď na zadku a neuvidí tě,“ poradil Jolly.

„Jenže já si musím ulevit. Vypil jsem moc kafe, už to nevydržím.“

Fleites vyčkal okamžiku, kdy nebyl v dohledu žádný pár, vylezl ze skříňového nákladňáku a zašel do uličky. Když vykonal potřebu, zatáhl zip u kalhot a vykročil zpátky. Jenže to už se blížila uličkou se svým kunčoftem prostitutka, kterou dobře znal. Fleites se rychle otočil a rozběhl se, ale ulička po několika metrech končila cihlovou zdí.

Protože přivykl tmě, spatřil opodál velký kontejner na odpadky. Fleites k němu doběhl, vyhoupl se nahoru a skočil dovnitř. Vzápětí znechuceně zjistil, že kontejner je plný nějakého čvachtavého, smradlavého svinstva. Slyšel, jak se pár zastavil u kontejneru - a sám se zatím snažil ze sebe seškrábat vlhké bramborové a banánové slupky, kuřecí kosti, shnilá rajčata a jakousi kašovitou, žlukle páchnoucí hmotu, kterou se raději nepokoušel identifikovat.

Na rozdíl od jiných párů si dvojice dala na čas, sex doprovázely hluboké vzdechy, teatrální „ano, ano, ano“, uspokojené sténání a nakonec lehká konverzace. Ti dva nepospíchali s odchodem a Fleites znalý pravidel tohoto obchodu usoudil, že muž zaplatil víc, než je obvyklé. Fleites trnul nedočkavostí a přemítal, kdy asi odejdou. Dočkal se až za nekonečných dvacet minut.

Když Hector Fleites otevřel dveře nákladňáku a vlezl dovnitř, Jolly sebou trhl a zakryl si rukou nos i ústa. „Ježíšmarjá, člověče, ty smrdíš!“ Prohlédl si kolegu potřísněného od hlavy k patě a vybuchl smíchy.

Fleites nešťastně potřásal hlavou - nad svým vzhledem a u vědomí dvou věcí. Za prvé musí vydržet ještě šest hodin sledování. Za druhé Ogden Jolly bude nadosmrti vykládat kolegům, jak Fleites šmíroval.

Na počátku třetího týdne sledování detektivové Ruby Boweová a Bernard Quinn vyhledali na

oddělení vražd Malcolma Ainslieho. Boweová a Quinn se spolu s dvěma detektivy z oddělení loupeží podíleli na sledování Earla Robinsona.

Robinson se apriori jevil jako hlavní podezřelý, jeho charakteristika odpovídala profilu mnohonásobného vraha. Karta FIVO ho popisovala jako velmi agresivního. Byl boxerem těžké váhy, káže na ulicích, výhradně ze Zjevení, tvrdí, že je anděl božího soudu. Vysloužil si přezdívku „Mstitel“. Robinson má v trestním rejstříku ozbrojenou loupež, vraždu a četná těžká ublížení na těle nožem.

Proto Ainslieho překvapilo, když Ruby Boweová oznámila: „Všichni čtyři si myslíme, že Robinsona můžeme vynechat. Přesvědčili jsme se, že je neškodný. Veškerý volný čas tráví výpomocí v útulku pro bezdomovce.“

„Je to pravda,“ potvrdil Bernard Quinn.

Podle Boweové se Robinson dopouštěl zločinů do svého náboženského prozření, které se odehrálo před rokem. Poté se stal mírumilovným občanem, má řádné zaměstnání a dobrovolně se věnuje veřejně prospěšné a charitativní činnosti.

„Podle mě bývá většina obrácení na víru falešná,“ pokračoval Quinn. „Ale jsem přesvědčen, že tohle je opravdové.“

„Hovořili jsme s ředitelem útulku pro bezdomovce Davidem Daxmanem,“ informovala Boweová.

„Znám ho,“ řekl Ainslie. „Je to správný chlapík.“

„Daxman zná Robinsona léta, prý se naprosto změnil.“ Ruby se zadívala do poznámek. „Citlivý člověk, který chce pomáhat lidem, tak se o něm vyjádřil Daxman. Prý ho všichni obyvatelé útulku mají rádi.“

„Dobře, ruším Robinsonovo sledování,“ rozhodl Ainslie. „A škrtám ho ze seznamu.“ Zapřel se do židle a povzdechl si.

9.

Z ODSTUPU SE TŘI TÝDNY sledování podezřelých vybavovaly Malcolmovi Ainsliemu jako kaleidoskopický sled výjevů, v němž události, většinou nepředpokládané, hrozily narušit a zkomplikovat práci všech zúčastněných, zejména jeho.

V den, kdy Ainslie vyhlásil sledování skupiny podezřelých osob, se dověděl, že jako člen čestné gardy miamské policie následující dva dny stráví ve službě při čestné stráži a pohřbu komisaře Gustava Ernsta a jeho ženy Eleanor. Čestnou gardu, které velel kapitán Warren Underhill, s dvaceti lety služby u policie veterán a bývalý major americké armády, tvořilo šedesát vybraných policistů - mužů a žen - příkladně služebně hodnocených, urostlých a fyzicky zdatných a s dokonalým vystupováním.

Čestná garda se neuváděla do činnosti nijak často, povinnosti vyplývající z členství nebyly žádným břemenem. Na Ainslieho však tentokrát dolehly v nejnevhodnější dobu. Nicméně nebylo úniku, když mu kapitán Underhill zatelefonoval a prohlásil: „Dlouho jsem se na vás neobracel, Malcolme, ale teď potřebuju zkušeného seržanta jako svého zástupce. Vím, že řídíte vyšetřování vraždy Ernstových, i proto je vhodné, abyste tam byl. Chápu, že máte momentálně pekelně moc práce, ale to každý, proto doufám, že nebudete plýtvat svým ani mým časem a vymýšlet si různé vytáčky, seržante.“

Ainslie se uchichtl. „Kdybyste mi poradil, která by na vás zabrala, zkusil bych to.“

„Takže se uvidíme na místě,“ pronesl Underhill úsečně.

„No ovšem,“ rezignovaně potvrdil Ainslie.

„Děkuju, seržante. Oceňuju váš přístup. Samozřejmě vám zaplatíme přesčasy.“

Čestná stráž nad uzavřenými rakvemi manželů Ernstových se držela v Klamerově smuteční síni v centru Miami od poledne do osmi večer. V té době šest členů čestné gardy policie ve slavnostních uniformách stálo nehnutě u rakví, dvě šestice se vystřídaly dvakrát po dvou hodinách. Ainslie si

odstál své směny a zároveň zodpovídal za výměnu stráží. Proto se nemohl hnout z pohřební síně, ale získával informace o průběhu sledování telefonicky nebo prostřednictvím vysílačky.

Během čestné stráže Ainslie pozoroval, jak se Cynthia Ernstová pohybuje mezi zhruba devíti sty smutečními návštěvníky, kteří se postupně dostavili a zapsali do kondolenčních archů. S mnoha lidmi pohovořila a důstojně přijímala vyjádření soustrasti. Cynthia na sobě měla také uniformu a musela Ainslieho vidět, ale nevšímala si ho.

Večer po skončení stráže Ainslie svlékl uniformu a odjel do oddělení vražd, kde pročítal denní hlášení o sledování. Druhý den měl na pátrání ještě méně času. V 9:00 se čestná garda shromáždila v Klamerově smuteční síni a její členové s vojenskou přesností naložili rakve do pohřebních vozů. Kolona sestávající ze dvou desítek policistů na motocyklech a třiceti hlídkových vozů s rozsvícenými světly a blikajícími majáky se vydala na cestu do chrámu Panny Marie, kde podle rozpisu měl v 10:00 začít smuteční obřad.

Obrovský chrám na Severní miamské avenue u Sedmdesáté páté ulice se zaplnil do posledního místečka v 9:30, takže opozdilcům nezbývalo než sedět na židlích venku, kde díky ozvučení slyšeli oslavné projevy starosty, guvernéra, doyena senátorů Spojených států za stát Florida a arcibiskupa.

Ainslie pozoroval, poslouchal a ztrácel trpělivost. Rozloučení s komisařem magistrátu přísluší okázalost, ale co je moc, to je moc.

Po obřadu se kolona znovu zformovala a rozjela se k woodlawnskému hřbitovu. Tentokrát k ní patřili i nesčetní truchlící v limuzínách plus eskorta z obvodních policejních stanic dadeského okresu a floridské dopravní policie. Délka kolony se odhadovala na pět kilometrů.

Na hřbitově čestná garda za doprovodu modliteb spustila rakve do obyčejného hrobu. Na závěr pohřbu Cynthia Ernstová převzala dvě americké vlajky, do nichž byly rakve zahaleny.

Obřad trval od začátku do konce plných sedm hodin.

Každý miamský komisař, který zemřel v úřadě, se pochopitelně dočká velmi důstojného pohřbu. Ale v případě komisaře Ernsta a jeho manželky to podle pozdějšího vyjádření cyniků vypadalo tak, jako by se miamská policie spojila s Hollywoodem a společností Walt Disney, aby zplodila něco extravagantního. Obrovské nasazení policie, která zajistila největší díl velkolepé podívané, vyvolalo dojem, který shrnul nazítří zpravodaj listu Miami Herald. Policii prý trápí výčitky svědomí, že lépe nechránila komisaře Ernsta a jeho manželku, ale ještě víc je umocnil trestuhodný fakt, že vrah Ernstových stále zůstává neznám.

Novinář položil řadu otázek, které trápily mnoho lidí: co podniká policie, aby objasnila, jak až nyní přiznává, sérii dvojnásobných vražd, a proč to trvá tak dlouho?

Hlavními otázkami se Malcolm Ainslie soustředěně zabýval po celé dlouhé hodiny čestné stráže a smutečního obřadu. Pokaždé, když jeho pohled spočinul na dvou rakvích, se mu vybavila krutě zmasakrovaná těla uvnitř - a zachmuřeně se ptal sám sebe *Kdo? Proč? Kde příště?*

Dva dny po pohřbu Ernstových vydala správní komise magistrátu města Miami, vzhledem k úmrtí Gustava Ernsta nyní zúžená na starostu, místostarostu a dva komisaře, úřední oznámení. Pravilo se v něm, že podle městské vyhlášky v případě úmrtí komisaře magistrátu jsou členové správní komise povinni do deseti dnů zvolit a jmenovat jeho nástupce, který bude působit na tomto místě po zbývající část funkčního období zesnulého. V případě Gustava Ernsta to znamenalo dva roky, polovinu volebního období.

V oznámení se dále uvádělo, že na základě jednomyslné volby byla jmenována komisařkou dcera zesnulého Cynthia Ernstová, aby nahradila otce do konce jeho funkčního období. Další oznámení hovořilo o tom, že majorka Ernstová jmenování přijala a okamžitě se vzdá práce u miamské policie.

Po skončení funkčního období by slečna Ernstová, pokud by nadále chtěla pokračovat v otcových šlépějích, musela uspět v komunálních volbách. Detektiv Quinn při debatě na toto téma v oddělení vražd prohlásil: „To se rozumí, že bude kandidovat. Copak může prohrát?“

Ainslie přijal změnu Cynthiina postavení se smíšenými pocity. Na jedné straně se mu ulevilo, že v rámci policie přestane být jeho nadřízenou a nebude jí muset podávat hlášení o vyšetřování případu série dvojnásobných vražd. Na druhé straně mu instinkt napovídal, že její vliv na policii se

patrně zvýší.

Ainslie byl příliš zkušený, než aby předpokládal, že sledování podezřelých osob přinese rychle výsledky. Na počátku třetího týdne však musel konstatovat, že jediným pokrokem - pokud to vůbec lze za pokrok označit, pomyslel si sklesle - je vyřazení Carlose Quinonese, Aleka Polita a Earla Robinsona ze seznamu podezřelých.

V průběhu týdne vznikla určitá pochybnost, zda považovat nadále za podezřelého i Elroye Doila. Podle detektivů Dana Zagakiho a Luise Linarese i karty FIVO Doil dost často kracuje pro různé firmy jako řidič nákladního automobilu. Čím dál víc se zdálo nepravděpodobné, že je mnohonásobným vrahem. Zagaki dokonce doporučil, aby Doila škrtli ze seznamu podezřelých, ale Ainslie nesouhlasil.

Pak tu byli James Calhoun a Edelberto Montoya, sice stále ještě podezřelí, ale zdaleka už ne favorité. Celá akce mezi stále otrávenějšími detektivy vzbuzovala pochybnosti - ostatně tiše je sdílel i Ainslie. Vytipování podezřelých počítačem vypadalo původně jako vynikající nápad, ale nezavedlo je a nepřipravilo o čas? Nakonec se o tom zmínil poručíku Newboldovi a dodal: „Není nic snazšího než to teď vzdát, ale právě proto to nechci udělat. Považuju za správné ještě týden pokračovat, a pokud nezjistíme nic podstatného, potom to odpískat.“

Poručík se zapřel do židle a vratce se pohupoval dozadu dopředu, což činíval často. „Stojím za vámi, Malcolme, protože věřím vašemu úsudku a vždycky jste se mi upřímně svěřil s problémy. Podpořím vás i tentokrát, pokud se domníváte, že bychom měli pokračovat. Ale naléhá na mě oddělení loupeží. Chtějí zpátky svoje lidi.“

Ainslie se dvakrát v Newboldově kanceláři setkal s poručíkem Danielem Huertou, velitelem oddělení loupeží, a důvod byl nasnadě. Blížily se Vánoce, období, kdy se počet krádeží a loupeží zvyšuje o padesát procent, takže Huertovo oddělení bude zavaleno prací. V oddělení vražd vzhledem ke sledování každý detektiv pracoval hodně přesčas a přetížení trvalo už dost dlouho.

Ainslie a Newbold se dohodli na kompromisu. Sledování ve třetím týdnu se nezastaví, ale vzhledem k vyřazení tří osob z okruhu podezřelých uvolní čtyři detektivy včetně dvou seržantů z oddělení loupeží. Na konci třetího týdne pak Ainslie rozhodne, jestli se bude ve sledování pokračovat i čtvrtý týden - a poručík Newbold jeho rozhodnutí, ať bude jakékoli, podpoří. „Major Yanes nám slíbil lidi navíc,“ řekl Ainsliemu. „Když budu muset, zatluču mu na dveře a připomenu mu to.“

Podle dohody postupovali další dva dny. Pak se přihodilo něco, co všechno rozmetalo.

Začalo to ve čtvrtek krátce před polednem.

Na křižovatce Coral Way a Třicáté druhé avenue, před pobočkou Barnett Bank, zajelo na parkoviště vyhrazené bance pancéřované nákladní auto společnosti Wells Fargo, aby dodalo hotové peníze. Když vzápětí jeden ze dvou strážců uvnitř nákladního prostoru otevřel dveře, zíral na tři muže - podle svědků jednoho černé pleti a dva hispánského původu -, kteří svírali automatické zbraně.

Přesně v tom okamžiku vyjel zpoza rohu hlídkový vůz miamské policie a objevil se na místě loupeže. Lupiči spatřili policisty dřív a zahájili palbu, než si strážníci uvědomili, že se tu právě páchá zločin. Jeden strážník zemřel na místě v dešti střel, druhý byl s napůl tasenou zbraní zraněn při pokusu vystoupit z auta. Lupiči zastřelili strážce společnosti West Fargo a zmocnili se přepravovaného pytle s penězi. Nato skočili do svého auta a odjeli. Celá akce netrvala ani minutu.

Když lupiči zmizeli, náhodný přihlížející jménem Tomas Ramirez - vysoký, atletický mladý muž, stěží dvacetiletý - přiskočil ke strážníkovi, který upadl do bezvědomí. Všiml si, že zraněnému strážníkovi visí na opasku vysílačka, sáhl po ní a stiskl tlačítko na straně přístroje.

Na policejním komunikačním středisku přijali a zaznamenali jeho zprávu.

„Haló, haló! Tady Tom Ramirez. Je tam někdo?“

Dispečerka klidně odpověděla: „Ano, slyším vás. Jak jste získal policejní vysílačku? Je všechno v pořádku?“

„Ne, panebože, vůbec ne! Tady u banky došlo k loupeži a střílelo se. Dva policajti to dostali. Pošlete pomoc!“

„Rozumím, pane. Dokud mluvím, netiskněte prosím tlačítko na straně vysílačky. Odkud voláte? Sdělte mi místo, kde jste.“ Dispečerka při řeči ťukala do klávesnice počítače a zpráva naskakovala na obrazovkách před dalšími šesti dispečery v komunikačním středisku.

„No... jsem na rohu Coral Way a Třicáté druhé avenue, na parkovišti Barnett Bank. Jeden strážník a strážce z doprovodu jsou asi mrtví, druhý strážník nejspíš umírá. Pospěšte si!“

Ostatní dispečeři četli zprávu z monitoru a už zařizovali pomoc.

„Jedeme k vám, pane,“ ujistila Ramireze dispečerka. „Podezřelí uprchli?“

„Ano, naskákali do auta, byl to šedivý Buick Century. Celkem tři muži. Všichni měli zbraně. Stříleli do strážníků jako diví. Zdá se, že jsou mrtví.“

„Dobře, pane. Uklidněte se. Potřebujeme vaši pomoc.“

Další dispečer stiskl několik tlačítek a uvolnil cestu pro VÝHLED. Výzvu přijmou všechny služebny městské, okresní a státní policie a veškeré bezpečnostní orgány. Zprávě bude předcházet pětivteřinový nepřerušovaný hlasitý tón, který bude signalizovat její význam a prioritu. Tón a výzva překryjí veškerou komunikaci.

„Pozor, pozor, všem jednotkám! Právě došlo ke tři dva devět před Barnett Bank na rohu Coral Way a Třicáté druhé avenue. Údajně zahynuli nejméně dva lidé. Podezřelí odjeli v šedivém voze Buick Century.“

Číslovka tři ve výzvě znamená mimořádnou událost, dva devět je kódové označení pro loupež.

Policejní hlídky z celého města zamířily rychle k bance na Coral Way. Zpravodaj televize to krátce nato komentoval: „Když zastřelí policistu, ženou se na místo činu všichni. Nic je nezadrží. Jako když se utrhnou ze řetězu.“

Jiný dispečer zajistil vyslání vozu záchranné služby.

„Jste tam ještě, pane Ramirezi?“ zeptala se dispečerka.

„Ano. Slyším sirény. Jedou, bohudík.“

„Dokázal byste podezřelé popsat, pane?“

„Mám jejich espézetku. NZD šest dva jedna, Florida.“

Dispečerka rychle přenesla informaci do počítače a pomyslela si *Přímo vzorný občan!*

Byl odeslán druhý VÝHLED, opět předznamenaný prioritním pětivteřinovým tónem s informací o státní poznávací značce podezřelého vozidla.

„Pane Ramirezi, všiml jste si, jak podezřelí vypadali?“

„Viděl jsem je docela dobře. Ano, dokážu je popsat.“

„Výborně, pane. Zůstaňte prosím na místě do příjezdu policistů a sdělte jim popis podezřelých.“

„Právě přijíždějí. Zaplaťpámbu!“

Velitel oddělení vražd poručík Newbold za jízdy autem uslyšel z vysílačky na třetím kanále Ramirezovo volání o pomoc. Newbold okamžitě přepnul na kanál vyhrazený zvláštnímu sledování a zavolal Ainsliemu, který se mu ozval rovněž z auta.

„Slyším, poručíku.“

„Malcolme, stáhněte všechny svoje lidi ze sledování, pošlete je ihned na roh Coral Way a Třicáté druhé avenue. Při vyloupení pancéřovaného auta zasáhly střely dva strážníky a strážce z eskorty, jeden strážník a strážce zemřeli před příjezdem policie. Chci, abyste se toho ujal. Přidělte to, komu chcete.“

Ainslie si dovolil nezvučně zaklít, nečekaná nová priorita znamená konec nepřetržitého sledování podezřelých. Nahlas řekl: „Rozumím, poručíku. Vyšlu tam svoje lidi.“

Týmy pro sledování s vysílačkami nastavenými na tomtéž kanále rozhovor vyslechly, přesto se na ně Ainslie obrátil: „Třináct deset všem. Slyšeli jste to?“

„Třináct jedenáct pro třináct deset. Slyšeli jsme.“ Stejně odpověděly ostatní týmy ve službě.

„Jeďte na nároží Coral Way a Dvaatřicítky. Sejdeme se tam.“

Ainslie přepnul kanál a řekl: „Třináct deset pro dipečink. Přikažte všem policistům na místě střelby, ať přejdou na Takt Jedna.“ Taktická Jedna je frekvence oddělení vražd.

Z místa činu u banky se ozval známý hlas. „Třináct deset, tady jedna sedm nula. Slyším.“

„To jsi ty, Barte?“ zeptal se Ainslie. Bartolo Esposito byl uniformovaný seržant hlídkové

služby, ale příjmení se v rádioprovozu nepoužívají, a to hlavně proto, že naslouchají média.

„Osobně, Malcolme. Máme tu velké problémy. Co bys rád?“

„Uzavři místo činu, co největší prostor, a všechny odtud vyžeň.“

„Vyklidili jsem to tu, až na záchranku. Snaží se před odvozem stabilizovat zdravotní stav postřeleného strážníka.“

„Dík, Barte. Za chvíli jsem tam.“

Ainslie se vrátil na třetí kanál a požádal o vyslání výjezdové identifikační skupiny.

„Zařídím, třináct desítko.“

Na dalším kanále se Ainslie spojil se státním zástupcem.

Po příjezdu k Barnett Bank pověřil Malcolm Ainslie vedením vyšetřování Ruby Boweovou. Okamžitě se pustila do výslechu několika svědků, především Tomase Ramireze, který dokázal překvapivě dobře popsat tři ozbrojené muže, nyní všude hledané uprchlíky. Navzdory této informaci, popisu auta, v němž lupiči prchali, včetně jeho státní poznávací značky, nikdo podezřelé nezahlédl, nejspíš se skryli, možná nedaleko.

Pár minut po příjezdu poručíka Newbolda na místo činu dorazil i poručík Daniel Huerta, velitel oddělení loupeží. Jeho první slova zněla: „Vím, že tady teď velíš ty, Leo, ale potřebuju, abys mi okamžitě vrátil všechny moje lidi.“

„Máš je mít,“ odpověděl Newbold.

Domluvili se, že oddělení loupeží pomůže s identifikací podezřelých, kteří velmi pravděpodobně už byli za loupež trestáni. Mezi odděleními loupeží a vražd panuje odjakživa nevyhlášená rivalita. Ale žádná ze stran se nechová tak pošetile, aby kvůli soupeření ztěžovala té druhé vyšetřování.

Byly shromážděny všechny informace, stopy a případné usvědčující materiály, podařilo se dokonce identifikovat tři zabijáky, a to hned několika svědky, kteří se probrali svazky policejních fotografií. Budou obviněni z trojnásobné vraždy, neboť druhý zraněný policista zemřel.

Tipy informátorů na pravděpodobnou skrýš pachatelů vyústily v několik neúspěšných policejních zátahů, dokud dva z nich nebyli spatřeni, jak vcházejí do bytu v přízemí jednoho z opuštěných domů v bloku činžáků v Deep Grove, zchátralém přívěsku čtvrti Coconut Grové. Místní obyvatelé si podezřelých všimli a vyrozuměli policii.

Třetího dne po loupeži a vraždách zaútočila krátce před svítáním na byt, kde všichni tři muži spali, zvláštní přepadová jednotka. Ačkoli byli stále po zuby ozbrojení, podařilo se využít momentu překvapení, nasadit jim želízka dřív, než se vzpamatovali, a odebrat zbraně. Našel se i pytel s penězi uloupenými z pancéřovaného auta a Buick Century použitý k nekalému účelu, který parkoval jen o dva bloky dál.

Ainslie si uvědomoval, že není naděje na obnovení nepřetržitého sledování podezřelých, ale nepovažoval to vzhledem k neuspokojivým výsledkům za takový problém. Namísto toho se soustředil na přezkoumání celé vražedné série. Navzdory nadějím neobjevil žádné vodítko a nic nového ho nenapadalo.

A pak se stalo něco nečekaného.

Tři dny po zatčení pachatelů loupeže peněz z pancéřovaného auta, kdy se chod oddělení vražd začínal vracet do normálních kolejí, zatelefonovala Malcolmu Ainsliemu soudní lékařka dadeského okresu.

Sandra Sanchezová spustila: „Když jsme se viděli naposled, Malcolme, slíbila jsem vám, že se podívám do starých pitevních protokolů na oběti neobjasněných vražd s podobně vedenými ranami nožem. Konečně jsem to zvládla, omlouvám se, že to trvalo tak dlouho, ale probírala jsem se horou starých dokumentů, papíry nezpracovanými počítačem...“

„Neomlouvejte se,“ zarazil ji Ainslie. „Hlavně jestli jste na něco narazila.“

„Ano, zdá se. V jednom spisu se spoustou jiného materiálu, všechno jsem vám odeslala kurýrem. Je to starý případ, neobjasněná dvojnásobná vražda spáchaná před sedmnácti lety, obětí se stali dva staří lidé - Clarence a Florentia Esperanzovi.“

„Uvádějí se tam jména podezřelých?“

„Jen jedno. Ale nechci vám o tom zbytečně vykládat, musíte si přečíst spis sám. Potom mi zavolejte.“

Spis dorazil velmi brzy. Jak řekla Sanchezová, obsahoval spoustu papírů. Bez velkého očekávání Ainslie otevřel zažloutlou obálku a pustil se do čtení.

Esperanzovi byli sedmdesátníci a bydleli v kempinku pro obytné přívěsy Happy Haven ve West Dade. Jejich mrtvá těla objevil soused, oběti byly spoutané, měly zacpaná ústa roubíkem a seděly proti sobě. Muž i žena byli brutálně zbiti a utrpěli hluboké rány nožem. Oficiální zpráva uváděla, že příčinou smrti bylo vykrvácení z řezných ran.

Ainslie přeskočil zbývající medicínskou dokumentaci a našel policejní zprávu, z níž vyplývalo, že si Esperanzovi velmi dobře žili, i když nebyli bohatí. Zůstatek na jejich účtu v bance činil tři tisíce dolarů a podle synovce, který bydlel nedaleko nich, mívali doma několik set dolarů pro okamžitou potřebu. Po vraždě se žádná hotovost nenašla.

Ainslie prolistoval další stránky a na konci spisu objevil známý formulář 301 - zprávu oddělení vražd. Týkala se mladistvého podezřelého, který byl v souvislosti se smrtí Esperanzových vyslechnut a poté propuštěn pro nedostatek důkazů.

Jméno na formuláři 301 Ainslieho uhodilo do očí. Elroy Doil.

10.

V SOULADU SE ZÁKONEM Státu Florida byl registr trestných činů a průvodní spis mladistvého Elroye Doila zapečetěn, když dotyčný dosáhl věku osmnácti let. Od toho okamžiku se stal pro vyšetřovatele nepřístupným, respektive přístupným pouze na soudní příkaz, který se však uděloval zřídka. Podobné zákony platí ve většině států USA.

Podle názoru Malcolma Ainslieho, který sdíleli mnozí strážci zákona, je tato procedura právním anachronismem, absurdní zkamenělinou, která prokazuje medvědí službu zákona dbalým občanům. Během jednání s poručíkem Newboldem druhý den dopoledne poté, co objevil jméno Elroye Doila na starém formuláři 301, rozložil Ainslie na velitelově psacím stole papíry a stěží potlačoval hněv.

„To je šílenství! Tyhle věci jsme měli vědět před rokem.“

Hodinu předtím vydoloval z archivu spis neobjasněné vraždy Esperanzových. Nebyl kompletní, protože ke zločinu nedošlo v Miami, ale na území spadajícím do pravomoci Metropolitní dadeské policie. Nicméně vyšetřování překračovalo správní hranice a miamské oddělení vražd si založilo k případu Esperanzových vlastní spis, který obsahoval několik sdělení dadeské policie o zločinu. Zahrnoval pozdější a úplnější informace, než na jaké narazila Sandra Sanchezová, Ainslie tu našel i závěry z Doilova výslechu. Ale bez upozornění Sanchezové by nikoho nenapadlo vynést starý spis na světlo.

„Na Doila ovšem nikdy nebyla uvalena vazba, nebyl nikdy obviněn,“ upozornil Newbold.

„Protože jeho protřelá matka nedovolila, aby Elroyovi sňali otisky prstů. Na noži nalezeném na místě činu byly otisky prstů a ulpěla na něm krev obou obětí. Šlo o dlouhý lovecký nůž, o bowiják. Dadeské oddělení vražd chtělo otisky porovnat s Doilovými, důvodně předpokládali, že se shodují. Jenže neshromáždili dostatek důkazů k Elroyovu zatčení, navíc byl mladistvý, porovnání se neuskutečnilo.“

„Řada věcí opravdu jako by se shodovala,“ připustil Newbold.

„Jen jako by? Modus operandi vraždy Esperanzových v kempinku pro obytné přívěsy odpovídá tomu, s čím se setkáváme teď. Oběti měly v ústech roubík, seděly proti sobě, surově zbité a s hlubokými řeznými ranami, zmizely hotové peníze. Kdybychom měli přístup k Doilovu registru trestných činů a spisu z jeho mládí, porovnali bychom modus operandi a dávno jsme ho dopadli.“ Ainslie se naklonil dopředu, v očích se mu blýskalo. „Víte, kolik životů jsme mohli zachránit?“

Newbold vstal a oplatil mu zlobný pohled. „Já ty zákony nevytvořil, seržante! Přibrzděte!“

Ainslie se sesunul na židli a povzdechl si. „Promiňte. Jenže, Leo, naše právní pojetí trestní odpovědnosti mladistvých je nesmyslné, nejen na Floridě, ale všude. *Neexistují* zločiny z mladistvé

nezralosti, zločin je v každém věku jednoznačně a prostě zločin - víte to stejně dobře jako já. Dnes a denně se setkáváme s vraždami spáchanými dětmi - čtrnácti-, patnácti-, šestnáctiletými, panebože! Vraždí i mladší. Polovinu ze zatčených, kteří použili zbraně, tvoří mladí lidé do dvaceti let. V Detroitu zavraždili ženu kluci ve věku jedenácti a čtrnácti let. Dva dvanáctiletí vyhodili z výškové budovy v Chicagu pětileté dítě. V Anglii zabili dva desetiletí chlapci dvouleté mrně. Totéž se týká loupeží, přepadení, znásilnění, krádeží aut, zkrátka všeho. A proti tomu stojíme my, policajti, strážci zákona, s rukama spoutanýma absurdním, archaickým systémem, který se měl dávno odvrhnout."

„Myslíte, že by se registry trestných činů a trestní rejstříky mladistvých neměly znepřístupňovat?"

„To si sakra myslím! Každý zločin se má zaznamenat a být s celou dokumentací přístupný vyšetřovatelům. Jestli se to rodičům a ochráncům práv dětí a mládeže nelíbí, ať si trhnou nohou! Když někdo poruší zákon, ať si to nese s sebou. To je součást ceny, kterou zaplatí - měl by zaplatit - bez ohledu na věk."

„V policejních kruzích se už nějakou dobu hovoří o podání petice vládě na toto téma," přiznal Newbold. „Pošlete mi návrh s podrobnostmi o Doilovi a vaším názorem, postoupím ho dál. Jestli se uskuteční veřejné slyšení, doporučím vás jako svědka a můžete vyslovit všechno, co vám leží na srdci."

„Sepíšu ten návrh," řekl Ainslie. „Ale pochybuju, že mě někam předvolají."

„Neodpisujte to, a hlavně se nevzdávejte," pravil důrazně Newbold. Podíval se Ainsliemu zpříma do očí. „Nemám tak velký vliv jako některé osoby, které oba známe. Ale mám přátele, nahoře a ještě výš, vyslechnou mě."

Newbold tedy ví, že Cynthia Ernstová brání jeho služebnímu postupu, a pravděpodobně si domyslel zbytek, uvažoval Ainslie. Ostatně ho to moc nepřekvapilo. V malém uzavřeném světě miamské policie se rychle šíří fámy a drby překonávají hranice oddělení a hodností.

„Co tedy hodláte podniknout?" zeptal se Newbold. „Předpokládám, že si vyžádáte soudní příkaz ke zpřístupnění Doilových materiálů."

„Pracuju na tom. Volal jsem Curzonovi Knowlesovi, sestavuje přísežné prohlášení. Předám je soudci Powellovi. Nechceme, aby se o tom moc mluvilo - a on se nebude zbytečně vyptávat."

„Vašemu kamarádovi Phelanu Powellovi?" Newbold se zasmál. „Pokud si vzpomínám, jeho ctihodnost vám často vyhověla. Kdybych se zeptal, co na něho máte, asi mi neodpovíte."

„Jsem jeho levoboček," pronesl Ainslie s kamennou tváří. Newbold se rozesmál. „To znamená, že prožil s vaší paní matkou románek, který se neobešel bez následků, když mu bylo kolik? Dvanáct let? To je ovšem něco jiného, ale nevadí. Do téhle hry dáváme všichni to, co dát můžeme."

V tom měl Newbold samozřejmě pravdu.

Před mnoha lety, když detektiv Ainslie začínal svou novou dráhu, zajel jednou v noci se svým parťákem Ianem Deanem do temné uličky a spatřili před sebou světle modrý cadillac. Jen se přiblížili, ze dveří na straně řidiče se vynořil polonahý muž bílé pleti a spěšně si oblékal kalhoty, na druhé straně se objevilo míň než skrovně oblečené mladé děvče černé pleti. Detektivové poznali oba. V děvčeti prostitutku Wandu, v muži obvodního soudce Phelana Powella, před nímž detektivové několikrát vypovídali jako svědkové. Powell, vysoký muž atletické postavy, za normálních okolností vzbuzoval respekt. Tato situace byla ovšem výjimkou.

Powell a Wanda si zakrývali oči před světlomety a usilovně se snažili rozpoznat postavy, které vystoupily z auta za nimi. Když Ainslie a Deane přistoupili blíž a zčásti zastínili světlomety, Wanda rezignovaně procedila mezi zuby: „Zasraná práce!" Soudce naproti tomu vypadal otřeseně. Jen pomalu se propracovával k poznání, co si nadrobil.

„Panebože, detektivové!" vyhrkl zoufale a hlas mu přitom přeskočil. „Prosím vás... buďte tak laskavi a přehlédněte to! Jsem idiot... podlehl jsem náhlému pokušení. Tohle není můj styl a když to ohlásíte, zostudíte mě, zruinujete!" Odmlčel se a tři muži po sobě trapně pokukovali. „Pánové, pusťte to z hlavy, projednou, prosím vás!... Nikdy vám to nezapomenu... A udělám pro vás, co bude v mých silách, namouduši!"

Ainslie zapřemýšlel, jak by asi soudce kvalifikoval svůj vlastní případ.

Kdyby ho Ainslie a Deane zatkli nebo nechali předvolat k soudu, mohli by ho obvinit leda z „obtěžování prostitutky“ a snad z „potulky s nekalými úmysly“. Jenže to jsou pouhé přečiny a vzhledem k tomu, že se nikdy předtím žádného poklesku nedopustil, vyřešilo by se to nejvýš pokutou. Zato Powellovu soudcovskou kariéru by to zničilo.

Ainslie, služebně nadřízený Deaneovi, zaváhal. Znal princip práva: spravedlnost má být slepá, nečinit rozdíly, padni komu padni. Na druhé straně...

Aniž by předem analyzoval nebo konzultoval rozhodnuti s vlastním svědomím, řekl Ainslie Deaneovi: „Myslím, že jsem zaslechl vysílačku. Musíme se vrátit do auta.“

A tak detektivové odjeli.

Od té doby se Ainslie ani soudce Powell o tomto incidentu nikdy nezmínili. Ainslie se nikomu nesvěřil a detektiv Ian Deane krátce nato zahynul při přestřelce během zátahu na obchodníky s drogami v Overtownu.

Soudce dodržel slib. Kdykoli před ním Ainslie stanul jako zatýkající detektiv se žádostí o souhlas s uvalením vazby nebo jako svědek, přijal ho s vybranou zdvořilostí a věnoval mu maximální pozornost. Ainslie se také občas na soudce Powella obracel u důležitých otevřených případů s žádostí o rychlé soudní rozhodnutí - a vždycky je obdržel. V to doufal i nyní.

Než Ainslie opustil oddělení vražd, zatelefonoval soudci do kanceláře. Phelan Powell za ta léta v justici povýšil a stal se členem apelačního soudu třetího obvodu. Ainslie vysvětlil sekretářce situaci a po chvilce čekání uslyšel: „Pan soudce právě zahájil přelíčení. Ale jakmile přijedete k soudu, přeruší jednání a přijme vás ve své kanceláři.“

Cestou se Ainslie zastavil na státním zastupitelství, kde Curzon Knowles zatím připravil požadované náležitosti. Když soudce Powell dokumenty podepíše, zpřístupní se registr trestných činů mladistvého Elroye Doila. Celá procedura bývá složitá a zdlouhavá, proto se tak zřídka podstupuje.

Soudní zřízenec apelačního soudu dostal zřejmě instrukce a v okamžiku, kdy Ainslie vstoupil do budovy, se ho ujal a doprovodil do soudní síně k první lavici. Soudce Powell vzhlédl a téměř ihned oznámil: „Vyhlašuji patnáctiminutovou přestávku. Vyskytla se naléhavá záležitost, která si vyžaduje mou pozornost.“

Všichni v soudní síni povstali, soudce zmizel ve dveřích za svými zády a tentýž soudní zřízenec doprovodil Ainslieho do soudcovy kanceláře.

Soudce Powell už seděl za psacím stolem, zadíval se na Ainslieho a usmál se. „Pojďte dál, rád vás vidím, seržante.“ Pokynul mu k židli. „Budu hádat - miamské oddělení vražd má napilno.“

„A bude mít celou věčnost, jak to tak vypadá, Ctihodnosti.“ Ainslie se posadil proti Phelanu Powellovi a vylíčil mu, proč přišel. Soudce měl stále impozantní postavu, byť s léty přibral na váze a vlasy mu skoro zbělely. Spolu se známkami stárnutí se objevily příznaky vyčerpanosti. Ainslie to připisoval práci. Apelační soudy v současné době jsou přetíženy, přitom rozhodnutí Powella může být zvráceno vyšší apelační instancí, zkrátka a dobře, jen málo se změnilo od dob, kdy Dickens napsal: „Právo se chová jako osel.“

Na závěr Ainslieho výkladu Powell přikývl. „Dobře, seržante, rád vám pomůžu. Aby všechno proběhlo řádně, musím se vás zeptat, proč žádáte o zpřístupnění registru trestných činů mladistvého.“

„Registr byl zapečetěn před dvanácti lety, Ctihodnosti. Pana Doila teď podezříváme z těžkého zločinu a předpokládáme, že podrobnosti z dřívějška napomohou našemu vyšetřování.“

„Ať je po vašem. Zlomíme pečeť. Vidím, že máte s sebou písemné podklady.“

Ainslie mu podal papíry.

Věděl, že každý jiný soudce by jeho odpověď na tuto jedinou otázku odmítl jako nedostatečnou. A kladl by další otázky, naléhavěji a útočněji. Soudci milují své výsady, mnozí trvají na slovním šermu, jinak nic neschválí. Jenže Ainslie chtěl, aby o tom, že Elroy Doil je nyní hlavní podezřelý ze série dvojnásobných vražd, vědělo minimum lidí. To, že Ainslie nemusel nic podrobněji vysvětlovat, omezovalo riziko, že se o zpřístupnění Doilových materiálů bude mluvit

nebo se dokonce sám Doil dozví, že je podezřelý.

„Všechny náležitosti jsou v pořádku," konstatoval soudce Powell. „Podle stanoveného rituálu vás teď musím vzít pod přísahu, a jelikož se tak dlouho známe, jako by se stalo. K čemu vás přísaha zavazuje, víte, přísahu jste tímto složil. Rozumíme si?"

„Řádně jsem přísahal, Vaše Ctihodnosti."

Powell se rychle podepsal a celá procedura skončila.

„Rád bych se zdržel a popovídal si," pravil soudce. „Bohužel na mě čekají, advokáti mají vyměřený čas. Víte, jak to chodí."

„Ano, Ctihodnosti. A děkuju."

Stiskli si ruce. Powell se ve dveřích otočil.

„Jakmile budete potřebovat moji pomoc, neváhejte a přijďte. Myslím to upřímně - přijďte kdykoli."

Když soudce prošel dveřmi ke své stolici, Ainslie zaslechl, jak soudní zřízenec pronesl: „Povstaňte, soud přichází!"

Registr trestných činů se nalézal v budově Metropolitní dadeské policie na západ od miamského mezinárodního letiště. Tady po vyplnění mnoha formulářů a četných podpisech vyhledali registr trestných činů se spisovou dokumentací mladistvého Elroye Doila a v Ainslieho přítomnosti jej rozpečetili. Materiály mohl volně zkoumat ve vyhrazené místnosti na konci chodby. Směl si pořídit potřebné kopie, ne však odnést cokoli z originálu.

Spis byl objemnější, než očekával. Ainslie se probíral stránkami a zjišťoval, že Doilovy půtky se zákonem byly mnohem početnější, než se domníval.

Napočítal třicet dvě zadržení policií (pojem zatčení se v souvislosti s mladistvými nepoužíval), ve dvaceti případech byl pak usvědčen z přečinu, což nepochybně představovalo pouhý vzorek z celkového počtu Doilových poklesků, spáchaných v raném mládí.

První záznam v registru pocházel z doby, kdy Elroyovi bylo deset let - ukradl v obchodě hodinky Timex. V jedenácti žebral na nároží, žadonil na matčin podnět o peníze a policie ho odvedla domů. Ve dvanácti letech fyzicky napadl učitelku, způsobil jí četné podlitiny a natrhl ret, takže jí ho museli šít.

Po policejním výslechu předali Elroye matce Beulah Doilové - tato praxe pokračovala léta a byla u mladistvých provinilců obvyklá. O pár měsíců později působil Elroy v partě, která se specializovala na pouliční krádeže peněženek, opět byl zadržen a posléze „předán matce". Další krádež peněženky staré ženě v Doilových třinácti letech provázelo ublížení na těle se stejným závěrem.

Doilův spis je dokladem toho, že většina zločinů mladistvých se nebere vážně, uvažoval Ainslie, ať už se to týká policie, nebo soudu. Z vlastní zkušenosti věděl, že policista může například „zadržet" mladistvého v devět hodin dopoledne - a než mu ve tři hodiny odpoledne skončí služba, tentýž provinilec se už promenuje po ulicích. Rodiče se mezitím dostaví na policii a mladistvý je předán do jejich péče - tím se incident uzavře.

Dokonce i když mladistvý stane před soudem, dostane zanedbatelný trest - obvykle několik dnů v nápravném zařízení pro mladistvé, v nijak nepříjemném prostředí, kde mládež obývá velmi pohodlné pokoje, věnuje se videohrám a sleduje televizi.

Mnozí jsou přesvědčeni, že systém (nebo spíš nedostatek systému), kdy usvědčení zločinci namísto doživotí vyváznou s minimálním trestem, plodí představu, že zločin se vyplácí. Tento názor sdílejí i kurátoři mladistvých a potvrzují to ve svých zprávách.

Kurátoři se přidělují mladistvým provinilcům po dvou zadrženích. Jsou špatně placení, přepracovaní, nedostatečně - pokud vůbec - speciálně připravení, vysokoškolské vzdělání se pro tuto profesi nepožaduje. Od každého kurátora, obtíženého neskutečným počtem případů, se očekává, že poskytne účinné rady mladistvým a rodičům - rady, které oni v drtivé většině ignorují.

Elroy Doil měl zřejmě po celou nezletileckou zločineckou kariéru jediného kurátora, jistého Herberta Elderse. Spis obsahoval několik jednotlivých listů papíru se záhlavím INFORMACE A POSTŘEHY, všechny z pera Elderse, který v obtížných podmínkách patrně dělal, co mohl. Jedna z

infomací napsaná v době, kdy Doilovi táhlo na „třináct let, ale byl na svůj věk velký a velmi silný“, varovala před „trvalým sklonem k násilí“. Tatáž informace se zmiňovala o „lhostejnosti“ Doilovy matky vůči výchovným problémům.

Ainslieho zvlášť zaujalo líčení toho, jak třináctiletý Doil umučil k smrti kočku. Uřízl kočce postupně nohy, pak ocas, a to nožem, který nosil neustále u sebe. Přistihli ho, když pozoroval kočku svíjející se ve smrtelné agonii. Byl obviněn z „krutosti vůči zvířatům“ a potrestán pokutou ve výši sta dolarů. Kdo ji zaplatil, zpráva neuváděla.

Další list Eldersových „Informací a postřehů“ referoval o tom, jak se dvanáctiletý Elroy zapojil do akce Poučen, magistrátem sponzorovaného programu pro děti z neprivilegovaných vrstev. V kostele Srdce Páně v Miami ho vedl otec Kevin O'Brien. Akce se konaly každou neděli v uzavřeném farním areálu a patřilo k nim celodenní stravování, sportovní vyžití a studium Bible. Elders s nadějí zaznamenal Elroyův „probouzející se zájem o náboženství a Bibli“.

Další zpráva o rok a půl později seznamovala se zarmucujícím faktem, že náboženství nepotlačilo Doilův sklon k nepravostem a jeho zápal pro náboženství a Bibli charakterizoval otec O'Brien jako „pomýlený a nesoustavný“.

Ainslie si poznamenal telefon a adresu otce O'Briena.

Po zbývající čas do Doilových osmnácti let registr zachytil bohatou paletu přečinu a zločinů, kvůli žádnému z nich však nebylo možno sejmout mu otisky prstů. Ty se u mladistvých pořizovaly, jen pokud na ně byla uvalena vazba pro spáchání těžkého zločinu, jinak jen se souhlasem rodičů, ale ten Beulah Doilová podle dokumentace soustavně odmítala.

Právě proto, že policii chyběly Doilovy otisky prstů, se ocitlo podle poslední zprávy oddělení vražd na holičkách, přestože ho důvodně podezřívali z vraždy Clarence a Florentiny Esperanzových. Bez otisků prstů či jiných důkazů však Doila nemohli obvinit.

Ainslie si dokázal představit tehdejší frustraci detektivů oddělení vražd. Zavřel spis a zamířil ke kopírce.

Ainslie z budovy Metropolitní dadeské policie zatelefonoval na číslo, které si poznamenal. Ohlásil se sám otec O'Brien. Řekl Ainsliemu, že si na Elroye dobře vzpomíná a rád se podělí o své zkušenosti. Pokud by se prý seržant rozjel do kostela Srdce Páně hned, neprodleně ho přijme ve své kanceláři.

Otec Kevin O'Brien, Ir jiskrných očí, nyní plešatící muž středního věku, pokynul k dřevěné židli před psacím stolem.

Ainslie se posadil, poděkoval knězi za bleskové přijetí, stručně vylíčil, proč se o Doila zajímá, a dodal: „Nehledám tu proti němu důkazy, otče. Chtěl.bych jen, abyste mi o něm něco pověděl.“

O'Brien zamyšleně přikývl. „Pamatuju si na Elroye, jako by to bylo včera. Domnívám se, že se původně zapojil do našeho programu hlavně proto, aby se najedl, ale po několika týdnech se mi zdálo, že ho Bible přímo hypnotizuje, rozhodně ho přitahovala víc než jiné děti.“

„Byl inteligentní?“

„Mimořádně. Ovšem svým způsobem. A taky vášnivě četl, což mě vzhledem k jeho chatrnému vzdělání překvapovalo. Když o tom teď přemýšlím, uvědomuju si, že ho fascinoval zločin a násilí - pídil se - po něm v novinách a pak i v Bibli.“ O'Brien se usmál. „Upoutal ho hlavně Starý zákon s jeho válkami za víru, božím hněvem, pronásledováním, pomstou, zabíjením. Vyznáte se v tom jako detektiv?“

Ainslie přikývl. „Ano, vyznám.“ Dokonce by mohl zpamětí citovat pasáže, které se zřejmě Doilovi zaíbily.

„Věřil jsem v mladého Doila, v jeho velké schopnosti,“ pokračoval O'Brien. „Po určitou dobu jsem si myslel, že jsme navázali hlubší kontakt, ale mýlil jsem se. Rozmlouvali jsme o Bibli, ale on překrucoval slova, včetně mých, aby znamenala, co on chtěl. Toužil stát se božím mstitelem, ale v pokřivené podobě, myslím, že chtěl napravovat, čím se na něm život provinil. Zdůrazňoval jsem mu boží lásku a odpuštění, snažil jsem se ho pro ně zaujmout. Naslouchal mi čím dál míň, pletl páté přes deváté. Kéž by se mi s ním dařilo líp.“

„Udělal jste, co jste mohl, otče," povzbudil ho Ainslie. „Nezdálo se vám, že Doil trpí nějakou psychickou poruchou? Nebo dokonce duševní chorobou?"

„Je to možné." Kněz se zamyslel. „Všichni trpíme nějakou duševní poruchou, každý v různé míře, a jen odborník pozná, kde končí porucha a začíná šílenství. Když o tom dneska uvažuju, jsem přesvědčen, že Elroy byl patologický lhář. Lhal, i když nemusel. Vykládal mi lži, přestože věděl, že znám pravdu. Jako by choval zásadní odpor k pravdě o čemkoli, k jakkoli neškodné pravdě."

O'Brien spěl k závěru. „Nevím, co užitečného bych vám ještě mohl říct. Ten chlapec se zkrátka vydal na nesprávnou dráhu a podle toho, že jste tady, soudím, že nezměnil kurs."

„To ještě nevím," odvětil Ainslie. „Dovolte ještě jednu otázku, otče. Nevzpomínáte si, jestli u sebe Doil nosil bouchačku? Nebo jinou zbraň?"

„Nosil," odpověděl ihned O'Brien. „Dobře si to pamatuju. Většina chlapců, kteří se účastnili programu, neustále debatovala o střelných zbraních, tak jsem jim aspoň zakázal, aby je sem nosili. Doil střelnými zbraněmi opovrhoval a netajil se tím. Už ani nevím, jak jsem se dověděl, že u sebe nosí nůž, prý nějaký velký, nejspíš se s ním před kamarády chlubil."

„Viděl jste někdy ten nůž?"

„Ovšemže ne. Jinak bych ho okamžitě zabavil."

Ainslie před odchodem stiskl otci O'Brienovi ruku a řekl:

„Děkuju vám za pomoc. Elroy Doil je záhada, ale přece jen jste mi jí kousek poodhalil."

Než se Ainslie vrátil do oddělení vražd, po poledni najezdil asi padesát kilometrů po různých místech, kde doufal, že získá informace. Okamžitě svolal na 16:00 poradu vybraných členů jednotky zvláštního určení. Na seznamu, který předal sekretářce, figurovala jména seržantů Pabla Greena a Hanka Brewmastera, dále pak detektivů Bernarda Quinna, Ruby Boweové, Estebana Kralika, José Garcii, Diona Jacoba, Charlieho Thurstona, Setha Wightmana, Guse Janeka a Luise Linarese. Všichni se podíleli na nepřetržitém sledování podezřelých osob.

Dan Zagaki, další z detektivů oddělení vražd, rovněž nasazený na sledování, mezi pozvanými nebyl. Když se Zagaki odpoledne objevil v oddělení vražd, Ainslie odvedl mladého detektiva do volné kanceláře, aby si s ním promluvil mezi čtyřma očima. Zagaki, očividně neklidný, usedl.

Dan Zagaki, víceméně nováček, se stal detektivem oddělení vražd teprve před dvěma měsíci, předtím plnil jako strážník hlídkové povinnosti a za dva roky od nástupu u policie se moh1 vykázat vynikajícím služebním hodnocením. Pocházel z významné vojenské rodiny, jeho otec byl generálem, starší bratr korvetním kapitánem u námořnictva. Od nástupu v oddělení vražd projevoval Zagaki horlivost a energii - obojí v poněkud přehnané míře, usoudil Ainslie.

„V průběhu nepřetržitého sledování jste mi hlásil, že Elroy Doil velmi pravděpodobně není náš zabiják," řekl Ainslie. „Dokonce jste doporučil, abychom ho vyřadili ze seznamu podezřelých a ukončili jeho sledování. Je to tak?"

„Ano, seržante. Můj padák Luis Linares si myslí totéž."

„Ne tak docela. Mluvil jsem s Linaresem, souhlasil, že Doil není tím pravým kandidátem, ale nepovažoval za vhodné ukončit sledování. Cituju jeho slova: ‚Tak daleko bych nezacházel.`"

Zagaki schlípl. „Mýlil jsem se? Chápu, že mě čeká výtka."

Ainslieho hlas zpřísněl. „Ano, zmýlil jste se, kardinálně a nebezpečně. Doporučení detektivů tady bereme vážně, naštěstí jsem na to vaše nedal. Přečtěte si tohle." Podal mu svazek papírů. Zahrnoval formulář 301 od Sandry Sanchezové, zprávu ze sedmnáct let starého spisu o vraždě Esperanzových, v níž je Doil uveden jako hlavní podezřelý, a kopii tří stránek z Doilova registru trestných činů mladistvého.

Po delší době Zagaki ztrápeně vzhlédl. „No tohle, mohl jsem vás dostat do průšvihu! Co se mnou provedete, seržante, vyhodíte mě z oddělení vražd?"

Ainslie zavrtěl hlavou. „Zůstane to mezi námi, nikdo se to nedoví. Ale jestli chcete v oddělení vražd zůstat, poučte se z toho. Dejte si pozor na krátká spojení, neukvapujte se, nedělejte povrchní závěry. Vždycky a o všem pochybujte. Pamatujte si, že většinou máloco bývá tím, čím se zdá."

„Zapíšu si to za uši, seržante. A děkuju, že z toho nevyvozujete důsledky."

Ainslie pokývl. „Ještě něco. Svolal jsem na odpoledne poradu, protože chci obnovit sledování

Elroye Doila. Brzy byste se to dověděl, proto říkám rovnou, že se jí nezúčastníte.“

Zagakiho to očividně ranilo. „Vyřadil jsem se sám, seržante, vím, že si to zasloužím. Ale nemohl byste mi dát ještě šanci, abych vás o sobě přesvědčil? Slibuju, že ji tentokrát nespálím.“

Ainslie váhal. Rozvaha mu velela, aby na rozhodnutí trval. Nepřestal o Zagakim pochybovat. Pak si Ainslie vzpomněl na vlastní začátky u policie, kdy chyboval, a pomyslel na odpuštění - na kánon ze své minulosti, od něhož se nikdy zcela neodpoutal.

„Dobrá,“ pronesl. „Přijďte ve čtyři hodiny taky.“

11.

„VŠICHNI SE TEDY shodujeme na osobě hlavního podezřelého,“ shrnul Ainslie.

Dvanáct členů jednotky zvláštního určení, shromážděných v Newboldově kanceláři, sborem souhlasně zamručelo. Poručík se opíral o stěnu - předtím vyzval Ainsliehо, aby se usadil na židli za jeho psacím stolem.

Jednotka zvláštního určení, skládající se včetně Ainsliehо ze tří seržantů a deseti detektivů, si posedala na židle, okenní římsy, desku stolu, někdo se jen opíral o zeď. Porada pokračovala a Ainslie cítil, jaké vzrušení vyvolala zásadní informace Sandry Sanchezové a nyní zpřístupněný trestní rejstřík mladistvého Elroye Doila.

Při výčtu Doilovy zločinecké minulosti seržant Greene vybuchl: „Zatracený systém! Něco tak nesmyslného, ohrožuje to veřejnost...“

Ainslie ho přerušil. „To jsme s poručíkem probrali, Pablo. Souhlasíme s tebou jako řada lidí a doufáme, že se dočkáme změn. Ale momentálně musíme pracovat v existujícím rámci. Ostatně Doilovy materiály máme.“

Greene, stále ještě podrážděný, zabručel: „No jo.“

„Za prvé musíme neprodleně obnovit nepřetržité sledování Doila,“ informoval Ainslie skupinu. „Rád bych, Pablo a Hanku, abyste vypracovali rozpis služeb. Udělejte plán na příštích osmačtyřicet hodin ještě během porady, ať před odchodem každý ví, na čem je. Budu sloužit s vámi. Zařaďte mi do dvojice Zagakiho.“

Brewmaster přikývl. „Spolehni se, Malcolme.“

„Při sledování mějte na paměti dvě věci,“ pokračoval Ainslie. „Musíme být sakramentsky opatrní, aby nás Doil nenachytal. A zároveň se držet poměrně blízko něho, aby se nám neztratil. Prostě najít tu správnou míru. Všichni teď víme, co je v sázce.“ Odmlčel se. „A ještě něco,“ obrátil se Ainslie k seržantům. „Nezařazujte na sledování Ruby Boweovou. Mám pro ni jiný úkol.“

Zadíval se na Ruby, která stála u dveří. „Vy zjistěte, kdy, kde a pro koho Elroy Doil pracoval. Víme, že se živí jako řidič nákladních aut, pracuje tedy pro různé firmy. Potřebujeme vědět pro které. Taky kdo ho najal, kam jezdil a co dělal ve dnech, kdy docházelo k vraždám. Počínejte si nenápadně, aby ho někdo neupozornil, že se na něho vyptáváme.“

„Pomohlo by mi, kdybych mohla dostat veškeré informace o Doilovi včetně hlášení o dosavadním sledování,“ řekla Ruby.

„Hned po poradě pro vás dám pořídit kopie.“ Ainslie se rozhlédl po kanceláři. „Chce ještě někdo něco podotknout? Máte nějaké dotazy?“

Nikdo se nepřihlásil. „Tak to spustíme.“

Sledování Elroye Doila trvalo tři týdny a dva dny. Větší část nepřetržitého čtyřiadvacetihodinového bdělého hlídání byla nudná, nic se nedělo. Jindy detektivové museli vynaložit velký um na to, aby jim podezřelý nezmizel a zároveň je nezpozoroval. Přitom po celý čas panovalo nejhorší počasí roku. Těsně před zahájením sledování se přesunula z Texasu na jih Floridy studená fronta a na čtrnáct dní se zastavila. Přinesla s sebou silný nárazový vítr a vydatné srážky, takže sledovat Doila na dlouhých jízdách s nákladním autem bylo nesmírně obtížné. Kdyby se ho detektivové drželi příliš blízko delší dobu, Doil by si mohl jejich vozidla ve zpětném zrcátku všimnout. Na druhé straně v hustém dešti a za mizerné viditelnosti hrozilo nebezpečí, že když si ho

nechají poodjet, ztratí se jim.

Zčásti problém řešili nasazením dvou, někdy i tří aut vzájemně propojených vysílačkami. Vůz se chvíli držel Doila na nevelkou vzdálenost, poté zvolnil a jeho pozici zaujal jiný. V policejním žargonu se tomu říká žabí skoky.

Sestava tří vozidel, obvykle falešná firemní dodávka a dvě osobní auta nejběžnějšího typu, absolvovala několik delších jízd mimo město tam, kam Doila jako najatého řidiče vyslala speditérská firma. Při cestě do Orlanda šest detektivů, v každém autě seděli dva, Doila ztratilo v průtrži mračen, právě když vjeli do města. Tři auta pročesávala ulice ve středu města, detektivové proklínali špatnou viditelnost. Nakonec Charlie Thurston a Luis Linares, posádka poštovní dodávky, na Doila kápla. Spatřili ho za oknem pizzérie, kde jedl. Jeho mohutná postava se hrbila nad talířem. Nákladní auto parkovalo poblíž.

Poté co Thurston vyrozuměl ostatní vysílačkou, Linares zanadával. „Hernajs! Tohle praštěný cestování nás nikam nedovede. Můžeme za ním jezdit léta."

„Něco ti poradím, Luisi," pravil Thurston. „Skoč za Doilem a postěžuj si mu. Stačí říct: ‚Hele, blboune, už nás tím ježděním sereš. Přestaň si z nás dělat srandu a honem zas někoho sejmi.`"

„Srandičky, srandičky," zavrčel Linares. „Kdybys takhle žvanil v televizi, tak tě vypnu."

Kromě dlouhých cest zbývající část sledování probíhala v blízkosti Doilova domova, a i to představovalo problém. Když ještě žila Doilova matka Beulah, obývali spolu chatrč o dvou místnostech poblíž železniční trati, číslo 23 na Northeast 35th Terrace ve Wynwoodu. Elroy v téže polorozpadlé chatrči bydlí stále a vlastní věkovitou malou otevřenou dodávku, která stojí na dvorku před ní.

Kdyby v těchto končinách parkovalo neznámé vozidlo příliš dlouho, vzbudilo by pozornost, proto se tu nákladní i osobní auta s detektivy rychle střídala, po setmění a za nepříznivého počasí však přece jen ve volnějším rytmu. Všechna vozidla měla tónovaná, zvenčí neprůhledná skla, takže posádku nikdo nespatřil.

Některé noci trávily sledovací týmy dlouhé hodiny před Doilovými oblíbenými místními zapadáky. Jedním z nich byla putyka se striptýzem U číči, druhým bar Harlem. Obojí policie znala jako štamlokál drogových dealerů a prostitutek.

„Kristova noho!" ulevil si Dion Jacobo poté, co strávil tři deštivé noci v zaparkovaném autě na protější straně ulice před Číčou. „Nemůže ten parchant taky někdy jít do kina? Jeden z nás by si sedl pár řad za něj." Detektivové nikdy nechodili za Doilem do lokálů a na osvětlená místa, aby si nezapamatoval jejich tváře.

Po téměř třech týdnech nikdo z detektivů nezpozoroval nic nekalého, dokonce ani nic mimořádného. Ainslie si uvědomoval, že většinu jeho mužů úkol stále víc nudí a přepadá je pocit marnosti, proto se je pokusil povzbudit na duchu novými informacemi, z nichž většinu získala Ruby Boweová.

Boweová zahájila pátrání na Úřadu sociálního zabezpečení v centru Miami, kde získala kompletní přehled o Doilově pracovní činnosti. Zaměřila se na poslední dva roky a zjistila, že Doila zaměstnávalo pět firem z oblasti Miami: Overland Trucking, Prieto Fast Delivery, Superfine Transport, Porky´s Trucking a Suarez Motors & Equipment. Většinou ho najímali na krátké období. Doil přelétal mezi zájemci o jeho služby. Boweová navštěvovala jednu firmu po druhé. Deštník a pršiplášť jí jen skromně chránily před ustavičným lijákem.

Velmi užitečné informace jí poskytl Alvin Travino, majitel Overland Truckingu. Drobný seschlý mužíček hodně přes šedesát let se několikrát omluvil za „nedbale vedenou dokumentaci", přestože byla v perfektním stavu. Bez sebemenších potíží poskytl podrobné údaje o Doilově činnosti pro firmu za poslední dva roky včetně jízdních výkazů s daty, dobou jízdy, počtem ujetých kilometrů a vyúčtováním každé cesty. Aby ušetřil Boweové psaní poznámek, přikázal sekretářce, aby ode všeho pořídila kopie.

Travino se také o Elroyi Doilovi rozpovídal. „Slyšel jsem, že měl z minulosti nějaký vroubky, ale nic mi do toho nebylo, když nevyváděl hlouposti tady, a to nevyváděl. No, jednou dvakrát se tu nepohodnul, ale nijak se to na jeho práci neprojevilo. Hlavní věc, že zatraceně dobře řídí auto.

Dovede s tahačem najet pod návěs raz dva, protáhne se všude, nikdy nezaváhá - sám to dokážu sotva z poloviny tak dobře. A jezdí bezpečně. Nikdy neměl nehodu, nikdy se nevrátil s poškozenou soupravou.“

„Zmínil jste se o nějakých neshodách, oč šlo?“ naléhala Boweová.

Alvin Travino se uchichtl. „O prkotiny, lituju, že jsem se zmínil. No, tu a tam jsme v kabině, když se vrátil z jízdy, našli, co tam nepatří - šest nebo sedm mrtvých ptáků, jindy dva psy, onehdá zcepenělou kočku.“

Ruby vyvalila oči. „No ne, to je ale divné! Mluvil jste o tom s Doilem?“

„Teda...“ Miniaturní šéf spediční firmy zaváhal. „Jednou jsme se kvůli tomu vážně chytli.“

„Opravdu? Jak to proběhlo?“

„Nejdřív jsem si myslel, že ty mrtvý zvířata mají něco společnýho s náboženstvím, Haiťani například jsou vysazený na kozy. Pak jsem se ale zařeknul, že takový svinstvo nechci mít po kabinách, a oznámil jsem to Doilovi.“

„A dál?“

Travino si povzdechl. „Neměl jsem se o tom zmiňovat, už mi svítá, po čem jdete. Fakt je, že se při svým temperamentu rozčílil. Zrudnul, vytáhnul obrovskej nůž a mával s ním sem tam, přitom mě proklínal do alelujá. Nezapírám, že jsem se bál.“

„Nevzpomínáte si, jak ten nůž vypadal?“ zeptala se Ruby.

Travino přikývl. „Ta zatrachtilá věc byla ostrá a leskla se, měla dlouhý, zakřivený ostří.“

„Napadl vás?“

„Ne. Protože jsem se mu postavil, podíval jsem se mu zpříma do očí a nahlas a jasně jsem mu řekl, že tady skončil. A ať táhne a nikdy se sem nevrací. Schoval nůž a odešel.“

„Ale vrátil se, ne?“

„Jo. Za tejden, za dva telefonoval, že by si zase rád máknut. Od tý doby s ním nebyly potíže. Já jsem v něm viděl hlavně dobrýho řidiče.“

Sekretářka přinesla stoh kopií jízdních výkazů. Travino v nich zalistoval a předal je Boweové.

„Moc jste mi pomohl,“ řekla. „Ráda bych, abyste se o tom, že jsem tu byla, nezmiňoval Doilovi.“

Travino se naposled uchichtl. „Ani náhodou. Jinak by na mě třeba zase vytáhnul ten nůž.“

V Superfine Transportu mluvila Ruby Boweová s generálním ředitelem a dvěma zaměstnanci, kteří Elroye Doila znali. Jako u všech firem, které navštívila, ochotně zodpověděli její dotazy a dávali očividně najevo, že nechtějí mít problémy s policií.

Přemýšlivý a pohotový dispečer černé pleti jménem Lloyd Swayze vyjádřil patrně všeobecný názor na Doila. „Ten chlapík je samotář. S nikým se nepřátelil. Když ho necháte na pokoji, aby dělal svoji práci - a v té se vyzná -, nejsou problémy. Je ovšem pruďas, viděl jsem ho jednou vypěnit, když se ho pokusil jiný řidič podtrhnout. Doil by ho snad zabil, to mi věřte.“

„Poprali se?“

„Moc nescházelo, jenže to my tady netrpíme. Poslal jsem za volant druhého řidiče a sdělil jsem Doilovi, že jestli se rychle nezklidní, ať se sebere a vypadne. Zdálo se, že mě praští, ale rozmyslel si to. Ale v tom chlapíkovi dřímá něco nebezpečného, jestli se ptáte na tohle.“

„Děkuju, ušetřil jste mi otázku,“ přiznala Boweová.

Statný a v řeči poněkud neurvalý řidič Mick Lebo potvrdil většinu Swayzeho slov a dodal: „Je to všivák. Nevěřil bych mu ani vteřinu.“

„Je mezi řidiči někdo, s kým se Doil víc bavil, komu se svěřoval?“ zeptala se Boweová. Tato otázka se pokládá standardně, řada vrahů byla dopadena proto, že se svěřili se zločiny domnělým přátelům, kteří pak informovali policii nebo proti nim svědčili.

„Ten křivák se s nikým nebavil!“ ušklíbl se Lebo. „Nepromluvil s člověkem slovo. Kdybyste se odvážila v jeho blízkosti vychcat, dočkáte se toho, že vás pochčije od hlavy k patě.“ Lebo zařičel smíchy nad vlastním vtipem a šťouchl Ruby loktem.

Tak jako z Overland Truckingu odcházela Ruby Boweová i ze Superfine Transportu s kopiemi jízdních výkazů Elroye Doila za poslední dva roky a slibem tázaných, že jejich rozhovor zachovají

v tajnosti.

Na rozdíl od ostatních firem na seznamu Suarez Motors & Equipment neprovozovala nákladní silniční dopravu, ale opravovala osobní a malé nákladní automobily a prodávala náhradní díly. Elroy Doil tu čas od času pracoval jako mechanik. Avšak před měsícem náhle se vším praštil a nevrátil se, ani aby si vyzvedl u mladého majitele Pedra Suareze šek s výplatou. Když majitel Boweové šek ukázal, požádala hned o kopii.

„Je to dobrý mechanik?“ zeptala se Suareze.

„Výborný a pracuje rychle, jenže jsou s ním potíže, hned by se pral. Kdyby neodešel sám, vyhodil bych ho.“

„Je podle vás Elroy Doil chytrý?“

„Ano. Je chytrý, rychle se učí. Když mu vysvětlíte nebo ukážete, jak má co udělat, okamžitě to pochopí. Ale neumí se ovládat.“

Suarez vysvětlil, že firma se zabývá autodopravou jen doplňkově a v nejbližším okolí. Zásobují náhradními díly několik menších servisů a prodejen v okolí - a těm, které to požadují, vozí zboží dvěma dodávkami.

„Jezdil někdy Doil s dodávkou?“ zeptala se Ruby.

„Jistě. Když někdo z našich řidičů vypadl, zaskočil za něj.“

„Vedete záznamy o tom, kdy a kam jel?“

Suarez protáhl obličej. „Tuhle otázku jsem čekal. Nějak to dáme dohromady, ale musíme hrábnout do papírů.“

Zavedl Boweovou do malé zaprášené místnosti na konci chodby s přecpanými policemi, pěti registraturami a kopírkou. Suarez ukázal na dvě registratury. „Chcete doklady za poslední dva roky? Ty budou tady. Ale musíte si je najít sama.“

„Ráda. Smím použít tuhle kopírku?“

„Jak je libo.“ Suarez se zazubil. „Kdyby se Doil zastavil pro šek, mám vám ho přivést?“

„Ne, prosím vás!“ Boweová rychle zopakovala, že je třeba zachovat krajní diskrétnost.

Pátrání po fakturách, dodacích listech, harmonogramech servisních prací a výplatních listinách jí zabralo větší část dne. Ale odešla s dokonalým přehledem o působení Elroye Doila u Suarez Motors.

U Prieto Fast Delivery a v Porky´s Truckingu ji přijali stejně vstřícně. Všechny návštěvy u Doilových zaměstnavatelů upozorňovaly na podobné stránky Doilova charakteru a podtrhly skutečnost, že se mu nezamlouval stálý pracovní poměr. Když chtěl pracovat, pravděpodobně proto, že potřeboval peníze, zatelefonoval některé z firem a pokud pro něho měli práci, dal se najmout na určitý úkol. Byl zřejmě dost chytrý na to, aby u firem nepodváděl a nekradl, ale evidentně neovládal svou vzpurnou, agresivní povahu.

Ruby Boweová přistoupila k porovnávání informací s daty vražd.

Jakmile se vrátila ke svému psacímu stolu v oddělení vražd, nejdřív ze všeho se věnovala vraždám spáchaným mimo Miami. 12. března byli v Clearwateru, 400 kilometrů severozápadně od Miami, zavražděni Hal a Mabel Larsenovi. Téhož dne jel Elroy Doil pro firmu Overland Trucking s návěsem plným nábytku z Miami do Clearwateru, kam podle jízdního výkazu a vyúčtování diet dorazil v podvečerních hodinách a kde přespal v motelu Home Away From Home. Boweová s rostoucím vzrušením zatelefonovala do motelu a dověděla se, že se nalézá pouhé čtyři bloky od místa, kde došlo k vraždě. Doil se vrátil do Miami druhý den s nákladem páskové oceli a trubek z umělé hmoty.

Doil absolvoval cestu do Clearwateru pro Overland Trucking rovněž dva týdny předtím a přespal v tomtéž motelu. Při první cestě si mohl oběti vytipovat, při druhé zavraždit, uvažovala Boweová.

Další vražda, a to manželů Irvinga a Rachel Hennenfeldových ve Fort Lauderdale, byla ohlášena 23. května, ale předpokládá se, že oběti zemřely o čtyři dny dřív, 19. května.

V květnu Doil navštívil Fort Lauderdale dvakrát, tentokrát ve službách firmy Porky´s Trucking,

poprvé 2. a znovu 19. května. Podle jízdního výkazu z druhé cesty vyrazil z Miami v 15:30, zastavil se ve Fort Lauderdale u tří příjemců a vrátil se několik minut před půlnocí. Jelikož vzdálenost mezi městy činí jen 40 kilometrů, osm a půl hodiny se zdá na takovou cestu trochu mnoho. Zvlášť proto, že předchozí návštěva Fort Lauderdale ze 2. května, kdy vezl zboží čtyřem příjemcům, trvala všehovšudy pět hodin. Boweovou napadlo, že vytipování obětí mu zabralo míň času než krvavá řezničina.

Přestože tři dvojnásobné vraždy v Miami tak zřetelné vazby postrádaly, každá vykazovala jistou výmluvnou spojitost, kterou nemohla považovat za náhodnou shodu okolností.

Během dopoledne, které předcházelo zavraždění Homera a Blanche Frostových v hotelu Royal Colonial, Doil v barvách firmy Prieto Fast Delivery rozvezl zboží osmi příjemcům a čtyřikrát nakládal v Coral Gables. Dvě cílová místa se nacházela na Dvacáté sedmé jihozápadní avenue, kde sídlí i pobočka First Union Bank, do níž si šli Frostovi téhož dne dopoledne vyměnit cestovní šeky v hodnotě osmi set dolarů za hotovost.

Nelze vyloučit, dokonce se zdá dost pravděpodobné, uvažovala Boweová, že Doil zahlédl starší manželský pár, možná dokonce přímo v bance, a šel za nimi do hotelu. Nebylo pak nic snazšího, než vyjet s Frostovými výtahem do poschodí, tvářit se jako hotelový host, zapsat si číslo jejich pokoje a v noci se tam vrátit. To všechno jsou samozřejmě dohady, ale s příhlédnutím k výše uvedeným zločinům a jejich společným rysům se nedají tyto vazby ignorovat.

V Miami následovaly další vraždy - Lazara a Luisy Urbinových v Pine Terrace a komisaře Gustava Ernsta a jeho manželky Eleanor v Bay Pointu. Z dokladů firem Prieto Fast Delivery a Suarez Motors & Equipment vyplývalo, že Doil v odpovídající době rozvážel zboží v blízkosti domovů obětí.

Kopie záznamů firmy Prieto Fast Delivery dokumentovaly, že Doil se dvakrát zastavil u klientů poblíž Urbinových v různé dny a během tří týdnů před vraždou Urbinových. Co se týče dobře střeženého obytného komplexu Bay Point, Doil nedaleko vily Ernstových dvakrát vykládal zboží z dodávky firmy Suarez Motors & Equipment. Naposled celý měsíc před vraždou Ernstových, ale Boweová si připomněla, že Suarez zaměstnával Doila jako mechanika a jen příležitostně jako řidiče. Dvě jízdy do Bay Pointu mu umožnily seznámit se s tamějšími bezpečnostními opatřeními. Pravděpodobně tam pak znovu pronikl s falešnými dodacími listy.

Pozornost Boweové upoutalo něco jiného. Kopie šeku od firmy Suarez Motors, který Elroy Doil nepřevzal, dokládala, že tam praštil s prací den po vraždě Gustava a Eleanor Ernstových.

Odešel odtud Doil, jelikož se obával, že by mohl být z vražd podezřelý, přemýšlela Boweová. Chtěl se ztratit?

Když skončila s pátráním a analýzami, sdělila horlivá Ruby Boweová své poznatky seržantovi Ainsliemu. Její zprávy ho povzbudily, pár detailů si ponechal pro sebe, většinu informací předal členům jednotky zvláštního určení a řekl jim: „Doil je nepochybně náš chlapík, buďte trpěliví a navzdory špatnému počasí pořád ve střehu. Dřív nebo později se dopustí chyby a my ho při ní načapáme.“

Ainslie rovněž informoval státního zástupce Curzona Knowlese. Ten ale nereagoval nijak nadšeně.

„Ruby samozřejmě odhalila spoustu věcí. Ano, vyplývá z toho, že Doil měl příležitost zabít všechny ty lidi a pravděpodobně to udělal. Jenže dokázat to bude podstatně těžší, mezi tímhle informačním *harampádím* není jediný solidní důkaz. Dokonce to nestačí ani k vydání zatykače.“

„Ano, chápu,“ připustil Ainslie. „Chtěl jsem vás jen informovat o stavu věci. Má to jednu pozitivní stránku. Jsme si Doilem natolik jisti, že nemusíme plýtvat časem a silami na sledování někoho jiného.“

„Ano, to se rozumí.“

„Budeme na tom dál pracovat,“ řekl Ainslie. „Brzy to někde praskne. Skálopevně v to věřím.“

Státní zástupce se zasmál. „Zdá se mi, Malcolme, že sázíte pořád na víru.“

12.

SPOLU S PRACHMIZERNÝM POČASÍM provázejícím víc než třítýdenní sledování Elroye Doila zachvátila Miami epidemie střevní chřipky Postihla i mnoho policistů včetně dvou členů jednotky zvláštního určení, Josého Garcii a Setha Wightmana. Oba se léčili doma, museli ležet, což ještě víc zkomplikovalo sledování.

Výsledkem bylo, že Malcolm Ainslie a Dan Zagaki sloužili dvě směny za sebou. Odpracovali si devět hodin, patnáct je ještě čekalo. V 16:20 parkovali se skříňovým nákladákem jakoby patřícím obchodnímu domu Burdines jen půl bloku od dřevěné chatrče Elroye Doila o dvou místnostech.

Zase po většinu dne pršelo. Teď navíc nebe potemnělo a zešeřilo se.

Ráno v 7:00 vyrazil Doil s návěsem firmy Overland Trucking z Miami do West Palm Beach, odtud pokračoval do Boca Ratonu a do Miami se vrátil odpoledne ke třetí hodině. Celkem v obtížných povětrnostních podmínkách ujel zhruba 220 kilometrů. Doilovu cestu sledovaly tři týmy včetně Ainslieho a Zagakiho. Kromě nepřetržitého lijáku se nic mimořádného nedělo, jen Zagaki se za jízdy svěřil se svým dojmem: „Doil je dneska nějaký jiný, seržante. Nevím, v čem to je...“

„Něco s ním cloumá,“ souhlasil Ainslie. „Je to vidět na jeho jízdě, při zastávkách to s ním jen šilo, jako by chtěl udržet tělo v obrátkách.“

„Znamená to něco, seržante?“

Ainslie pokrčil rameny. „Může být nadopovaný, ale vždycky se držel před drogami zpátky. Třeba je nervózní. Proč, to ví jen on.“

„Možná to zjistíme.“

„Možná.“ Ainslie zmlkl, uvědomoval si vlastní vnitřní napětí, zmocnil se ho známý pocit, že události spějí k vyvrcholení. Ainslie a Zagaki sledovali Doila cestou z garáží Overland Truckingu domů a tam čekali, co bude dál.

„Mohl bych si chvilku zdřímnout, seržante?“ zeptal se Zagaki.

„Klidně. Směle zařezávejte.“ I Ainslie vzhledem k dvojnásobné směně pomyslel na odpočinek, zvlášť když Doil po osmihodinové štrece byl doma a pravděpodobně spal.

„Děkuju, seržante.“ Zagaki se uvelebil na sedadle a zavřel oči.

Ainslie neměl v úmyslu podřimovat. Pořád nebyl o kvalitách mladého detektiva úplně přesvědčen a zvolil si Zagakiho jako parťáka proto, aby ho během sledování měl na očích. Ainslie musel objektivně uznat, že Zagaki se zatím nedopustil sebemenší chybičky. Udělal všechno, co se po něm žádalo, dlouhé hodiny seděl za volantem. A přesto...

Zaráželo ho něco v Zagakiho chování, zatím nedokázal přesně říct co, jemně vybroušený instinkt mu však napovídal, že Zagakiho toporná uctivost, která se projevovala mimo jiné tím, že ho příliš často oslovoval „seržante“, je vyumělkovaná a hraničí s podlézavostí.

Co když je ale vůči němu přehnaně kritický, přemýšlel Ainslie.

„Třináct sto pro třináct deset,“ ozvalo se úsečně z vysílačky. Volal poručík Leo Newbold.

„Třináct deset, slyším,“ ohlásil se Ainslie.

Při nedostatku lidí v jednotce zvláštního určení vypomohl na několik směn i Newbold a utvořil dvojici s Dionem Jacobem. Teď oba jistili Ainslieho a Zagakiho a parkovali o několik bloků dál v osmnáct let starém fordu sedanu s promáčknutými nárazníky, oprýskaným lakem a supervýkonným motorem, který jim umožňoval držet na silnici krok s čímkoli.

„Děje se něco?“ zeptal se Newbold.

„Pořád nic,“ řekl Ainslie. „Subjekt nejspíš...“ Náhle se zarazil. „Počkat! Zrovna vychází z domu, míří ke svojí dodávce.“ Natáhl se a zatřásl Zagakim, který otevřel oči, narovnal se a nastartoval.

Doil se vlekl přes dvorek, ruce měl zabořené v kapsách džín, oči klopil k zemi.

Po několika vteřinách Ainslie pokračoval: „Subjekt nasedl do dodávky, vycouval a rychle ujíždí pryč. Jedeme za ním.“

Doil vystartoval nečekaně. Ale Zagaki rychle zařadil a vyrazil se skříňovým nákladákem s nápisem Burdines za otlučenou dodávkou, takže jim nezmizela z dohledu.

„Vyjíždíme,“ řekl Newbold. „Zařadíme se za vás. Uveďte směr jízdy.“

„Subjekt uhání po North Miami Avenue na jih,“ sdělil Ainslie. Krátce nato dodal: „Míjí

křižovatku s Dvacátou devátou ulicí.“

„Jsme na Druhé avenue, jedeme souběžně s vámi,“ pravil Newboldův hlas. „Oznamujte průjezd křižovatkami. Jsme připraveni převzít sledování, kdy chcete.“

Policejní vozy jely souběžně ulicemi, pravidelná výměna míst patřila k sledovací rutině, byť někdy ošidné.

Déšť zhoustl a vítr zesílil.

„Je to na vás, Malcolme,“ ozval se znovu Newbold. „Ale nemyslíte, že by stálo za to povolat třetí tým?“

„Zatím ne,“ odpověděl Ainslie. „Nevěřím, že pojede znovu z města... Teď křižuje Jedenáctou ulici, jsme blok za ním. Výměna na Flagler Street.“

„Rozumím.“ Ainslie se ohlásil za chvíli. „Blížíme se k Flagler Street. Subjekt pokračuje na jih. Převezměte ho, poručíku. Odpoutáme se.“

„Jedeme po Flagler Street na západ, odbočujeme vlevo na South Miami Avenue,“ informoval Newbold. „Ano, už ho vidím. Je za námi... právě nás předjel... mezi námi jsou dvě vozidla... držíme se za nimi.“ Uplynulo několik minut. „Subjekt křižuje Tamiami Trail, tuším, kam jede, předpokládám, že západním směrem. Navrhuju výměnu v Bayshoru.“

„Rozumím. Jedeme k vám.“

Tak se stalo, že Ainslie a Zagaki opět jeli v závěsu za dodávkou Elroye Doila, který v hustém provozu pokračoval jen kousek po Bayshore Drive, u nemocnice Mercy zpomalil a zabočil vpravo do rezidenční čtvrti Bay Heights.

Ainslie hlásil: „Subjekt odbočil z Bayshore Drive do Halissee Street, jede na sever, je tu velmi řídký provoz.“ Obrátil se k Zagakimu. „Držte se zpátky, ale tak, ať ho neztratíme.“

Viditelnost se ještě zhoršila. Déšť slábl, rozsvítilo se pouliční osvětlení, brzy se setmí.

Halissee Street a větší část Bay Heights zdobí impozantní a elegantní sídla, celá čtvrť je tak trochu lesoparkem. Před nimi se objevila křižovatka s širokou Tigertail Avenue lemovanou podobnými pozoruhodnými stavbami. Ale než k ní dodávka dorazila, zajela vpravo k obrubníku a zastavila pod velkým převislým fíkusem před jedním z rozlehlých domů. Světlomety dodávky zhasly, Zagaki taky zastavil a vypnul světla. Stáli se skříňovým nákladákem asi o sto padesát metrů dál, mezi nimi a dodávkou parkovalo několik vozidel, ale seděli dost vysoko, aby přehlédli jejich střechy a viděli Doilovu hlavu a ramena, rýsující se v pouličním osvětlení.

„Subjekt zastavil na Halissee Street před křižovatkou s Tigertail Avenue,“ hlásil Ainslie. „Sedí dál ve voze. Nezdá se, že by se mu chtělo ven.“

„Jsme o blok za vámi,“ odpověděl Newbold. „Taky stojíme.“ Vyčkávali.

Uběhlo deset minut a Doil se ani nehnul.

„Zdá se, že už to s ním nešije jako přes den,“ poznamenal Zagaki.

Po několika minutách ožila vysílačka a Newbold se zeptal: „Děje se něco?“

„Ne. Dodávka stojí, subjekt je v kabině.“

„Dostal jsem zprávu, Malcolme. Potřebuju s vámi mluvit. Můžete k nám dojít pěšky? Kdyby něco, rychle vás hodíme zpátky.“

Ainslie zaváhal. Nechtělo se mu nechat Zagakiho samotného, aby sledoval Doila, nejraději by zůstal. Ale věděl, že poručík má určitě dohrý důvod, proč s ním chce mluvit.

„Hned jdu,“ řekl do vysílačky a obrátil se k Zagakimu. „Vrátím se co nejrychleji. Nespouštějte Doila z očí a vyrozuměte mě vysílačkou, kdyby vystoupil nebo se rozjel, anebo se dělo něco jiného. Kdyby vyrazil, držte se těsně za ním, především ho neztraťte.“

„Nebojte se, seržante,“ řekl Zagaki pln energie. „Nebudu myslet na nic jiného.“

Ainslie vystoupil z vozu a všiml si, že přestalo pršet. V nastávající tmě rychle kráčel zpátky cestou, kterou přijeli.

Dan Zagaki se díval, jak odchází, a v duchu si říkal: *Kristepane, vy jste ale nudný patron, seržante, nespěchejte s návratem!* Zagaki si od začátku přál, aby ho dali do party s někým, kdo má modernější říz. Ainslie Zagakimu připadal jako přehnaně opatrný, nepříliš chytrý pracant. Chytřejší by už byl poručíkem, možná kapitánem - na tuhle hodnost si Zagaki myslil sám. Věděl, že má na to, aby se rychle vyšvihnut na špici, copak zakrátko nesvlékl uniformu a nestal se detektivem oddělení

vražd? Hlavní v ozbrojených silách, ať v armádě, u námořnictva nebo u policie, je *povýšení, povýšení, povýšení,* ale žádný postup nepřijde sám, musí se mu pomoct! Člověk na sebe tudíž musí především upozornit, často se ukazovat v příznivém světle hlavounům s frčkami.

Dan Zagaki do sebe nasál tyto zásady a taktiku, když přihlížel, jak neustále povyšují v armádě USA jeho otce, starší bratr Cedric se pak podobně vyšvihl u námořnictva. Cedric se jako jejich otec jednoho dne stane admirálem - ani se svými ambicemi netají. Starší bratr se taky vyjádřil pohrdavě, když si Dan zvolil životní dráhu a nastoupil u miamské policie, u té „bandy sráčů“, jak charakterizoval veškeré policejní síly. Generál nereagoval tak nejapně, ale Dan cítil, že ho rozhodnutí mladšího syna zklamalo. Však jim oběma ukáže.

Usmál se při vzpomínce, jak on, detektiv Neohrožený Dan, posledních čtrnáct dnů mazaně podkuřoval Ainsliemu, s každým dechem ho oslovoval „seržante“, a ten tupec ho neprokoukl. Kajícnickou fintou dosáhl toho, že ho Ainslie znovu nasadil na ty dvojnásobné vraždy. Zbaštil mu to. Blázen.

„Uf, krucinál!“ zabručel Zagaki a dál seděl v kabině nákladního auta. „Už zase musím. Pokolikáté dneska?“

Jako stovky jiných obyvatel Miami včetně práce neschopných detektivů Wightmana a Garcii trpěl Dan Zagaki střevní chřipkou. Neměl sice vysoké horečky, ale ostatní symptomy, zvlášť rozbouřený žaludek a akutní průjem, se u něho projevovaly v plné míře. Na rozdíl od ostatních o tom pomlčel, odhodlán sloužit do roztrhání těla. Přece si nenechá ujít příležitost rozlousknout tenhle případ. Podařilo se mu dnes řešit delikátní problém během několika zastávek, jenže teď musí, *prostě musí* najít útočiště - a už jedno vidí, shluk keřů vpravo, tam by mohl dát průchod své naléhavé lidské potřebě.

Podíval se čelním sklem před sebe, pořád viděl Doilovu siluetu. Když tu ten parchant stojí tak dlouho, určitě se nehne z místa v těch několika vteřinách, co potřebuje - *a to hned!*

Má to oznámit vysílačkou Ainsliemu? Ještě se nepominul! Neohrožený Dan se rozhoduje sám za sebe.

Zagaki rychlevy stoupil z auta, tiše zavřel dveře a zamířil ke keřům. Vzápětí *Ó, ta úleva! Jen honem, honem!* Nemůže přece prosrat celou noc.

„Budu stručný, Malcolme,“ řekl Leo Newbold. Ainslie právě došel k autu stojícímu v záloze a vklouzl na zadní sedadlo. Poručík pokračoval: „Právě mi volali z oddělení vražd ve Filadelfii. Vydali jsme nedávno celonárodní VÝHLED na Dudleyho Rickinse. Vzpomínáte?“

„Ano, odsouhlasil jsem to. Případ patří Berniemu Quinnovi, Rickins je víc než podezřelý. Když ho vyslechneme, případ se uzavře.“

„Hm, dopadli Rickinse ve Filadelfii, mohli ho ovšem zadržet jen na dvaasedmdesát hodin, ale někdo to zblbnul a nezavolal dřív, takže zbývá pouhých dvanáct hódin, pak ho musejí pustit. Vím, že tu potřebujete každou ruku...“

„Právě tak Bernieho potřebujeme tam, měl by ihned odletět.“

Newbold si vydechl. „Přesně to si myslím.“

Oba věděli, že si nemohou dovolit uvolnit někoho ze sledování, ale musejí si nějak poradit.

„Dobrá, Malcolme. Spojím se s Berniem a vyšlu ho na cestu. Děkuju. Radši se vraťte. Doil se nehýbe?“

„Zatím ne. Jinak by se ozval Zagaki.“

Ainslie vystoupil z auta a vracel se cestou, kterou přišel.

Pitomá sračka! pomyslel si Zagaki a zapnul si kalhoty. *Trvalo to neskutečně dlouho!* Pospíšil k autu.

Došel k němu zároveň s Malcolmem Ainsliem.

„Kde jste sakra byl?“ zeptal se užasle Ainslie.

„Totiž, seržante, musel jsem se naléhavě...“

Rozlícený Ainslie zasyčel: „Nežvaňte! Myslíte si, že do vás nevidím? Nenařídil jsem vám, abyste nespouštěl Doila z očí, děj se co děj, jinak abyste mi zavolal vysílačkou?“

„Ano, seržante, ale...“

„Žádné ale! Až dneska v noci skončíme, končíte i vy u mně.“

„Já vám to vysvětlím, seržante,“ žadonil Zagaki. „Nebylo mi dobře...“

Ainslie neposlouchal a díval se přes vozidla před nimi k dodávce. Najednou vykřikl: „Kristepane, je pryč!“

Silueta Elroye Doila z kabiny dodávky zmizela.

Ainslie se rychle ovládl. Rozběhl se k dodávce, vpíjel se očima do tmy, jestli nezahlédne Doila. Nikde nikdo, žádný chodec v dohledu. Dosprintoval od dodávky k Tigertail Avenue. Ulice byly jen chabě osvětlené. Doil se mohl snadno schovat někde ve stínu, domyslel si Ainslie.

Dan Zagaki běžel za ním a vyrážel přerývaně: „Seržante, já jsem...“

Ainslie se prudce otočil. *„Držte tu zasranou hubu!“* vyštěkl na něho. „Jak dlouho jste nebyl v autě?“

„Minutku, nejvýš dvě, přísahám!“

„Nelžete, vy darebáku!“ Ainslie popadl mladšího muže za klopy a zatřásl jím. „Tak jak dlouho?“ Ve zlosti přitáhl Zagakiho těsně k sobě, hleděli si do očí z bezprostřední blízkosti. „Po celou dobu, co jsem byl pryč?“

Zagaki se slzami v očích přiznal: „Po větší část.“

Ainslie ho znechuceně odstrčil a vydedukoval, že Doil může mít náskok deset dvanáct minut. I pokud neopustil rezidenční čtvrť, může být kdekoli, bez pomoci ho nenajdou, není na vybranou. Sáhl po vysílačce.

„Třináct deset pro dispečink.“

Ozval se klidný ženský hlas. „Třináct deset, slyším.“

„Pošlete několik hlídek k Tigertail Avenue...“ Ainslie se odmlčel, než přečetl popisné číslo nejbližšího domu. „K číslu 1611. Ztratili jsme sledovaného muže bílé pleti. Výška 193 centimetrů, váha 130 kilogramů. Má na sobě červenou košili a tmavé džíny. Je ozbrojený a nebezpečný.“

„Rozumím.“

Za několik vteřin Ainslie zaslechl přibližující se sirény, hlídky reagovaly na rychle vyslaný signál 315-3 „Krajní nouze“ a 15 „Pomozte“.

Ainslie věděl, že Newbold a Jacobo signál taky zaslechli a určitě už jedou. Momentálně nemohl udělat nic.

Zakrátko se mu ohlásil vedoucí směny komunikačního střediska, mluvil rychle a klidně.

„Malcolme, mám na drátě hovor k věci. Nějaký kluk říká, že jeho prarodiče u nich doma bije a píchá nožem velikánský chlap.“

„To je Doil, Harry! Dej mi rychle adresu.“

„Hned to bude, vydrž, kluk musí šeptat.“ Ainslie slyšel, jak seržant trpělivě klade otázky volajícímu, kterého oslovoval „Ivane“. Nato se obrátil zase k němu. „Říká, že prarodiče se jmenují Temponeovi, bydlí na Tigertail Avenue. Číslo domu nezná, hledám ho... Už to mám! Číslo 1643... Zavolal jsem záchranku, Malcolme, a měním 315 na 331.“ Tedy „Krajní nouzi“ vystřídá „Akutní nebezpečí vraždy“.

Ainslie slyšel konec jen na půl ucha. Rozběhl se jižním směrem po Tigertail Avenue. Dan Zagaki běžel vedle něho, ale Ainslie si ho nevšímal.

Už z dálky viděli na bráně číslo 1643 a za ní velký jednopatrový dům s několika sloupy v průčelí. K vyřezávaným hlavním dveřím vedla široká dlážděná cesta. Celý pozemek chránilo vysoké železné oplocení, z vnější strany i zevnitř zakryté dva metry vysokým, hustým živým plotem. Dvoukřídlá brána umožňovala vjezd z ulice, jedno křídlo bylo pootevřené.

Když k ní Ainslie a Zagaki doběhli, dva hlídkové vozy s blikajícími majáky a doznívajícími sirénami za kvílení pneumatik právě dobrzdily Vyskočili z nich čtyři strážníci s pistolemi v rukou. Po Tigertail Avenue se z opačných směrů hnaly další dva vozy.

Ainslie prokázal svou totožnost a rychle popsal Doila. „Myslíme si, že je uvnitř, možná *právě teď zabíjí*.“ Pokynul dvěma strážníkům. „Vy pojďte se mnou.“ Druhým dvěma adresoval: „Vy se s ostatními rozmístěte tak, abyste uzavřeli prostor na čtyři bloky v každém směru. Nikoho nepouštějte dovnitř ani ven bez mého výslovného souhlasu.“

Jeden ze strážníků zvolal: „Seržante, tamhle!“ Ukázal k postranní zdi domu, kde se po cestičce ve tmě pohybovala postava. Strážník tam posvítil silnou baterkou. Kužel světla dopadl na záda hřmotného muže v červené košili a džínách.

„To je on!“ vykřikl Ainslie. S tasenou zbraní prolétl branou a hnal se po trávníku, strážníci mu běželi v patách. Doil se rozběhl a Ainslie křikl: „Stát, Doile, nebo vám ustřelím palici!“

Postava se zastavila a otočila se. „Vyser si voko!“ vyštěkl Doil.

Ainslie se přiblížil a spatřil v Doilově pravici nůž, všiml si rovněž, že má na rukou gumové rukavice.

S namířenou pistolí rezolutně přikázal: „Pusťte nůž na zem! *A hned!*“ Doil se zdráhal, Ainslie pokračoval: „Ty rukavice dolů! Odhoďte je vedle nože!“

Doil pomalu vyhověl. Ainslie na něho vzápětí houkl: „Lehnout na břicho, parchante, ruce za hlavu! *Pohyb!*“

Doil opět pomalu uposlechl, Ainslie na něho nepřestával mířit. Zagaki přiskočil k Doilovi, popadl ho za zápěstí a rychle mu zacvakl za zády pouta. Náhle se vzadu zablesklo, prudké světlo krátce ozářilo místo akce.

Ainslie se instinktivně s pistolí v ruce otočil, ale to už na něho zavolal ženský hlas. „Promiňte, šéfe. Ale za tohle mě noviny platí.“

„Zatraceně,“ zabručel Ainslie a ruka s pistolí mu klesla. Věděl, že novináři sledují radioprovoz na policejních frekvencích a okamžitě se ženou za možnou kořistí, ale vyděsilo ho, že se objevili tak brzy. Obrátil se na strážníky. „Obežeňte celý prostor pásy ve vzdálenosti dvaceti metrů od domu a nikdo ať za ně neleze!“

Žluté vymezovací pásy s nápisem POLICEJNĚ UZAVŘENO, NEVSTUPUJTE!, které s sebou vozí každá hlídka, rychle zavěsili na všechno, co se nabízelo: na stromy, lucerny, plot i zpětná zrcátka dvou zaparkovaných policejních aut. Vznikla tak viditelná bariéra oddělující detektivy od rychle se shromažďujících zvědavců a novinářů.

Zagaki, který klečel vedle Doila, zvolal: „Ten chlap je celý od krve! Zrovna tak nůž a rukavice.“

„Ach ne!“ zaúpěl Ainslie a pochopil, že to, čeho se nejvíc bál, se stalo. Chvíli trvalo, než se ovládl, načež oslovil strážníky, kterých neustále přibývalo. „Dva z vás ho svlečte do spodního prádla, sundejte mu boty i ponožky. Nepokládejte oblečení na zem, neotírejte krev, všechno uložte co nejdřív do plastikových vaků a sáčků, zvlášť dejte pozor na nůž a rukavice. Nic mu nedovolujte, hlídejte každý jeho pohyb. Je to nebezpečný násilník.“

Nařídil svléct Doila, aby uchránil krev na jeho šatstvu tam, kde ulpěla. Jestli testy DNA prokáží, že patří obětem, bude to nezvratný důkaz proti němu.

Leo Newbold a Dion Jacobo dorazili před chvílí. „Už jste byl uvnitř?“ zeptal se poručík Ainslieho.

„Ne. Právě se tam chystám.“

„Půjdeme taky, ano?“

„Ovšem.“

Ainslie nařídil jednomu ze strážníků, který přijel mezi prvními: „Doprovoďte nás. Jděte v našich stopách a dávejte pozor.“ Zagakimu řekl úsečně: „Vy zůstaňte tady. Ani se nehněte z místa.“

Čtveřice vedená Ainsliem se vydala do domu.

Postranní dveře byly otevřené, Doil jimi pravděpodobně vyšel. Vstoupili do temné chodby, Ainslie rozsvítil. Postupovali kupředu, chodba ústila do dřevem obložené haly, na jejíž protější straně se zvedalo široké schodiště se sloupkovým zábradlím, pokryté kobercem. Na dolním schodě seděl malý, podle Ainslieho odhadu asi dvanáctiletý chlapec, který civěl do prázdna a křečovitě se otřásal.

Ainslie k němu přiklekl, ovinul ho pažemi a jemně se zeptal: „Ty jsi Ivan?“ Ostatním řekl: „Volal na devět set jedenáctku.“ Chlapec chabě přikývl.

„Povíš nám, kde...“

Chlapec jako by se scvrkl, ale otočil se a zadíval se na schodiště. Třas ještě zesílil.

„Promiňte, seržante, je v šoku,“ ozval se strážník. „Znám příznaky. Měli bychom ho odvézt do

nemocnice.“

„Odnesl byste ho?“

„Samozřejmě.“

„Dispečink přivolal záchranku,“ informoval ho Ainslie. „Měla by být před domem. Jestli chlapce povezou do Jacksonovy nemocnice, jeďte s ním a ohlaste se odtud. V žádném případě chlapce neopouštějte, potřebujeme s ním pak mluvit. Rozumíte?“

„Rozumím, seržante.“ Strážník napřáhl k chlapci paže a zdvihl jej. „Tak pojď, Ivane.“ Když vykročili, pronesl: „Všechno se spraví, synku. Dej na mě.“

Ainslie, Newbold a Jacobo stoupali po schodech. Když došli na první odpočívadlo, spatřili přímo před sebou otevřené dveře. Uvnitř se svítilo. Jen trojice vkročila do místnosti, zastavila se, aby se vyrovnala s tím, co se nabídlo jejich očím.

Veteránovi Donu Jacobovi, který viděl spousty vražd, unikl dávivý zvuk, hlasitě zasténal a vyhrkl: „Panebože! Panebože!“ Jak se Ainslie obával, když si všiml Doilova krví potřísněného oblečení, odehrála se tu repríza předchozích vražd - tragickými oběťmi se tentokrát stali staří manželé černé pleti. Jen s tím rozdílem, že Doil patrně víc spěchal a nehleděl tolik na preciznost, pravděpodobně proto, že ho zaskočil zvuk přibližujících se policejních sirén.

Mrtvý pár byl spoutaný, měl v ústech roubíky, oběti byly natočeny obličeji k sobě, tváře a lebky nesly stopy brutálního bití. Žena měla jednu paži vyvrácenou a zlomenou, muž vypíchnuté pravé oko, bulva vyhřezla. V porovnání s předchozími vraždami byly řezné rány na obou tělech nahodilejší a hlubší. Jako by vrah se vším pospíchal, protože si uvědomoval, že je v časové tísni.

Ainslie stál jako přikovaný, snažil se potlačit hlubokou, mučivou beznaděj z vědomí, že co bude žít, nezapomene na tento obraz a strašlivou vlastní vinu. Stál nehnutě určitě skoro minutu, než ho ke skutečnosti vrátil hlas Lea Newbolda: „Jste v pořádku, Malcolme?“

S vypětím sil přikývl. „Ano, jsem.“

„Vím, nač myslíte,“ pronesl Newbold tiše. „Nenechám vás v tom samotného. Co nejdřív si o tom promluvíme, ale nechcete teď radši jet domů a vyspat se? Jste vyčerpaný. Dion se ujme vyšetřování.“

Ainslie zavrtěl hlavou. „Proklepu to tady, poručíku, ale rád bych, kdyby Dion zůstal a pomohl mi. Přesto děkuju.“ Chopil se vysílačky a zahájil standardní procedury.

Bylo pár minut po jedné hodině v noci, když Malcolm Ainslie konečně dorazil domů, kde na něho ve světle zeleném bavlněném županu čekala Karen. Před několika hodinami se mu podařilo jí zatelefonovat. Jen ho spatřila, přiskočila k němu, rozpřáhla paže a pevně ho objala. Po chvilce sevření povolila, vzhlédla k němu a pohladila ho po tváři.

„Bylo to zlé?

Pomalu přikývl. „Dost zlé.“

„Miláčku, jak dlouho se tohle dá snášet?“

Ainslie si povzdechl. „To, co dneska, ne moc často.“

Přivinula se k němu. „Jsem ráda, že jsi doma. Chceš si o tom popovídat?“

„Možná zítra. Teď ne.“

„Hned si lehni, Malcolme. Něco ti přinesu.“

Tím „něčím“ byl sladový a kakaový nápoj, který pil rád v dětství před spaním. Když vysál poslední kapku a položil hlavu na polštář, řekla Karen: „To tě uspí.“

„A zažene i noční můru?“

Ulehla vedle něho a přitiskla se k němu. „O to se postarám já.“

Zatímco Malcolm zdravě, hluboce spal, Karen bděla a přemýšlela. Jak dlouho takhle spolu vydrží žít? Dříve nebo později si Malcolm bude muset vybrat mezi domovem, rodinou a démonem své práce. Jako mnoho jiných žen detektivů oddělení vražd, jak v minulosti, tak v současnosti, si Karen nedokázala představit, že by harmonie mezi jejich manželstvím a manželovou profesí mohla vydržet dlouho.

Zítřek přinesl ironické postskriptum.

Nedaleko místa vraždy Temponeových Bay Heights bydlela profesionální fotografka, členka syndikátu fotoreportérů. To vysvětlovalo, proč se objevila okamžitě u domu a nasnímala zkrocení Doila.

Dramatický záběr ukazoval vzpouzejícího se Doila s tváří k zemi a detektiva Dana Zagakiho, který ho zneškodňoval nasazením pout. Snímek distribuovaný agenturou Associated Press se dostal do hlavních amerických novin s titulkem a textem:

HRDINNÝ POLICISTA

Po dramatickém pronásledování detektiv Dan Zagaki z Miamské městské policie dopadl a zneškodnil podezřelého Elroye Doila, kterého policie obvinila z vraždy starších manželů černé pleti a vyslýchá ohledně celé série dvojnásobných vražd. Na otázku o své práci a jejím nebezpečí Dan Zagaki odpověděl: „Někdy je to riskantní. Člověk ze sebe prostě musí vydat to nejlepší, co v něm je.“ Dan je synem generála Thaddeuse Zagakiho, velitele První armádní divize ve Fort Stewartu, stát Georgia.

13.

ELROY DOIL BYL zatčen, obviněn z úkladných vražd Kingsleyho a Nellie Temponeových a posazen za mříže Dadeské okresní věznice. V souladu se zákonem se do čtyřiadvaceti hodin po jeho zatčení v sousední budově Metropolitního soudu rozhodlo o uvalení vyšetřovací vazby. Vlastní procedura nevyžadovala Doilovu aktivní účast, ta se předpokládala až o dva tři týdny později při předběžném slyšení. Soudem přidělený obhájce formálně požádal o propuštění mandanta na kauci, což soud odmítl.

Doil projevoval o právní procedury mizivý zájem, odmítl hovořit se svým obhájcem a zíval soudci do tváře. Nicméně když měl ze soudní síně odejít a soudní zřízenec mu sevřel paži, Doil mu zasadil tak tvrdý úder na žaludek, že se zhroutil. Okamžitě se na Doila vrhli další dva soudní zřízenci a vězeňský dozorce, zasypali ho ranami, spoutali řetězy a odvlekli. Ve vazební cele pak do něho dál bušili pěstmi, dokud nelapal po dechu a nezkrotl.

Rozhodnutí o dalším postupu v případu spočívalo na státním zastupitelství, tým identifikačních techniků a detektivů oddělení vražd zatím pokračoval ve shromažďování důkazů.

Zbraň, dlouhý lovecký nůž zvaný bowiják, který Doil držel v ruce při zatýkání, byl potřísněný na čepeli a na rukojeti krví obou obětí. Sandra Sanchezová hodlala dosvědčit, že zmíněný nůž, identifikovatelný podle charakteristického řezu a vroubků na okrajích ran, byl zbraní, která usmrtila Kingsleyho a Nellie Temponeovou.

Podle Sanchezové však Frostovy, Urbinovy či zcela nedávno Ernstovy nezabil tentýž dlouhý lovecký nůž. Z Clearwateru a Fort Lauderdale zatím nedošly detailní snímky ran, aby je bylo možno porovnat.

V debatě s detektivy a členy identifikační skupiny soudní lékařka prohlásila: „Nelze říct, že Doil ty ostatní vraždy nespáchal. Podle druhu ran si myslím, že pachatelem je on. Možná si koupil víc bowijáků, třeba nějaké najdete při domovní prohlídce.“

Ale ke zklamání detektivů a státního zástupce, kteří doufali v nezvratné objasnění vražd od samého začátku série, se v Doilově víc než skromném majetku nenašly žádné nože ani jiné důkazy.

Zato se hromadily přesvědčivé důkazy v případu Temponeových. Krev na Doilově oblečení a obuvi patřila oběma obětem stejně jako krev na gumových rukavicích, které zajistily, že opět nezanechal otisky prstů. Otisky bot na místě činu zčásti zvýrazněné krví obětí - odpovídaly Doilovým teniskám.

A především tu bylo svědectví dvanáctiletého Ivana Temponea. Poté, co se zotavil ze šoku, se projevil jako duchapřítomný, věrohodný svědek: Nejdřív detektivovi Dionu Jacobovi a pak státní zástupkyni popsal, jak škvírou pootevřených dveří viděl Doila mučit a zabíjet jeho prarodiče.

„Nikdy jsme neměli jednoznačnější případ,“ prohlásila státní zástupkyně Adele Montesinová, když oznámila sporné rozhodnutí obžalovat Doila jen z vražd Temponeových.

Přezkoumání důkazů, formulace obžaloby a příprava celého soudního procesu trvaly déle než

půl roku - a zatím se Miamská městská policie věnovala vyhodnocení operace, a to podstatně rychleji. Pozornost se soustředila na zpackané sledování Elroye Doila, které vyústilo ve zbytečnou smrt Temponeových, přičemž úplnou informaci o průběhu událostí znalo jen několik nejvyšších představitelů policie. Detektivům oddělení vražd se dostalo zvláštní výstrahy, aby na toto téma s nikým nehovořili ani doma, ale především s pracovníky hromadných sdělovacích prostředků.

Miamská policie v několika dnech po vraždě Temponeových tajila dech v očekávání, zda se nějaký všetečný zpravodaj neprokope pod povrch i tak dost dramatického dění. Choulostivost situace podtrhovalo, že Kingsley a Nellie Temponeovi byli spoluobčané černé pleti. Ačkoli za pochybením policie se neskrývalo nic rasistického - stejně tak se oběťmi mohli stát běloši -, vždycky se najdou horliví aktivisté, kteří využijí každé příležitosti k rasové konfrontaci.

Kupodivu a k nevíře se obava nenaplnila - informace neunikly. Média včetně celonárodních novin a televizní sítě věnovala strašlivému zločinu značnou pozornost a soustředila se na to, že byl zřejmě konečně dopaden pachatel celé série vražd. A ještě jedna okolnost přispěla k odvrácení obav policie. Mladý Ivan Tempone, který, jak napsal jeden novinář, „odvážně přivolal policii navzdory riziku, že upoutá vrahovu pozornost a bude sám zavražděn“, se stal rázem národním hrdinou.

Nic jiného se v éteru nebo na stránkách novin nepřetřásalo. Zatím se tiše a v zákulisí debatovalo o trestech detektivům, kteří byli nablízku „vraždám, k nimž nemuselo dojít“, jak se neoficiálně říkalo. Protože by pravda pošramotila kredit policie v očích veřejnosti, diskutovalo se v nejužším kruhu kolem náčelníka policie. Konečné rozhodnutí bylo ponecháno na majorovi Marku Figuerasovi, veliteli kriminální služby. Figueras se vyjádřil jasně: „Chci vědět všechno, do nejposlednějšího detailu, nikdo nesmí zatajit ani mušinec.“ Takto instruován vedl poručík Newbold odděleně hodinové výslechy Malcolma Ainslieho a Dana Zagakiho, které se nahrávaly na magnetofonový pásek.

Ainslie neskrýval, jak Zagaki postupoval, a vyčítal si, že změnil svůj původní názor na mladého detektiva. Rekl Newboldovi: „Zmýlil jsem se. Nesu za to zodpovědnost a nezbavuju se jí. Vymlouvat se nebudu.“

Zagaki se naproti tomu snažil popřít, že by se dopustil chyby, a obvinil dokonce Ainslieho z vydání nejasných rozkazů. Newbold mu neuvěřil a jasně se v tom smyslu vyjádřil během výslechu.

Newbold předal své hlášení a magnetofonovou nahrávku majorovi Manolu Yanesovi, veliteli sekce zločinů proti fyzickým osobám, který obojí předložil majoru Figuerasovi. Za pár dnů bylo diskrétně oznámeno rozhodnutí..

Detektiv Zagaki dostane důtku „za zanedbání služebních povinností“, bude potrestán pokutou ve výši platu za šedesát pracovních hodin a vrátí se z místa detektiva oddělení vražd k hlídkování v uniformě. „Rád bych toho mizeru vyhodil vůbec od policie,“ svěřil se Figueras Yanesovi. „Bohužel podle občanského zákoníku nedbalost není důvodem k výpovědi.“

Seržant Ainslie dostane důtku „za chybu v úsudku“. Když se to Ainslie doslechl, přijal to jako oprávněný trest, byť se důtka v jeho osobním spisu bude vyjímat jako nejapný žert.

Poručík Newbold byl však jiného mínění.

Dostavil se do kanceláře majora Yanese a požádal o okamžitý rozhovor s ním a s Figuerasem.

Yanes vzhlédl od psacího stolu. „Proč ten formální tón, Leo?“

„Protože formálně žádám o rozhovor.“

„Na jaké téma?“

„Seržant Ainslie.“

Yanes si zvědavě Newbolda měřil, pak zvedl telefon a věcně do něj promluvil. Když zavěsil, pokývl hlavou. „Výborně, máme přijít hned.“

Kráčeli mlčky chodbou, sekretářka je uvedla do kanceláře majora Figuerase a zmizela za dveřmi.

„Mám spoustu práce, poručíku, ať přicházíte s čímkoli, buďte stručný,“ pravil Figueras úsečně.

„Žádám, abyste znovu uvážil udělení důtky seržantu Ainsliemu, pane.“

„Ainslie vás o to požádal?“

„Ne. Žádám o to já, Ainslie neví, že jsem tady.“

„Už se rozhodlo. Nevidím důvod, proč něco měnit. Ainslie se dopustil chyby.“

„Uvědomuje si to. Je sám sobě nejpřísnějším kritikem.“

„Tak proč jste sakra tady?“

„Protože seržant Ainslie je jedním z našich nejlepších detektivů, majore. Má příkladný osobní spis, vyniká v objasňování zločinů a vedení podřízených. Ostatně to víte sám. A major Yanes taky. A...“ Newbold zaváhal.

„Ven s tím!“ vyštěkl Figueras.

Newbold se upřeně díval na oba nadřízené. „Donedávna Ainslie nesl důsledky ne právě férového přístupu, jak všichni vědí. Myslím, že mu něco dlužíme.“

Na okamžik nastalo ticho, Figueras a Yanes si vyměnili pohledy, oba věděli, co má Newbold na mysli. Poté Yanes tiše řekl: „Souhlasím s poručíkem, pane.“

Figueras pohlédl na Newbolda. „Co navrhujete?“

„Devadesátidenní důtku,“ odpověděl poručík.

Figueras zaváhal, pak řekl: „Dobře. Odchod!“

Newbold uposlechl.

Ainslie tedy dostane důtku, která bude v jeho osobním spisu vedena devadesát dní, poté se zahladí a veškeré záznamy o ní se zničí.

Jak ubíhaly týdny a měsíce, Elroy Doil a jemu připisované zločiny přestávaly být v popředí zájmu jak oddělení vražd, tak veřejnosti. Pozornost veřejnosti ožila na nějaký čas v době konání soudního procesu, zejména když vypovídali Ainslie, doktorka Sanchezová, Ivan Tempone a další svědkové, porota uznala Doila vinným a soudce vynesl trest smrti. Po několika měsících vzbudilo trochu zájmu ještě zamítnutí automatického odvolání proti Doilovu trestu následované zprávou o tom, že Doil sám se odmítá odvolávat, a pak stanovení termínu popravy

Nato všichni na Doila téměř zapomněli - až do večera, kdy seržantovi Ainsliemu zatelefonoval z raifordské věznice otec Ray Uxbridge.

Vzkaz působil záhadně. Elroy Doil osm hodin před usednutím na elektrické křeslo požádal Malcolina Ainslieho o setkání.

TŘETÍ ČÁST

1.

ZASE BYL VE STROZE zařízené místnosti bez oken, kam přivedli Elroye Doila. Bledá pohublá postava zločince Malcolma Ainslieho vytrhla z myšlenek na minulost. Muž s nohama v okovech a pouty na rukou připevněnými k opasku a vězeňskými dozorci po boku ostře kontrastoval s fyzicky silným a agresivním Doilem minulosti, až Ainslie málem zapochyboval, že toto je odsouzenec, za nímž přijel. Ale Doilovo chování rychle rozptýlilo jeho pochybnosti.

Poté, co otec Ray Uxbridge na Doilovu naléhavou žádost „Ať ten sráč vypadne!“ s četnými protesty odešel, v místnosti se rozhostilo ticho.

Doil stále klečel před Ainsliem a ve vzduchu dál visela slova poručíka Hambricka ze správy věznice. Jestli se od něho chcete něco dovědět, přijměte jeho způsob.

„Na tom nezáleží, kdy jste se naposled zpovídal,“ řekl Ainslie Doilovi.

Doil přikývl a tiše vyčkával. Ainslie věděl proč - a váhavě, znechucen sám sebou z takové šarády, pronesl: „Ať Bůh přebývá ve vašem srdci a na vašich rtech, abyste se upřímně vyznal ze svých hříchů.“

„Zabil jsem několik lidí, otče,“ řekl Doil okamžitě.

Ainslie se předklonil. „Jaké lidi? A kolik?“

„Čtrnáct lidí.“

Ainsliemu se rázem ulevilo. Prohlášení, které právě učinil, umlčí malou, leč hlučnou skupinu, která prohlašovala, že Doil je nevinen. Ainslie pohlédl na Hambricka, který byl svědkem, a zároveň si uvědomil, že jeho skrytý magnetofon nahrává.

Miamskému oddělení vražd, které vedlo vyšetřování čtyř dvojnásobných vražd a spolupracovalo s policií v Clearwateru a Fort Lauderdale na dalších dvou, se potvrdil předpoklad. Ainslieho napadla samozřejmá otázka. „Kdo byl vaši první obětí?“

„Ikeiovi, Japončíci z Tampy.“

„*Kdo?*“ Ainslie užasl. To jméno nikdy předtím neslyšel.

„Dva starý prďolové. I-kei-o-vi.“ Když Doil slabikoval jméno, absurdně se uchichtl.

„Vy jste je zabil? Kdy?“

„Nepamatuju si... Jo, asi tak měsíc dva předtím, než jsem sejmul ty Španěláky v kempu.“

„Esperanzovy?“

„Jo, ty.“

Doil přiznal čtrnáct vražd. Ainslie tedy předpokládal, že tento počet zahrnuje Clarence a Florentinu Esperanzovy, zavražděné před sedmnácti lety v kempu pro přívěsy Happy Haven v západní části dadeského okresu. Doil jako mladistvý nebyl obviněn, avšak nedávno zjištěné skutečnosti prokazovaly jeho vinu - ostatně ji teď přiznal.

Pokud se ale započtou Ikeiovi - zločin, o němž miamské oddělení vražd vůbec neví, jak se Ainslie domníval -, pak číslo nesouhlasí.

Ainslie horečně uvažoval. *Přiznal by* Doil vraždy, které *nespáchal*, a to zvlášť nyní, když po něm sahá smrt? To je nanejvýš *nepravděpodobné*. Jestli tedy zabil Ikeiovy a přiznal celkem čtrnáct vražd, pak do nich nezapočítal jiné dvě oběti.

Jenže všichni - policie, státní zastupitelství, novináři i veřejnost - byli přesvědčeni, že Doil spáchal *čtrnáct* vražd: že zabil Esperanzovy, Frostovy, Larsenovy, Hennenfeldovy, Urbinovy, Ernstovy a Temponeovy.

Jestli Doil mluví pravdu, spáchal některé vraždy někdo jiný. Pokud ano, kdo?

Ainsliemu se zákonitě vybavil pocit, s nímž se svěřil nejdřív seržantu Brewmasterovi, totiž že vražda Ernstových nemusí být dílem mnohonásobného vraha, po němž pátrají. Ale vzápětí tu domněnku zaplašil, nebyl čas hýčkat si osobní teorie. Kolegové s ním unisono nesouhlasili a on všeobecný názor nezpochybnil. Ale teď, když reprezentuje jaksi všechny a bere v úvahu veškeré názory včetně vlastního, musí z Doila pravdu vymáčknout.

Ainslie mrkl na hodinky. *Tak málo času!* Do Doilovy popravy zbývala necelá půlhodina - a to ho ještě odvedou dřív... Zatvrdil se tak, aby se mu ani nezachvěl hlas, až uhodí na Doila, a v paměti mu vytanula slova otce Kevina O'Briena: *Elroy byl patologický lhář. Lhal, i když nemusel.*

Ainslie nechtěl přijmout úlohu kněze - a teď byl čas z ní vystoupit. „To o Ikeiových a Esperanzových jsou podělaný žvásty," přizpůsobil se vrahovu tónu. „Jak vám mám věřit? Kde je důkaz?"

Doil se na okamžik zamyslel. „V přívěsu Esperanzových jsem ztratil zlatou dolarku. Byl na ní monogram HB. Získal jsem ji při loupeži pár měsíců předtím, než jsem oddělal ty šikmooký opice. Upadla mi, když jsem se klidil."

„A co ti lidé v Tampě? Taky máte důkaz?"

Doil se potrhle zasmál. „Kus odtud, co bydleli Ikeiovi, je hřbitov. Musel jsem se zbavit použitýho nože, tak jsem ho schoval do hrobu. Víte, čí jméno stálo na náhrobku? Stejný jako moje. Říkal jsem si, že aspoň nezapomenu, kde ten žabikuch leží, kdybych si ho někdy chtěl vzít, ale to se nestalo."

„Zahrabal jste nůž do hrobu? Jak hluboko?"

„Moc ne."

„Proč jste vždycky zabíjel staré lidi?"

„Děsně dlouho si užívali a byli prolezlý hříšností, otče. Jednal jsem jménem božím. Nejdřív jsem je samozřejmě pozoroval. Všechny ty kurevníky a děvky."

Ainslie s odpovědí nepolemizoval. Všechno to bylo natolik smysluplné a zároveň nesmyslné jako sám způsob, jakým pracuje Doilova zmučená mysl. Kolik přiznal pravdy v této chvíli? Něco určitě souhlasí, ale Ainslie nevěřil pohádkám o pohřbeném noži a stejně tak ani o ztraceném klipsu na bankovky. A pak zbýval stále problém s čísly. Ptal se tedy konkrétněji.

„Zabil jste manžele Frostovy v hotelu Royal Colonial?"

Doil několikrát přikývl.

„Přikývl jste. Jestli to znamená ano, potvrďte to slovem."

Doil se na Ainslieho upřeně zadíval. „Nahráváte to, jo?"

Rozzlobený sám na sebe, že se prozradil, Ainslie přiznal: „Ano."

„Nevadí. Jo, ty lidi jsem taky oddělal."

Při zmínce o nahrávání Ainslie letmo pohlédl na poručíka Hambricka, který pokrčil rameny. Ainslie pokračoval.

„Rád by se vás zeptal na další jména."

„Klidně."

Ainslie jmenoval ze seznamu - Larsenovy, Hennenfeldovy, Urbinovy. V každém případě zněla odpověď ano, Doil přiznal, že je zabil.

„Komisaře Ernsta a jeho manželku..."

„Ne. Ty jsem nesejmul. Kvůli tomu..."

Ainslie mu úsečně skočil do řeči: „Počkat!" Pokračoval v souladu se všeobecným názorem, který reprezentoval. „Elroyi, tentokrát vzhledem k tomu, co se brzy naplní, *musíte* říct pravdu. Ernstovi zahynuli stejným způsobem jako všichni ostatní - přesně týmž způsobem. Bay Point, kde bydleli, jste znal. Pohyboval jste se tam, když jste pracoval pro firmu Suarez Motors, prozkoumal jste bezpečnostní systém a věděl jste, jak se tam dostat. A den po vraždách jste praštil s prací u Suareze a nevrátil jste se tam ani pro šek s výplatou."

V Doilově hlase znělo zoufalství. „To proto, že jsem slyšel o tý kuchačce, koukal jsem na to v televizi a pochopil jsem, že kvůli těm ostatním si budou myslet, že jsem to udělal já. Ale já jsem to nebyl. Přísahám, otče! A proto žádám odpuštění. *Já jsem to neudělal!*"

Ainslie se nevzdával. „Co když jste si pomyslel, že Ernstovi jsou významní lidé, a proto..."

Doil ho přerušil výkřikem, ve tváři zrudl. „Ne! Ne, ne! To není pravda, do prdele! Ostatní jsem oddělal, ale nechci umřít s obviněním za něco, co jsem neprovedl."

Lže, nebo mluví pravdu? Doil působí na první pohled přesvědčivě, pomyslel si Ainslie, ale na jeho odpovědi aby si člověk hodil mincí.

Ainslie přitvrdil. „Vyjasněme si něco jiného. Přiznáváte, že jste zabil Temponeovy?"

„Ano, ano. Oddělal jsem je."

Po celou dobu soudního procesu, navzdory zdrcujícím důkazům, trval Doil na své nevině.

„Co se týče všech těch vražd - přiznal jste se ke čtrnácti - lltujete jich?"

„Hovno lituju! Seru na všechny! Abyste věděl, těšilo mě je voddělat. Ale odpusťte mi ty, co jsem nezabil!“

Prosba postrádala smysl a Ainslieho napadlo, jestli Doil navzdory všemu neměl být před zahájením procesu prohlášen za choromyslného.

Ainslie se stále pokoušel uvést věci na pravou míru. „Jestli jste manžele Ernstovy nezabil, jak prohlašujete, není vám s ohledem na ně co odpouštět. Každopádně bez upřímné lítosti a pokání za *všechno*, co jste spáchal, vám kněz nemůže dát rozhřešení, kromě toho já nejsem kněz.“

Ještě než Ainslie dokončil větu, v Doilových očích se objevila úpěnlivá prosba. Když promluvil, zalykal se strachem. „Za chvíli mě čeká smrt! Udělejte pro mě něco! Ulehčete mi!“

Dříve reagoval poručík Hambrick. Mladý černý důstojník se obrátil na Ainslieho: „Zbývá necelých pět minut. Ať jste byl, co jste byl, ať jste, co jste, na tom nezáleží. Pořád toho víte dost, abyste pro něho něco udělal. Tak odložte tu zatracenou pýchu a *udělejte to!*“

Hambrick je dobrák, pomyslel si Ainslie. Taky pochopil, že pravda nebo lež, nic už Doila nepřesvědčí, aby změnil svou verzi.

Zatápal v paměti a řekl: „Opakujte po mě: ‚Otče, odevzdávám se do Tvých rukou, udělej se mnou, co ráčíš.‘“

Doil natáhl paže tak daleko, jak mu umožnila pouta připevněná k opasku. Ainslie k němu postoupil a Doil na něj položil ruce. Doil opakoval slova zřetelně, oči upíral na Ainslieho.

Ainslie pokračoval: „Za cokoli, co učiníš, Ti děkuji, jsem připraven na všechno, všechno přijímám.“

Byla to Foucauldova *Modlitba odevzdanosti*, kterou všem hříšníkům odkázal francouzský šlechtic, vikomt Charles de Foucauld, kdysi voják, potom pokorný kněz vzpomínaný pro to, že zasvětil život studiu - a modlitbám na Sahaře.

Ainslie doufal, že ho paměť nezklame. Citoval verš po verši.

Ať jen vůle Tvá ve mně přebývá
a ve všech Tvých bytostech –
nic víc si nepřeji, ó Pane,
do rukou Tvých svěřuji svou duši.

Na vteřinu nastalo ticho. Pak Hambrick oznámil: „Je čas.“ Ainsliemu řekl: „Venku čeká pan Bethel. Odvede vás na místo pro svědka. Pospěšme si.“

Dva vězeňští dozorci postavili Doila na nohy. Ve srovnání s rozpoložením před několika okamžiky se podivně smířený Doil nechal odvádět, s okovy na nohou neohrabaně kráčel ke dveřím.

Ainslie Doila předešel. Na chodbě čekal dozorce se jmenovkou BETHEL a řekl: „Tudy, prosím.“ Rychlým tempem se vraceli cestou, kterou Ainslie přišel, spěchali betonovými chodbami, pak kolem popravčího sektoru, zastavili se až před holými ocelovými dveřmi. U nich stál na stráži seržant, držel desku s klipsem.

„Vaše jméno, prosím?“

„Malcolm Ainslie.“

Seržant si ověřil, zda je jméno uvedeno na seznamu. „Jste poslední. Rezervovali jsme vám horké sedadlo.“

Za ním se ozval Bethel: „Neznervózňujte hosta, seržante. Nejde o *tamto* horké sedadlo, pane Ainslie.“

„Ne, o tamto ne,“ souhlasil seržant. „To si předplatil Doil, ale přál si, abyste dobře viděl.“ Zvědavě se zadíval na Ainslieho. „Taky prohlásil, že jste anděl boží pomsty. Co tím myslel?“

„Pomohl jsem ho usvědčit, asi proto se na to tak dívá.“ Ainslie se na to téma nebavil rád, ale domyslel si, že kdo pracuje v tak ponurém prostředí, zatouží tu a tam po dotyku světla.

Seržant otevřel dveře a Ainslie vstoupil. Prostor před ním až na drobné detaily zůstal takový, jaký byl před třemi lety. Nalézali se v zadní části svědecké kóje, bezprostředně před nimi se prostíralo pět řad skládacích kovových židlí, většinou obsazených. Ainslie věděl, že bude přítomno dvanáct úředně jmenovaných svědků, kterých si všiml záhy po svém příjezdu, zhruba stejný počet

novinářů a možná pár zvláštních návštěvníků odsouhlasených guvernérem státu.

Svědeckou kóji uzavíraly ze tří stran stěny ze silného zvukotěsného skla. Jimi bylo vidět přímo do popravčí komory, které dominovalo elektrické křeslo z dubového dřeva, jen třínohé a kdysi vypodobněné jako „kůň, který se vzpíná na zadních“. Křeslo vyrobili odsouzenci v roce 1924, kdy stát Florida změnil zákonem způsob popravy z oběšení na usmrcení elektrickým proudem. Bylo přišroubované k podlaze. Mělo vysoké opěradlo a široký sedák pokrytý silnou vrstvou černé gumy. Dva svislé dřevěné sloupky tvořily opěrku hlavy. Šest širokých kožených pásů poutalo odsouzence tak těsně, že se nemohl sebemíň pohnout.

Necelé dva metry od křesla, rovněž viditelná skrze sklo, se tyčila stěnou oddělená, uzavřená kabina pro kata s obdélníkovým průzorem, aby se mistr popravčí mohl dívat. V tuto dobu už byl na místě, s kápí a v dlouhém hávu, jeho totožnost se totiž přísně tají. V určitém okamžiku dostane kat zvenčí signál, otočí červeným vypínačem a pustí elektrický proud o napětí dvou tisíc voltů do elektrického křesla a do toho, kdo v něm sedí.

Popravčí komorou přecházelo několik postav. Vězeňský dozorce sledoval své náramkové hodinky a porovnával je s časem na velkých nástěnných hodinách s čilou vteřinovou ručičkou. Hodiny ukazovaly 6:53.

Ve svědecké kóji ustávala chabá konverzace, většina ze shromážděných zvědavě pozorovala, jak strážný seržant uvádí Ainslieho do první řady a ukazuje na volnou židli uprostřed. „To je pro vás.“

Ainslie si už všiml, že usedne po pravici Cynthie Ernstové. Ta nejenže nereagovala na jeho pokývnutí hlavou na pozdrav, ale přehlédla ho, upřeně zírala přímo před sebe. Ainslieho nepříjemně překvapilo, že z druhé strany vedle ní sedí Patrick Jensen. Spisovatel se na něho podíval a pousmál se.

2.

NÁHLE POPRAVČÍ KOMORA ožila. Pět mužů, kteří postávali v komoře, se seřadilo. Službu konající poručík, za ním dva dozorci, lékař s malým koženým kufříkem a státní zástupce. Za elektrickým křeslem, mezi silnými, těžkými kabely, které brzy zapojí, čekal vězeňský elektrotechnik.

Strážný ve svědecké kóji zvolal: „Ticho, prosím! Nemluvte.“ Průběžně ochabující konverzace ustala docela.

Krátce nato se v popravčí komoře otevřely postranní dveře a dovnitř vstoupil vysoký muž s ostře řezanou tváří a nakrátko sestřiženými prošedivělými vlasy. Ainslie v něm poznal správce věznice Stuarta Foxe.

Bezprostředně za správcem šel Elroy Doil, očima se vpíjel do země, jako by nechtěl spatřit, co je před ním. Ainslie si všiml, že se Patrick Jensen naklonil k Cynthii a sevřel jí ruku. Patrně ji utěšoval, že i vražda jejích rodičů dojde brzy odplaty, pomyslel si.

Ainslie se opět zadíval na Doila a znovu si uvědomil rozdíl mezi kdysi robustní, mohutnou postavou - a žalostnou, ustrašenou bytostí, v niž se proměnil.

Doilův pohyb stále omezovaly okovy na nohou, umožňovaly mu jen nemotorné krůčky Po bocích mu kráčeli vězeňští dozorci, třetí šel za ním. Obě Doilovy ruce svíraly „železné paráty“, speciální pouta s horizontálními kovovými závorami, ovládanými dozorci po stranách. Umožňovaly jim zcela ovládat každou ruku zvlášť, což vylučovalo jakýkoli odpor.

Doil měl na sobě čistou bílou košili a černé kalhoty. Sako stejné barvy jako kalhoty mu obléknou do rakve. Jeho vyholená hlava se blyštěla nejvíc tam, kam před chvilkou nanesli elektricky vodivý gel.

Malé procesí prošlo takzvanou „uličkou svědků smrti“ mezi dvěma pancéřovanými dveřmi. Až se Doil odhodlá vzhlédnout, poprvé spatří elektrické křeslo a obecenstvo, které se přišlo podívat, jak zemře.

Nakonec tak učinil a při pohledu na křeslo vyvalil oči a tvář mu ztuhla hrůzou. Impulzivně se

zastavil, odvrátil hlavu i celé tělo, jako by chtěl utéct, ale to všechno spíš náznakem a ve zlomku vteřiny. Dozorci po stranách okamžitě trhli železnými pařáty, až Doil vykřikl bolestí. Všichni tři dozorci ho těsně obstoupili, postrčili ho ke křeslu a zatímco se marně vzpíral, posadili ho.

Bezmocný Doil napjatě hleděl k červenému telefonu na stěně vpravo od elektrického křesla. Jako každý odsouzenec věděl, že představuje jedinou naději na odklad popravy v poslední minutě z rozhodnutí guvernéra státu. Doil upřeně pozoroval telefon a jako by žadonil, aby zazvonil.

Najednou se otočil ke skleněné stěně, která ho oddělovala od kóje svědků, a hystericky se rozkřičel. Ale protože sklo bylo zvukotěsné, Ainslie a ostatní nic neslyšeli. Viděli jen, jak se Doilova tvář křiví zuřivostí.

Třeba skanduje něco ze Zjevení, pomyslel si zachmuřeně Ainslie.

V počátcích tohoto druhu exekuce se veškeré zvuky z popravčí komory přenášely ke svědkům pomocí mikrofonů a reproduktorů. Nyní svědkové slyší jen správce věznice, který přečte rozkaz k vykonání popravy a vyzve odsouzence k posledním slovům či stručnému prohlášení.

Doil se na okamžik zarazil a probíral očima obličeje ve svědecké kóji. Několik přítomných si nervózně poposedlo. Když Doilův zrak padl na Ainsliehо, výraz v jeho tváři se změnil v prosebný, z pohybu rtů Ainslie pochopil, že křičí: „Pomozte mi! Pomozte mi!“

Ainslie cítil, jak mu na čele vyrazily krůpěje potu. *Co tady dělám?* ptal se sám sebe. *Nechci se toho účastnit. Ať provedl cokoli, takhle někoho zabíjet je špatné.* Ale z místa nebylo úniku. Ainslie i všichni ostatní se v tomto vězení stali bizarním způsobem rovněž vězni - do té doby, až bude Doil popraven. Proto když se dozorce v popravčí komoře pohnul a zastínil Doila, Ainsliemu se nesmírně ulevilo a současně si připomněl, že Doil se právě přiznal ke čtrnácti ničemným vraždám a zohavení obětí.

Uvědomil si, že na okamžik padl do téže pokřivené pasti jako falešně sentimentální demonstranti před věznicí, kteří projevují starost o vraha a zapomínají na jeho mrtvé, umučené oběti. Přesto co se týče krutosti, přemítal Ainslie, těchto pár posledních minut je pravděpodobně ze všeho nejhorších. Ať pracuje vězeňský personál seberychleji, závěrečné procedury vyžadují čas. Nejdřív dozorci z obou stran Doila přitáhli až k opěradlu a drželi ho tak dlouho, dokud ho třetí těsně nepřipoutal širokým pásem přes hrudník a pás nezajistil, takže ať by dělal co dělal, tělem by nepohnul. Nato se chopili jeho chodidel, vložili je do dřevěných podstavků ve tvaru T a upevnili pásy kolem kotníků, aby nemohl zvednout nohy. Na předem oholenou pravou nohu nanesli nejvodivější gel, načež mu kolem ní deset centimetrů nad kotníkem ovinuli kožený, olovem protkaný uzemňovací svod a přišněrovali ho. Upevnili a utáhli i zbývající pásy včetně zvláštního pásku na bradě, který přitlačil Doilovu hlavu ke dvěma svislým sloupkům a znehybnil ji. Hnědá kožená čapka smrti s měděnou vodivou destičkou uvnitř, připomínající někdejší vikinskou helmici, visela nad křeslem jako Damoklův meč připravena poklesnout...

Ainslie přemýšlel, jestli poprava na elektrickém křesle je opravdu tak krutá a barbarská, jak mnozí prohlašují. To, čemu právě přihlížel, o tom rozhodně svědčilo, a existují jiné příklady, které tento názor podporují. Jeden znal, odehrál se skoro před desetiletím.

4. května 1990 ve Floridské státní věznici odsouzenec jménem Joseph Tafero, usvědčený z vraždy dvou policistů, dostal úvodní dávku dvou tisíc voltů. Ihned vyšlehly plameny a zakouřilo se, jeho hlava a pravděpodobně i mokrá houba pod čapkou smrti vzplály. Kat okamžitě vypnul proud. Celé čtyři minuty pak opakovaně zapínal a vypínal proud a pokaždé zpod černé masky na Toferově tváři šlehalo víc plamenů a víc se kouřilo. Přesto Tafero stále dýchal a pomalu kýval hlavou. Teprve po dalších třech zvlášť silných výbojích ho konečně prohlásili za mrtvého. Svědkům se udělalo zle, jeden omdlel. Úřední zpráva přiznala „chybu v přilbě“. Dále se v ní pravilo, že Tafero „upadl do bezvědomí v okamžiku, kdy ho zasáhl proud“, ale tomu věřilo jen málo svědků.

Někteří lidé, uvědomil si Ainslie, tvrdí, že poprava *by měla být* barbarská tak jako samotný zločin. Plynová komora, stále ještě ve Spojených státech používaná, zabíjí vězně udušením kyanidovým plynem a svědkové uvádějí, že je to strašlivá, často pomalá smrt. Panuje celkem shoda v tom, že usmrcení injekcí s jedem je humánnější, ne ovšem pro bývalé narkomany s poškozeným systémem krevního oběhu. Najít žílu, kam vstříknout příslušnou dávku, může taky trvat hodinu.

Zastřelení kulkou do hlavy, praktikované v Číně, je patrně nejrychlejší, ale předchozí mučení a ponižování jsou nepochybně tím nejbestiálnějším, co svět zná.

Zavede Florida jiný způsob popravy, třeba smrtící injekcí, ptal se v duchu Ainslie. Nezdá se to pravděpodobné vzhledem k postoji veřejnosti vůči zločinu a všeobecné zlobě vůči zločincům, kteří Sluneční stát v zahraničí kompromitují a odhánějí turisty, tak důležité pro živobytí Floriďanů.

Pokud jde o jeho názor na trest smrti, nesouhlasil s ním jako kněz a nesouhlasí s ním dál, byť z jiných důvodů.

Před časem věřil, že veškerý lidský život pochází od Boha. Nyní tomu nevěří. Dneska je přesvědčen, že soudem vynesený trest smrti mravně degraduje ty, kdo ho udělují, včetně veřejnosti, jejímž jménem se popravy provádějí. Smrt je ovšem bez ohledu na způsob vykonání popravy vysvobozením. Doživotní trest bez možnosti propuštění či volné vazby je mnohem těžší...

Ainslieho myšlenky přerušil hlas správce věznice, přenášený do kóje pro svědky, který hlasitě předčítal černě orámovaný rozkaz k popravě podepsaný guvernérem státu.

„Ježto Elroy Selby Doil byl usvědčen ze zločinu úkladné dvojnásobné vraždy... odsouzen za výše zmíněný zločin k popravě na elektrickém křesle... do jeho těla zaveden elektrický proud... dokud nezemře...

Vám jako správci státní věznice pro nejtěžší zločince nebo vámi určenému zástupci se ukládá přítomnost při popravě... taktéž svědecké porotě složené z dvanácti vážených a o to požádaných občanů... rovněž se vyžaduje přítomnost kompetentního praktického lékaře...

Selhání nepadniž na vaši zodpovědnost...“

Dokument byl dlouhý, zatížený nabubřelým právnickým formalismem, ve správcově interpretaci slova jen duněla. Když dočetl, dozorce přidržel mikrofon před Doilem a správce se zeptal: „Chcete pronést poslední slova?“

Doil se pokusil pohnout, ale byl příliš pevně připoután. Když promluvil, zajíkl se. „Nikdy jsem...“ Pak něco zadrmolil, marně se snažil uvolnit hlavu a zmohl se jen na chabé: „Seru na vás!“

Mikrofon Doilovi odňali. Předpopravní procedura okamžitě pokračovala a Ainslie si znovu přál, aby nemusel přihlížet, jenže dění hypnotizovalo - nikdo ze svědků neodvrátil zrak.

Doilovi protlačili mezi zuby a jazyk podložku, takže nemohl dál mluvit. Vězeňský elektrotechnik za křeslem vnořil ruku do dvacetilitrového kbelíku obsahujícího silný roztok soli a vytáhl z něj měděnou kontaktní destičku a přírodní houbu. Obojí vložil do čapky smrti visící nad Doilovou vyholenou hlavou. Kontaktní destička je dokonalým vodičem elektrického proudu, solí nasáklá houba, rovněž dobrý vodič, má zabránit, aby Doilovi vzplála kůže na temeni a tudíž se z komory nešířil odporný zápach spáleného masa, který v minulosti obtěžoval svědky. Houba většinou splnila svůj účel, někdy - jako při popravě Tafera - nikoli.

Na Doilovu hlavu spustili čapku smrti a připevnili ji. Pruh černé kůže před obličejem sloužil jako maska, takže nikdo nadále neviděl Doilovi do tváře.

Ainslie zaznamenal, že svědkové kolem něho si kolektivně vydechli úlevou. Je snazší pozorovat oběť, když se stane alespoň jaksi částečně anonymní? ptal se sám sebe Ainslie.

Ale rozhodně ne anonymní pro Cynthii sedící vedle něho. Ainslie viděl, že Cynthia a Patrick Jensen mají propletené ruce a svírají je tak křečovitě, že Cynthii zbělely kotníky.

Musí Doila lítě nenávidět, pomyslel si, a do jisté míry chápal, proč je tady, byť pochyboval, že vidět Doila zemřít uleví jejímu žalu. A měl by jí říct, že zatímco Doil se přiznal ke čtrnácti vraždám, popřel, že zabil Gustava a Eleanor Ernstovy ostatně o té eventualitě vážně uvažoval i Ainslie. Možná tu informaci Cynthii dluží, třeba jen proto, že byla dřív policistkou a kolegyní. Ale jist si tím nebyl.

Na podlaze popravčí komory spočívaly už jen dva silné elektrické kabely, jeden stoupal k čapce smrti, druhý ke koženému, olovem protkanému uzemňovacímu svodu přišněrovanému k Doilově pravé noze. Oba rychle nasadili do přípojek a zajistili křídlovými matkami.

Nato dozorci i elektrotechnik ustoupili od křesla tak, aby nebránili správci věznice v přímém pohledu.

Ve svědecké kóji si někteří novináři činili poznámky. Jedna svědkyně zbledla a držela si ruku

před ústy, jako by se jí udělalo špatně od žaludku. Nějaký muž vrtěl hlavou, zjevně znechucený tím, co viděl. Ainslie věděl, jaký bývá o tato místa boj, a přemýšlel, co sem asi lidi přivádí. Nejpravděpodobněji všeobecná fascinace smrtí ve všech podobách.

Ainslie opět přenesl pozornost na správce, který sroloval rozkaz k popravě a držel jej v pravé ruce jako taktovku. Díval se směrem ke katově kabině, odkud obdélníkovým průzorem vyhlížel pár očí. Správce nechal klesnout ruku s rozkazem a zároveň pokývl hlavou.

Oči z průzoru zmizely. Vzápětí v popravčí komoře hrůzně *zadunělo*, neboť vypínač smrti spojil elektrický obvod. I v kóji pro svědky, kde vypnuli reproduktory, bylo slyšet temný úder. Zároveň zeslábla všechna světla.

Doilovo tělo sebou křečovitě zazmítalo, byť počáteční efekt výboje o dvou tisících voltech, které jím projely, podstatně potlačilo to, že Doil „byl připoután pevněji než stíhací pilot“, jak napsal jeden novinář ve článku vydaném den nato. Nicméně totéž se opakovalo v průběhu dvouminutového automatického usmrcovacího cyklu, kdy napětí celkem osmkrát kleslo na pět set a znovu stouplo na dva tisíce. Při některých popravách správce dává katovi signál, aby přerušil automaticky řízený proces a vypnul proud, pokud je přesvědčen, že první fáze cyklu splnila účel. Tentokrát nechal proběhnout celý. cyklus a Ainslie najednou ucítil odporný pach spáleného masa, který pronikl do kóje pro svědky klimatizací. Mnozí svědkové znechuceně křivili tváře.

Po bezpečnostní prodlevě přistoupil ke křeslu lékař, rozepnul Doilovi košili, přiložil mu k hrudi stetoskop a naslouchal, jestli bije srdce. Asi po minutě kývl na správce. Doil zemřel.

Zbytek byl rutinní záležitostí. Elektrické připojky, pásy, všechno, co zajišťuje a poutá, bylo rychle uvolněno. Doilovo tělo se svezlo kupředu na paže čekajících dozorců, kteří je ihned uložili do černého gumového vaku na mrtvoly. Uzavřeli vak zipem tak rychle, že nikdo z kóje pro svědky nemohl vidět, jestli je tělo ohořelé. Nato tělesná schránka Elroye Doila na nosítkách zmizela týmiž dveřmi, jimiž před několika minutami živý Doil vstoupil.

V té době většina svědků vstávala a připravovala se k odchodu. Ainslie se bez vyčkávání otočil k Cynthii a tiše řekl: „Asi bych vám měl sdělit, paní komisařko, že krátce před touto popravou jsem mluvil s Doilem o vašich rodičích. Prohlásil...“

Vmžiku k němu vzhlédla a ve tváři měla neutrální výraz. „Prosím vás, nechci nic slyšet. Přišla jsem se podívat, jak bude trpět. Doufám, že trpěl.“

„Určitě,“ hlesl Ainslie.

„Pak jsem spokojená, seržante.“

„Rozumím, paní komisařko.“

Ale rozuměl něčemu? Ainslie spolu s ostatními zamyšleně opustil kóji pro svědky.

Na chodbě, kde se svědkové shromáždili, aby je vyvedli z věznice, se ze skupinky ihned oddělil Jensen a přešel k Ainsliemu.

„Napadlo mě, že bych se měl představit. Jsem...“

„Vím, kdo jste,“ přerušil ho Ainslie chladně. „Přemýšlel jsem, proč jste tady.“

Spisovatel se usmál. „V mojí nové detektivce bude poprava, tak jsem ji chtěl vidět zblízka. Komisařka Ernstová zařídila, abych se sem dostal.“

V té chvíli se objevil Hambrick. „Nemusíte tu čekat,“ řekl poručík Ainsliemu. „Račte za mnou, vyzvedneme vaši zbraň a dovedu vás k autu.“

Ainslie zběžně pokývl Jensenovi a odešel.

3.

„VIDĚL JSEM, JAK zamrkala světla,“ řekl Jorge. „Takže Zvířeti dali šťávu.“

„Dali,“ skoro šeptl Ainslie.

To byla první slova, která si vyměnili - a to už věznici opustili před deseti minutami. Jorge řídil modrobílý vůz miamské policie a dařilo se mu rychle postupovat přes kontrolní body věznice. Cestou minuli nezbytné demonstranty, několik jich stále ještě drželo rozsvícené svíčky, většina se rozptýlila. Ainslie mlčel.

Hluboce na něho zapůsobila úděsná procedura, která usmrtila Doila. Na druhé straně nebylo sporu, že Doil dostal, co si zasloužil, zvlášť vzhledem k tomu, co Ainslie věděl, a to, že Doil se neprovinil jen dvěma vraždami, za něž byl souzen a potrestán, ale nejméně dvanácti dalšími.

Dotkl se kapsy saka, kam uložil velmi důležitý záznam Doilovy zpovědi. Kdy, za jakých okolností a zda vůbec bude nahraná informace uvolněna pro veřejnost, o tom rozhodnou jiní. Ainslie předá pásek poručíku Newboldovi a od té doby s ním bude nakládat policie a úřad státního zástupce.

Jorge se znovu ozval. „Co Zvíře...“

Ainslie ho přerušil. „Nevím, jestli bychom o něm měli mluvit jako o Zvířeti. Zvířata zabíjejí, jen když musejí. Doil zabíjel...“ Ainslie se zarazil. *Proč* vlastně zabíjel Doil? Pro potěšení, z náboženského fanatismu, z neodolatelného nutkání? Nahlas řekl: „Z důvodů, které se nikdy nedovíme.“

Jorge po něm mrkl. „Sdělil vám něco podstatného, seržante? Něco, co smím slyšet?“

Ainslie zavrtěl hlavou. „Musím nejdřív promluvit s poručíkem.“

Podíval se na hodinky, ukazovaly 7:50. Leo Newbold bude pravděpodobně ještě doma. Ainslie zvedl telefon ze sedadla vedle sebe a vyťukal čislo. Newbold se ohlásil na druhé zazvonění.

„Myslel jsem si, že jste to vy,“ řekl. „Předpokládám, že je po všem.“

„Doil je mrtev. Ale dost pochybuju, že je po všem.“

„Řekl vám něco?“

„Dost, aby to ospravedlňovalo jeho popravu.“

„O spravedlivosti trestu jsme nepochybovali, ale člověku se přece jen uleví, když se to potvrdí. Takže máte jeho přiznání?“

Ainslie zaváhal. „Mám toho dost na závažné hlášení, pane. Ale neměli bychom o tom debatovat po radiotelefonu.“

„Máte pravdu,“ uznal poručík. „Musíme být všichni opatrní. Ano, mobil není to pravé.“

„Jestli bude čas, zavolám vám z Jacksonvillu,“ slíbil Ainslie.

„Nemůžu se dočkat. Ale hlavně to berme klidně, Malcolme.“

Ainslie vypnul mobilní telefon.

„Budete mít spoustu času, na letiště je to jen pětadevadesát kilometrů,“ ochotně informoval Jorge. „Možná se stačíte i nasnídat.“

„Jídlo je to poslední, na co myslím,“ ušklíbl se Ainslie.

„Chápu, že mi nemůžete všechno vyzvonit. Podle mě se Doil určitě přiznal aspoň k jedný další dvojnásobný vraždě.“

„Ano.“

„Choval se k vám jako ke knězi?“

„Pokoušel se o to. Do jisté míry jsem to i připustil.“

„Myslíte, že Doil je teď v nebi?“ zeptal se Jorge tiše. „Nebo existuje to druhý místo, kde hořej plameny a který řídí Satan?“

Ainslie se uchichtl a otázal se: „Proč, máte důvod ke starostem?“

„Ne. Jen chci znát váš názor - existuje nebe i peklo?“

Člověk se nikdy nezbaví minulosti absolutně, pomyslel si Ainslie. Vzpomněl si na farníky, kteří mu kladli tytéž otázky, a on nikdy nevěděl, jak čestně odpovědět. Obrátil se k Jorgemu a řekl: „Ne, nevěřím už v nebe a nikdy jsem nevěřil v peklo.“

„A co Satan?“

„Satan je stejná fikce jako Mickey Mouse - vytvořená jako postava Starého zákona. V knize je Jób celkem neškodný, až ve druhém století před Kristem ho démonizovala extrémistická židovská sekta zvaná Essejci. Netrapte se.“

Dlouhá léta po rozchodu s církví se Malcolm Ainslie zdráhal debatovat o víře, nevíře, o náboženské sofistice, byť ho vzhledem ke knize *Vliv civilizace na vývoj víry*, na níž se autorsky podílel a která se stále hodně čte, leckde považovali za odborníka. V poslední době se však ohledně náboženské víry stával sdílnějším a upřímnějším. A teď se mu připletl do cesty Jorge, který očividně potřebuje být veden.

Minuli Raiford a jeli venkovskou krajinou, ponurost věznice a sídlištních měst nechali za sebou. Slunce zářilo, probouzel se krásný den. Před nimi se prostírala čtyřproudá mezistátní dálnice číslo deset, která je dovede do Jacksonvillu, kde Ainslie chytí letadlo. Už si radostně představoval shledání s Karen a Jasonem a rodinnou oslavu.

„Můžu se ještě na něco zeptat?“ ozval se Jorge.

„Ptejte se.“

„Vždycky mě zajímalo, co vás přivedlo k tomu, že jste se stal knězem.“

„Nikdy jsem nechtěl být knězem,“ odpověděl Ainslie. „Chtěl se jím stát můj starší bratr. Jenže ho zastřelili.“

„Promiňte.“ Jorgem to očividně otřáslo. „Vašeho bratra zavraždili?“

„Zákon to tak kvalifikoval. I když střela, která ho zasáhla, byla určena někomu jinému.“

„Jak se to stalo?“

„Bylo to v jednom městečku přiléhajícím k severnímu okraji Filadelfie. Tam jsme s Gregorym vyrůstali...“

New Berlinville byl přičleněn jako malý městský okres k velkoměstu koncem devatenáctého století. Nacházelo se v něm několik železáren a oceláren a zároveň rudné doly. Tato kombinace skýtala práci většině místních obyvatel včetně Idrise Ainslieho, otce Gregoryho a Malcolma, povoláním horníka. Ten však zemřel, když se chlapci sotva batolili.

Gregory byl jen o rok starší než Malcolm a bratři si vždycky dobře rozuměli. Gregory, na svůj věk vyspělý, pyšně bránil mladšího bratra. Jejich matka Victoria se po Idrisově smrti znovu nevdala a vychovala syny sama. Pracovala v nekvalifikovaných, pomocných profesích, její příjem vylepšovala malá renta zděděná po jejích rodičích, věnovala veškerý čas Gregorymu a Malcolmovi. Zasvětila jim život a oni ji milovali.

Victoria Ainslieová byla dobrá matka, slušná žena a oddaná katolička. Jak utíkal čas, čím dál víc si přála, aby se jeden z jejích synů stal knězem, a tím vyvoleným byl jako prvorozený, ale i vzhledem k přirozeným sklonům Gregory.

Gregory v osmi letech ministroval stejně jako jeho nejlepší kamarád Russell Sheldon. Gregory a Russell tvořili dvojici v mnoha směrech protikladnou. Gregory vyrůstal ve vysokého, urostlého, hezkého blondýna, byl srdečný a nesobecký, oddaný církvi, zvlášť si oblíbil její rituály a teatrálnost. Russell byl malý, robustní kluk se sklony k nezbednostem a žerťkům. Jednou nalil Gregorymu do láhve od šamponu barvu na vlasy a změnil ho dočasně na bruneta. Jindy podal v místních novinách inzerát na prodej Malcolmova nového a milovaného jízdního kola. Taky vyzdobil Gregoryho a Malcolmovu ložnici obrázky víc než spoře oděných dívek z Playboye, aby na ně narazila jejich matka.

Russellův otec byl policejní detektiv v útvaru šerifa berkského okresu, jeho matka byla učitelka.

Rok poté, co začali ministrovat Gregory a Russell, získali i Malcolma - a jejich trio bylo v následujících letech nerozlučné. A tak jako se lišili ustrojením a povahami Gregory a Russell, svérázně se v jejich sestavě projevoval i Malcolm. Püsobil jako přemýšlivý chlapec, který nepovažoval nic za samozřejmé. „Ty se pořád vyptáváš,“ řekl jednou podrážděně Gregory, potom však připustil: „Ale aspoň se dočkáš odpovědi.“ Malcolma jeho zvídavost a rozhodnost občas stavěly - ačkoli byl mladší než oba - do vedoucí úlohy.

Ve službě církvi se všichni tři stali poslušnými katolíky, každý týden se zpovídali jen z lehkých hříchů, převážně z nemravných sexuálních myšlenek.

Trio vynikalo ve sportu, všichni hráli za fotbalový tým South Webster High School, kde působil Russelův otec Kermit Sheldon jako trenér.

Pak, koncem jejich druhé fotbalové sezony - vyjádřeno slovy Bible, jak na to později Malcolm Ainslie vzpomínal - vyvstal „z moře mráček velikosti lidské ruky“. Za zády představitelů školy si několik starších členů fotbalového týmu obstaralo a užívalo *Cannabis sativa*. Zakrátko užili vzrušujících vzletů a rozkoší z marihuany další a brzy nevyhnutelně kouřil marjánku celý fotbalový tým. Svým způsobem to byla předehra mnohem závažnějšího masového užívání kokainu v 80. a 90. letech.

Bratři Ainslieovi a Russell Sheldon ohledně konopí patřili k nováčkům a okusili „bejlí“, jak drogu nazývali hráči, až když na ně naléhali ti starší. Malcolm to zkusil jen jednou a hned kladl nesčetně otázek - odkud látka pochází, z čeho se skládá, jak dlouho působí. Odpovědi ho přesvědčily, že konopí není nic pro něho - a už nikdy se k němu nevrátil. Russell fetoval příležitostně, Gregory intenzivněji a přesvědčoval sám sebe, že se nedopouští hříchu.

Malcolm zpočátku chtěl s Gregorym o jeho stále intenzivnějším návyku promluvit, ale pak se svého úmyslu vzdal s vírou, že bratr jen podlehl módě, která brzy přejde. Kardinálně se tehdy zmýlil - a měl toho litovat po zbytek života.

Marihuana se nejčastěji distribuovala v „kapslích“ - plastikových sáčcích obsahujících malé množství marjánky - a „na ulici“, tedy nedaleko South Webster High School, se prodávala po pěti dolarech. Spotřeba hráčů fotbalu a posléze i ostatních studentů neustále rostla, což podnítilo čilé kšeftování a nekalou soutěž.

Už tehdy se počínaly množit drogové gangy a jeden z nich, který si říkal Holé lebky a sídlil v Allentownu, uspokojoval potřeby studentů z New Berlinvillu. Poptávka ovšem prudce vzrůstala, mohutněl i tok hotových peněz, takže gang zvaný Kryptorikáni z nedalekého Readingu žádostivě hleděl na lákavé teritorium. Jednoho dne se rozhodl, že obchod převezme.

Téhož odpoledne se Gregogy a Russell po škole vydali do zchátralé části města. Gregory už tam předtím byl a věděl, kam přesně jít.

Ve dveřích opuštěného domu proti ním stanul rozložitý muž bílé pleti s vyholenou hlavou. „Kam se hrnete, smradi?“

„Nemáte čtyři sáčky bejlí?“

„Záleží na tom, jestli máte dvě pětky, hošani.“

Gregory vytáhl dvacetidolarovku, muž po ní chňapl a přidal ji k objemné ruličce, kterou nakrátko vytáhl z kapsy. Za ním se vynořil jiný muž a podal jim čtyři kapsle. Gregory je hned zastrčil za košili.

Právě v tom okamžiku se přihnalo k domu auto a vyskočili z něj tři Kryptorikáni s bouchačkami v rukou. Skinheadi viděli, že se blíží další, a taky vběhli do domu pro zbraně. Ve chvíli, kdy se Gregory a Russell dali na útěk, se strhla přestřelka.

Chlapci běželi tryskem ulicí, ale pak si Russell uvědomil, že Gregory není po jeho boku. Ohlédl se. Gregory ležel na zemi. Přestřelka právě skončila a členové obou gangů se rozprchli. Brzy přijela policie a záchranka. Zdravotníci o něco dřív a prakticky ihned prohlásili Gregoryho za mrtvého. Podlehl zásahu do levé části zad.

Náhodou, protože zrovna projížděl poblíž a zaslechl z vysílačky výzvu dispečera, byl prvním policistou na místě činu detektiv Kermit Sheldon. Vzal si syna stranou a uhodil na něho: „Rychle mi všechno vyklop. Myslím *úplně všechno*, přesně jak se to seběhlo.“

Otřesený a plačící Russell poslechl a dodal: „Tohle Gregovu mámu zabije, tati, nejen to, že umřel, ale že to zavinila marjánka. Nic nevěděla.“

„Kde je to svinstvo, co jste koupili?“ důrazně se zeptal Russellův otec.

„Greg ho schoval za košili.“

„Ty u sebe nemáš vůbec nic?“

„Ne.“

Kermit Sheldon strčil Russella do služebního vozu a přešel ke Gregoryho tělu. Záchranáři dokončili vyšetřování a přikryli mrtvolu prostěradlem. Strážníci zatím nedorazili. Detektiv Sheldon se rozhlédl. Zvedl prostěradlo, zatápal Gregorymu za košilí a našel sáčky s marihuanou. Sebral je a uložil do kapsy. Později je spláchl do záchodu.

Potom v autě instruoval Russella. „Poslouchej. Dobře poslouchej. Vypovíš tohle. Šli jste po ulici, najednou jste zaslechli střelbu a dali jste se na útěk. Jestli sis zapamatoval některé z těch lidí s bouchačkami, popíšeš je. Ale nic víc. O ostatním pomlč. My dva si pak spolu vážně promluvíme, nic příjemného nečekej.“

Russell se řídil pokyny, takže policejní hlášení a noviny vylíčily Gregoryho Ainslieho jako nevinnou oběť, která se dostala do křížové palby ve válce periferních gangů. Několik měsíců po Gregoryho smrti se ukázalo, že střela, která ho zabila, byla vypálena z revolveru člena gangu

Kryptorikánů Mannyho Menendeze zvaného Vzteklý pes. Tou dobou už byl Vzteklý pes také mrtvý, zahynul při jiné přestřelce, tentokrát s policií.

Asi nepřekvapí, že Russell Sheldon se už nikdy marihuany ani nedotkl. Svěřil se však Malcolmovi, který se zpola domyslel, proč se všechno doopravdy stalo. Společně sdílené tajemství - stejně jako žal a pocit viny - jejich přátelství utužilo, svazek přetrval dlouhá léta.

Victoria Ainslieová se Gregoryho smrtí hrozně trápila. Ale krytí zajištěné detektivem Kermitem Sheldonem jí skýtalo konejšivé přesvědčení o Gregoryho nevinnosti a zároveň ji utěšovala i víra. „Byl to tak báječný chlapec, že ho Bůh chtěl," říkávala přátelům. „Kdo jsem já, abych pochybovala o božím rozhodnutí?"

Na Maleolma hluboce zapůsobilo, co učinil Russellův otec, sám tím dost riskoval -, aby uchránil pro Gregoryho matku synovu památku. Malcolm předtím netušil, že policista může spojit prosazování zákona s citlivostí vůči konkrétnímu člověku.

Krátce po Gregoryho smrti řekla Victoria synovi: „Jestlipak Bůh věděl, že Gregory se chtěl stát knězem? Kdyby věděl, možná by si ho nevzal."

Malcolm ji tehdy uchopil za ruce. „Možná Bůh věděl, že budu v církvi Gregoryho následovat, mami."

Victoria překvapeně vzhlédla. Malcolm přikývl. „Rozhodl jsem se vstoupit do semináře svatého Vladimíra, Russell taky. Domluvili jsme se. Nastoupím na Gregoryho místo."

A to se i stalo.

Filadelfský seminář, na němž Malcolm a Russell Sheldon studovali následujících sedm let, sídlil ve staré, ale renovované budově z přelomu století. Poskytoval klid a vzdělání, v takovém prostředí se oba mladí muži hned cítili jako doma.

Pro Malcolma rozhodnutí uchýlit se pod křídla církve neznamenalo oběť. Šťastně a vyrovnaně přijímal omezení. Chápal jejich význam, víra v Boha, Ježíše Krista a katolickou církev dávala smysl sumě vědomostí i pravidel a zvyklostí. Teprve po letech, už jako vysvěcený kněz, si mírně poopravil hierarchii hodnot v duchu verše z evangelia svatého Matouše, že „mnozí první budou poslední a poslední první".

Seminář, zaměřený na teologii a filozofii, se rovnal dosaženým stupněm vzdělání čtyřleté vyšší střední škole, absolvent následujících tří let studia teologie dosáhl doktorátu. Po dokončení studia, jeden v pětadvaceti, druhý v šestadvaceti letech, zaujali otec Malcolm Ainslie a otec Russell Sheldon nižší kněžské funkce - Malcolm při chrámu svatého Augusta v Pottstownu ve státě Pensylvánie, Russell při chrámu svatého Petra v Readingu. Obě farnosti patřily do téže arcidiecéze a faráře dělilo jen necelých pětatřicet kilometrů.

„Doufám, že se budeme pořád vzájemně navštěvovat," pronesl Malcolm radostně a Russell souhlasil. Jejich hluboké přátelství přetrvalo léta semináře. Ale vzhledem k velkému pracovnímu zatížení a všeobecnému nedostatku katolických kněží, který neustával, naopak se zhoršoval, se scházeli zřídka a ve spěchu. Až po několika letech je znovu sblížila přírodní katastrofa.

„Takže nějak takhle jsem se stal knězem," řekl Ainslie Jorgemu.

Před několika minutami v modrobílém voze miamské policie projeli Jacksonvillem. Přímo před sebou viděli letiště.

„Proč jste potom církev opustil a nastoupil k policii?" zeptal se Jorge.

„To není tak složité," odpověděl Ainslie. „Ztratil jsem víru."

„Jak to, že jste ztratil víru?" naléhal Jorge.

Ainslie se rozesmál. „To ovšem složité je. A já musím stihnout letadlo."

4.

„TOMU NEVĚŘÍM," ŘEKL Leo Newbold. „Ten parchant si myslel, že nás přechytračí, dá nám falešný tip, my si budeme lámat hlavu a stejně se nedostaneme nikam."

Takhle poručík odpověděl na informaci, kterou mu sdělil Malcolm Ainslie telefonicky z

automatu na jacksonvillském letišti, totiž že Elroy Doil se přiznal ke čtrnácti vraždám, ale zato tvrdil, že nezabil komisaře Ernsta a jeho manželku Eleanor.

„Proti Doilovi existuje spousta důkazů," pokračoval Newbold. „Všechno, co se týká vraždy Ernstových, souhlasí s tím, co známe z jiných míst činu, a protože jsme spoustu informaeí drželi v tajnosti, nikdo jiný nevěděl tolik, aby mohl Doila napodobit. Ano, chápu, že pochybujete, Malcolme, respektuju to, ale myslím, že tentokrát se mýlíte."

Na okamžik ovládla Ainslieho zarputilost. „Ten zatracený mrtvý králík vedle Ernstových nedává smysl. Neodpovídá ničemu ze Zjevení. Na nic jsem nepřišel."

„Jenže to je *všechno,* co máte v rukou," připomněl mu Newbold. „Nebo ne?"

Ainslie si povzdechl. „Ano."

„Dobrá, až se vrátíte, měl byste se podívat na to nové jméno, které uvedl Doil. Jak se ti lidé jmenovali?"

„Ikeiovi, z Tampy."

„Ano, a taky na ty Esperanzovy. Ale nevěnujte tomu zbytečně moc času, máme tu dva nové případy a denně se na nás něco valí. Pro mě je případ Ernstových uzavřený."

„Co s nahrávkou Doila? Mám ji poslat FedExem z Toronta.

„Ne, stačí, když ji přivezete. Pořídíme kopie a přepíšeme ji, pak rozhodneme, co dál. Momentálně přeju pěknou dovolenou s rodinou, Malcolme. Zasloužíte si ji."

Ainsliemu zbylo dost času, aby se beze spěchu odbavil a nastoupil do letadla společnosti Delta, které ho dopraví do Atlanty. Tam přestoupí na Toronto. Cestujících bylo málo, seděl sám, v prostředním křesle, v ekonomické třídě. Sklopil si opěradlo a odpočíval, těšil se z přepychu samoty.

Navzdory snaze usnout mu v hlavě stále zněla Jorgeho slova: *Jak to, že jste ztratil víru?*

Na to se nedá odpovědět jednoduše, uvažoval Ainslie, protože se to událo téměř neuvědoměle, po celém sledu epizod, nenápadně a dlouhou dobu pozvolna otáčel kormidlo novým směrem.

K prvnímu posunu došlo už za sedmiletého studia v semináři svatého Vladimíra, kde byl společně s Russellem Sheldonem. Tehdy dvaadvacetiletého Malcolma si vybral otec Irwin Pandolfo, jezuitský kněz a profesor, aby mu asistoval při sběru materiálu a přípravě knihy srovnávající starověká a moderní náboženství. Malcolm se horlivě pustil do práce a následující dva roky dřel na knize a zároveň usilovně dokončoval řádné studium. Knihu *Vliv civilizace na vývoj víry* připravili do tisku a vydavatel kolem ní trochu přešlapoval, neboť bylo těžké určit, jakou měrou se na ní Pandolfo a Malcolm Ainslie autorsky podíleli. Pandolfo, muž malé postavy, ale pronikavého intelektu a se smyslem pro slušnost, udělal neobvyklý krok. „Přispěl jsi ke vzniku knihy mimořádným způsobem, Malcolme, budeš se na autorských právech podílet rovnocenně jako spoluautor. Nepři se se mnou. Naše jména budou uvedena stejným typem písma, moje ovšem na prvním místě. Rozumíš?"

Malcolma to tak ohromilo, že se v tu chvíli nezmohl na slovo.

Kniha přinesla oběma mužům velké uznání. Zároveň v Malcolmovi, nyní uznávaném odborníkovi na vznik a vývoj všech náboženství, vzbudila otázky nad některými stránkami víry, jíž hodlal zasvětit život.

Vybavil se mu jeden z rozhovorů s Russellem z posledních let studia v semináři. Malcolm vzhlédl od poznámek z přednášek a zeptal se: „Kdo napsal ‚Malá vzdělanost je nebezpečná`?"

„Alexander Pope."

„Taky mohl napsat ‚*přílišná* vzdělanost je nebezpečná, zvlášť pro toho, kdo se připravuje na dráhu kněze`."

Bylo zřejmé, nač Malcolm naráží. Rozsáhlé studium teologie zahrnovalo i otázky historického původu Bible, Starého a Nového zákona. V nové době - počínaje třicátými léty 20. století - objevili historikové a teologové o Bibli dosud neznámá fakta.

Například Starý zákon, dosud mnohými, zejména laiky, považovaný za jednotný, kompaktní text, prohlásili učenci za problematickou směsici nezávisle vzniklých písemností z různých zdrojů, většinou „vypůjčených" tehdy zaostalými a nevýznamnými Izraelity z náboženské víry starověkých sousedů. Bible podle všeobecného mínění popisuje dobu zhruba od 12. století před naším

letopočtem - od začátku doby železné - do 2. století našeho letopočtu. Laičtí dějepisci někdy dávají přednost termínům „před naším letopočtem“ a „našeho letopočtu“ oproti „před Kristem“ a „po Kristu“, ačkoli na číselném vyjádření let se tím nic nemění. Malcolm jednou zažertoval: „Člověk nemusí nic přepočítávat jako u Fahrenheita a Celsia.“

Malcolm řekl Russellovi: „Bible není svatá, není to ‚slovo boží`, jak prohlašují fanatici. Ti, kdo tomu věří, nepochopili a možná ani nechtějí pochopit, jak vznikla.“

„Oslabuje to tvoji víru?“

„Ne, protože opravdová víra nestojí na Bibli. Pramení z našeho přirozeného vědomí, že nic kolem nás se neděje náhodou, ale z boží vůle, i když pravděpodobně ne toho Boha, jak ho vypodobňuje Bible.“

Debatovali o jiném vědeckém závěru - že neexistuje žádná zmínka či záznam o Ježíži z doby dřívější než padesát let po jeho smrti, a to v Pavlově Prvním listu Tesalonickým, nejstarší části Nového zákona. Čtyři evangelia - Markovo bylo první - dokonce pocházejí z pozdější doby, z let 70 až 110 našeho letopočtu.

Katolíkům bylo až do roku 1933 papežským ediktem zakázáno připojit se ke „zkoumání Bible“, V tom roce však papež Pius XII. zrušil zákaz encyklikou *Divino affiante Spiritu* a katoličtí učenci pokročili v poznání na úroveň běžnou ve světě a ztotožnili se s protestantskými badateli ve Velké Británii, Americe a Německu ohledně autorství a stáří Bible.

„Sundali klapky z očí,“ charakterizoval to Malcolm v rozhovoru s Russellem, „ale církve tato fakta o Bibli dodnes před laiky skrývají. Podívej, není sporu o tom, že Ježíš existoval a byl ukřižován, to víme z římských dějin. Ale všechny ty historky - o neposkvrněném početí, hvězdě na východě, pastýřích a andělech se svatozáří, mudrcích, zázracích, o Poslední večeři Páně i Vzkříšení -, to jsou prostě legendy šířené ústní tradicí po padesát let. Co se týče přesnosti...“

Malcolm se zarazil. „Uvaž tohle. Kolik let uplynulo od atentátu ná prezidenta Kennedyho v Dallasu?“

„Skoro dvacet.“

„Přitom celý svět tehdy sledoval televizi, poslouchal rádio, četl noviny, nesčetněkrát se promítal a vysílal Zapruderův amatérský film, všechno se prozkoumalo a nakonec vydala zprávu Warrenova komise.“

Russell přikývl. „A dodnes se vedou spory o tom, jak se to stalo a kdo to udělal.“

„Právě! A teď si představ dobu kolem vzniku Nového zákona - *bez* komunikačních systémů, hodnověrných záznamů - pokud nějaké existovaly - celých *padesát* let odstupu, kolik výmyslů se za tu dobu zrodilo, jak se asi překroutila skutečnost.“

„Věříš příběhům z Ježíšova života?“

„Jsem na pochybách, ale na tom nezáleží. Ať legenda, nebo skutečnost, Ježíš ovlivnil svět víc než kdokoli v dějinách a odkázal nám nejčistší a nejmoudřejší učení.“

„Ale byl Synem božím? Byl sám Bohem?“

„Tuhle víru poslušně přijímám. Ano, věřím tomu.“

„Já taky.“

Ale věřili doopravdy? Už tehdy - aspoň u Malcolma - vzklíčilo sémě pochybnosti.

Později, při rozpravě o církevních doktrínách s arcibiskupem, který navštívil seminář, Malcolm vstal a otázal se: „Vaše Excelence, proč církev nesdělí farníkům nové poznatky o původu Bible a neosvětlí blíže život a dobu Ježíšovu?“

„Protože by to podkopalo víru mnoha katoíků,“ odpověděl rychle arcibiskup. „Teologické debaty je nejlepší ponechat těm, kteří na ně intelektem a učeností stačí.“

„Nevěříte tedy v kapitolu osmou, verš třicátý druhý evangelia podle Jana?“ namítl Malcolm. „‚Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými`?“

Arcibiskup ostře odpověděl: „Dal bych přednost tomu, kdyby se mladí kněží soustředili na slova z Listu Římanům kapitola pět, verš devatenáctý: ‚Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými.`“

„Nebo na kapitolu šestou, verš pátý z Listu Efezským, Vaše Excelence,“ vrátil mu to Malcolm. „‚Otroci, poslouchejte své pozemské pány s uctivou pokorou.`“

Posluchárna vybuchla smíchy. Dokonce i arcibiskup se usmál.

Po absolvování semináře se Russell a Malcolm vydali samostatně na kněžskou dráhu, jejich názory na náboženství a současnost časem vyzrávaly a proměňovaly se.

Malcolm se stal při chrámu svatého Augusta v Pottstownu zástupcem otce Andreho Quala, který v sedmašedesáti letech trpěl rozedmou plic, téměř nevycházel z fary a často jedl sám ve svém pokoji.

„Takže v podstatě hraješ prim ty," poznamenal Russell jednou po společné večeři na faře.

„Nemám tolik svobody, jak si myslíš," řekl Malcolm. „Už mě dvakrát pokáral Železný osel."

„Náš pán a mistr biskup Sanford?"

Malcolm přikývl. „Někdo ze staré gardy ho informoval o dvou mých kázáních. Nepotěšil jsem ho."

„O čem jsi kázal?"

„Jednou o přelidnění a plánovaném rodičovství, podruhé o homosexualitě, kondomech a AIDS."

Russell se rozchechtal. „To jsi málem strčil hlavu do oprátky."

„Asi. Ale dráždí mě, že církev nebere na vědomí některé naprosto evidentní skutečnosti. Z fyzické představy homosexuality mi naskakuje husí kůže, ale významní vědci a lékaři tvrdí, že homosexualita je hlavně záležitostí genů a takto orientovaní lidé se nemohou změnit, ani kdyby chtěli."

Russell navázal. „Takže se ptáš: ‚Kdo učinil ty lidi takovými?` A jestli Bůh stvořil nás všechny, nestvořil taky homosexuály? Třeba s úmyslem, který jsme ještě nepochopili?"

„Přímo k zuřivosti mě dohání naše stanovisko ke kondomům," dodal Malcolm. „Jak se můžu podívat do očí svým farníkům a zakázat jim používání něčeho, co pomáhá bránit šíření AIDS? Ale církev nechce slyšet, co si myslím. Chtějí jen, abych mlčel."

„A budeš?"

Malcolm pomalu zavrtěl hlavou. „Počkej, až ti povím, co chystám na příští neděli."

Mše o půl jedenácté začala překvapením. Přijel bez ohlášení biskup Sanford, a to jen několik minut před zahájením bohoslužby. Starého seschlého preláta s berlou provázel pomocník. Měl pověst autoritáře, který nesmlouvavě brání linii Vatikánu.

Po obřadném příchodu k oltáři Malcolm veřejně přivítal biskupa. Cítil, jak stoupá jeho vnitřní úzkost. Náhlý příjezd Sanforda ho nepříjemně zaskočil, věděl, že zamýšlené kázání nevyhnutelně vyvolá biskupův nesouhlas. Malcolm očekával, že jeho slova biskupovi donese někdo jiný, ale že mu bude biskup přímo naslouchat, s tím nepočítal. Jenže bylo příliš pozdě něco změnit, i kdyby chtěl.

Když nastal čas, naklonil se z kazatelny a pronesl zpříma: „Nás všechny spojuje absolutní víra v existenci Boha a Ježíše Krista. Musíme mít ovšem také sílu uchovat si ji, když je zkoušena, jak se často v našem životě stává. Hodlám teď vaši víru vyzkoušet."

Přehlédl zaplněné kostelní lavice a pokračoval. „Opravdová víra nepotřebuje žádnou oporu materiálního druhu, žádný důkaz, protože kde je důkaz, tam není třeba víry. A přesto svou víru podepíráme, zakládáme ji na předmětu materiální povahy, obvykle na Bibli."

Malcolm se odmlčel, pak položil otázku: „Ale co když zjistíme, že části Bible, dokonce důležité části, zejména ty, které se týkají Ježíše, jsou nepravdivé, pokřivené nebo zveličené? Zůstanete i nadále pevní ve víře s týmž přesvědčením?"

Usmál se. „Vidím správně v mnohých tvářích zmatek? Ujišťuji vás, že moje otázka je velmi reálná. Moderní věda totiž prokázala, že části Bible jsou téměř jistě nepřesné z jednoho prostého důvodu: předávaly se z generace na generaci ne písemnou formou, ale od úst k ústům, což je, jak je notoricky známo, dost nespolehlivý způsob komunikace.

To není žádná novinka. Historikové a badatelé to o Bibli vědí dávno - stejně jako lidé na nejvyšších místech naší církve."

Shromážděním proběhla vlna neklidu, někteří lidé si vyměňovali tázavé pohledy, biskup se

mračil a vrtěl hlavou. Malcolm pokračoval.

„Budu konkrétní. Víte, že od ukřižování Ježíše uplynulo celých padesát let, než vznikla první písemná zpráva o Ježíšově narození, životě, učení, učednících a vzkříšení? Půl století, a pokud existovalo něco písemně dřív, nezůstala po tom ani stopa.“

Přes odmítavé ošívání se několika jedinců většina věřících soustředila pozornost na Malcolma, který shrnoval, co bylo známo, ale o čem se zřídka mluvilo. Evangelia byla napsána nezávisle na sobě k různým účelům... Matoušovo a Lukášovo evengelium téměř určitě vzniklo přepisem Markova... Všechna čtyři navzdory uvedeným jménům pocházejí od neznámých autorů... Nový zákon byl sestaven až ve čtvrtém století našeho letopočtu... Žádný originální text - v řečtině, na papyrových svitcích - se nezachoval.

„Papyrus se vyráběl z rákosu rostoucího na Nilu a byl to jediný papír oné doby,“ vysvětloval Malcolm. „Ale papyrus se brzy rozpadal, takže veškeré původní zápisy se zničily. Pořizovaly se samozřejmě kopie, ale kopírky Canon, když dovolíte...“ Udělal pauzu a usmál se. „Do vynálezu kopírek zbývaly skoro dva tisíce let, nutně tudíž docházelo k obsahovým změnám. K dalším změnám ve Starém a Novém zákoně došlo překlady z řečtiny a hebrejštiny do latiny a poté do dalších jazyků... Takže si můžeme být jisti jen tím, že Bible v dnešní podobě není přesnou a věrnou kopií případných autentických záznamů.“

Zamyslel se a dodal: „Říkám vám to ne proto, abych otřásl vaší vírou a přesvědčením, ale abych vás seznámil s fakty. Nevěřím na zatajování pravdy, a to z žádného důvodu.“

Po mši si duchovní potřásali venku rukama s odcházejícími farníky. Někteří lidé se ale shlukli kolem Malcolma a vyjadřovali souhlas. „Bylo to moc zajímavé, otče... Vůbec nic jsem o tom nevěděl... Máte pravdu, měli s tím seznámit všechny...“

I biskup Sanford přijímal od farníků stisky rukou, tvářil se blahosklonně a usmíval se. Když všichni odešli, velitelsky mávl berlou na Malcolma a vzal si ho stranou.

Biskupovu vlídnost vystřídal ledový chlad. Přikázal: „Otče Ainslie, nadále tu nebudete kázat. Kárám vás - a brzy rozhodnu o vaší budoucnosti. Zatím vás nabádám, abyste modlitbou prosil o pokoru, moudrost a poslušnost, tedy o vlástnosti, které žalostně postrádáte a naléhavě potřebujete.“ Bez úsměvu pozvedl ruku a formálně mu požehnal. „Ať vás Bůh vede k pokání a na cestu pravé ctnosti.“

Večer Malcolm ta slova zopakoval po telefonu Russellovi a dodal: „Vládne nám příliš mnoho nerudných starců.“

„Kteří navíc trpí sexuální vyhladovělostí. Co jsi čekal?“

Malcolm si povzdechl. „Všichni trpíme nedostatkem sexu. Vedeme zvrácený život.“

„Zní to jako tvoje příprava na další kázání.“

„Kdepak. Sanford mi nasadil náhubek. Považuje mě za rebela, Russelle.“

„Zapomněl, že Ježíš byl taky rebel? Kladl otázky tak jako my.“

„Pověz to Železnému oslovi.“

„Jaké předpokládáš, že ti uloží pokání?“

„Kdo ví? Popravdě řečeno, ani mě to nezajímá.“

Odpověď přišla brzy.

Rozhodnutí biskupa Sanforda sdělil Malcolmovi o dva dny později otec Andre Quale, který je obdržel v arcidiecézním listě. Malcolm se okamžitě přemístí do trapistického kláštera v horách Pocono v severní Pensylvánii a v tomto opuštěném místě zůstane neurčitě dlouho.

„Odsoudil mě k mlčení v mongolském vyhnanství,“ oznámil Malcolm Russellovi. „Co víš o trapistech?“

„Něco málo. Vedou přísný život, téměř stále mlčí.“ Russell si vybavil článek, který četl. Katolický řád cisterciáků přísných řeholních pravidel, jak se trapisté oficiálně nazývají, vychází z doktríny, která předepisuje kajícnický život - málo jídla, trvalý půst od masa a mléčných výrobků, namáhavou práci a mlčení. Řád byl založen roku 1662 ve Francii a trapisté mají sedmdesát klášterů po celém světě.

„Starý Sanford mi sliboval pokání a dodržel slovo,“ řekl Malcolm. „Abych tam zůstal a pořád

se mlčky modlil za to, aby se moje hlava ztotožnila s vatikánskou linií.“

„Půjdeš tam?“

„Musím. Kdybych nešel, zbaví mě kněžského úřadu.“

„To by ani pro jednoho z nás nebylo tak zlé řešení.“ Ta slova Russellovi vyklouzla spontánně a překvapila jeho samotného.

„Možná ne,“ připustil Malcolm.

Odebral se do kláštera a k vlastnímu údivu tam našel klid. Strádání prostě nebral na vědomí. Mlčení, o němž předpokládal, že bude břemenem, mu tak nepřipadalo; když se později vrátil do normálního světa, shledal, že je plný planého žvanění. Malcolm usoudil, že lidé trpí neodolatelným nutkáním naplnit ticho svými hlasy. Jak zjistil v horách Pocono, ticho provázené řečí rukou, které se lze rychle naučit, je v mnoha situacích vhodnější.

Malcolm nerespektoval jedinou povinnost svého vyhnanství. Nemodlil se. Zatímco mniši kolem něho tak pravděpodobně mlčky činili, využíval čas k přemýšlení, prohloubení a tříbení vědomostí, hodnocení vlastní minulosti a úvahám o budoucnosti.

Po měsíci sebezpytování dospěl ke třem závěrům. Nevěří v žádného boha, v božskou podstatu Ježíše a v poslání katolické církve. Mezi mnoha důvody za nejzávažnější považoval, že základ všech náboženství se tvořil nanejvýš před pouhými pěti tisíci lety. Ve srovnání s věkovitou nesmírností geologických období a trváním vesmíru - Země je v poměru k němu špendíková hlavička - je existence náboženství v čase rovna jedinému zrnku písku z celé Sahary.

Za prokázané se rovněž považuje, že lidstvo, *Homo sapiens*, se vyvinulo z hominidů - nejvyšší čeledi úzkonosých opic před miliony let.

Vědecký důkaz se stal nezvratným, církev ho však ignoruje, protože kdyby ho přijala, vypadla by z kola ven.

Celá ta plejáda bohů a náboženství, to jsou zkrátka *výplody nepříliš časově vzdálené* fantazie.

Proč potom tolik lidí dává přednost víře, často se ptal sám sebe Ainslie. Nalezl jedinou odpověď: podvědomí podněcuje lidi, aby se vymanili ze zapomnění, z koloběhu proměny prachu v prach, kterou paradoxně nejlépe objasňuje kniha Kazatel.

Vždyť úděl synů lidských a úděl zvířat je stejný... člověk nemá žádnou přednost před zvířaty, neboť všechno pomíjí. Vše spěje k jenomu místu, všechno vzniklo z prachu a vše se v prach navrací.

Má náboženský život lidem brát odvahu? Rozhodně ne! Ti, kdo ve víře našli útěchu, nechť v ní přebývají, právo na ni je třeba v případě potřeby bránit. Malcolm se zařekl, že nikdy nebude z vlastní vůle nahlodávat upřímnou víru jiných.

A co on sám? Pochopitelně se vzdá kněžství. Když se ohlížel zpět, pochopil, že se od samého počátku mýlil o vlastní povolanosti k duchovnímu stavu - připustil si tu myšlenku snáz, protože jeho matka před rokem zemřela. Při jejich posledním setkání Victoria Ainslieová, vědoma si blížícího se konce, uchopila jeho ruku a šeptem pronesla: „Stal ses knězem, protože jsem si to přála. Nevím, jestli sis to opravdu přál ty, ale byla jsem na tebe tak pyšná a uspokojovalo mě to. Teď se v duchu ptám, jestli mi to Bůh nepřičte jako hřích.“ MaIcolm ji ujišťoval, že nikoli a že své volby nelituje. Victoria zemřela v míru. Bez ní se cítil volnější k názorové proměně.

Do Malcolmových myšlenek pronikl z reproduktoru hlas stevardky. „Kapitán letadla si dovoluje oznámit, že brzy přistaneme v Atlantě. Připoutejte se prosím, zajistěte občerstvovací stolky a upravte opěradla do vzpřímené polohy...“

Malcolm přestal poslouchat známá slova a vnořil se opět do minulosti.

Zůstal v klášteře ještě měsíc, dopřál si čas k myšlenkovému přerodu. Jeho přesvědčení se jen prohlubovalo, koncem druhého měsíce se písemně vzdal kněžství a jednoduše se vydal na cestu.

Po několika kilometrech chůze s kufrem, v němž si odnášel z minulosti to, co chtěl, ho svezl řidič náklaďáku do Filadelfie. Nasedl do autobusu jedoucího na letiště a nerozhodnutý, kam dál, si

impulzivně koupil letenku na nejbližší nonstop linku do Miami. Tam začal nový život.

Brzy po příjezdu na Floridu se Malcolm seznámil s Karen, Kanaďankou na dovolené.

Stáli za sebou ve Stanově čistírně. Malcolm přinesl k vyprání několik košil a obsluhující se ho zeptala, jestli si přeje, aby mu je předali složené, nebo na ramínku. Zaváhal a hlas za ním mu poradil: „Jestli se chystáte na cestu, ať vám je složí. Pokud ne, pak jsou lepší ramínka."

„S cestováním jsem skoncoval," řekl a otočil se k přitažlivé mladé ženě, která promluvila. Nato utrousil k obsluhující: „Prosím na ramínka."

Když Karen odevzdala k vyčištění šaty, zjistila, že Ainslie čeká ve dveřích. „Chtěl jsem vám poděkovat za pomoc."

„Proč jste skoncoval s cestováním?" zeptala se.

„Tohle není nejlepší místo na vysvětlování. Můžu vás pozvat na oběd?"

Karen se zarazila jen na okamžik, načež vesele odpověděla: „Ovšem. Proč ne?"

Tak začal jejich milostný vztah. Záhy se do sebe zamilovali a Ainslie nabídl Karen po čtrnácti dnech manželství.

Zhruba v tutéž dobu se Ainslie dočetl v *Miami Heraldu*, že městská policie přijímá nové pracovníky. Pobídnut vzpomínkou na Russellova otce, detektiva Kermita Sheldona, který se zachoval tak lidsky k Ainslieho rodině, se přihlásil. Byl přijat a zařazen do desetitýdenního kursu policejní akademie, který absolvoval s vyznamenáním.

Karen nejenže nic nenamítala proti životu na Floridě namísto v Torontu - změna prostředí se jí zaíbila. Malcolm se jí svěřil se svou minulostí a ona pochopila jeho volbu povolání. „Svým způsobem budeš dělat něco podobného jako dřív, udržovat lidstvo na cestě pravé."

Rozesmál se. „Bude to mnohem náročnější, ale taky mnohem účinnější."

Obojí se potvrdilo.

S odstupem několika měsíců se Malcolm dověděl, že Russell Sheldon opustil katolickou církev také. Russell uvedl prostý důvod: chtěl se oženit a mít děti. V dopise Ma1colmovi napsal:

Víš, že je nás ve Spojených státech na sedmnáct tisíc kněží, kteří opustili církev z vlastního rozhodnutí, většinou kolem třicítky? Mimochodem, to číslo uvádějí katolické prameny.

Russell však nikdy neztratil víru a nezavrhl náboženství. Vstoupil do nezávislé katolické skupiny v Chicagu, kde ho přijali jako kněze nehledě na skutečnost, že ho církev zbavila svěcení. Russell psal:

Klaníme se Bohu a Ježíši, ale považujeme Vatikán a papežskou kurii za tlustokožce posedlé mocí a zahleděné do sebe, kteří nakonec sami sebe i zničí.

A nejsme sami. V Americe je na tří sta katolických farností, které se odtrhly od Říma. Nejvíc tady v Illinois, víme o pěti na jihu Floridy, o dalších v Kalifornii. Nemáme úplný seznam, protože centrální orgán neexistuje a možná nikdy existovat nebude. Domníváme se, že nějaká „neomylná" autorita či úřad se zástupci božími jsou to poslední, co potřebujeme.

Ano, děláme určité věci, které se Římu nelíbí. Připouštíme k přijímání svátosti oltářní všechny, kdo si to přejí, Boha přece nemusíme bránit před nikým. Oddáváme rozvedené katolíky i příslušníky téhož pohlaví, pokud si to žádají. Vyvíjíme maximální úsilí, abychom odvrátili ženy od potratů, na druhé straně ale uznáváme jejich právo volby.

Nemáme výstavný chrám, nádherná roucha, sousoší, katedrální sklo, zlaté liturgické náčiní - a nic takového si ani nehodláme pořizovat. Veškeré nashromážděné peníze vydáváme na nasycení bezdomovců.

Čas od času na nás zaútočí římskokatolická církev, čím je nás víc, tím častěji. Její představitelé jsou stále nervóznější. Jeden římskokatolický arcibiskup se vyjádřil v novinách, že ničemu z toho, co podnikáme, nežehná Bůh. Představ si! Svatého pomazání se dostalo jen Římu, jinak nikomu.

Malcolm stále udržuje s Russellem nepravidelný kontakt. Russell dál působí jako nezávislý kněz, šťastně se oženil s někdejší katolickou řádovou sestrou a podle posledních zpráv mají dvě děti.

Letadlo společnosti Delta měkce přistálo v Atlantě a pojíždělo po rolovací dráze. Zbýval už jen dvouhodinový let do Toronta.

Malcolm vděčně odvrátil mysl od minulosti k příjemné představě několika příštích dní.

5.

ZA PASOVOU A CELNÍ kontrolou na torontském letišti spatřil Malcolm ceduli s nápisem AINSLIE, kterou držel ve zdvižené ruce uniformovaný řidič limuzíny.

„Vy jste pan Ainslie z Miami?“ zeptal se mladý muž příjemným tónem, když se Malcolm zastavil.

„Ano, ale nikdo mě neměl čekat...“

„Mám tu vůz, který pro vás s pozdravem posílá generál Grundy. Stojí před budovou. Vezmu vám zavazadlo, dovolíte?“

Karenini rodiče, George a Violet Grundyovi, bydlí v souměstí Scarborough na jižním okraji Velkého Toronta. Cesta k nim trvala hodinu a čtvrt, déle než obvykle, neboť v noci hustě sněžilo a transprovinciální dálnici číslo 401 se podařilo uklidit jen zčásti. Nebe bezútěšně zšedlo. Slabě mrzlo. Jako mnozí Floriďané cestující v zimních měsících na sever si Malcolm uvědomil, že je bb1ečen hodně nalehko a jestli mu Karen nepřivezla nějaké teplé oblečení, bude si je muset koupit či vypůjčit.

Malcolma přijali v neokázalém předměstském domě Grundyových neobyčejně vřele. V okamžiku, kdy limuzína zastavila před vchodem, se rozletěly hlavní dveře a vyhrnulo se procesí členů rodiny toužících se s ním přivítat - Karen byla v čele a Jason těsně za ní. Karen se k němu pevně přitiskla, políbila ho a zašeptala: „Jsem ráda, že jsi zase u mě,“ což Malcolma, který to nečekal, povzbudilo. Jason ho tahal za plášť a vykřikoval: „Tati! Tati!“ Ainslie ho zvedl, rozradostněně mu popřál „Všechno nejlepší k narozeninám!“ a celá trojice se ocitla v dokonalém obklíčení.

Ale ne nadlouho. Karenina mladší sestra Sofia, vysoká, štíhlá a sexy, si brzy vybojovala prostor a něžně Malcolma políbila, za ní přistoupil k Malcolmovi její manžel Gary Moxie, winnipegský burzovní makléř, který mu stiskl ruku a ujistil ho: „Celá rodina je pyšná na to; co jsi dokázal, Malcolme. Musíš nám o tom vyprávět, když jsme se tak sešli.“ U hlučného, radostného vítání nechyběly dvě dcery Moxieových, dvanáctiletá Myra a desetiletá Susan.

Po nich objala zetě Violet Grundyová, elegantní žena mateřského typu s velkýma očima a hřejivým úsměvem. „Všichni jsme moc rádi, že se ti podařilo přijet. Malé zpoždění nevadí, hlavně že jsi tady.“

Zatímco ostatní se vraceli do domu, George Grundy, bělovlasý, vzpřímený a v pětasedmdesáti letech bez kilogramu nadváhy, položil Malcolmovi paži na ramena. „Gary má pravdu, jsme na tebe pyšní. Lidé někdy zapomínají, jak je důležité dát přednost povinnosti, mnozí to dneska opomíjejí.“ George ubral na hlase. „Dal jsem na tohle téma všem - a zvlášť Karen - malou lekci.“

Ainslie se usmál, stručné důvěrné sdělení mu hodně objasnilo. Karen otce zbožňovala, cokoli jí řekl, silně na ni zapůsobilo. „Děkuju,“ pronesl vděčně. „A přeju všechno nejlepší k narozeninám.“

Brigádní generál George Grundy, po většinu života voják v činné službě, sloužil v kanadské armádě za druhé světové války v Evropě, kde získal důstojnickou hodnost, přežil několik těžkých bitev a byl vyznamenán Válečným křížem. Později bojoval v Koreji. V pětapadesáti letech odešel do penze a pak přednášel na univerzitě mezinárodní vztahy.

„Pojďme dovnitř, než z tebe bude rampouch,“ pobídl ho George Grundy. „Rodina pro oba oslavence připravila bohatý program.“

Vítání pokračovalo po celé odpoledne. Slavnostní večeře k dvojnásobným narozeninám George a Jasona se zúčastnilo dalších dvanáct hostů, do skromného domu Grundyových se vtěsnalo celkem dvacet lidí. Mezi nově příchozí patřil Karenin starší bratr Lindsay z Montrealu, kterého stejně jako Malcolma zdržela práce. Provázela ho manželka Isabel a jejich dospělý syn Owen s manželkou Yvonne. Zbývajících sedm hostů patřilo k dlouholetým přátelům George a Violet, převážně z někdejších vojenských kruhů.

Malcolm zjišťoval, že je ve společnosti středem pozornosti. „To je jako mít tu opravdickýho detektiva z televizního seriálu," žvatlala dvanáctiletá Myra - a hned ho zasypala otázkami.

Jason náhle zpozorněl a sedl si zpříma. „Táta je chytřejší než ty zjevy v televizi."

Ostatní chtěli, aby jim Malcolm pověděl o popravě, které se právě zúčastnil, o vraždách, které odsouzenec spáchal, o tom, jak pachatele vypátrali. Malcolm odpovídal co nejotevřeněji, ale vynechal závěrečný rozhovor s Elroyem DoiIem.

„Zajímá nás to tolik proto, že v Kanadě prudce narůstá počet násilných trestných činů," prohlásil George Grundy. „Kdysi člověk mohl vyjít z domu a cítit se bezpečně, ale ty doby minuly. Teď tady všichni šílejí po zbraních jako vy ve Státech." Ve společnosti to souhlasně zašumělo.

Během debaty o vraždách Malcolm vysvětloval, že většina vrahů bývá dopadena, protože se dopustí hloupé chyby anebo nechápou, jaké síly proti nim budou nasazeny.

„Já žasnu," ozvala se Sofia Moxieová. „V novinách, v detektivkách a v televizi je tolik informací o zločinu a trestu, mohli by vědět, že nemají velkou šanci."

„To víš ty," připustil Malcolm. „Ale vrahové bývají často mladí a ne moc dobře informovaní."

„Možná tak málo vědí, protože málo čtou," usoudil Owen Grundy, štíhlý, šlachovitý architekt, jehož koníčkem byla olejomalba.

Malcolm přikývl. „Řada z nich vůbec nečte. Někteří ani *neumějí* číst."

„Ale určitě koukají na televizi," namítla Myra. „A v televizi zločince vždycky dopadnou."

„To ano," souhlasil Malcolm. „Jenže zločince prezentují v televizi jako esa. Stávají se středem *pozornosti*, a to je přesně to, čeho mládež - zejména citově strádající - chce dosáhnout. Důsledky se objeví později, ale to už bývá obvykle pozdě."

K Malcolmovu překvapení většina přítomných stranila v případě vraždy trestu smrti, dokonce i u sexuálně motivovaných zločinů. Názory na tuto otázku se prokazatelně změnily ve Spojených státech a nyní zřejmě i v Kanadě, kde byl trest smrti celonárodně zrušen v roce 1976. Isabel Grundyová, vzorná hospodyně a učitelka fyziky, žena přísného a seriózního založení, se vyjádřila důrazně. „Měl by se znovu zavést trest smrti. Někdo tvrdí, že není odstrašující, ale zdravý rozum říká, že musí být. Navíc popravení jsou většinou tou nejhorší spodinou společnosti. Vím, že nezastávám módní názor, ale je to pravda!"

Malcolm se ze zvědavosti zeptal: „Jakému druhu popravy dáváš přednost?"

„Oběšení, elektrickému křeslu, injekci - na způsobu usmrcení nezáleží, hlavně když se zbavíme takových lidí."

Nastalo trapné ticho, Isabel se vyslovila vehementně. A opět nikdo nic nenamítal, uvědomil si Malcolm.

Pro narozeninovou večeři zasunuli do stěny skládací příčku mezi obývacím pokojem a jídelnou, aby vznikl prostor pro pět metrů dlouhý stůl se stříbrnými mísami s poklopy a nádobami na chlazení vín. Zatímco číšníci dokončovali přípravu k podávání večeře o čtyřech chodech, George a Jason zaujali vedle sebe čestná místa oslavenců.

George se rozhlédl a poznamenal: „Asi by měl někdo něco říct..."

„Ať promluví Malcolm," navrhla otci Karen.

Všechny hlavy se otočily k Malcolmovi. Gary Moxie řekl: „Míč je na tvojí polovině kurtu, Malcolme."

Malcolm zvedl hlavu, usmál se a pravil: „Tak tedy při této historické příležitosti slyšte několik bez přípravy posbíraných myšlenek..."

Rozhlédl se a pokračoval pevným hlasem: „U tohoto stolu, k němuž usedáme v družnosti, znovu stvrzujeme naši víru v morálku, pravdu, lásku a - zejména dneska - v nejvyšší ideály

rodinného života. Slavíme jednotu této rodiny, její úspěchy, štěstí a - v těch nejmladších - přísliby, sny a naděje. V těchto pro George a Jasona zvlášť radostných chvílích připijme na naši vzájemnou oddanost a ochotu podporovat se v těžkých časech, kdykoli pro někoho nastanou. A jako rodina si přiťukněme i se vzácnými přáteli, kteří sdílejí naši slavnostní náladu."

Malcolm si uvědomil dvojjazyčnost Kanady a zakončil zvoláním: *„Salut!"*

Ozval se souhlasný šum i ozvěny jeho zvolání od ostatních. Jeden z hostů prohlásil: „Chodím pravidelně do kostela, ale tohle se mi zamlouvá víc než řeči, které tam obyčejně slýchám."

Při hostině, jejímž zlatým hřebem byl pečený krocan, následovaly další přípitky a ohlasy, včetně Jasonova prostého, zato upřímného „Moc děkuju!"

Druhý den dopoledne si Malcolm, Karen a Jason vyšli na procházku po ulicích Scarboroughu na březích jezera. Z vysokého břehu viděli jasně přes Ontarijské jezero až k obzoru, i když do sousedního, zhruba sto čtyřicet kilometrů vzdáleného státu New York nedohlédli. V noci opět napadl sníh, a tak se mohli koulovat. Jason konečně na čtvrtý pokus zasáhl cíl Malcolmovu hlavu. „Škoda že nemáme v Miami sníh!" vykřikl rozradostněle.

Jason vyrostl ve statného ramenatého chlapce s dlouhýma svalnatýma nohama. V jeho velkých hnědých očích se často objevoval vážný, tázavý výraz, jako by si uvědomoval, co všechno ještě musí objevit, i když zatím neví, jak na to. Ale tu a tam jeho tvář prozářil nakažlivý úsměv, aby připomněl světu, že život je přece jen krásný.

Pokračovali v procházce, navzájem si setřásali z oblečení prašan. Takové chvíle spolu tráví zřídka, pomyslel si Malcolm a ovinul pažemi ženu a syna.

Když Jason poodběhl kupředu, Karen řekla: „Myslím, že teď je příhodná chvíle, abych ti oznámila novinu. Jsem těhotná."

Malcolm se zastavil a vykulil oči. „Já myslel..."

„Já taky. Zdá se, že i doktoři se někdy mýlí. Byla jsem na vyšetření dvakrát, podruhé včera. Nechtěla jsem ti to říct dřív a budit třeba falešné naděje. Představ si, Malcolme, budeme mít děťátko!"

Čtyři roky toužili po dalším dítěti, ale Karenin gynekolog prohlásil, že možnost otěhotnění je pranepatrná.

„Chtěla jsem ti to oznámit v letadle cestou sem..." pokračovala Karen.

Malcolm se plácl do čela. „Už chápu, jak ti asi včera bylo. Odpusť, miláčku."

„To nic. Vím, že jsi jednal správně. Nakonec je to venku a víš to. Jsi rád?"

Namísto odpovědi sevřel Malcolm Karen v objetí a poíbil ji.

„Hej!" křikl Jason a rozesmál se. „Pozor!" Jen se otočili, zasáhla je přesně mířená sněhová koule.

„Takhle bychom se měli scházet častěji," pravil Gary Moxie čtvrtého dne časně zrána, kdy rodinné setkání končilo dojatým loučením. Vstali před svítáním, rychle se nasnídali a vyrazili několika auty na torontské letiště, aby stihli první ranní linky.

Karen, Malcolma a Jasona vezl George Grundy. Jason cestou vesele brebentil: „Jsem hrozně rád, že máme narozeniny ve stejný den, dědo."

„Já taky, chlapče," přiznal generál. „Doufám, že až tady nebudu, budeš oslavovat za nás oba. Zvládneš to?"

„Toseví."

„Zvládne," ozvala se Kacen. „Ale mluvíš o daleké budoucnosti, tati. Co kdybychom oslavili narozeniny příští rok v Miami? Pozveme celou rodinu."

„To si dám íbit!" Otec se podíval do zpětného zrcátka na Malcolma, který seděl vzadu. „Tedy jestli proti tomu nic nemáš."

Malcolma otázka zaskočila. „Promiň. O čem je řeč?"

Karen si povzdechla. „Haló! Jsi doma?"

George Grundy se rozesmál. „Nevadí. Sám jsem byl takový, tyhle stavy znám. Přemýšlíš o problémech, které tě čekají zítra?"

„Abych řekl pravdu, ano," připustil Malcolm. Právě uvažoval, jak se nejlíp vypořádat s nezodpovězenými otázkami, které vyplynuly z posledního rozhovoru s Elroyem Doilem. Jak rychle se to podaří?

6.

DOPADLO TO TAK, že skoro celý první den po návratu do práce neměl Malcolm Ainslie na Doila ani pomyšlení. Když stanul u svého stolu v oddělení vražd, celou desku pokrývaly spisy a papíry, které se nashromáždily během čtyř dnů, kdy tu nebyl.

Prioritou se ukázal stoh výkazů přesčasové práce detektivů. Ainslie si je přitáhl k sobě. Od nejbližšího stolu ho pozdravil detektiv José Garcia. „To je fajn, že jste se už vrátil, seržante." Když si všiml výkazů přesčasové práce, dodal: „Jsem rád, že jste se nejdřív pustil do toho nejdůležitějšího."

„Vím, jak to provádíte," řekl Ainslie. „Prostě se couráte venku, abyste si vydělali pár šlupek navíc."

Garcia se naoko nasupil. „Tak moment, musíme živit rodiny."

Pravda je, že peníze za přesčasy hrají v soukromém rozpočtu detektivů podstatnou roli. Většina strážníků prahne po tom, aby se stali detektivy, prosadili se a proslavili, ale u miamské policie postup neprovází zvýšení platu.

Až do roku 1978 dostávali detektivové v Miami jen příplatek sto dolarů za mimořádnou zodpovědnost, zvláštní schopnosti a riziko. Onoho roku však Spolek k podpoře společných zájmů při Sdružení policistů, v němž detektivové tvořili často ignorovanou menšinu, potřeboval zvýšit příspěvky a prosadil jim přilepšení - výpalné, jak je nazvali detektivové-, a to proplácení přesčasové práce. Nyní detektiv v průměru při čtyřicetihodinovém pracovním týdnu vydělá 880 dolarů, z nichž ovšem značnou část schlamstnou daně. A dvaceti hodinami přesčasü může získat dalších 660 dolarů. Platí se za ně ovšem velká cena, detektivům na normální soukromý život nezbývá vůbec čas.

Každá hodina přesčasů se přirozeně musí řádně zdůvodnit a musí ji potvrdit seržant stojící v čele týmu, což je časově náročná piplačka, kterou Ainslie netrpělivě dokončil.

Potom se pustil do pololetního osobního hodnocení detektivů svého týmu a rukopis pak předal sekretářce k přepisu. Následovaly další papíry - seznamoval se s hlášeními detektivů o průběhu vyšetřování, kde byly i nové vraždy, všechno musel vstřebat, podepsat, případně učinit potřebná opatření.

„Někdy si připadám jako úředníček z Dickensových románů," postěžoval si Ainslie seržantu Pablu Greenovi.

„Pan Skrblík z nás vytřese duši," přitakal Greene.

Proto v den návratu vyšetřil až pozdě odpoledne čas, aby se zabýval Doilem. Zamířil s magnetofonovou nahrávkou do Newboldovy kanceláře.

„Co vás zdrželo?" zeptal se Leo Newbold. „Vlastně ne, nic neříkejte, uhodnu to."

Ainslie nasadil kazetu do magnetofonu a Newbold instruoval sekretářku: „Nespojujte mi žádné hovory, pokud to není naléhavé." Zavřel dveře kanceláře. „Na tuhle nahrávku jsem se moc těšil."

Ainslie pustil pásek od začátku, kdy přístroj zapnul v malé a spartánské kanceláři u popravčí komory. Chvíli bylo ticho, pak se ozval zvuk otevíraných dveří, jak mladý poručík Hambrick přiváděl v poutech Elroye Doila s vyholenou hlavou, provázeného dvěma vězeňskými dozorci. Ponuré procesí uzavíral kaplan, otec Ray Uxbridge. Ainslie tiše vysvětloval význam zvuků.

Newbold pozorně naslouchal úvodním replikám, nasládlému kaplanovu tónu, zastřenému hlasu, kterým se Doil obrátil na Ainslieho: *„Modlete se za mě, otče...* „ Výkřik *„To je rouhání!"* patřil Uxbridgeovi. *„Ať ten sráč vypadne!"* zařval zase rozlícený Doil.

Newbold zavrtěl hlavou, ve tváři měl údiv. „To je k nevíře."

„Počkejte dál."

Hlasy se ztišily v pasáži, kdy Ainslie přistoupil na hru, že vyslechne Doilovu „zpověď".

„Zabil jsem několik lidí, otče.“

„Kdo byl vaší první obětí?“

„Ikeiovi, Japončíci z Tampy.“

Newbolda to upoutalo natolik, že si začal dělat poznámky. Zakrátko Doil přiznal další vraždy... Esperanzových, Frostových, Larsenových. Hennercfeldových, Urbinových, Temponeových...

„Počet nedává smysl,“ řekl Newbold. „To jste ostatně tvrdil, ale doufal jsem...“

„Že neumím počítat?“ usmál se Ainslie a zavrtěl hlavou. Následovala Doilova zoufalá obhajoba týkající se vraždy Ernstových. *„Přísahám, otče!... Já jsem to neudělal!... To není pravda, do prdele!... Nechci umřít obviněním za něco, co jsem neprovedl.“*

Výlev pokračoval, náhle Newbold zvolal: „Zastavte to!“ Ainslie stiskl tlačítko s nápisem PAUSE. V kanceláři za skleněnými stěnami se rozhostilo ticho.

„Kristepane! Zní to sakramentsky opravdově.“ Newbold impulzivně vstal ze židle a přecházel po místnosti, pak se zeptal: „Jak dlouho před smrtí tohle Doil řekl?“

„Asi deset minut. O moc víc mu nezbývalo.“

„Nevím, vážně nevím. Myslel jsem si, že mu neuvěřím... Ale tak blízko smrti...“ Poručík se upřeně zadíval na Ainslieho. „*Vy* tomu, co prohlásil, věříte?“

Ainslie odpověděl opatrně. „Jak víte, vždycky jsem v té záležitosti měl své pochybnosti, takže...“

Nedokončil větu. Newbold ji dokončil za něho. „Věříte spíš Doilovi.“

Ainslie mlčel. Nebylo třeba dalších slov.

„Poslechněme si zbytek,“ vybídl poručík Newbold seržanta.

Ainslie stiskl tlačítko PLAY.

Slyšel, jak se ptá Doila: *„Co se týče všech těch vražd - přiznal jste se ke čtrnácti - litujete jich?“*

„Hovno lituju!... Ale odpustťe mi ty, co jsem nezabil.“

„Je duševně chorý,“ prohlásil Newbold. „Tedy byl.“

„To jsem si taky myslel a dodnes myslím. Ale ani duševně chorý člověk nelže nepřetržitě.“

„Byl to patologický lhář,“ připomněl Newbold oběma.

Odmlčeli se a poslouchali, jak Ainslie říká Doilovi: *„... vám kněz nemůže dát rozhřešení, kromě toho já nejsem kněz.“*

Nato se obrátil na Ainslieho Hambrick: *„Víte dost... Udělejte to!“*

Newbold nespustil oči z Ainslieho, když na záznamu předříkával Foucauldovu *Modlitbu odevzdanosti* a Doil ji opakoval. Poručík si přejel rukou po obličeji, zjevně dojat, a zjihle pronesl: „Jste dobrý člověk, Malcolme.“

Ainslie zastavil přehrávání a převinul pásek na začátek.

Newbold tiše seděl za psacím stolem a očividně vážil to, o čem byl přesvědčen, s tím, co právě slyšel. Po chvíli řekl: „Vedl jste jednotku zvláštního určení, Malcolme, takže je to vlastně pořád váš případ. Co navrhujete?“

„Prověříme všechno, o čem Doil mluvil - ten zlatý klips na bankovky, loupež, Ikeiovy, nůž a hrob. Přidělím to Ruby Boweové, na tohle je vynikající. Zjistíme, nakolik Doil lhal, nebo jestli lhal v jednom kuse.“

„A taky jestli tentokrát Doil nelhal vůbec, ne?“ otázal se Newbold.

„Víc možnosti neexistuje. Podíváme se znovu na Ernstovy.“

Newbold se mračil. Málo věcí v policejní práci vyvolává větší pocit marnosti než znovuotevření případu vraždy, který všichni považovali za objasněný, zvlášť když obětí byly významné osobnosti a vyvolal takovou pozornost veřejnosti.

„Udělejte to,“ řekl konečně Newbold. „Ať se do toho Ruby pustí. Musíme se dovědět, jak to bylo.“

7.

„PROVĚŘTE TY ZÁLEŽITOSTI, v jakém chcete pořadí," řekl Ainslie Ruby Boweové. „Ale dřív nebo později se budete muset podívat do Tampy."

Bylo krátce po sedmé hodině ranní následujícího dne po Ainslieho poradě s poručíkem Newboldem, seděli v kanceláři oddělení vražd, Boweová na židli u Ainslieho psacího stolu. Předchozího večera jí vydal kazetový magnetofon se sluchátky a uložil jí, aby si doma poslechla nahrávku ze státní věznice. Když ji ráno poprvé spatřil, vrtěla zdrceně hlavou. „To byla silná káva. Moc jsem po tom nespala. Dýchlo to na mě. Když jsem zavřela oči, jako bych byla *tam*."

„Slyšela jste tedy, co Doil tvrdil. Víte, co všechno máte prověřit?"

„Sepsala jsem si to." Boweová podala Ainsliemu blok a on se zadíval na příslušnou stránku. S typickou pečlivostí si poznamenala, co vyžaduje prošetření.

„Celé to visí na vás," uzavřel Ainslie rozhovor. „Vím, že odvedete dobrou práci."

Ruby Boweová odešla a Ainslie se vrátil k papírům, které se před ním hromadily, netušil však, že se úřadování bude moci věnovat pouhých pár minut.

Tísňové volání na číslo 911 přijalo komunikační středisko míamské policie v 7:32.

Ohlásila se operátorka. „Tísňová linka devět jedna jedna, přejete si?" Na monitoru počítače operátorky zároveň naskočilo telefonní číslo volajícího a jméno T. DAVANAL.

Ženský hlas zápasil o dech. „Pošlete policii do čísla 2801 na Brickell Avenue, jen kousek jižně od Viscayi: Zastřelili mi manžela."

Zatímco žena hovořila, operátorka vyťukala informaci do počítače a funkční klávesou ji odeslala dispečerce v jiné části prostorné místnosti.

Dispečerka zareagovala okamžitě, věděla, že adresa patří do zóny 74. Na jejím počítači se ihned objevil seznam hlídkových vozů v terénu s čísly a operačními sektory. Rychle jeden vybrala a promluvila do vysílačky: „Jedna sedm čtyři."

Když se ohlásila hlídka 174, dispečerka vyslala hlasité „pípnutí" oznamující naléhavou zprávu. Nato řekla: „Hlásím tři třicet v čísle 2801 Brickell Avenue, jižně od Viscayi." „Tři" znamenalo nasazení do akce s majákem a sirénou, „třicet" ohlášenou střelbu.

„Rozumím. Jsem blízko, v Parku Alice Wainwrightové."

Dispečerka hovořila do telefonu a zároveň vyslala signál seržantovi Harrymu Clementovi, vedoucímu směny komunikačního střediska, který přešel od centrálního pultu k ní. Ukázala na adresu na obrazovce. „Je mi to povědomé. Jde opravdu o ty, na které myslím?"

Clemente se sklonil a vzápětí řekl: „Jestli myslíte Davanalovy, trefila jste do černýho."

„Hlásí tři třicet."

„Průser na druhou!" Seržant si přečetl informaci. „Taková rána. Dík, budu to sledovat."

Operátorka stále ještě mluvila s volající na tísňové lince. „Už k vám jede policejní hlídka. Potřebuju si zaznamenat vaše jméno. Jste paní Davanalová?"

„Ano ano," potvrdil netrpělivě ženský hlas. „To je moje rodné jméno. Jsem Maddoxová-Davanalová."

Operátorka byla v pokušeni se zeptat: „*Z té slavné rodiny Davanalových?*" Namísto toho řekla: „Madam, zůstaňte prosím u telefonu, dokud nepřijede hlídka."

„Nemůžu. Mám tu dost co dělat." Ve sluchátku cvaklo, spojení se přerušilo.

V 7:39 se dispečerce ohlásila hlídka 174. „Potvrzujeme střelbu. Vyrozuměte na Takt Jedna oddělení vražd."

„Zůstaňte na příjmu."

Malcolm Ainslie seděl za svým psacím stolem se zapnutou vysílačkou, takže uslyšel hlášení hlídky 174. Nepřestal třídit papíry a mávl na Jorgeho. „Ujměte se toho."

„Ano, seržante." Rodriguez sáhl po vlastní vyslačce a řekl dispečerce: „Třináct jedenáct na Takt Jedna pro hlídku jedna sedm čtyři." Vzápětí přeladil na Takt Jedna, exkluzivní frekvenci oddělení vražd. „Jedna sedm čtyřko, tady třináct jedenáct. Slyšíte mě?"

„Třináct jedenáctko, našli jsme v čísle 2801 na Brickell Avenue mrtvého, zemřel před naším příjezdem. Pravděpodobně třicet jedna."

Když Ainslie zaslechl adresu a číslici 31 znamenající vraždu, zpozorněl. Nechal být spisy a

papíry, odstrčil židli od psacího stolu a vstal. Pokývl Jorgemu, který odvysílal: „Jedna sedm čtyřko, jedeme k vám. Zajistěte místo činu. V případě potřeby přivolejte další pomoc.“ Zastrčil vysílačku do kapsy a zeptal se: „To volali z domu tý bohatý rodiny?“

„Přesně tak. Od Davanalových. Adresu znám jako každý.“ Před tím jménem a jeho slávou neunikne nikdo v Miami. Obchodní domy Davanalových tvoří na celé Floridě hustou síť. Davanalovi vlastní rovněž televizní stanici, kterou osobně řídí Felicia Maddoxová-Davanalová. Ale především rodina - původem ze střední Evropy, avšak od první světové války floridští Američané - získala moc a věhlas v politickém i finančním světě. Davanalovi byli stálým středem pozornosti médií, občas se o nich hovořilo jako o „miamské královské dynastii“. Jeden méně zdvořilý novinář kdysi dodal: „A taky se tak chovají.“

Zazvonil telefon. Rodriguez ho zvedl a poté předal Ainsliemu. „Volá seržant Clemente z komunikačního.“

„Jdeme na to, Harry,“ oznámil Ainslie. „Slyšeli jsme hlídku. Vyjíždíme.“

„Nalezený mrtvý je Byron Maddox-Davanal. Jeho manželka volala na tísňovou linku. Říká ti něco jméno oběti?“

„Osvěž mi paměť.“

„Když si bral Felicii, jmenoval se Maddox. Rodina trvala na tom, aby si rozšířil jméno. Nesnesli pomyšlení, že by Davanalovi jednou vymřeli.“

„Děkuju. Každý střípek informace pomáhá.“

Ainslie zavěsil a řekl Rodriguezovi: „Bude nás pozorovat spousta mocných lidí, Jorge, nesmíme nic zpackat. Běžte, sežeňte auto a čekejte dole. Zastavím se u poručíka.“

Newbold právě přijel a když Ainslie vstoupil do jeho kanceláře, změřil si ho. „Co se děje?“

„Byrona Maddoxe-Davanala pravděpodobně potkalo v rodinném sídle třicet jedna. Jedu tam.“

Newbold se vyplašil. „Kristepane! To je ten, co si vzal Felicii?“

„Ten.“

„To je vlastně vnučka starého Davanala, ne?“

„Ano. Zavolala na tísňovou linku. Myslel jsem, že byste to měl vědět.“ Když Ainslie spěšně odcházel, poručík už sahal po telefonu.

„Vypadá to jako hrad,“ poznamenal Jorge, když se blížili v neoznačeném autě k impozantnímu sídlu Davanalových.

Dům s věžičkami, cimbuřími a mnoha stříškami stál na pozemku o rozloze jednoho a půl hektaru. Byl obehnaný vysokou kamennou zdí s hláskami v rozích a připomínal středověkou pevnost.

„Chybí jen vodní příkop a padací most,“ dodal Ainslie.

Za celým komplexem se prostíral Biscayneský záliv a ještě dál Atlantský oceán.

Masivní rozlehlý dům bylo zvenčí vidět jen zčásti, příjezd k němu střežila výstavná dvoukřídlá železná tepaná brána s okrasnými erby. Momentálně byla zavřená, za ní se vinula dlouhá příjezdová cesta.

„Sakra, co tak brzy!“ zvolal Ainslie. Spatřil před sebou mikrobus zpravodajského televizního štábu a uvědomil si, že miamští novináři, sledující policejní radioprovoz, poznali podle adresy, že ke zločinu došlo u Davanalových. Mikrobus nesl emblém WBEQ, tedy stanice, která patří Davanalovým. Možná jim někdo z domu dal tip, aby dorazili na místo první, pomyslel si.

Za branou stály tři modrobílé policejní vozy s blikajícími majáky. Buď požádala o pomoc hlídka 174, anebo na výzvu zareagovalo víc hlídek - pravděpodobně to druhé. Není nad zvědavé poldy, napadlo Ainslieho. V bráně se strhla hádka mezi dvěma strážníky a televizním štábem, k němuž patřila atraktivní černá zpravodajka Ursula Felixová, kterou Ainslie znal. Vjezd již přehrazoval žlutý vymezovací pás s nápisem POLICEJNĚ UZAVŘENO, NEVSTUPUJTE!, ale strážník poznal Ainslieho a Rodrigueze a zvedl ho, aby mohli vozem projet dovnitř.

Jorge zpomalil, ale zpravodajka se vrhla vpřed a zabránila jim v jízdě. Ainslie stáhl okno. „Prosím vás, Malcolme,“ zažadonila, „domluvte těm mládencům! Šéfka, paní Davanalová, nás chce mít uvnitř, telefonovala nám. WBEQ je stanice Davanalových, ať se stalo cokoli, chceme to mít v

dopoledních zprávách.“ Ursula Felixová se při řeči tiskla k boku auta. Její bujné poprsí, které v přiléhavé hedvábné blůze zvlášť vynikalo, bylo tak blízko, že si na ně Ainslie mohl položit hlavu. Černočerné vlasy si spletla do copu, do vozu zavanul opojný parfém.

Takže *dostali* echo z domu, a ne od ledaskoho. Telefonovala sama Felicia Maddoxová-Davanalová, žena, která teprve před několika minutami ovdověla.

„Milá Ursulo, tohle je teď místo činu a znáte předpisy,“ řekl Ainslie. „Za chvíli se dostavi tiskový mluvčí a sdělí vám všechno, co můžeme pustit ven.“

Do rozhovoru vstoupil kameraman stojící za reportérkou. „Paní Davanalová na rodinný půdě žádný předpisy neuznává - a jim tu patří všechno před i za branou.“ Do rozmáchlého gesta zahrnul mikrobus i dům.

„Šéfka řídí všechno železnou rukou,“ dodala Ursula. „Jestli se nedostáneme dovnitř, může nás taky vykopnout.“

„Povedu to v patrnosti.“ Ainslie pokynul Jorgemu, aby projel branou.

„Veďte vyšetřování na místě činu,“ řekl Jorgemu. „Budu samozřejmě pracovat s vámi.“

Ano, seržante.“

Štěrk skřípal pod pneumatikami, zdolávali příjezdovou cestu, minuli vysoké palmy a ovocné stromy, posléze i zaparkovaného bílého bentleye poblíž domu. Zastavili před výstavným hlavním vchodem, jehož masivní dveře byly pootevřeny. Když k nim Ainslie a Jorge přistoupili, doširoka se otevřely a objevil se v nich vysoký, důstojný, dokonale upravený muž středního věku, očividně vrchní sluha. Pohlédl na odznaky detektivů a promluvil s britským přízvukem.

„Dobrý den, pánové. Račte prosím dál.“ V prostorné, velkolepě zařízené hale se otočil. „Paní Maddoxová-Davanalová telefonuje. Žádá vás, abyste počkali tady.“

„Ne,“ pravil Ainslie. „Dostali jsme hlášení o střelbě. Půjdeme rovnou na místo činu.“ Vpravo odbočovala široká chodba pokrytá kobercem, na jejím začátku stál strážník, který řekl: „Tělo je tamhle.“

Když se Ainslie pohnul, vrchní sluha zvýšil hlas: „Paní Maddoxová-Davanalová výslovně žádala...“

Ainslie se zastavil. „Jak se jmenujete?“

„Holdsworth.“

Jorge si dělal poznámky a zeptal se: „Křestním jménem?“

„Humphrey. Uvědomte si laskavě, že tento dům je...“

„Ne, pane Holdsworthe,“ přerušil ho Ainslie. „Vy si laskavě uvědomte, že tu byl spáchán trestný čin a my jsme policisté. Bude se tu pohybovat spousta našich lidí. Nepřekážejte jim, ale neodcházejte, musíme vás vyslechnout. Taky od této chvíle v domě nic neupravujte. Rozuměl jste?“

„Zajisté,“ odpověděl neochotně Holdsworth.

„A vyřiďte paní Maddoxové-Davanalové, že bychom ji rádi brzy viděli.“

Ainslie vykročil k dlouhé chodbě, Jorge za ním. Čekající strážník, na jehož jmenovce se skvělo velkými písmeny NAVARRO, řekl: „Tudy, seržante.“ Dovedl je k otevřeným dveřím místnosti, která byla kombinací pracovny a fitcentra. Ainslie a Jorge, oba s notesy v rukou, stanuli ve dveřích a rozhlíželi se.

Rozlehlou světlou místnost ozařovalo francouzským oknem ranní slunce. Za ním se rozkládala terasa, kteřá nabízela velkolepý pohled na záliv kolem dokola domu a vzdálený oceán. Uvnitř, nedaleko od detektivů, stálo jako spartánská stráž v řadě pět černých, chromem se lesknoucích strojů na cvičení. Dominoval jim rafinovaný mechanismus na vzpírání, pak tu byl veslařský simulátor, programovatelný pohyblivý chodník, šplhadlo a dva stroje nejasného účelu. Ainslie odhadl cenu vybavení na třicet tisíc dolarů.

V druhé části téže místnosti se nalézala pracovna, stylově a luxusně zařízená, s klubovkami, několika stolky a skříňkami, dubovou knihovnou plnou v kůži vázaných svazků a s moderním psacím stolem vytříbeného designu, za nímž se tyčilo pracovní křeslo s vysokým opěradlem, poodstrčené od stolu. Na podlaze mezi psacím stolem a křeslem spočíval mrtvý muž bílé pleti. Ležel na pravém boku, levá horní část hlavy mu chyběla, lebka a ramena se ztrácely ve směsi krve, úlomků kostí a mozku. Zkrvavená kaše potřísnila celou horní část těla a už se začínala srážet. Mrtvý

měl na sobě žlutohnědé tepláky a bílé tričko, nyní nasáklé krví.

Ačkoli nikde nebyla vidět zbraň, muže podle všeho usmrtila střela.

„Od chvíle, kdy jste přijel, dotkl se někdo něčeho nebo s něčím pohnul?“ zeptal se Rodriguez Navarra.

Mladý strážník zavrtěl hlavou. „Ne. Vím, co je třeba zajistit.“ Zamyslel se. „Když jsem přijel, byla ovšem v místnosti manželka mrtvýho. Mohla s něčím hejbat. Zeptejte se jí.“

„Zeptáme,“ pravil Jorge. „Vás se ale zeptám ještě na něco. Nikde tu nevidím střelnou zbraň. Vy jste tady nebo poblíž taky žádnou nezahlédl?“

„Rozhlížel jsem se po ní od příjezdu, ale nic.“

„Když jste tu objevil paní Maddoxovou-Davanalovou, jak se chovala?“ zeptal se Ainslie.

Navarro zaváhal, pak mávl rukou k mrtvole. „Když uvážím, co se tady stalo, že tohle byl její manžel a vůbec, připadala mi dost klidná, až lhostejná. Udivilo mě to. A pak taky...“

„Pokračujte,“ naléhal Ainslie.

„Řekla mi, že přijede televizní štáb z WBEQ. To je totiž...“

„Ano, stanice Davanalových. A dál?“

„Přála si, vlastně mi spíš nařídila, abych je sem pustil. Upozornil jsem ji, že musí počkat na příjezd detektivů z oddělení vražd. To se jí neíbilo.“ Mladý strážník opět zaváhal.

„Jestli vám ještě něco leží v hlavě, ven s tím,“ pobídl ho Jorge.

„No, možná je to jen dojem, ale ta dáma je zvyklá rozkazovat, všechno a všechny řídit, nemá ráda, když není po jejím.“

„To je tedy všechno, co se tu seběhlo, zatímco její manžel ležel tam co teď?“ zeptal se Ainslie.

„Nejspíš jo.“ Navarro pokrčil rameny. „S ostatním už si musíte poradit vy.“

„Vynasnažíme se,“ přisvědčil Jorge a škrábal si poznámky. „Pozornej polda, to je pro nás velká pomoc.“

Jorge zařídil vysílačkou obvyklou rutinu, přivolal výjezdovou identifikační skupinu, soudního lékaře a státního zástupce. Brzy se místnost a celý dům hemžily činorodými lidmi.

„Rozhlédnu se tu,“ řekl Ainslie. Opatrnými kroky se přiblížil k otevřenému francouzskému oknu. Už si všiml, že jedno křídlo dveří je trochu nakřivo, zblízka spatřil na veřejích zvenčí, zejména kolem kulovité kliky a zámku, čerstvé známky páčení. Na terase našel několik hnědých šlápot, jako by se tam někdo pohyboval ve špinavých, zablácených botách. Stopy se táhly od květinového záhonu u asi půldruhého metru vysoké zídky, v jehož půdě byly hluboké otisky bot, jako by tatáž osoba přelezla zídku a zamířila k domu. Otisky ukazovaly na sportovní obuv.

V posledních minutách ranní slunce zastřely temné mraky, vypadalo to na déšť. Ainslie pospíšil dovnitř a nařídil Navarrovi, aby uzavřel zahradní část za domem a postavil tam na hlídku strážníka.

„Jakmile přijede identifikační skupina,“ řekl Jorgemu, „ať ihned vyfotografují šlápoty, než je smyje déšť, a ze záhonu pořídí odlitky. Vypadá to, že se sem někdo vloupal. A to dřív, než oběť vstoupila do místnosti.“

Jorge se zamyslel. „Přesto Maddox-Davanal vetřelce viděl, hlaveň zbraně se při výstřelu patrně dotýkala jeho hlavy, stál tedy blízko. Podle téhle posilovací mučírny byl její vyznavač asi fit, čekal bych, že došlo k zápasu, ale nic tomu nenasvědčuje.“

„Třeba vrah využil momentu překvapení. Střelec se tu mohl schovat a pak se vynořit za ním.“

„Schovat? Kde?“

Rozhlíželi se prostornou místností. Jorge ukázal na zelené sametové závěsy po stranách francouzského okna. Závěs vpravo byl stažen do krajní polohy a zajištěn šňůrou s poutkem, ale vlevo šňůra visela dolů, závěs se uvolnil a dotýkal se podlahy. Ainslie přešel k levé části závěsu, opatrně si ji přitáhl a nahlédl za ni. Koherec byl znečištěný blátem.

„Taky sem naženu technika,“ řekl Jorge. „Teď potřebujeme zjistit časy. Kdy nastala smrt, kdy bylo objeveno tělo...“

Do dveří vstoupil vrchní sluha Holdsworth a obrátil se na Ainslieho. „Paní Maddoxová-Davanalová vás přijme. Račte prosím za mnou.“

Ainslie se zarazil. Detektiv oddělení vražd vyšetřující vraždu si obvykle ty, které chce vyslechnout, předvolává sám, a ne naopak. Je ovšem pochopitelné, že vdova se drží dál od

místnosti, kde stále leží manželova mrtvola, přemítal. Ainslie měl sice právo předvolat si kohokoli, tedy i členy rodiny Davanalových a jejich zaměstnance, na policii, ale co by tím za dané situace získal?

„Dobře, veďte mě," řekl Holdsworthovi. Jorgemu adresoval přes rameno: „Až se vrátím, budu vědět, kdy se co stalo."

Salon, kam byl Malcolm Ainslie uveden, se prostorností, stylem a očividnými známkami bohatství více než vyrovnal ostatním částem domu. Felicia Maddoxová-Davanalová seděla ve velkém ušáku čalouněném vkusným hedvábným brokátem. Byla to krásná žena kolem čtyřicítky s klasickou aristokratickou tváří, rovným nosem, nápadnými lícními kostmi a s hladkou pokožkou na čele a na bradě - to poslední svědčilo o poněkud brzy provedeném liftingu. Husté, lesklé, světle kaštanové vlasy jí volně splývaly na ramena. Měla na sobě krátkou sukni krémové barvy se širokým zlatým páskem, která odhalovala její nádherně tvarované nohy, a o stupeň světlejší blůzu. Byla v každém směru dokonale upravená - vyzařovalo to z její tváře, vlasů, nehtů, oblečení. A moc dobře to ví, pomyslel si Ainslie.

Beze slova pokynula ke starožitnému francouzskému křesílku bez loketních opěrek, které stálo proti ní - k vratkému a rozhodně ne pohodlnému bobku, jak si Ainslie pobaveně všiml. Pokud tím chtěla dosáhnout, aby se cítil v podřízeném postavení, nepodařilo se jí to.

Jako obvykle za podobných smutných okolností Ainslie spustil: „Přijměte prosím soustrast s úmrtím vašeho pana manžela..."

„Soustrast ponechme stranou." Hlas Felicie Davanalové zněl pevně. „S osobní stránkou věci se vyrovnám sama. Omezme se na úřední záležitosti. Domnívám se, že jste seržant."

„Ano, z oddělení vražd, jmenuju se Ainslie." Málem dodal „madam", ale zarazil se. Dominantní roli mohou hrát oba.

„Především bych ráda věděla, proč štáb mé vlastní televizní stanice, která je zcela majetkem Davanalových, nebyl vpuštěn do tohoto domu, který rovněž patří naší rodině."

„Paní Maddoxová-Davanalová, ze zdvořilosti vaši otázku zodpovím, přestože předpokládám, že odpověď znáte," pronesl Ainslie klidně, leč důrazně. „Až tak učiním, ujmu se vedení rozhovoru já." Uvědomoval si, že ho žena upřeně pozoruje chladnýma šedýma očima. Čelil jí sebevědomým pohledem.

„Tedy k televiznímu štábu," pokračoval. „Zasáhla tu zatím neobjasněným způsobem smrt a v současné době, bez ohledu na to, kdo tento dům vlastní, je policie oprávněna tu vyšetřovat. A nevpustit sem pracovníky médií - žádných médií - patří ke standardnímu zákonnému policejnímu postupu. Po tomto vysvětlení bych rád, kdybyste mi laskavě sdělila všechno, co víte o manželově smrti."

„Tak moment!" Zamířil na něho elegantní ukazováček. „Kdo je váš nadřízený?"

„Poručík Leo Newbold."

„Jen poručík? Vzhledem k vašemu přístupu chci dříve, než pokročíme dál, mluvit s náčelníkem policie."

Nečekaně, zničehonic došlo ke konfrontaci, uvědomil si Ainslie. Ne že by něco podobného nezažil, náhlý tlak, otřes z násilné smrti někdy s lidmi zacloumá. Nicméně se mu vybavila poznámka strážníka Navarra: Ta dáma je zvyklá rozkazovat... nemá ráda, když není po jejím.

„Ihned vás doprovodím k telefonu, milostivá, můžete si s náčelníkem Ketledgem pohovořit, o čem račte," řekl Ainslie a jeho hlas nabýval ocelové pevnosti. „Při té příležitosti ho informujte, že jakmile domluvíte, zajistím vás - to znamená odvezu v poutech - na oddělení vražd, protože odmítáte spolupracovat při vyšetřování smrti vašeho manžela zastřelením."

Zaklesli se do sebe očima. Davanalová přerývaně dýchala, usilovně svírala rty, z jejích očí čišela nenávist. Po dlouhé chvíli se odvrátila, nato se opět otočila k němu a pronesla tiše: „Ptejte se."

Ainslieho to pochybné vítězství nijak nepotěšilo. Zeptal se rutinním tónem: „Kdy a jak jste se dověděla o manželově smrti?"

„Krátce před půl osmou ráno. Odebrala jsem se do manželovy ložnice, která se nachází ve

stejném patře jako moje, chtěla jsem se ho na něco zeptat. Když jsem ho tam nenašla, vydala jsem se do jeho pracovny v tomto patře - často brzy vstává a pobývá tam. Objevila jsem jeho tělo tak, jak jste ho viděl i vy. Neprodleně jsem telefonovala na policii.“

„Nač jste se chtěla manžela zeptat?“

„Prosím?“ Ainslieho nečekaná otázka Davanalovou nepříjemně zaskočila. Musel ji zopakovat.

„Zajímalo mě...“ Očividně nenacházela slova. „Vlastně si už nevzpomínám.“

„Spojují vaši a manželovu ložnici dveře?“

„Totiž... ne.“ Nastala trapná pauza. „To jsou divné otázky.“

Vůbec ne divné, pomyslel si Ainslie. Za prvé Davanalová nedokázala jednoduše vysvětlit, proč šla za manželem. Za druhé to, že jejich ložnice nespojují dveře, napovídá cosi o jejich partnerských vztazích. „Vašeho manžela podle všeho někdo zastřelil. Slyšela jste výstřel nebo nějaký zvuk, který by výstřel připomínal?“

„Ne, neslyšela.“

„Pak nelze vyloučit, že váš manžel byl zabit i dost dlouho předtím, než jste ho našla.“

„Je to možné.“

„Měl váš manžel nějaké závažné problémy nebo nepřátele? Nevíte o nikom, kdo by ho chtěl zabít?“

„Ne.“ Paní Maddoxová-Davanalová se uklidnila a pokračovala. „Dozvíte se to dříve či později, řeknu to radši hned. V určitých směrech jsme se s manželem... odcizili, on měl své zájmy, já taky, nekryly se ani zčásti.“

„Trvá to delší dobu?“

„Asi šest let. Brali jsme se před devíti roky.“

„Měli jste časté spory?“

„Ne.“ Vzápětí se opravila. „Občas jsme se pohádali kvůli triviálním věcem, ale v důležitých záležitostech nikdy.“

„Uvažoval někdo z vás o rozvodu?“

„Ne. To, jak jsme uspořádali naše vztahy, vyhovovalo oběma. Mně skýtalo manželství některé výhody, především určitou svobodu. A Byronovi přineslo, věcně vzato, mnoho dobrého.“

„Vysvětlila byste to?“

„Když jsme se brali, Byron byl velmi přitažlivý a obletovaný muž, ale neměl moc peněz a vyhlídky na kariéru. Naším sňatkem se oba problémy vyřešily.“

„Můžete to upřesnit?“

„Získal dvě manažerská místa - první v síti obchodních domů Davanalových, druhé ve WBEQ.“

„Zastával obě pozice dodnes?“ otázal se Ainslie.

„Ne.“ Felicia se zarazila, pak pokračovala. „Pravda je taková, že Byron na ně nestačil. Byl líný a nedostávalo se mu schopností. Nakonec jsme ho z našich obchodních aktivit úplně vyřadili.“

„A potom?“

„Rodina prostě Byronovi poskytovala apanáž. Tím jsem myslela to, že mu manželství přineslo mnoho dobrého.“

„Prozradila byste mi, kolik ta renta činila?“

„Záleží na tom?“

„Pravděpodobně ne. Ale než se uzavře tohle vyšetřování, stejně to vyjde najevo.“

Po několika vteřinách ticha Felicia pronesla: „Apanáž činila dvě stě padesát tisíc dolarů ročně. Byron tu žil zdarma a všechno to cvičební nářadí, které tolik miloval, jsme mu koupili.“

Čtvrt milionu dolarů ročně, a to za nic, přemítal Ainslie. Rodina Davanalových vlastně smrtí Byrona Maddoxe-Davanala získá, protože mu nemusí dál platit.

„Jestli uvažujete o tom, o čem se domnívám, že uvažujete, pusťte to z hlavy,“ řekla paní Maddoxová-Davanalová. Jelikož Ainslie nereagoval, pokračovala. „Nehodlám plýtvat časem ani slovy, ale pro tuhle rodinu ty peníze představují zanedbatelné kapesné.“ Odmlčela se. „Přiznávám, že ačkoli jsem Byrona nemilovala, a to už dlouho, pořád mi činilo potěšení mít ho nablízku. Dá se říct, že mi bude dokonce chybět.“

Poslední poznámku pronesla zamyšleně a jakoby důvěrně. Zdálo se, že počáteční antagonismus mezi nimi vyprchal, Ainsliemu připadalo, jako by po prvním měření sil přiznala porážku, vzdala se a změnila se v přátelského spojence. Nevěřil pochopitelně všemu, co mu Felicia Maddoxová-Davanalová řekla, zejména ne tomu, jak objevila manželovu mrtvolu. Ale instinkt mu zároveň napovídal, že manžela nezabila, byť pravděpodobně ví nebo se dohaduje, kdo to udělal. Rozhodně něco skrývá.

„Jsem trochu zmatený," přiznal Ainslie. „Uvedla jste, že vám stále činilo potěšení mít manžela nablízku, i když jste žili odděleně. A zároveň, když jste zjistila, že nežije, doslova nad jeho mrtvým tělem, jste se soustředila hlavně na to, aby se dovnitř dostal váš televizní štáb. Z toho..."

„Stačí, stačí," skočila mu do řeči. „Vím, co si myslíte, že jsem chladnokrevná, ostatně připouštím, že zčásti asi jsem. Ale především jsem pragmatická." Umlkla.

„Poslouchám vás," pobídl ji Ainslie.

„Okamžitě jsem pochopila; že Byron je mrtvý, a netušila jsem, kdo ho zabil. Byla to holá skutečnost, nemohla jsem na ní nic změnit. Ale mohla jsem aspoň zajistit, aby WBEQ - moje stanice, kterou osobně řídím - odvysílala zprávu dřív než konkurence, a to jsem udělala. Povolala jsem svůj štáb, a když ho nepustili dovnitř, spojila jsem se telefonicky se zpravodajskou redakcí a sdělila jim všechno, co jsem věděla. Teď už se to přetřásá po celé Floridě, možná ještě dál, byli jsme přece jen první a na tom na konkurenčním trhu záleží."

„Při své zkušenosti jste věděla, že lidi od televize nepustíme dovnitř, ne?" otázal se Ainslie.

Davanalová se ušklíbla. „Ovšem. Ale... víte, že obálkovou metodou lze dosáhnout lecčeho."

„Myslíte vhodně podstrčenou obálkou?"

„Dejme tomu. V obchodě má ta metoda i oficiální podobu. Odtud se mi dostala do krve."

„Paušálně se nedá zavrhnout. Ale rozhodně to není dobrý nápad, když se vyšetřuje vražda."

Navzájem se pozorovali, načež Felicia řekla: „Jste zvláštní policista. Něčím, pořád nevím čím, se lišíte.., vzbudil jste moji zvědavost." Poslední slova doprovodila prvním úsměvem, do něhož se promítla ženská smyslnost.

„Když dovolíte, budu se vyptávat dál," odpověděl věcně.

Povzdechla si. „Když jinak nedáte, prosím."

„Kdo všechno byl v domě dneska ráno v půl osmé - v době, kdy jste podle vlastních slov našla mrtvého manžela - a včera v noci?"

„Musím popřemýšlet." Z odpovědi a pokračování výslechu vyplynula další fakta.

Feliciini rodiče Theodore a Eugenia Davanalovi bydlí rovněž v domě, ale momentálně pobývají v Itálii. Nekorunovanou hlavou království Davanalových je Theodore, ale přenesl řadu pravomocí na Felicii. Pro Feliciiny rodiče pracují osobní sluha a služka, kteří bydlí také v domě, ale i oni odcestovali do Itálie.

Nejstarším žijícím Davanalem je Wilhelm. Sedmadevadesátiletý rodinný patriarcha obývá komplex pokojů v nejvyšším patře, kde o něj pečují rovněž osobní sluha a jeho manželka, povoláním zdravotní sestra. „Děda je v domě, stejně tak manželé Vazquezovi, ale vídáme se zřídka," vysvětlila Felicia.

Podle Felicie Wilhelm Davanal trpí senilitou, mívá prý sice jasné chvilky, „ale čím dál tím méně".

Vrchní sluha Humphrey Holdsworth bydlí v domě s manželkou, zaměstnanou jako kuchařka. Dva zahradníci a řidič, všichni s rodinami, obývají samostatný domek stranou sídla. Ainslie věděl, že všichni tito lidé musejí být vyslechnuti, jestli neviděli nebo neslyšeli předchozí noci něco podezřelého.

„Vraťme se k nálezu těla vašeho manžela," obrátil se k Felicii. „Prý když přijela policie, tedy strážník Navarro, pobývala jste v pracovně."

„Ano." Zaváhala. „Totiž, když jsem našla Byrona, vyběhla jsem do haly a telefonovala odtud k vám na tísňovou linku. Pak... neumím to logicky vysvětlit... ale přitahovalo mě to zpátky. Částečně to zavinil šok. Bylo to tak náhlé a hrozné."

„Chápu," připustil soucitně Ainslie. „Povězte mi, jestli jste se během těch dvou situací, kdy jste byla sama u manželova mrtvého těla, něčeho v místnosti dotkla, pohnula s něčím nebo něco

upravila.“

„Naprosto ne.“ Felicia zavrtěla hlavou. „Instinktivně jsem vytušila, že nesmím. Navíc jsem nedokázala, prostě jsem se nemohla přiblížit k Byronovi nebo psacímu stolu...“ Hlas jí slábl, až dozněl.

„Děkuju,“ pravil Ainslie. „Pro tuto chvíli nemám další otázky.“

Felicia Maddoxová-Davanalová povstala, neboť jednání skončilo. Už se opět dokonale ovládala.

„Mrzí mě, že jsme tak špatně začali,“ řekla. „Třeba v sobě časem najdeme zalíbení.“ Nečekaně natáhla paži a lehce se dotkla Ainslieho pravé ruky, špičky prstů na ní prodlely vteřinu dvě. Nato se otočila a rychle odešla.

Ainslie v salonu osaměl a dvakrát použil vysílačku. Pak se vrátil do posilovny a pracovny Byrona Maddoxe-Davanala a překypoval činorodostí. Přijela identifikační skupina a pustila se do práce, soudní lékařka Sandra Sanchezová ohledávala mrtvolu. Státní zástupce Curzon Knowles, který pracoval na sérii dvojnásobných vražd Elroye Doila, se rozhlížel, hovořil s lidmi a dělal si poznámky.

Ainslie si všiml, že venku se rozpršelo, ale Rodriguez ho ujistil: „Stačili jsme nafotit šlápoty i pořídit odlitky otisků bot v záhonu.“

Teď fotografovali bláto za uvolněným závěsem, poté ho seberou a odvezou vzorky. Všude sňali otisky prstů.

„Pojďme stranou,“ vyzval Ainslie Jorgeho. Sdělil mu obsah rozhovoru s Felicií Maddoxovou-Davana1ovou a nadiktoval jména osob, které musí vyslechnout. „Povolal jsem Fotříka Garciu,“ řekl Jorgemu. „Bude s vámi spolupracovat, pomůže s výslechy a vším, co budete potřebovat. A já pojedu.“

„Už?“ Jorge na něho udiveně pohlédl.

„Chci se s někým sejít,“ řekl Ainslie. „S osobou, která hodně ví o starých rodinách včetně téhle. Možná mi poradí.“

8.

JEJÍ JMÉNO SE STALO legendou. Svého času ji považovali za nejlepší kriminální zpravodajku v zemi, její pověst pronikla za hranice floridské čtenářské obce, protože překonala rutinní zprávy o projevech zločinnosti v Miami. Měla encyklopedické znalosti o dění a lidech - nejen o zločincích, ale i o politicích, podnikatelích a celém společenském milieu, neboť tyto kruhy se často prostupují. Nyní je napůl na odpočinku, což znamená, že když cítí potřebu, píše knihu, kterou v horečném chvatu vytisknou nakladatelé a ihned rozeberou čtenáři. Nedávno se však psaní nasytila a od té doby víc vysedává se svými vzpomínkami a psy - třemi pekinézy Ablem, Bakerem a Charliem. Na jejím pronikavém rozumu a paměti se nic nezměnilo.

Jmenuje se Beth Embryová, svůj věk přísně tají, neuvádí ho ani encyklopedie významných lidí *Whó's Who in America*, ale předpokládá se, že je jí hodně přes sedmdesát. Bydlí ve věžáku v Miami Beach, z oken vidí na oceán - a Malcolm Ainslie patří k jejím četným přátelům.

Ainslieho druhý telefonát ze sídla Davanalových patřil Beth: dotázal se, jestli ji může navštívit. Uvítala ho ve dveřích bytu. „Vím, proč jsi tady. Viděla jsem tě v dopoledních zprávách přijíždět k Davanalovým. Jako obvykle jsi odháněl reportéry.“

„Tebe jsem nikdy neodháněl,“ zaprotestoval. „Protože ses mě bál.“

„To je pravda,“ přiznal. „A bojím se dál.“ Rozesmáli se; Malcolm ji poíbil na tvář, Able, Baker a Charlie je obklopili a rozštěkali se.

Ačkoli Beth Embryová nebyla nikdy v konvenčním smyslu krásná, z každého jejího hnutí a výrazu tváře vyzařovala podmanivá vitalita. Byla vysoká a štíhlá, navzdory věku si udržovala sportovní postavu, na sobě měla nezbytné džíny a barevnou bavlněnou košili, dneska žlutobíle kostkovanou.

Seznámili se před deseti lety, Beth se tehdy jako novinářka velmi pohotově objevovala u případů, které Ainslie vyšetřoval, a neodbytně se obracela osobně na něho. Zpočátku si počínal obezřetně, brzy však zjistil, že Beth zná pozadí případů a má zajímavé teorie, takže jí na oplátku rád poskytl informace. Čas utíkal a jejich vzájemná důvěra rostla, Ainslie několikrát svěřil Beth pořádné sólokapry a věděl, že neprozradí jejich zdroj. To mu umožňovalo obracet se občas na Beth s prosbou o bližší zasvěcení a radu, což hodlal učinit i tentokrát.

„Počkej chvilku," požádala. Pobrala do náruče tři štěkající chlupáče; přenesla je do zadního pokoje a zavřela za nimi dveře.

Pak se vrátila a řekla: „Četla jsem, že ses zúčastnil popravy Elroye Doila. Chtěl ses ujistit, že dostal, co zasloužil?"

Ainslie zavrtěl hlavou. „Nejel jsem tam z vlastní vůle. Doil chtěl se mnou mluvit."

Povytáhla obočí. „Vyzpovídal se před smrtí? Je to výbušný materiál?"

„Možná jednou bude. Ale zatím ne."

„Pořád příležitostně píšu. Slíbíš mi exkluzivní informace?"

Ainslie se zamyslel. „Dobrá, jestli mi případ zůstane, slibuju, že se jako první dozvíš každou podstatnou novinku. Ale zatím jazyk za zuby."

„Samozřejmě. Shodila jsem tě snad někdy?"

„Ne." Jako vždycky s Beth Embryovou musel manévrovat a obchodovat.

Zmínka o Doilovi mu připomněla, že Ruby Boweová zahájila vyšetřování. Ainslie doufal, že nový případ rychle objasní. Zeptal se Beth: „Můžeme si jen tak popovídat o Davanalových?"

„Myslíš naprosto nezávazně? Jak jsem řekla, moc už nepíšu, mládež umí o zločinu referovat bravurně, ale občas dostanu chuť a ohledně Davanalových mě svědí ruka."

„Znáš je dobře? Jde samozřejmě o informaci pouze pro moji vnitřní potřebu."

„Davanalovi jsou součástí našich dějin. A Byron Maddox-Davanal, jak ho donutili se jmenovat, patří k těm smutnějším kapitolám. Nepřekvapuje mě, že byl zabit, nepřekvapilo by mě ani, kdyby spáchal sebevraždu. Máš podezřelého?"

„Ještě ne. Na první pohled to vypadá na někoho zvenčí. Proč patří ke smutnějším kapitolám?"

„Protože tvrdou zkušeností zjistil, že ‚nejen chlebem živ jest člověk - i když je ten chleba tlustě namazaný máslem`." Beth se uchichtla. „Nezní ti to povědomě?"

„Ovšem. Až na to, že kombinuješ zdroje - začínáš Deuteronomiem a končíš Matoušem a Lukášem."

„Nepovídej! Seminář tě poznamenal na celý život. Neuděláš kotrmelec a nedáš se mezi znovuzrozence?" Věřící Beth málokdy vynechala příležitost rypnout si do Ainslieho kvůli jeho minulosti.

„Kvůli tobě nastavuju druhou tvář," pronesl. „Znáš to z Matouše i Lukáše. Tak už mi pověz o Byronovi."

„Dobře. Zpočátku v něj rodina vkládala převelikou naději, že založí novou generaci Davanalů, proto když si bral Felicii, donutili ho, aby si změnil jméno. Ona je jedináček a pokud neotěhotní, což teď už není pravděpodobné, dynastie Davanalových vymře. Byron dost štědře rozséval sperma po městě, pravděpodobně nějaké uložil i do Felicie, ale sémě se neujalo."

„Prý neuspěl na manažerských místech, kam ho rodina dosadila."

„Neuspěl přímo katastrofálně. To ti asi Felicia vylíčila včetně toho, že dostával apanáž za nic."

„Ano."

„Vykládá to všem. Natolik jim pohrdala, že vedl ještě prázdnější život, než na jaký měl."

„Myslíš, že Felicia mohla manžela zabít?"

„A ty?"

„Zatím ne."

Beth rozhodně zavrtěla hlavou. „Nezabila by ho. Za prvé, Felicia je moc chytrá na to, aby provedla takovou hloupost. Za druhé, Byron jí byl užitečný."

Ainslie se vzpomněl na Feliciina slova: *To, jak jsme uspořádali naše vztahy, vyhovovalo oběma... mně skýtalo manželství... určitou svobodu.*

Nebylo těžké uhodnout, co ta „určitá svoboda" znamenala. Beth ho lišácky pozorovala.

„Chápeš? Měla Byrona v záloze, a tak si nemusela dělat starosti, že ji některý z jejích mnoha milenců naboural a bude si ji chtít vzít.“

„Točilo se kolem ní mnoho mužů?“

Beth zaklonila hlavu a rozesmála se. „Nepočítaně! Felicia muže *přímo požírá.* Každý ji brzy přestal bavit, tak ho odkopla. Pokud vztah nabral na vážnosti, řekla jen: ‚Ale já už jsem vdaná.`“

Beth se opět zkoumavě zadívala na Ainslieho. „Nepokouší se Felicia i o tebe?... *Pokouší!* Propána, Malcolme, ty se červenáš!“

Zavrtěl hlavou. „To byl jen zlomek vteřiny a spíš zapracovala moje fantazie.“

„Kdepak, příteli, a jestli na tebe dostala chuť, pokusí se o tebe znovu. Varuju tě - ať je Feliciin med sebesladší, je to včelí královna a má žihadlo.“

„Zmínila ses o dynastii Davanalových. Kam sahají její zdejší kořeny?“

Beth se zamyslela. „Ke konci minulého století, přesně k roku 1898. Pamatuju si to, protože o osudu rodiny se později psalo. Silas Davanal a jeho manželka Maria se sem dostali jako přistěhovalci z Horního Slezska, to bylo tehdy na pomezí Pruska a Polska. Měli trochu peněz, ne moc, a otevřeli si tu obchod se smíšeným zbožím. Na sklonku života se Silas zmohl na obchodní dům a prosadil se tady. Silas a Maria měli syna Wilhelma.“

„To je ten, co se ještě taktak drží při životě?“

„Mluvíš jako Felicia. Wilhelmova manželka zemřela před mnoha lety, ale on je i v sedmadevadesáti letech pořád v dobré kondici. Prý si ve starém domě odpírá máloco z radostí života. Měl bys s ním promluvit.“

Trpí senilitou, řekla mu Felicia. „Ano, promluvím.“

„Každá generace Davanalových rozmnožila rodinné bohatství a moc,“ pokračovala Beth. „To se týká i Theodora a Eugenie, dvojice despotů.“

„Upřímně řečeno, nejsou jediní, kdo se chová despoticky.“

„Ale to není hlavní rodinný rys. Všichni jsou především nesmírně hrdí.“

„Hrdí na co?“

„Na všechno. Vždycky jim nesmírně záleželo na tom, jak se prezentují. Na veřejnosti se snažili vypadat jako bezúhonní, dokonalí lidé nejvyšších kvalit. Jakákoli špinavá tajemství pohřbili tak hluboko, že je stěží odhalí i detektiv.“

„Z toho, co říkáš, vyplývá, že Felicia není tak úplně bezúhonná,“ poznamenal Ainslie.

„Protože je dítětem své doby. Rozhodně ale z hrdosti neslevuje a musí respektovat rodinnou tradici, neboť osud rodiny stále určují Theodore a Eugenia. Měla s rodiči potíže kvůli Byronovi. Nepřáli si, aby se někdo mimo rodinu dověděl, že se manželství nevydařilo, proto Byron dostal apanáž - jen ať je ticho po pěšině. Naproti tomu je moc nezajímalo, jaký život vede Felicia, pokud to dokázala utajit.“

„A utajila to?“

„Ne natolik, nakolik si přáli Theodore a Eugenia. Pokud vím, došlo v rodině k velkému koníliktu a Felicia dostala ultimátum: jestli zostudí jméno rodiny, odejmou jí řízení televizní stanice, kterou tolik miluje.“

Hovořili dál a Ainslie na oplátku sdělil Beth některé podrobnosti případu Maddoxe-Davanala. Když vstali, že se už rozloučí, Ainslie řekl: „Děkuju, Beth. Jako vždycky jsi mi poskytla hodně látky k přemýšlení.“

Able, Baker a Charlie, propuštění ze svého vězení, při Ainslieho odchodu vzrušeně skákali a štěkali.

Když se Malcolm vracel do domu Davanalových, právě odtud vynášeli ve vaku ostatky Byrona Maddoxe-Davanala. Místo určení: dadeská okresní márnice, kde bude provedena soudní pitva. Sandra Sanchezová už odjela a zanechala předběžnou zprávu o tom, že oběť zemřela mezi pátou a šestou hodinou ranní, tedy zhruba dvě hodiny předtím, než Felicia Maddoxová-Davanalová oznámila svůj nález.

V pracovně a posilovně činnost pohasínala, vedoucí identifikačního oddělení Julio Verona dohledával poslední případné usvědčující materiály. „Jestli máte chvilku čas, rád bych vám něco

ukázal," řekl Ainsliemu.

„Hned, Julio." Ainslie zašel nejdřív za detektivy Jorgem Rodriguezem a Josém Garciou a zeptal se: „Co je nového?"

Jorge se zazubil a ukázal na Garciu. „On si myslí, že vrahem je sluha."

Garcia pronesl kysele: „Hýříš vtipem!" Ainsliemu řekl: „Prostě se mi moc nelíbí ten Holdsworth. Vyslýchal jsem ho a něco mi napovídá, že lže."

„V čem?"

„Ve všem - neslyšel výstřel ani jiný zvuk, přitom bydlí ve stejným patře, na místo činu vstoupil, až když ho zavolala manželka mrtvého, a po tom, co telefonovala na tísňovou linku. Ví toho víc, než prozradil. Na to dám krk."

„Podíval jste še na jeho minulost?" zeptal se Ainslie.

„Toseví. Je pořád britským občanem, žije ve Státech patnáct let na zelenou kartu a nebyly s ním nikdy žádný potíže. Volal jsem na přistěhovalecký úřad v Miami, kde ho evidují."

„Mají na něho něco?"

„Je to svým způsobem legrační, ale Holdsworth má záznam v trestním rejstříku v Anglii a byl natolik chytrý, že to na žádosti o udělení zelené karty uvedl. Kdyby ne, přišlo by se na to a tím by tu skončil, jenže je to prkotina."

„Jaká?"

„Když mu bylo osmnáct - to znamená před třiatřiceti lety ukradl ze zadního sedadla zaparkovaného auta dalekohled. Viděl ho polda, zatknul ho, obvinili ho, dostal podmínku na dva roky, protože předtím nebyl trestán. Imigrační úředník mi řekl, že když někdo žádá o pracovní povolení, neberou tyhle dávný maličkosti vážně, pokud je žadatel sám přizná. Zbytečně jsem s tím zabil čas."

Ainslie zavrtěl hlavou. „Tomu bych neříkal zabitý čas. Schovejte si poznámky, Fotříku. Vyplynulo něco z výslechů?"

„Moc ne," odpověděl Jorge. „Dva lidi - řidičova manželka a zahradník - se teď domnívají, že zaslechli výstřel, jenže tehdy si mysleli, že nějakýmu autu ustřelil výfuk. Dobu nedokážou určit - až na to, že byla ještě tma."

„Mluvil někdo se starým pánem - s Wilhelmem Davanalem?"

„Ne."

„Zajdu za ním," uzavřel rozhovor Ainslie.

On, Jorge a Garcia následovali přes místnost Julia Veronu.

„Mrkněte se na tohle," vyzval je Verona. V gumových rukavicích vytáhl z plastikového sáčku malé zlaté hodiny a položil je na desku psacího stolu, který dosud používal Byron Maddox-Davanal. „Přesně tam, kam jsem hodiny položil, jsme je našli," vysvětloval. „Tahle fotografie to potvrzuje." Verona jim ukázal snímek z polaroidu.

„Podívejte se na spodní stranu hodin," pokračoval Verona. „Uvidíte tam krev, na tak malé ploše jí ulpělo hodně. Jenže pokud je to krev oběti, pak vzhledem ke vzdálenosti od těla není prostě možné, aby se krev dostala na hodiny zespodu."

„Jak si to vysvětlujete?" zeptal se Ainslie.

„Během vražedného útoku nebo těsně po něm spadly hodiny z psacího stolu do krve na podlaze. Později je někdo, možná vrah, spatřil, zvedl a položil na stůl, kde zůstaly, dokud jsme je nevyfotografovali."

„Co otisky prstů?"

„Byly na nich, slušná sestava. Navíc dva z otisků zvýraznila krev, všechny zřejmě patří jedné osobě."

„Když najdete v databázi odpovídající vzor, tak máme vraha," vzrušeně drmolil José Garcia.

Verona pokrčil rameny. „To posuďte vy, ale podle mě byste rozhodně člověka, jehož otisky by souhlasily, měli tvrdě vyslechnout. Do porovnání otisků se pustíme hned, výsledek, doufejme, že pozitivní, můžeme mít zítra. Porovnání krve s krví oběti zabere další den. Ale je tu ještě něco. Tamhle."

Vedoucí identifikačního oddělení je dovedl k leštěné dubové skříni v prostoru posilovny. „Byla

zamčená, klíče jsme našli v zásuvce psacího stolu.“ Otevřel skříň a na červeném plstěném podkladu, kterým byla vyložena, se objevil celý arzenál. Automatický browning, poloautomatická lovecká kulovnice Winchester a automatická puška Grossman ráže .22 stály ve stojanech, zajištěné kovovou příchytkou. Vedle visela na kovových hácích automatická pistole Glock ráže 9 mm.

Byly tu další prázdné háky, uskupené pro zavěšení jiné jednoruční střelné zbraně.

Ve skříni bylo několik zásuvek. Verona otevřel dvě a oznámil: „Maddox-Davanal zřejmě rád střílel, najdete tu spoustu munice pro browning, obě pušky a glocka, ten má dokonce plně nabitý zásobník. A pak je tu krabice nábojů s dutou střelou .357 Magnum.“

„Zbraň na takovou munici tu chybí,“ řekl Ainslie.

„Správně. Zbraň se odtud pravděpodobně ztratila.“

Ainslie se zamyslel. „Předpokládám, že Maddox-Davanal si svoje zbraně dal zaregistrovat. Ověřili jste to?“

„Ještě ne,“ odpověděl Verona.

„Uděláme to hned.“ Ainslie se vysílačkou napojil na telefon do oddělení vražd. Ohlásil se seržant Pablo Greene. „Pablo, byl bys tak laskav a mrknul se do počítače? Potřebuju si ověřit, jaké střelné zbraně si registrovala jistá osoba.“ Ainslie mu dopřál chvíli času a pokračoval. „Jmenuje se Byron Maddox-Davanal... Ano, pořád jsme v domě... Rád bych věděl, jestli si něco registroval.“

Ainslie čekal a mezitím se zeptal Verony: „Našly se na místě činu nějaké střely?“

Vedoucí identifikačního oddělení přikývl. „Ano, jedna, v podlahové liště za psacím stolem. Nejspíš prolétla hlavou oběti, zasáhla zeď a zaryla se do lišty. Je hodně zdeformovaná, upřesní to teprve laboratoř, ale může to být právě ta třistasedmapadesátka.“

Ainslie řekl do vysílačky: „Ano, Pablo, povídej.“ Zaposlouchal se a dělal si poznámky. „Výborně!... Ano... Souhlasí... Máme je tady... A dál... Á! Zopakuj to, prosím tě... Ano, zapsal jsem si... To je všechno?... Díky, Pablo.“

Odložil vysílačku a řekl ostatním: „Maddox-Davanal všechny zbraně řádně zaregistroval. Taky revolver Smith & Wesson .357 Magnum, který tady není.“

Čtyři muži mlčky, zamyšleně stáli, snažili se pochopit dosah informace.

„Taky vás napadlo, že pokud chybějící revolver je vražednou zbraní, vypadá to spíš na práci někoho z domácích?“ otázal se Garcia.

„Možná,“ připustil Jorge. „Až na to, že ten, kdo zanechal venku šlápoty a pak násilně otevřel francouzský okno, se taky mohl zmocnit zbraně a skryt se.“

„Jenže jak by věděl, že je tu bouchačka a kde jsou klíče?“ zeptal se Garcia.

„Třeba měl Maddox-Davanal přátele, kteří to všechno věděli,“ uvažoval nahlas Ainslie. „Držitelé zbraní se rádi chvástají a předvádějí svůj arzenál. A ještě něco - Julio řekl, že glock měl nabitý zásobník, tudíž Smith & Wesson .357 pravděpodobně taky.“

„Byl připravený ke střelbě,“ dodal Garcia.

„I já uvažuju o někom ‚domácím`, José,“ řekl Ainslie. „Ale neuzavírejme se jiným možnostem.“

„Jedno potřebujeme jako sůl,“ prohlásil Verona. „V téhle místnosti se našla spousta otisků prstů, měli bychom se pokusit získat dobrovolně otisky od všech lidí z domu, kteří sem mají normálně přístup.“

„Já to zařídím,“ přihlásil se Jorge Rodriguez.

„Rozhodně nezapomeňte na Holdswortha,“ řekl Ainslie. „A já se zamyslím nad paní Davanalovou.“

Večer a nazítří dopoledne už „Krvavá vražda v rodině superzámožných Davanalových“, jak zněl jeden novinový titulek, vládla v místní televizi, novinách, rozhlasu - a dostalo se jí rovněž pozornosti celonárodních médií. Ve zprávách se citovalo z rozhovoru s Felicií Maddoxovou-Davanalovou pro televizní stanici WBEQ vlastněnou Davanalovými na téma „brutální vražda mého manžela“. Když se jí zeptali, zda policie někoho podezřívá, odpověděla: „Nevím, jestli na někoho zaměřili pozornost. Připadá mi, že tápou ve tmě.“ Oznámila, že rodina vypíše odměnu za poskytnutí informací, které by vedly k dopadení a usvědčení vraha Byrona Maddoxe-Davanala, „jen co se můj

otec vrátí z Itálie, zatím je natolik otřesen, že nevychází z hotelu“.

Nicméně zpravodaj agentury Associated Press, který se den po zeťově smrti neúspěšně pokoušel o interview s Theodorem Davanalem, uvedl, že Theodore a Eugenia obědvali v exkluzivním Ristorante L'Alberta di Gualtiero Marchesi ve společnosti přátel a hurónsky se smáli.

Oddělení vražd miamské policie zatím pokračovalo ve vyšetřování v sídle na Brickwell Avenue. Druhého dne před polednem se Malcolm Ainslie, Jorge Rodriguez a José Garcia opět sešli v posilovně a pracovně.

Jorge oznámil, že dvě služky a údržbář dobrovolně souhlasili, aby jim sňali otisky prstů. „Ale když jsem se obrátil na paní Davanalovou, rezolutně odmítla, prý si nenechá brát otisky prstů ve vlastním domě.“ Vrchní sluha Holdsworth rovněž odmítl.

„Mají na to právo,“ konstatoval Ainslie. „Přesto bych Holdsworthovy otisky dost chtěl.“

„Pokusím se je opatřit bez jeho vědomí,“ navrhl Jorge. Detektivové často získávají otisky prstů pokradmu, ačkoli oficiálně se to nesmí.

„V tomhle domě je to riskantní.“ Nato se Ainslie obrátil na Garciu. „Co se týče toho starého Holdsworthova záznamu v britském trestním rejstříku - uznali ho vinným?“

„Odsoudili ho, dostal podmínečný trest.“

„Pak ovšem mají jeho otisky prstů.“

„Po třiatřiceti letech?“ zapochyboval Garcia.

„Britové jsou pečliví, určitě je mají. Zavolejte znovu svému známému na přistěhovalecký úřad, ať nám ty staré otisky seženou a rychle pošlou.“

„Hned to zařídím.“ Garcia horlivě přikývl, přešel do rohu místnosti a zapnul vysílačku.

Julio Verona přijel o pár minut později a řekl: „Doufejme, že ještě něco najdete. Otisky z hodin nás nedovedly nikam. Nic srovnatelného se neobjevilo v naší databázi ani na FBI. Jo, a doktorka Sanchezová by ráda mluvila s jedním z vás, zve vás do márnice.“

Jorge pohlédl na Ainslieho a ten řekl: „Pojedeme oba.“

„Smrt Maddoxe-Davanala je podivná, něco tu nehraje.“ Sandra Sanchezová seděla za psacím stolem ve své kanceláři v dadeské okresní márnici na Desáté severozápadní avenue, před ní se kupily spisy a dokumenty. Soudní lékařka držela v ruce rukopisné poznámky.

„Copak nehraje, paní doktorko?“ zeptal se Jorge.

Sanchezová zaváhala, pak řekla: „Ten scénář vraždy, jak jste o něm debatovali na místě činu. Nic mi do toho samozřejmě není. Mým úkolem je stanovit příčinu smrti...“

„Vždycky děláte mnohem víc a my si toho vážíme,“ ujistil ji Ainslie.

„Jde o dráhu střely, Malcolme, těžko se přesně rekonstruuje, protože oběti chybí velký kus hlavy. Ale z toho, co zůstalo, a taky po zrentgenování, se zdá, že střela prolétla pravou tváří, provrtala se pravým okem do mozku a vyrazila temenem.“

„Na zabití až dost,“ poznamenal Jorge. „Co teda nesouhlasí?“

„Nesouhlasí to, že takhle by vrah musel odpravit oběť z těsné blízkosti, prakticky jí přiložit bouchačku pod nos a vypálit.“

„Nemohlo se to seběhnout tak rychle a nečekaně, že si oběť neuvědomila, co se děje?“

„Jistě, mohlo, ale já bych tomu tak ochotně nevěřila. Vyvstávají totiž dvě otázky. Za prvé, proč střelec riskoval a přiblížil se natolik k muži sportovní postavy jako Davanal, když nemusel? Za druhé, ať byl útok seberychlejší, oběť by se instinktivně bránila, možná by se s vrahem poprala, ale nic o tom nesvědčí.“

Ainslie připomněl Jorgemu: „Když jsme poprvé spatřili mrtvého, sám jste si všiml, že podle vnějších známek patrně nekladl vrahovi odpor.“ Obrátil se na Sanchezovou: „Tak co vám ještě vrtá hlavou? Něco určitě.“

„Ano, prostá otázka. Uvážili jste možnost sebevraždy?“

Ainslie chvíli mlčel, pak pronesl: „Ne.“

„A z mnoha důvodů,“ ozval se Jorge. „Existují přesvědčivé důkazy, že někdo vnikl dovnitř násilím. Vypáčil dveře z terasy, venku byly šlápoty a nenašla se zbraň, která by tam v případě sebevraždy musela zůstat...“

„Mám dobrý sluch, pane detektive,“ kontrovala Sanchezová. „Pobyla jsem na místě vraždy hodinu a vyslechla jsem tam vaši debatu, jak jsem uvedla hned na začátku.“

Jorge zrudl. „Promiňte, paní doktorko. Budu o vaší otázce přemýšlet. Zbývá ovšem takový detail; u sebevraždy zastřelením ulpí oběti na ruce spálený střelný prach. Našla jste ho?“

„Ne, nenašla,“ přiznala Sanchezová. „Prozkoumala jsem obě ruce před pitvou. Ale kdo ví něco o střelných zbraních, dokáže spálený střelný prach smýt. To vyvolává další otázku, Malcolme. Nejsou veškeré stopy podvržené?“

„Ano, to je možné,“ odvětil Ainslie. „Se zřetelem na to, co jste nám řekla, se na to musíme znovu nezaujatě podívat.“

„Dobrá.“ Sanchezová souhlasně přikývla. „Zatím píšu: Příčina smrti neobjasněna.“

9.

MEZI NĚKOLIKA VZKAZY, které Malcolm Ainslie našel na stole po návratu do oddělení vražd, byl jeden od Beth Embryové. Neuvedla sice jméno, ale poznal autorku podle telefonního čísla a ihned jí zavolal.

„Oprášila jsem trochu svoje dávné kontakty,“ oznámila bez zdvořilostní předmluvy. „Dověděla jsem se o Byronu Maddoxovi-Davanalovi dvě věci, které by tě mohly zajímat.“

„Jsi fantastická, Beth. Co jsi zjistila?“

„Ten chlapík měl vážné finanční problémy, slovo vážné podtrhuju. Kromě toho přivedl do jiného stavu jistou mladou ženu, její právní zástupkyně se na Byrona obrátila se žádosti o hmotnou podporu a když u něho neuspěla, jednala s rodinou Davanalových.“

Informační šoky přicházejí znenadání - stejně jako mimořádně vysoké přílivové vlny, pomyslel si Ainslie. „Pak měl vážné problémy ve více směrech,“ poznamenal. „Už při našem posledním rozhovoru jsi prohlásila, že by tě nepřekvapilo, kdyby Byron spáchal sebevraždu.“

„Svědčí o tom něco?“ Beth podle tónu ožila.

„Tahle možnost se nedá vyloučit, ale momentálně nic víc. Pověz mi o těch finančních potížích.“

„Dluh ze hry. Byron se zadlužil u miamského podsvětí. Hodně. Činí to přes dva miliony dolarů. Vyhrožovali mu zabitím a taky tím, že půjdou za Theodorem Davanalem.“

„Nezaplatil by ani cent.“

„Nemysli si. Ti, kdo se vyšplhali do stratosféry jako Davanalovi, musejí mnohé skrývat, a podsvětí na to třeba vsadilo. Ale pokud by jim Theodore zaplatil, pro Byrona by tím zřejmě skončilo příjemné parazitování.“

Ainslie Beth poděkoval a slíbil, že ji bude informovat. Jorge přešel k Ainslieho psacímu stolu. „Co ta sebevražedná verze? Berete ji vážně?“

„Beru vážně Sandru Sanchezovou. Její verze se zdá být čím dál hodnověrnější.“

Ainslie mu sdělil obsah rozhovoru s Beth Embryovou.

Jorge tiše hvízdl. „Jestli je to pravda, tak Davanalka lhala. Viděl jsem ji v televizi, mluvila o ‚brutální vraždě manžela`. Co vlastně skrývá a proč?“

Ainslie mezitím dospěl k odpovědi. Dala se shrnout do jediného slova, kolem něhož Beth Embryová zakroužila hned na začátku: *hrdost*. Beth rodinu charakterizovala výstižně: *Na veřejnosti se snažili vypadat jako bezúhonní, dokonalí lidé nejvyšších kvalit.*

„Vyslechneme znovu paní Davanalovou?“ zeptal se Jorge.

„Ano, ale ne hned. Předtím pohneme ještě několika kameny.“

Téhož dne, ve středu, úřad koronera dadeského okresu uvolnil tělesné ostatky Byrona Maddoxe-Davanala a Felicia oznámila, že smuteční obřad a pohřeb zesnulého manžela se bude konat v pátek.

Jelikož ve čtvrtek domácnost Davanalových zaměstnávaly přípravy na pohřeb, detektivové oddělení vražd si počínali taktně a nenápadně. Nicméně Ainslie vyjel v sídle výtahem o dvě patra výš a navštívil manžele Vazquezovy, kteří pečovali o patriarchu Wilhelma Davanala. Našel pár v

jeho bytě ve druhém poschodí. Chovali se k němu přátelsky, vstřícně, jako lidé dbalí svých povinností. Ano, dověděli se o vraždě Byrona hned ráno a otřáslo to jimi. Stejně tak se o ní dověděl i „pan Wilhelm“, který se však nezúčastní smutečních obřadů, protože by ho to příliš rozrušovalo. Ainslie se během této návštěvy nemůže s panem Wilhelmem setkat, protože pan Wilhelm právě spí.

Karma Vazquezová, diplomovaná zdravotní sestra a zodpovědná mateřská osoba kolem pětapadesáti let, to vysvětlila. „Starý pán nemá moc energie a hodně spí, zvlášť ve dne. Ale když se probudí - na rozdíl od toho, co o něm tvrdí rodina -, obdivuhodně mu to myslí.“

Její manžel Francesco doplnil: „Někdy mi pan Wilhelm připomíná krásné staré hodinky. Jednou se sice zastaví, ale než se tak stane, půjdou stále stejně dobře.“

„Kéž by se takhle jednou mluvilo o mně,“ povzdechl si Ainslie. „Mohl by mi starý pán k tomu úmrtí něco povědět?“

„Ani bych se nedivila,“ odpověděla Karina Vazquezová.

„Pořád je velmi zasvěcený do rodinných záležitostí, ale hodně si nechává pro sebe a Francesco ani já se nevyptáváme. Pan Wilhelm se taky v noci často probouzí a možná něco zaslechl. My jsme s ním o tom ovšem nemluvili, budete se ho muset zeptat sám.“

Ainslie jim poděkoval s tím, že se ještě vrátí.

Ačkoli neměla moc času, zorganizovala Felicia zesnulému manželovi velkolepý pohřeb. K smutečnímu obřadu zvolila rozlehlý chrám svatého Pavla v Coral Gables. Pohotově o všem vyrozuměla média a televizní stanice WBEQ nešetřila informacemi. Obchody Davanalových v miamské oblasti se na tři hodiny uzavřely aby se zaměstnanci mohli zúčastnit posledního rozloučení. Šeptalo se, že tomu, kdo by tohoto času využil jinak, by se prohřešek zaznamenal do osobního spisu. Konala se zádušní mše s přijímáním svátosti oltářní, kterou celebroval biskup, děkan a kanovník za účasti smíšeného pěveckého sboru. V čestné stráži kráčeli podél rakve starosta, dva státní senátoři a člen Kongresu USA, všichni přitahovaní Davanalovými jako železo magnetem. Chrám byl plný, nápadně však chyběli Theodore a Eugenia Davanalovi, kteří stále byli v Miláně.

Malcolm Ainslie, Jorge Rodriguez a José Garcia se nezúčastnili pohřbu jako truchlící, ale jako pozorovatelé - neustále pročesávali očima shromáždění. Navzdory nově vzniklé verzi o sebevraždě nevyloučili možnost, že Byron Maddox-Davanal byl zavražděn, a zkušenost učí, že některé vrahy morbidně vábí pohřeb oběti.

Kromě detektivů událost neopomněli ani tři členové identifikačního oddělení, kteří skrytými kamerami diskrétně pořizovali snímky smutečních hostů a poznávacích značek jejich automobilů.

Téhož dne pozdě odpoledne, když se detektivové vrátili ke svým psacím stolům v oddělení vražd, přivedla služba ke Garciovi uniformovaného zaměstnance přistěhovaleckého úřadu.

Na uvítanou si potřásli rukama. „Chtěl jsem vám to předat osobně,“ řekl návštěvník. Podal detektivovi obálku. „To jsou ty vyžádané otisky prstů. Právě přišly e-mailem z Londýna.“

„Výborně, moc děkuju!“ Garcia zářil nadšením jako většinou. Krátce s mužem pohovořil a vyprovodil ho.

Garcia chvíli čekal u svého psacího stolu, až Ainslie dotelefonuje, ale vzdal to a vydal se do sousedního identifikačního oddělení za Juliem Veronou.

Za deset minut byl Garcia zpátky. Když se blížil k Ainsliemu, zvolal: „Hola, seržante, zabodovali jsme, to je trefa!“ Ainslie se otočil i s židlí.

„Byl to ten hajzlík Holdsworth, já věděl, že lže. Otisky prstů na malých hodinách, zvýrazněné krví, patří jemu, perfektně to sedí. A je tu zpráva o krevních testech. Krev na hodinách patřila oběti.“

„Taková zpráva potěší, Fotříku...“ Ainslieho přerušil zvýšený hlas od jiného stolu: „Seržant Ainslie má na lince sedm hovor!“

Ainslie pokynul ostatním, aby počkali, zvedl telefon a ohlásil se. Ženský hlas pravil: „Tady Karina Vazquezová, seržante. Pan Wilhelm je vzhůru a říká, že by s vámi rád mluvil. Myslím, že něco ví. Ale přijeďte prosím vás rychle. Může kdykoli usnout.“

Ainslie zavěsil a povzdechl si. „Je to významná zpráva, José, promyslíme její dosah. Ale musím

vyřídit něco naléhavého.“

Paní Vazquezová provázela Ainslieho třetím poschodím sídla Davanalových do prostorné ložnice obložené dubovým dřevem a s širokými okny vyhlížejícími na Biscayneský záliv. Proti oknům stála postel s nebesy a v ní napůl seděl podepřen polštáři drobný, vychrtlý člověk - Wilhelm Davanal.

„To je pan Ainslie,“ ohlásila Vazquezová. „Ten policista, kterého jste chtěl přijmout, pane Wilhelme.“ Za řeči přisunula k posteli židli.

Člověk na posteli pokývl, ukázal k židli a tiše pronesl: „Posaďte se.“

„Děkuju.“ Když si Ainslie sedl, Vazquezová za ním se zeptala: „Nevadilo by vám, kdybych zůstala?“

„Ne. Budu rád.“ Kdyby vyšlo najevo něco závažného, svědek se hodí.

Ainslie se zadíval na starého muže.

Navzdory věku a křehkému zdraví si Wilhelm Davanal zachoval patricijský vzhled a rysy jestřába. Řídké, naprosto bílé vlasy měl pečlivě učesané. Hlavu držel rovně a zpříma. Jen převislá kůže na tvářích a na krku, uslzené oči a třesoucí se ruka prozrazovaly, že své tělo opotřebovává skoro celé století.

„Škoda Byrona.“ Starý muž mluvil slabým hlasem, Ainslie napjal sluch. „Nevyznačoval se nejrovnější páteří, postrádal smysl pro obchod, ale měl jsem ho rád. Na rozdíl od ostatních mě často navštěvoval, jinak nikdo nevyšetřil čas. Byron mi někdy předčítal. Víte, kdo ho zabil?“

Ainslie se rozhodl, že bude upřímný. „Nejsme si jisti, jestli ho někdo zabil. Zabýváme se i možností, že spáchal sebevraždu.“

Výraz ve tváři starého muže se nezměnil. Zdálo se, že přemýšlí, pak řekl: „Nedivil bych se. Kdysi se mi svěřil, že vede prázdný život.“

Zatímco si Ainslie rychle dělal poznámky, Vazquezová za ním zašeptala: „Neplýtvejte časem, pane detektive. Jestli se chcete na něco zeptat, pospěšte si.“

Ainslie přikývl. „Pane Davanale, nezaslechl jste v pondělí v noci nebo v úterý časně zrána zvuk podobný výstřelu?“

Tentokrát zněl Davanalův hlas pevně. „Zaslechl jsem výstřel. Pořádnou ránu. Bezpečně jsem poznal, co to bylo. A vím i kdy se ozval.“

„Kdy, pane Davanale?“

„Pár minut po půl šesté. Mám tu svítící hodiny.“ Starý muž třesoucí se rukou ukázal vlevo k nočnímu stolku.

Podle odhadu Sandry Sanchezové Byron Maddox-Davanal zemřel mezi pátou a šestou hodinou ranní, vzpomněl si Ainslie. „Slyšel jste po výstřelu ještě něco, pane Davanale?“

„Ano, měl jsem otevřená okna. V příštích minutách nastal dole velký rozruch. Taky na verandě. Ozývaly se odtud hlasy.“

„Poznal jste někoho po hlase?“

„Holdswortha. To je náš...“

Hlas starého muže zakolísal, Ainslie naléhal: „Vím, váš vrchní sluha. Poznal jste ještě někoho?“

„Myslím... zdálo se mi...“ Slova mu odumřela na rtech, hlesl jen: „Vodu.“ Vazquezová mu přidržela u úst sklenici, aby se mohl napít. Vzápětí se Wilhelmovy oči ospale zavřely a hlava mu klesla dozadu. Vazquežová mu upravila polštáře a obrátila se k Ainsliemu.

„To je momentálně všechno, pane detektive. Pan Wilhelm bude pravděpodobně sedm osm hodin spát. Upozornila jsem vás na to.“ Natáhla se, posunula starého muže na posteli tak, aby se mu leželo pohodlně, a pak řekla: „Vyprovodím vás.“

Ainslie se před ložnicí zastavil. „Paní Vazquezová, vyznám se v domě natolik, že trefím ven sám. Potřeboval bych, abyste udělala něco důležitějšího.“

Zvědavč se na něho zadívala. „Copak?“

„Brzy asi bude nutné, abyste místopřísežně dosvědčila, co jste právě vyslechla. Proto bych rád, kdybyste někde v klidu sepsala všechno, co si pamatujete z mého rozhovoru s panem Davanalem.“

„Ovšem, udělám to,“ přisíbila Karina Vazquezová. „A vzkažte mi, až mě budete potřebovat.“

Na zpáteční cestě do oddělení vražd Ainslie přemítal, zda jméno, které měl Wilhelm Davanal na jazyku, bylo Felicia.

„Žádám o souhlas se zatčením Humphreyho Holdswortha pro podezření z vraždy Byrona Maddoxe-Davanala," řekl Malcolm Ainslie poručíku Newboldovi.

Ainslie, Jorge Rodriguez a José Garcia navštívili poručíka v jeho kanceláři. Ainslie před několika minutami z poznámek vyjmenoval důkazy svědčící proti Holdsworthovi.

„Na stolních hodinách potřísněných krví oběti se našly jen jeho otisky prstů. Vzhledem ke vzdálenosti mezi hodinami a tělem je musel Holdsworth zvednout a položit zpátky na desku stolu. Dva z Holdsworthových otisků prstů byly zvýrazněny krví, na dokončení identifikace se pracuje.

Holdsworth při výslechu detektivovi Garciovi Lhal, když prohlásil, že nevěděl o vraždě Byrona Maddoxe-Davanala, dokud mu o ní neřekla Felicia Maddoxová-Davanalová, to jest až *poté*, co volala na tísňovou linku, což bylo v 7:32 hodin.

V rozporu s Holdsworthovým tvrzením Wilhelm Davanal uvedl, že kolem půl šesté v den vraždy zaslechl výstřel a za pár minut i Holdsworthův hlas. Dobře vrchního sluhu zná a tvrdí, že to byl určitě on. Pan Davanal měl v ložnici otevřená okna, zvuk se nesl zdola z terasy u místa činu."

„Myslíte si všichni, že vraždil Holdsworth?" zeptal se Newbold.

„Mezi námi, ne," odpověděl Ainslie. „Ale máme toho na něj dost, abychom ho zadrželi, postrašili a přinutili mluvit. Ví přesně, co se v domě dělo, na tom se shodujeme všichni tři." Podíval se na oba detektivy.

„Seržant má pravdu," potvrdil Garcia. „Jen tak z něj vymáčkneme pravdu. Tamní Lady Macbeth určitě neotevře rozkošné rtíky."

Rodriguez horlivě přikyvoval.

„Jestliže to schválím, co podniknete dál, Malcolme?" otázal se Newbold.

„Když do večera získám zatykač, navštívím ještě soudce, aby ho podepsal. Časně ráno pro Holdswortha zajedeme antonem. Pouta na rukou a auto s mříží ho pohnou k přemýšlení. Čím dřív ho dostaneme z domu Davanalových, tím líp."

„Asi nemůžeme udělat nic lepšího," konstatoval Newbold. „Do toho."

V podvečer dorazil Ainslie do úřadu státního zástupce na Dvanácté severozápadní avenue. Předtím Curzonovi Knowlesovi zatelefonoval a věděl, že je očekáván.

Usadili se v Knowlesově kanceláři a Ainslie vypočítal důkazy proti Holdsworthovi. Ostatní Knowles znal.

„Na zatykač to zřejmě stačí," připustil. „K usvědčení bude třeba víc, ale patrně počítáte s doznáním." Ocenil chytrým pohledem Ainsliehо. „Třeba taky ukáže prstem na někoho jiného."

Než Knowles vystudoval práva, působil jako detektiv u newyorské policie a dobře znal křivolaké cestičky, po nichž se ubírá řešení zamotaných případů. Ainslie si uvědomoval, že z etického hlediska by neměli debatovat o případném zneužití zatykače. Proto obezřetně pravil: „Vždycky jsou i jiné možnosti, ale v dané chvíli je Holdsworth naším hlavním podezřelým."

Státní zástupce se usmál. „Zvláštní je, že když jsem uviděl místo činu, a taky proto, že jsem Byrona trochu znal, napadlo mě nejdřív, že spachal sebevraždu. Ale Davanalové nepáchají sebevraždy, že?"

Knowles Ainsliehо lišácky pozoroval; ale nedočkal se odpovědi.

Státní zástupce vstal. „Sekretářka už odešla domů. Uvidíme, jak to umím s počítačem."

Přešli do kanceláře sekretářky, kde Knowles dvěma prsty na klávesnici celkem zběhle připravil přísežné prohlášení a vytiskl je. Ainslie formálně stvrdil přísahu podpisem. Následovalo vystavení zatykače.

Když Knowles doúřadoval, řekl: „A teď se podíváme, kteří soudci drží pohotovost." Vrátil se ke svému psacímu stolu a sáhl po listu papíru, na němž stála jména tří soudců s telefonními čísly a adresami bydliště. Tihle tři byli k dispozici po úředních hodinách. Přisunul papír k Ainsliemu. „Komu dáme přednost?"

„Zkusil bych Detmanna." Ainslie stanul několikrát před Ishmaelem Detmannem jako svědek.

Pokud soudce policistu žádajícího o potvrzení zatykače zná, usnadňuje to situaci.

„Zavolám mu a domluvím to.“

Za chvilku Knowles hlásil: „Soudcova žena říká, že právě večeří, ale až přijedete, bude vám prý soudce plně k dispozici.“

Soudce Detmann obýval malý dům na pobřeží a sám Ainsliemu otevřel. Tělnatý, důstojný a prošedivělý muž uvedl Ainslieho do pracovny, kam jim paní Detmannová přinesla kávu. Usedli proti sobě do křesel a soudce po chvíli vzhlédl od písemností, které mu Ainslie předložil. „Vypátrali jste pachatele velmi rychle. Jste silní v kramflecích?“

„Myslíme si, že ano, Ctihodnosti, stejně jako státní zástupce.“ Ainslie zachovával nejvyšší obezřetnost, cokoli se zítra odehraje, stane se rychle veřejnou záležitostí.

Soudce nahlédl do papírů. „Knowles, ano, ten přede mnou stál jako žalobce už mnohokrát. Jeho jméno je mi zárukou.“ Soudce sáhl po peru a podepsal zatykač.

Ainslie si doma nařídil budík na 5:00.

V 5:50, ještě za tmy, vjeli s Jorgem Rodriguezem v neoznačeném autě na pozemek Davanalových, následováni antonem miamské policie, v němž seděli dva uniformovaní policisté, jeden z nich v hodnosti seržanta.

U hlavního vchodu všichni čtyři vystoupili a podle předchozí dohody se vedení ujal Rodriguez. Přistoupil k masivním dvoukřídlým dveřím, stiskl tlačítko zvonku a podržel ho několik vteřin. Po krátké pauze stiskl tlačítko naléhavě několikrát za sebou. Tentokrát se zevnitř ozvaly zvuky a mužský hlas zvolal: „Hned, hned, to je spěchu! Už jdu!“

Zarachotil zámek, jedno z křídel dveří se na několik centimetrů pootevřelo, chráněné západkou na řetězu. V mezeře se objevil obličej vrchního sluhy Holdswortha.

„Tady policie,“ oznámil Rodriguez. „Pusťte nás prosím dovnitř.“

Následoval kovový zvuk, dveře se otevřely dokořán a objevil se v nich narychlo oblečený Holdsworth s napůl rozepnutou košilí. Právě strkal druhou ruku do saka. Když spatřil celou svitu, zarazil se: „Proboha! Co tak naléhavého vás přivádí v tuhle hodinu?“

Jorge k němu přistoupil. Zvučným tónem pronesl: „Humphrey Holdsworthe, zatýkám vás pro podezření z vraždy Byrona Maddoxe-Davanala. Upozorňuji vás, že máte právo mlčet... Nehovořit se mnou a neodpovídat na žádné otázky...“

Holdsworthovi klesla brada, na jeho tváři se zračil šok a úžas. „Počkejte! Prosím vás! To musí být omyl!“ zapřísahal je a lapal po dechu. „Já jsem přece nic...“

Jorge nedbal jeho slov a pokračoval: „Máte právo na právního zástupce... Pokud si nemůžete advokáta dovolit, bude vám úředně přidělen...“

„Ne! Ne! Ne!“ vykřikl Holdsworth a hrábl po dokumentu, který držel Rodriguez. Ale Ainslie byl rychlejší. Postoupil kupředu, uchopil Holdswortha za paži a přikázal mu: „Uklidněte se a poslouchejte! Nejde o omyl.“

Když Rodriguez dokončil poučení, vyzval Holdswortha: „Dejte ruce dozadu.“

Než si Holdsworth stačil uvědomit, co se děje, měl na rukou pouta. Ainslie pokynul uniformovaným policistům: „Odveďte ho!“

„Počkat, vyslechněte mě!“ žadonil Holdsworth. „Tohle není správné, nemáte na to právo! Musím to oznámit paní Davanalové! Ta už bude vědět, co...“

Ale uniformovaní policisté už ho táhli k antonu. Otevřeli zadní dveře, strčili ho dovnitř a vtlačili mu tam i vzpurnou hlavu. Vzpouzející se a řvoucí vězeň se ocitl na korbč se zamřížovanými okny a anton se rozjel.

Uniformovaní policisté dopravili Holdswortha do oddělení vražd, odvedli ho do místnosti pro výslechy a přicvakli mu pouta k židli. Ainslie a Rodriguez, kteří přijeli o chvilku později, ho nechali půl hodiny o samotě, načež společně vstoupili do místnosti. Posadili se za rozměrný kovový stůl proti zatčenému.

Holdsworth je probodával očima, ale promluvil klidněji než při zatýkání. „Chci tu mít okamžitě

advokáta a žádám, abyste mi sdělili...“

„Tak dost!“ Ainslie zvedl ruku. „Jestli chcete advokáta, budete ho mít. Ale než se váš advokát dostaví, nesmíme vás vyslýchat ani odpovídat na vaše dotazy. Můžeme tedy zatím aspoň vyřídit formality.“ Ainslie pokynul Rodriguezovi, který otevřel desky, vytáhl poznámkový blok a formulář.

„Uveďte prosím své celé jméno,“ požádal Rodriguez.

„Znáte ho až moc dobře,“ odsekl Holdsworth.

Ainslie se k němu naklonil a klidně pronesl: „Když budete spolupracovat, vyřídíme to mnohem rychleji.“

Ticho. Pak se ozvalo: „Humphrey Howard Holdsworth.“

„Datum narození?“ zeptal se Rodriguez.

Když zaznamenal základní informace, podal Holdsworthovi formulář. „Tady se podepište. Potvrdíte tím, že jsme vás poučili o vašich právech a rozhodl jste se nevypovídat bez přítomnosti svého advokáta.“

„*Jak* se můžu podepsat?“ Holdsworth ukázal levou rukou na pravičku stále připoutanou k židli.

Rodriguez mu sejmul pouta.

Zatímco si Holdsworth masíroval pravé zápěstí a nedůvěřivě civěl na formulář, Ainslie vstal. „Okamžik,“ prohodil k Jorgemu a zamířil ke dveřím. Otevřel, vystrčil hlavu do chodby a křikl na nikoho: „Hej, nenoste ještě ty staré otisky prstů z Anglie. Čekáme na advokáta, pošlu si pro ně později.“

Holdsworth se prudce ohlédl. „Co máte s otisky prstů z Anglie?“

„Je mi líto.“ Ainslie se otočil a zavrtěl hlavou. „Bez přítomnosti vašeho advokáta spolu nemůžeme hovořit.“

„Počkejte,“ řekl netrpělivě Holdsworth. „Kdy se advokát dostaví?“

Rodriguez pokrčil rameny. „To záleží na něm.“

„Chci vědět, o jakých otiscích je řeč, hned!“ naléhal Holdsworth.

„Budete tedy vypovídat bez přítomnosti advokáta?“ zeptal se Rodriguez.

„Ano, ano!“

„Pak nepodepisujte formulář, který jsem vám dal. Tady je druhý, praví se v něm, že jsme vás poučili o vašich právech a rozhodl jste se...“

„Dejte to sem!“ Holdsworth uchopil propisku a naškrábal podpis. Obrátil se k Ainsliemu. „Tak mi to povězte.“

„Jde o vaše otisky prstů. Sňali vám je před třiatřiceti lety.“ Ainslie mluvil pomalu a klidně. „Vyžádali jsme si je z Anglie a shodují se s těmi, které jsme našli na místě vraždy na stolních hodinách. Na těch ulpěla navíc krev oběti.“

Ticho vydrželo několik vteřin. Pak Holdsworth zasmušile přiznal: „Ano, vzpomínám si, zvedl jsem ty zatracené hodiny a položil je zpátky na psací stůl. Zkrátka jsem nemyslel.“

„Proč jste zabil Byrona Maddoxe-Davanala, pane Holdsworthe?“ otázal se Ainslie.

Ve tváři vrchního sluhy to zacukalo, načež vyhrkl: „Já jsem ho nezabil! To *nebyla* vražda! Spáchal sebevraždu - ten idiot se zastřelil!“

Po těch slovech se Holdsworth sesypal. Sevřel hlavu v dlaních, sklesle se kolébal ze strany na stranu a mluvil přerývaně. „Upozorňoval jsem paní Davanalovou, že policie je chytřejší, nepodaří se to a všechno vyjde najevo. Ale ne, nedala si říct, vždycky ví všechno nejlíp! Jenže se spletla. A teď *tohle!*“ Když Holdsworth vzhlédl, měl v očích slzy.

„Ta stará záležitost v Anglii, kvůli které mi sňali otisky prstů...“ Odmlčel se. „Přiznal jsem ji tady...“

„My víme,“ potvrdil Rodriguez. „Byla to prkotina, nikdo ji nebral vážně.“

„Žiju v Americe patnáct let.“ Holdsworth se rozvzlykal. „Nikdy jsem neměl sebemenší potíže, a teď obvinění z vraždy...“

„Jestli se prokáže, co říkáte, obvinění proti vám stáhneme,“ zasáhl Ainslie. „Zatím je ale vaše situace velmi vážná a požadujeme, abyste bezvýhradně spolupracoval - odpovídal na veškeré naše otázky a nic neskrýval.“

„Ptejte se, nač chcete.“ Holdsworth se napřímil a zvedl hlavu. „Povím vám všechno.“

Fakta, jak se ukázalo, byla prostá.

Před čtyřmi dny v půl šesté ráno vzbudil Holdswortha a Felicii Maddoxovou-Davanalovou třesk výstřelu. Setkali se v nočních úborech na chodbě a společně vstoupili do pracovny a posilovny, kde našli Byrona s částečně ustřelenou hlavou. V pravé ruce držel revolver.

„Bylo mi nanic, nevěděl jsem, co dělat," líčil Holdsworth situaci Ainsliemu a Rodriguezovi. „Paní Davanalová ovšem zachovala klid. Byla vždycky silná. Ujala se otěží a vydávala příkazy, domnívali jsme se, že jsme v domě jediní vzhůru."

Felicia podle Ho1dswortha prohlásila: „Nikdo se nesmí dovědět, že můj manžel spáchal sebevraždu." Prý by to nesmírně zostudilo rodinu a pan Theodore by jí nikdy neodpustil, kdyby se něco takového dostalo na veřejnost, takže sebevraždu naaranžovali jako vraždu.

„Snažil jsem se jí to vymluvit," pokračoval Holdsworth. „Varoval jsem ji, že policie tu boudu prokoukne a všechno vyjde najevo, ale neposlouchala mě. Tvrdila, že byla s televizním štábem několikrát na místě činu a ví, co má dělat, aby to vypadalo tak, jak chce. Apelovala na moji loajalitu, protože vděčím Davanalovým za mnoho, což je pravda, ale kéž bych..."

„Držme se faktů," přerušil ho Ainslie. „Co se stalo s revolverem?"

„Paní Davanalová ho panu Byronovi vzala z ruky. Byla to jedna ze zbraní, které uchovával ve skříni."

Ainsliemu se vybavila Feliciina odpověď na jeho otázku, jestli se něčeho dotkla nebo něco přemístila, když byla v místnosti sama s manželovým tělem: *Navíc jsem nedokázala, prostě jsem se nemohla přiblížit k Byronovi nebo k psacímu stolu...*"

„Kde je revolver teď?"

Holdsworth zaváhal. „Nevím."

Rodriguez vzhlédl od svých poznámek. „Ale víte. Nebo rozhodně tušíte."

„Paní Davanalová se mě zeptala, jak se zbavit zbraně tak, aby ji nikdo nenašel. Poradil jsem jí, aby ji hodila do odvodňovacího kanálu, který je o blok dál."

„Udělala to?"

„Nevím. Ani jsem to nechtěl vědět. Taková je pravda."

Rodriguez soustředěně pokračoval. „A co ty šlápoty na terase a vypáčené francouzské okno? Kdo to udělal?"

„Bohužel já. Na dveře jsem použil velký šroubovák, po terase jsem přešel ve vlastních teniskách."

„To napadlo paní Davanalovou?"

Holdsworth se zatvářil zahanbeně. „Ne, mě."

„Kde jsou tenisky a šroubovák teď?"

„Ještě ráno, než přijela policie, jsem vyběhl ven a hodil všechno do kontejneru. Vyvezli ho druhý den, to jsem si ověřil."

„Nezapomněl jste na něco důležitého?" zeptal se Ainslie.

„Myslím, že ne... Á, ještě něco! Paní Davanalová přinesla mýdlo a teplou vodu a umyla panu Byronovi ruku, ve které držel revolver. Prý aby ji zbavila spáleného střelného prachu - o tom se taky poučila s televizním štábem."

„Poučil jste se z toho všeho nějak *vy*?" otázal se Rodriguez.

Holdsworth se poprvé usmál. „Potvrdilo se, že se nemýlím a že policie je dost chytrá na to, aby to prokoukla."

Ainslie potlačil úsměv a řekl: „Nemyslete si, že máte vyhráno, budete muset vysvětlit ještě řadu věcí. Lhal jste policii a bránil vyšetřování, pomáhal jste zahladit stopy a podstrčil jste nám falešné. Takže si vás tady ještě necháme."

Nato strážník odvedl Holdswortha do vazební cely.

Když osaměli, Jorge se zeptal Ainslieho: „Co provedeme dál?"

„Složíme poklonu Felicii Davanalové."

10.

FELICIA DAVANALOVÁ NEBYLA doma, přestože hodiny ukazovaly teprve 7:50. Nikdo nevěděl, kam se poděla.

Karma Vazquezová stála s dvěma detektivy v hale a vysvětlovala: „Vím jen, že paní Davanalová odtud vyrazila v hrozném spěchu a byla rozrušená. Pak jsem slyšela, jak se zběsile žene autem po cestě k bráně.“ V nepřítomnosti vrchního sluhy ošetřovatelka Wilhelma Davanala zjevně převzala péči i o dolní patra domu. „Možná to nějak souvisí s panem Holdsworthem,“ dodala. Vazquezová se dívala z jednoho detektiva na druhého. „Odvezli jste ho, viďte? Zatkli jste ho? Jeho manželka šílí. Zrovna telefonuje, shání advokáta.“

„Udála se spousta věcí,“ pravil neutrálně Ainslie. „O úmyslném uvedení v omyl a o klamání policie asi víte.“

„Leccos jsem pochopila,“ přiznala Vazquezová. „Třeba vás paní Davanalová hledá,“ napadlo ji náhle.

„Možná,“ připustil Rodriguez. Zavolal vysílačkou do oddělení vražd a pak řekl Ainsliemu: „Ne, není tam.“

Zaslechli za sebou rychlé kroky a objevil se Francesco Vazquez. Bez dechu oznámil: „Paní Davanalová je v televizním studiu WBEQ! Ohlásili, že se v osm hodin vyjádří k manželově smrti.“

„Pojďte se mnou,“ vyzvala detektivy Vazquezová a všichni ji následovali chodbou do dokonale vybavené domácí projekční místnosti. Větší část jedné zdi zakrývala obří televizní obrazovka. Francesco Vazquez přešel k ovládacímu pultu, stiskl několik tlačítek. Naskočil obraz, právě končil pronikavou znělkou blok reklam. Objevil se emblém ranního zpravodajství WBEQ a hlasatelka za stolem oznámila: „Televizní stanice WBEQ přináší exkluzivně důležité sdělení o domnělé vraždě Byrona Maddoxe-Davanala. Ve studiu je připravena paní Felicia Maddoxová-Davanalová, ředitelka této stanice.“

Rychlý střih nabídl Feliciin detail. Obličej přímo zářil krásou. Maskér se asi měl co ohánět, pomyslel si Ainslie. Felicia se tvářila vážně.

Vasquezová ukázala na dvě řady křesel. „Posaďte se.“

„Ne, děkujeme.“ Ainslie a Rodriguez zůstali stát, Vazquezová rovněž.

Felicia znělým a klidným tónem a s očima upřenýma do kamery spustila. „Předstupuji před vás s pokorou a s výčitkami svědomí, abych učinila veřejné prohlášení a omluvila se. Doznávám, že můj manžel Byron Maddox-Davanal nebyl zavražděn, jak jsem já a na mé naléhání i jiní prohlašovali. Byron zemřel vlastní rukou, spáchal sebevraždu. Je mrtev a nesmí na něm ulpět vina ani hana.

Avšak oboje - vina i hana - dopadá plným právem na mne. Až do tohoto okamžiku pravdy jsem o tom, jak můj manžel zemřel, Lhala, klamala jsem přátele i rodinu, nepravdivě informovala média a policii, zahlazovala jsem stopy a vytvářela falešné rádobydůkazy. Nevím, jakým trestem za to zaplatím. Ať bude jakýkoli, přijímám ho.

Přátelé, miamští spoluobčané, policisté, televizní diváci vám všem se omlouvám. A nyní, když jsem se doznala a omluvila, povím vám, proč jsem si počínala tak nemístně.“

Ainslie šeptl Rodriguezovi: „Zase nás ta potvora vyšplouchla.“

„Věděla, že Holdsworth se zlomí,“ zamumlal Rodriguez. „Hodila sebou a předběhla nás.“

Ainslie se ušklíbl. „Vyjde z toho voňavá jako jarní květinka.“

„Na to, aby někdo přechytračil paní Davanalovou, si musí hodně přivstat,“ pravila Vazquezová.

Felicia pokračovala tlumeněji, ale zřetelně. „Od útlého mládí jsem sdílela názor členů naší rodiny, že sebevražda je cosi ostudného - zbabělý čin, jímž se člověk vyhýbá zodpovědnosti a nutí ostatní, aby urovnali nepořádek, který za sebou zanechal. Za výjimku považuji samozřejmě to, když někdo nevyléčitelně nemocný ukončí tímto způsobem své nesnesitelné bolesti. Ale to nebyl případ mého manžela Byrona Maddoxe-Davanala.

Naše manželství - a musím být i nadále upřímná - nesplnilo v některých směrech očekávání. Ke svému velkému zármutku nemám děti...“

Ainslie sledoval Feliciino vystoupení a přemýšlel, jak asi dlouho se na ně připravovala. I když

její slova zněla spontánně, pochyboval, že jsou nehledaná. Třeba využívá i čtecího zařízení, což je pohotová pomůcka, ostatně řídí celou televizní stanici a všichni jí vyjdou všemožně vstříc.

„Jednoznačně prohlašuji, že za následné dění nesu vinu jen já a nikdo jiný," rozvíjela Felicia svůj monolog. „Člen personálu mé domácnosti na mne dokonce naléhal, abych nečinila pochybené kroky. Nerozumně jsem jeho radu ignorovala a především on nesmí být obviňován..."

„Právě vytáhla z bryndy Holdswortha," zabručel Rodriguez.

„Nevím, jaké problémy - ať reálné či smyšlené - přiměly mého manžela, aby ukončil svůj život..."

„Ví to zatraceně dobře," komentoval Rodriguez.

Ainslie se odvrátil od obrazovky „Marníme tu čas. Pojďme!"

Odcházeli a provázel je slábnoucí Feliciin hlas.

Ainslie seděl u svého psacího stolu v odděleni vražd a telefonoval Curzonovi Knowlesovi.

„Ano, díval jsem se na vystoupení té dámy," odpověděl státní zástupce na Ainslieho dotaz. „Kdyby se udělovala Emmy v kategorii ‚autentické pokrytectví`, byla by horkou favoritkou."

„Myslíte, že by s vámi souhlasili všichni?"

„Kdepak. Kromě cynických státních zástupců a policajtů ji všichni považují za ztělesnění ušlechtilosti - královská škola Davanalových se nezapře."

„Co ji takhle obžalovat?"

„Teď určitě žertujete."

„Ani v nejmenším."

„Malcolme, máte na tu ženu jedině to, že poskytla policii nepravdivé informace a bránila vyšetřování - obojí lze kvalifikovat jako přečin. Tahat ji za to před soud, zvlášť když je Davanalová a může si zaplatit nejlepší advokáty, to si netroufne žádný státní zástupce. Už jsem to konzultoval s Adele Montesinovou. Souhlasí se mnou."

„Takže propustíme Holdswortha?"

„Samozřejmě. Nenamlouvejme si, že v americkém soudnictví platí stejná pravidla hry pro bohaté i méně bohaté. Zruším zatykač."

„Hovoříte o našem systému dost skepticky."

„U mě je to chronická nemoc, Malcolme. Kdybyste na ni znal lék, řekněte mi."

Kauza Maddoxe-Davanala tedy zjevně skončila dřív, než začala, až na dvě doušky. První představoval vzkaz Ainsliemu, aby zatelefonoval Beth Embryové.

Jak slíbil, Ainslie informoval Beth o vývoji událostí s tím, že neprozradí svůj zdroj, nicméně zatím se v tisku od ní neobjevila ani řádka. Hned v úvodu telefonátu se jí zeptal proč.

„Protože se ze mě stala sentimentální důra, časy, kdy jsem byla zpravodajkou typu ‚padni komu padni`, jsou ty tam," odpověděla. „Kdybych psala o tom, proč Byron spáchal sebevraždu, musela bych uvést, že se hazardní hrou zadlužil po uši, což by tak nevadilo, jenže bych nemohla opomenout, že přivedl jednu sympatickou ženu do jiného stavu, a ta si nezaslouží, abych ji jmenovala. Ostatně, ráda bych tě s ní seznámila."

„Felicia lhala, že neví, proč Byron spáchal sebevraždu."

„Pro Feliicii je pravdou vždycky ten zlomek skutečnosti, který se jí zrovna hodí do krámu," potvrdila Beth. „A teď k té ženě. Má advokátku a myslím, že ji znáš - Lisu Kaneovou."

„Ano, znám." Ainslie si Kaneovou oblíbil. Byla mladá, inteligentní a často působila jako veřejná obhájkyně. Na rozdíl od jiných Kaneová přes nízké palmáre obhájců ex offo pracovala pro klienty s mimořádným nasazením a nad rámec úředních povinností.

„Můžeš se s ní sejít zítra?"

Ainslie schůzku přislíbil.

Lise Kaneové bylo třiatřicet, ale vypadala o deset let mladší, někdy dokonce jako středoškolská studentka. Měla zrzavé vlasy, andělsky krásnou nenalíčenou tvář, při setkání s Ainsliem byla oblečená v džínách a bavlněném tričku.

Sešli se před malým zchátralým dvoupatrovým domem v miamské Liberty City, čtvrti proslulé zločinností. Ainslie přijel v neoznačeném policejním autě, Lisa v prastarém volkswagenu brouku.

„Vlastně ani nevím, za čím sem jdu," řekl. Ve skutečnosti ho přivedla zvědavost.

„Moje klientka a já bychom potřebovaly poradit," odvětila Lisa. „Beth říkala, že vy byste to uměl." Vedla ho po schodišti do druhého poschodí, vyhýbali se odpadkům a zvířecím výkalům a vyšli na pavlač s odroleným železobetonovým zábradlím. Lisa se zastavila u dveří v půli a zaklepala. Otevřela mladá žena, pravděpodobně ne o moc starší než dvacet let. „Pojďte prosím dál," vyzvala návštěvníky.

„To je Serafine... seržant Ainslie," představila je uvnitř Lisa.

„Děkuju, že jste přišel." Žena mu podala ruku, Ainslie ji stiskl a zároveň se rozhlédl.

V protikladu k zaneřáděným vnějším prostorám malý byt zářil čistotou. Nábytek tvořil dost pestrou směsici. Některé kusy - knihovna, dva stolky a pohovka - vypadaly draze, zbytek sotva průměrné kvality byl dobře udržovaný. Letmým pohledem do další místnosti zaznamenal Ainslie totéž.

A pak tu byla Serafine - urostlá, atraktivní, oblečená do květovaného trička a modrých legin. Hluboké hnědé oči vážně pozorovaly Ainsliehо. Mladá žena černé pleti byla zjevně několik měsíců těhotná.

„Omlouvám se za to, jak to vypadá přede dveřmi," pronesla sametovým altem. „Byron chtěl, abych..." Zarazila se a zavrtěla hlavou.

Lisa Kaneová větu dokončila. „Byron chtěl najít Serafině lepší byt, ale zkomplikovalo se to. Posaďme se."

Usadili se, Serafine se zadívala na Ainsliehо a opět se chopila slova. „Jsem s Byronem těhotná a porodím jeho děti. To pravděpodobně víte."

„Děti?"

„Lékař mi včera oznámil, že budu mít dvojčata." Usmála se.

„Měl byste znát určité souvislosti," řekla Lisa. „Byrona Maddoxe-Davanala a Serafinu seznámily drogy, dodávala mu je. Setkala jsem se s ní jako obhájkyně a dosáhla jsem toho, že u soudu vyvázla za obchodování s drogami jen s podmínkou. Teď je čistá, podmínka jí skončila. Byron přestal brát drogy měsíc před smrtí, nebyl ostatně těžký narkoman."

„Stydím se za to," ozvala se Serafine. Pohlédla na Ainsliehо a vzápětí uhnula očima. „Když se to stalo, byla jsem zoufalá..."

„Serafine má čtyřletého syna Dana," pokračovala Lisa. „Je svobodná matka, bez opory, nemohla najít práci a tady se nenabízí moc příležitostí, jak vydělat peníze na obživu..."

„Tohle dobře znám." Ainsliehо tón svědčil o porozumění. „Jakou úlohu v tom hrál Maddox-Davanal?"

„Podle mě Byrona a Serafine spojilo vzájemné pochopení, nacházeli v tom druhém to, co potřebovali. Byron se sem uchyloval, aby unikl ze svého předurčeného života, a Serafine ho odvykala drogám. Možná to nebyla láska, ale fungovalo to. Byron měl peníze, zřejmě ne moc, ale dost na to, aby pomohl." Lisa ukazala kolem sebe. „Koupil pár věcí, dával Serafině peníze na jídlo a nájem, takže zanechala kšeftování s drogami."

Ovšem, Byron měl peníze, pomyslel si Ainslie. *Neumíte si představit, kolik.*

„Samozřejmě je spojoval i sex," dodala Lisa.

„Nechtěla jsem otěhotnět," zasáhla Serafine. „Něco prostě neklaplo. Když jsem se svěřila Byronovi, nezaskočilo ho to a prohlásil, že se postará. Trápilo ho něco jinýho, doopravdy trápilo, jednou se zmínil, že ho chytili do pasti jako krysu. A od té doby se tu už neobjevil."

„Přesně řečeno to bylo před měsícem - a tím skončila i finanční podpora," doplnila Lisa. „Proto se na mě Serafine obrátila s žádostí o pomoc. Telefonovala jsem do domu Davanalových, ale nemohla jsem se Byronovi dovolat a on na moje vzkazy nereagoval. Nevzrušovala jsem se a obrátila se na Havershama... tuhle firmu pro lidi s velkým L jistě znáte."

Ainslie ji znal. Vedení prestižní právnické firmy Haversham tvoří tolik významných partnerů, že hlavička na úředním papíru zaujímá dvě řádky. Rovněž se všeobecně vědělo, že zastupuje zájmy Davanalových.

„Dosáhla jste něčeho?" zeptal se.

„Ano," odpověděla Lisa. „A právě proto se s vámi potřebuju poradit."

V právnické firmě Haversham, jak vyplynulo z Lisina líčení, byli dost chytří, aby brali mladou neznámou advokátku vážně a jednali s ní uctivě. Přijal a vyslechl ji jeden z partnerů firmy, Jaffrus, který přislíbil, že přešetří stížnost jeji klientky. Za pár dní Jaffrus zatelefonoval Lise a domluvili si schůzku, která se konala, jak se později ukázalo, týden před sebevraždou Byrona Maddoxe-Davanala.

„Nezkoušeli žádné triky," řekla Lisa Ainsliemu. „Druhá strana zřejmě uznala Byronovu zodpovědnost, takže Haversham souhlasil s finanční podporou pro Serafinu, ale pod jednou podmínkou: v souvislosti s dítětem nesmí nikdy padnout jméno Davanalových, za což požadoval záruku."

„Jakou záruku?" otázal se Ainslie.

Serafine měla potvrdit pod přísahou právně platným dokumentem, že otěhotněla umělým oplodněním ze spermatické banky od anonymního dárce, vysvětlila Lisa. Doklady o tom by poskytla jistá existující spermabanka.

„Pravděpodobně za velký sponzorský dar," poznamenal Ainslie. „Kolik peněz měla dostávat Serafine?"

„Padesát tisíc ročně. Ale to jsme ještě nevěděli o dvojčatech."

„To není dost ani pro jedno dítě."

„Taky si myslím. A proto se s vámi chci poradit. Beth říká, že se pohybujete kolem rodiny a víte, na koho uhodit."

Serafine pozorně poslouchala. Ainslie se jí zeptal: „Jak se vám zamlouvá ta záležitost s umělým oplodněním spermatem anonymního dárce?"

Pokrčila rameny. „Záleží mi jedině na tom, aby děti vyrůstaly v lepším prostředí než tady a mohly získat slušný vzdělání. Jestli to zajistí můj podpis na kusu papíru, i když jím stvrdím nepravdu, proč ne. Na jméně Davanal mi nezáleží. Moje je stejně dobrý, možná lepší."

„Jak zní vaše příjmení?"

„Eversová. Říká vám něco?"

„Ano, ovšem." Ainslie si ihned vzpomněl na Medgara Everse, aktivistu boje za občanská práva v 60. letech, veterána druhé světové války, zastřeleného militantním blým zastáncem apartheidu, který si za tento zločin odpykává trest doživotí.

„Jste příbuzná Medgara Everse?" zeptal se.

„Vzdálená příbuzná. Ale pokud jedno z mých dětí bude chlapec, pojmenuju ho Medgar."

„Děvče byste mohla pojmenovat Myrlie." Ainslie se kdysi setkal s někdejší Eversovou manželkou - nyní Myrlie Evers-Williamsovou, předsedkyní Národního sdružení pro povznesení barevného obyvatelstva.

„To mě nenapadlo." Serafine se znovu usmála. „Možná to udělám."

Ainsliemu se vybavil rozhovor s Felicií Davanalovou, v němž mu sdělila, že Byron dostává ročně čtvrt milionu dolarů a zdarma si žije v luxusu, aniž by musel hnout prstem. Vzpomněl si i na její arogantní slova: *Pro tuhle rodinu ty peníze představují zanedbatelné kapesné.*

„Radím tohle," řekl Ainslie Lise. „Žádejte dvě stě tisíc dolarů ročně do doby, než dvojčata dovrší dvaceti let, polovinu ať vyplácejí Serafině na úhradu životních nákladů, z druhé ať se vytváří fond na vzdělání dvojčat. A co se týče jejího syna..."

„Dana..."

„Rozhodně by měli přispět i na Danovo vzdělání. Na té částce trvejte, a kdyby Havershamovci - což ve skutečnosti znamená Davanalovi - odmítli nebo se pokusili smlouvat, povězte jim, ať pustí z hlavy verzi o umělém oplodnění spermatem anonymního dárce, a podejte žalobu u soudu na všechno včetně toho, aby děti mohly nosit jméno Davanalových."

„Váš přístup se mi íbí," řekla Lisa. „Ale to, co nabídli, je proti tomu zlomek," dodala pochybovačně.

„Udělejte to," naléhal Ainslie. „A jestli chcete, sdělte paní Davanalové, že návrh na řešení situace pochází ode mě. Třeba to pomůže."

Lisa se na něho upřeně dívala, pokývla hlavou a pronesla jen: „Děkuju."

Za osmačtyřicet hodin zatelefonovala Lisa Kaneová Ainsliemu domů. Hovořila překotně, zajíkavě. „Stalo se něco neuvěřitelného! Jsme tu spolu se Serafinou, právě jsem dostala zprávu od Havershamů. Akceptovali všechno beze změn, bez námitek, tak jak jsem to já, ne!... jak jste to vy navrhl."

„Určitě jste si počínala..."

Lisa neposlouchala. „Serafine do mě hučí, ať vám řeknu, že jste báječný."

„Nevíte náhodou, jestli paní Davanalová..."

„Mike Jaffrus od Havershamů ji informoval o našem stanovisku a má pro vás vzkaz. Paní Davanalová s vámi chce mluvit. Prý jí máte zatelefonovat, abyste se domluvili na schůzce." Lisin hlas se změnil, ozvala se v něm zvědavost. „Vás dva něco spojuje?"

Ainslie se rozesmál. „Kromě toho, že si spolu hrajeme na kočku a myš, nic."

„Jedno poučení mi tahle zkušenost přinesla," konstatovala Felicia Davanalová. „Nepočínat si při rozhovoru s protřelým detektivem neuváženě, zvlášť když býval kdysi knězem. Na to může člověk jen doplatit."

Přijala Malcolma Ainslieho v témže sa1onu, kde se setkali poprvé. Tentokrát však seděl v pohodlné klubovce stejně jako Felicia - a ta byla jen dva kroky od něho. Byla přitažlivá jako dřív, tentokrát uvolněnější, patrně proto, že už mezi nimi nestála Byronova smrt a nebyla záhadou s nezodpovězenými otázkami.

„Zdá se, že jste provedla jistou sondáž," poznamenal Ainslie.

„Moje televizní stanice má výkonné oddělení průzkumu."

„Nejspíš také zjistilo, že se najde i zanedbatelné kapesné k řešení ožehavé situace."

„*Touché!*" Opřela se a propukla ve smích. „Malcolme smím-li vám tak říkat - líbíte se mi čím dál víc." Odmlčela se a pokračovala: „Zpráva o vás hýřila komplimenty. To mě přinutilo se zamyslet."

„Zamyslet nad čím, paní Davanalová?"

„Felicie, prosím!"

Uklonil se na znamení souhlasu. Instinkt mu napovídal, kam rozhovor míří. Znejistěl, zda se ho podaří udržet v příslušných mezích.

„Přemýšlela jsem o tom, proč jste stále policistou, když svými schopnostmi máte evidentně na víc."

„Práce u policie se mi líbí." Po kratičkém zaváhání dodal: „Felicie."

„To je absurdní! Získal jste nejvyšší vzdělání, máte doktorát. Napsal jste knihu o náboženstvích, na kterou se odborníci stále odvolávají..."

„Jsem jen spoluautorem a už je to dávno."

Felicia odmítavě mávla rukou a pokračovala: „Všechno svědčí o tom, že jste *přemýšlivý* člověk. Proto vám něco navrhnu. Nechtěl byste pracovat ve službách Davanalových?"

Nabídka ho nepříjemně zaskočila. „V jaké funkci?"

„Ach, to ještě přesně nevím, zatím jsem to nekonzultovala, Ale pořád potřebujeme vynikající lidi a kdybyste se pro nás rozhodl, místo odpovídající vašim schopnostem by se našlo." Felicia doprovodila slova vstřícným úsměvem, nato se natáhla dopředu a dotkla se špičkami prstů Ainslieho rukou. Nepatrný pohyb hebké kůže obsahoval rafinovaný příslib. „Ať už vymyslíme cokoli, rozhodně nás to sblíží." Olízla si rty. „Pokud máte zájem."

Ano, zájem bych měl, jsem jen člověk, pomyslel si Ainslie. Cítil, jak ho pokušení duševně i fyzicky vzrušuje. Ale pragmatismus převážil. Vybavila se mu slova Beth Embryové: *Felicia muže přímo požírá... Jestli na tebe dostala chuť; pokusí se o tebe znovu... je to včelí královna a má žihadlo.*

Ať má či nemá žihadlo, bylo by vzrušující nechat se pohltit Felicií a tonout v jejím medu - možná by to stálo za to bez ohledu na následky. Ainslie prožil jeden bouřlivý románek, kterého dodnes nelituje, navzdory trestům plynoucím z Cynthiiny záště. Když propukne vášeň, konvenční morálka často ustupuje, hodiny strávené ve zpovědnici mu to potvrzovaly. Dospěl k závěru, že

epizoda s Cynthií mu stačila. Karen je těhotná, čekají druhé dítě, není čas na tanečky v divokém rytmu s Felicií.

Natáhl se a dotkl se její ruky jako ona předtím jeho. „Děkuju, možná budu litovat. Ale nebudu měnit běh věcí.“ Felicia zachovala úroveň. Vstala, stále se usmívala a formálně mu podala ruku. „Kdo ví?“ pronesla. „Třeba se jednou naše cesty zkříží.“

Ainslie se vracel autem do oddělení vražd a uvědomil si, že celá *aféra Davanal*, nehledě na dovětky, trvala jen sedm dní. Připadala mu mnohem delší. Teď netrpělivě čekal na zprávy od Ruby Boweové.

11.

RUBY BOWEOVÉ TRVALO přesně jedenáct dní, než zjistila, zda Elroy Doil při „zpovědi“ Malcolmu Ainsliemu mluvil pravdu. Až do jedenáctého dne zůstávaly otevřené dvě důležité otázky: zavraždil Doil Esperanzovy způsobem, jakým prohlašoval? A zavraždil Ikeiovy?

I když odpověď na obě otázky zněla ano, zbývala pochopitelně otázka zásadní: jestliže Doil o Esperanzových a Ikeiových uvedl pravdu, zakládá se na pravdě i jeho důrazné tvrzení, že *nezavraždil* komisaře miamského magistrátu Gustava Ernsta a jeho manželku Eleanor? A pokud to Doilovi lze uvěřit, není skutečný vrah-napodobitel stále na svobodě?

Boweová zahájila pátráni v impozantní budově Metropolitní dadeské policie na Dvacáté páté severozápadní ulici, v hlavním stanu policejních sil operujících v těsném sousedství Miami. Dotázala se, jestli detektiv, který před sedmnácti lety vyšetřoval případ dvojnásobné vraždy Esperanzových, ještě slouží.

„Já už ho nepamatuju,“ sdělil jí poručík v oddělení vražd. Sáhl do police za psacím stolem se šanony označenými letopočty. „Podíváme se na to.“ Zalistoval stránkami. „Ano, tady je to. Clarence a Florentina Esperanzovi, případ neobjasněn, stále oficiálně otevřený. Chystá se ho vaše mordparta za nás uzavřít?“

„Objevila se určitá možnost. Ale ráda bych nejdřív mluvila s tím, kdo měl případ na starosti.“

Poručík se zadíval na stránky před sebou. „Archis Lewis, odešel do penze před šesti lety, žije teď někde v Georgii. Tyhle případy přísluší dneska skupině pro pomníky, taky ji u vás máte, ne?“

„Ano.“

Skupiny pro pomníky neboli staré neobjasněné těžké zločiny, zejména vraždy, dnes s pomocí nových technologií přešetřují dávné případy a přezkoumávají důkazní materiály. A překvapivě úspěšně objasňují zločiny, o nichž se jejich pachatelé domnívali, že se na ně dávno zapomnělo.

„Tyhle staré případy pravidelně kolují mezi členy skupiny,“ vysvětloval poručík. „Momentálně má Esperanzovy na starosti Vic Crowley.“

Zakrátko se dostavil olysalý a přívětivý detektiv Crowley. „Probral jsem starý spis,“ řekl Ruby. „Nenašel jsem nic, zač by se to dalo chytit. Vystydlo to jako Esperanzovi.“

„Něco se vynořilo.“ Boweová vysvětlila, že Elroy Doil se před popravou doznal k vraždě Esperanzových, i to, že o pravdivosti jeho slov dosud pochybují. „Ráda bych nahlédla do vašeho spisu, jestli tam není něco, co by podporovalo Doilovu verzi.“

„A co z toho? Hodláte Doila exhumovat a obvinit ho? No jo, chápu, máte svý důvody. Tak se v tom povrtáme.“

Crowley zavedl Ruby do příručního archivu, kde z druhé skříně, kterou otevřel, vytáhl léty vybledlý a zvarhánkovatělý spis Esperanzových. Vrátili se k jeho psacímu stolu, detektiv obsah desek rozprostřel a po chvíli oznámil: „Tohle asi hledáte.“ Podal Boweové Hlášení o spáchání trestného činu a ona se do něho začetla.

Na třetí stránce našla potvrzení oddělení pro správu věcí o převzetí doličných předmětů shromážděných na místě dvojnásobné vraždy. Na seznamu figuroval „zlatý klips na bankovky s iniciálami HB“. V hlášení se na další stránce uvádělo, že dolarku zanechal na místě činu

pravděpodobně vrah, neboť iniciály neodpovídají monogramu obětí ani jejich nejbližšího příbuzného - synovce, který sdělil policii, že tuhle dolarku nikdy předtím neviděl.

„To musí být ona," informovala Ruby Boweová Crowleyho. „Doil řekl seržantovi Ainsliemu, že ji získal při jiné loupeži, a pak ztratil na útěku od Esperanzových."

„Chcete tu věcičku vidět? Myslím, že ji na správě věcí pořád mají."

„Ráda bych. Kdybych si ji neprohlédla, někdo by se určitě zeptal proč."

„Buzerace řádí všude."

Crowley pořídil Ruby kopii části hlášení věnované doličným předmětům a odvedl ji do velké samostatné budovy patřící oddělení pro správu věcí, kde v mnoha sejfech a trezorových komorách spočívá průvodní suť nesčetných zločinů.

Překvapivě rychle našli dvě krabice doličných předmětů sedmnáct let starého případu dvojnásobné vraždy a když rozpečetili první, v plastikovém sáčku se zaleskla dolarka. Při bližším zkoumání Ruby zahlédla vyrytý monogram HB. „Povrch nezmatněl, je opravdu zlatá, ne jen pozlacená," poznamenal Crowley. „Kdopak je asi ten HB?"

„To potřebuju co nejdřív zjistit," řekla Ruby.

Registr trestných činů se nalézá v jiné části hlavní budovy Metropolitní dadeské policie. Tady se archivují všechna hlášení o spáchání trestného činu z dvaceti sedmi služeben dadeského okresu za posledních dvacet let. Nedávná hlášení jsou zpracována počítačem, starší se uchovávají na mikrofilmech. I zde jsou stejně jako na celém velitelství moderní, dobře osvětlené a čisté kanceláře.

Ruby Boweová si s sebou přinesla přepis nahrávky doznání Elroye Doila, v němž o dolarce řekl: „Získal jsem to při loupeži pár měsíců předtím, než jsem oddělal ty šikmooký opice."

Rozhodla se, že prozkoumá hlášení o loupežích za období tří měsíců před vraždou Esperanzových, k níž došlo 12. července 1980.

„Nemáte určitčjší představu o tom, co hledáte?" zeptala se úřednice, když Ruby vyslovila své přání. „Takhle tu můžete trčet týdny." Pozvedla kazetu s mikrofilmy. „Na tomhle jsou denní souhrny trestných činů spáchaných na území dadeského okresu v roce 1980, každý film obsahuje tisíc pět set stran, zahrnují loupeže, krádeže, odcizení aut, znásilnění, ublížení na těle, přepadení - nač si vzpomenete! Abyste se seznámila s hlášeními za tři měsíce, budete se muset probrat zhruba třiceti tisíci stránkami."

„Nedají se z toho vyčlenit loupeže?"

„U novějších případů to počítač dokáže. Ty dřevní na mikrofilmech se roztřídit nedají."

Ruby si povzdechla. „Ať to bude trvat sebedýl, tuhle loupež musím najít."

„Hodně štěstí," popřála jí úřednice. „V dadeském okrese dochází ročně průměrně k sedmnácti tisícům loupeží."

Hodiny ubíhaly a Rubyiny oči umdlévaly. Seděla v hlavní kance1áři registru trestných činů u nejmodernějšího čtecího zařízení a kopírky mikrofilmů značky Canon. Stránky na mikrofilmu odpovídaly standardnímu policejnímu formuláři Hlášení o spáchání trestného činu. Díky tomu se hledání urychlilo, neboť v záhlaví formuláře byla rubrika „Druh trestného činu" a Ruby prolétla očima celou stránku jen tehdy, stálo-li v ní „Loupež". Pokud se v rubrice „Bližší určení trestného činu" o něco níž uvádělo „Ozbrojená loupež", věnovala dokumentu zvláštní pozornost, neboť předpokládala, že Elroy Doil spáchal nejspíš právě takový zločin. Další kolonka se dotazovala na „Odcizené předměty" a jestliže v ní nebyla zmínka o dolarce - a zatím nebyla - Ruby listovala dál.

Ve zbývající části dne se Ruby ničeho nedopátrala, vpodvečer odešla, ale předtím si domluvila, že v práci bude pokračovat druhý den ráno.

Ani další den nic nepřinesl, i když se Ruby probírala cívkami mikrofilmů velmi rychle a hlášení o jiných případech než loupežích důsledně ignorovala. Na sklonku dne měla za sebou prohlídku pěti filmů.

Nazítří dopóledne, když prohlížela další z filmů, skepticky uvažovala: *spáchal vůbec Doil loupež, o které se zmínil? A pokud ano, ohlásil ji někdo?* Neodbytné otázky na ni dotíraly další dvě hodiny, uvědomovala si, kolik hledání ji ještě čeká.

Náhle Rubyinu pozornost upoutala ozbrojená loupež uvedená pod číslem 27422-F ze dne 18. dubna 1980. V 0:15 došlo k loupeži před Carousel Nite Clubem na Gratigny Drive v Miami Lakes. Přiblížila si a zvětšila stránku. Podle hlášení lupič s nožem v ruce přistoupil k oběti jménem Harold Baird a požadoval všechny Bairdovy peníze a šperky: Sebral mu čtyři sta dolarů v hotovosti, dva prsteny po stech dolarech a zlatý klips na bankovky v ceně dvou set dolarů. Byl na něm vyrytý monogram HB. Podle popisu v hlášení zločin spáchal „vysoký rozložitý běloch neznámé totožnosti“.

Ruby vydechla úlevou, stiskla tlačítko kopírováni a získala černé na bílém hlášení číslo 27422-R Opřela se a chvíli odpočívala. Objevila důkaz, že alespoň část toho, co Doil řekl Ainsliemu, je pravda.

A teď vzhůru do Tampy.

Od svého psacího stolu v oddělení vražd zatelefonovala Ruby na městskou policii v Tampě. Nejdřív ji přepojili na kriminální policii a odtud do oddělení vražd, kde se jí ohlásila detektivka Shirley Jasmundová.

„Získali jsme nové informace, které se týkají jednoho vašého starého případu, vraždy manželů Ikeiových v roce 1980,“ oznámila Ruby.

„No ne, tenkrát jsem chodila ještě do školy, do páté třídy.“ Shirley Jasmundová se uchichtla a dodala. „Ale to jméno jsem tady zaslechla. Hláskovala byste mi je?“

Ruby jí vyhověla a Jasmundová řekla: „Chvíli potrvá, než něco zjistím, dejte mi váš telefon a já se ozvu.“

Za tři hodiny na Rubyině psacím stole zazvonil telefon a Jasmundová hlásila: „Našli jsme spis, vypadá to zajímavě. Staré manžele, Japonce, sedmdesátníky, někdo v pronajatém letním domku ubodal k smrti. Tělesné ostatky byly převezeny do Japonska a tam pohřbeny. A píše se tu, že nezjistili podezřelou osobu.“

„Uvádějí se tam podrobnosti o místě činu?“ zeptala se Ruby

„To se rozumí!“ Ruby slyšela, jak kolegyně listuje stránkami. „Prý tam byl hrozný nepořádek. Pachatel oběti spoutal, do úst jim nacpal roubík, brutálně je týral, otočil je proti sobě... zmizely peníze a... moment, tohle je vážně divné...“

„Co?“

„Vydržte, jen co to přečtu... U těl se našla obálka. Se sedmi kapkami pečetního vosku nanesenými do kruhu na zadní straně a uvnitř potištěný list papíru - stránka z Bible.“

„Uvádí se, z které části Bible?“

„Ne... Ano! Tady je to. Ze Zjevení.“

„Výborně! To je ono!“ Ruby ovládlo vzrušení. „Poslyšte, můžeme se s vámi podělit o spoustu informací, přiletím k vám. Hodilo by se vám to zítra?“

„Zeptám se seržanta.“

Ve sluchátku bylo slyšet přidušené hlasy, pak se opět ozvala Jasmundová. „Zítřek vyhovuje. Všichni jsme tu moc zvědaví - včetně našeho kapitána, který taky poslouchal. Vzkazuje, že příbuzní Ikeiových v Japonsku každý rok telefonují a ptají se na jedno a totéž: jestli je něco nového. Proto jsem tu zaslechla to jméno.“

„Povězte kapitánovi, že až mu příště z Japonska zatelefonují, bude jim zřejmě moct na leccos odpovědět.“

„Vyřídím. Až budete vědět, kterou linkou přiletíte, brnkněte, pošleme pro vás na letiště hlídkový vůz.“

Ranní let společnosti Gulfstream Airlines z Miami do Tampy trval šedesát pět minut a Ruby Boweová dorazila do budovy tampské městské policie v 8:30. Detektivka Shirley Jasmundová pro ni přišla do vstupní haly a odvedla ji na kriminálku - obě ženy, černá a bílá, k sobě okamžitě pojaly sympatie. „Hodně se tu o vás mluví,“ sdělila jí Jasmundová. „Dokonce i náčelník se nechal informovat o tom starém případu Japonců. Až to dotáhneme do konce, máme mu podat hlášení.“

Jasmundová, děvče kolem pětadvacítky, byla veselá a společenská bruneta se zářícíma

hnědýma očima a vysedlými lícními kostmi, štíhlou postavu jí Ruby záviděla, neboť v poslední době přibrala nějaký ten kilogram. *Nesmíš se tolik cpát, holka,* přikazovala si v duchu pokdovíkolikáté.

„Svolali jsme poradu," řekla Jasmundová. „Od nás se zúčastní seržant Clemson, detektiv Yanis a já."

„Japonští příbuzní Ikeiových nám telefonují rok co rok proto, že chovají mimořádnou úctu ke svým předkům," vysvětloval Ruby detektiv Sandy Yanis z oddělení vražd. „Z toho důvodu taky přepravili těla obětí do vlasti a pohřbili je tam, ale patrně nedojdou klidu, dokud nebude vypátrán a potrestán pachatel."

„Klidu dojdou brzy," řekla Ruby. „Vraždu Ikeiových spáchaI na devětadevadesát procent Elroy Doil, kterého před třemi týdny popravili za jiný zločin."

„To mě podržte. Ano, četl jsem o tom."

Yanis, očividně starý harcovník, byl muž vyzáblé, vytáhlé postavy, kterému táhlo na šedesátku. Měl ostře řezaný obličej plný vrásek, jejich linii na jedné tváři přetínala dlouhá jizva, zřejmě památka na dávnou ránu nožem. Zbytek šedivých vlasů si nedbale sčesával dozadu. Na špičce nosu mu seděly půlené brýle, většinou se ale pronikavýma očima díval horem přes obroučky.

Čtveřice se shromáždila v mrňavé kanceláři seržanta Clemsona. V miamském sídle Metropolitní dadeské policie, kde pracovala ještě včera, mají prostornější kumbály i uklízečky, pomyslela si Ruby. Shirley Jasmundová jí stačila vysvětlit, že hlavní budova tampské policie ze šedesátých let dávno neodpovídá potřebám a moderním požadavkům. „Politici pořád slibují, že se postaví nová, jenže nikdy nenajdou peníze, tak tu válčíme dál."

„Zmínila jste se, že jste si na devětadevadesát procent jistí Doilem," obrátil se na Ruby Yanis. „A co to poslední procento?"

„Na jednom hřbitově v Tampě je údajně ukrytý nůž. Jestli ho najdeme, dosáhneme sta procent."

„Nehrajme si na nic," zasáhl seržant Clemson. „Buďte konkrétní." Ačkoli byl mladší než Sandy Yanis, měl vyšší hodnost, ale zdálo se, že staršího detektiva plně respektuje.

„Dobrá." Ruby vysvětlila, že Elroy Doil se před popravou doznal ke čtrnácti vraždám včetně vraždy Ikeiových v Tampě, o níž nikdo na oddělení v Miami nic netušil. A také že Doil důrazně odmítl, aby mu připisovali dvojnásobnou vraždu Ernstových, ačkoli z ní nebyl obžalován.

„Byl to patologický lhář a zpočátku mu nikdo nevěřil," pokračovala Ruby. „Ale pak vyvstaly pochybnosti a já mám za úkol přešetřit všechno, co tehdy řekl."

„Neukázalo se, že při doznání v něčem lhal?" zeptala se Jasmundová.

„Zatím ne."

„Jestli se tedy potvrdí to, co Doil vykládal o Tampě, budete mít na krku další neobjasněnou vraždu," připomněl Yanis.

Ruby přikývla. „Jestli je to tak, někdo ho otrocky napodobil."

„Co víte o tom noži a hřbitově?" ozval se Clemson.

Ruby citovala ze zápisníku Doilova slova: „Kus odtud, co bydleli Ikeiovi, je hřbitov. Musel jsem se zbavit použitýho nože, tak jsem ho schoval do hrobu. Víte, čí jméno stálo na náhrobku? Stejný jako moje. Říkal jsem si, že aspoň nezapomenu, kde ten žabikuch leží, kdybych si ho někdy chtěl vzít, ale to se nestalo.

Nato se zeptal seržant Ainslie: ‚Zahrabal jste nůž do hrobu? Jak hluboko?`

A Doil odpověděl: ‚Moc ne.`"

Clemson otevřel spis ležící na jeho psacím stole. „Ikeiovi bydleli na adrese 2710 North Mantanzas. Je tam blízko hřbitov?"

„Ovšem," odpověděl Yanis. „Mantanzas ústí do St. John Street a stranou od ní je hřbitůvek U svatého Martina. Malý, starý, na obecním pozemku."

„Pokud jste si nevšimla, Sandy je naše autorita v místních záležitostech," řekl Clemson Ruby. „Působí tu odjakživa, všechno si pamatuje a zná veškerá tajemná zákoutí Tampy. Takže si dělá, co se mu líbí, a my mu jeho svérázné způsoby tolerujeme."

„Co se týče paměti, vynechává mi, když jde o narozeniny," poznamenal Yanis. „Zapomínám,

kolik je mi let.“

„Na sociálním zabezpečení to vědí dobře,“ opáčil Clemson. „Až jim dojde trpělivost, vyměří ti penzi.“

Ruby pochopila, že takhle nešpičkují zdaleka poprvé. Yanis zvážněl a řekl Ruby: „Většina z těch, co začínají u mordparty, povýší nebo po šesti sedmi letech odejde někam úplně jinam. Nevydrží ten neustálý tlak. Kdežto já jsem týhle práci propadnut. Zůstanu tady, dokud mě nevynesou. Pamatuju si starý případy jako ten Ikeiových a těší mě, když se uzavřou. Pojďme na to, povrtáme se na hřbitově. Nebudu to dělat prvně.“

Seržant Clemson telefonoval státnímu zástupci se zapnutým hlasitým poslechem, takže všichni slyšeli jejich rozhovor. Sotva mu vylíčil situaci, státní zástupce zaujal nekompromisní postoj.

„Ano, seržante, chápu, že nepožadujete exhumaci. Ale potíž je v tom, že ať je nůž sebevíc u povrchu, bez soudního příkazu nesmíte narušit žádný lidský hrob.“

„Nemáte námitky proti tomu, když nejdřív zjistíme, jestli tam příslušný hrob vůbec je?“

„V podstatě ne, vedete přece oficiální vyšetřování. Ale buďte opatrní. Lidé jsou ohledně hrobů nedůtkliví, berou to jako zasahování do soukromí, ne-li hůř.“

Když domluvili, řekl Clemson Yanisovi: „Zjisti, jestli je na hřbitově hrob nějakého Doila, Sandy. Pokud ano, učiníš přísežné prohlášení a požádáš soudce o příkaz, abychom tam mohli kopat.“ A pro Ruby dodal: „Bude to trvat pár dní, možná týden, vynasnažíme se to maximálně urychlit.“

Ruby doprovázela Yanise na radnici a dál do odboru správy nemovitostí, kde se setkali se zástupcem vedoucího Ralphem Medinou, do jehož pravomoci spadal i hřbitov U svatého Martina. Medina, pomenší státní úředník středního věku a přátelského chování vysvětloval: „Spravovat Martina není nijak náročné, vyžaduje si jen zlomek mého času. Má to jednu obrovskou výhodu - jakmile se tam náš občan usídlí natrvalo, nestěžuje si.“ Zasmál se vlastnímu vtipu. „Samozřejmě vám rád pomůžu.“

Ruby vysvětlila účel jejich návštěvy, informovala o doznání Elroye Doila před popravou a upřesnila, co hledají. Zeptala se, kolik je na hřbitově pohřbeno Doilů. „Jak prosím zní ctěné příjmení?“

„Doil.“

Medina vytáhl knihu, přelétl prstem po několika stránkách a zavrtěl hlavou. „Nikoho jsem nenašel. Na hřbitově neodpočívá nikdo, kdo by se tak jmenoval.“

„A co podobný jména?“ zeptal se Yanis.

„Je tu několik Doylů.“

„Kolik?“

Medina znovu prolétl stránky. „Tři.“

Yanis se obrátil na Ruby. „Co vy na to?“

„Nevím. Doil prohlásil, že na náhrobku bylo jméno ‚stejný jako moje`, rýpat se teď bezdůvodně ve třech hrobech...“ Zavrtěla hlavou.

„Něco mě napadá. Pane Medino, kdy ty Doyly pohřbili?“

Po několika minutách hledání se dočkali Medinovy odpovědi. „Jednoho v roce 1903, druhého v roce 1971 a posledního v roce 1986.“

„Třetího můžeme škrtnout, to bylo šest let po vraždě Ikeiových. Co se týče těch dvou, udržujete úřední kontakt s příbuznými pohřbených?“

Medina opět pátral v knize, kartotéce a spisech, načež prohlásil: „Ne, všechno usnulo. K Doylovi pohřbenému v roce 1903 se vůbec nikdo nehlásí, je to dávno. K tomu z roku 1971 je tu zpočátku nějaká úřední korespondence, ale brzy ustala.“

„Takže nemůžete navázat styk s příbuznými mrtvých, ani kdybyste chtěl?“ otázal se Yanis.

„Ne, velmi pravděpodobně ne.“

„Když získáme soudní příkaz k prohledání těch dvou hrobů nejvýš do hloubky půl metru, můžeme počítat s vaší spoluprací?“

„Když budete mít soudní příkaz, samozřejmě.“

Ruby vyšla s Yanisem z radnice a řekla: „Rozhodl jste se to roztočit?“

„Musíme jít do toho,“ odpověděl důrazně a dodal: „Ty rozdílný jména to komplikují, možná marníme čas. Ale horší by bylo propást příležitost dopátrat se pravdy, kdo zavraždil ty staroušky.“

Zvědavě se na něho zadívala. „Vám na tom opravdu záleží, viďte? I když od té doby uplynulo tolik let.“

„Pro mě ty starý případy nepřestávají existovat, bez ohledu na to, jak dlouho čekají na řešení,“ rozpovídal se Yanis. „Snažil jsem se třeba před deseti patnácti lety objasnit případ, a ono nic. Pak se najednou objeví něco nového - jako teď a člověk to zkouší znovu, i když možná znovu narazí.“

„Každý to tak nebere,“ poznamenala Ruby. „Dobře že jste tak důsledný.“

Jako by ji neslyšel, poklepal si Yanis na čelo a pokračoval: „Mám tadyhle seznam a ten nevybledne. V jeho čele je desetiletá holčička jménem Juanita Montalvová. Před patnácti lety tady v Tampě najednou zmizela. Makalo nás na tom případu spousta. Nedostali jsme se nikam, ale ať tak nebo tak, než tady skončím, chci vědět, co se s Juanitou stalo a kam se poděla, i když je třeba pohřbená někde v lese, a než ji najdeme, budeme muset hodně kopat.“

„Znal jste ji?“

„Předtím, než zmizela, ne. Ale potom jsem se o ní dověděl tolik - všichni říkali, jaké to bylo prima děvčátko -, až mi připadalo, že jsem ji doopravdy znal.“ Yanis pohlédl na Ruby. „Myslíte si, že mi straší ve věži? Protože jsem v oddělení vražd moc dlouho?“

„Vůbec ne,“ odpověděla. „Jste náročný především sám na sebe.“

„Možná. I tentokrát se pokusím to s vámi důsledně dotáhnout, abych zjistil, jak to bylo s Ikeiovými.“

Vyřizování formalit zabralo celé dva dny.

Státní zástupce připravil přísežné prohlášení a soudní příkaz umožňující policii otevřít dva hroby, s nímž se Yanis a Ruby Boweová odebrali k soudci.

Soudce, který Yanise zjevně dobře znal, zpočátku o nutnosti narušit dva hroby pochyboval, zeptal se: „Proč vám nestačí příkaz na jeden hrob, Sandy? Kdybyste nenašli, co hledáte, uvažoval bych o dalším příkazu.“

Detektiv-veterán promluvil přesvědčivě. „Slibuju, Ctihodnosti, že když v prvním hrobě najdeme, co hledáme, ke druhýmu se ani nepřiblížíme. Ale kdyby se musel prohledat i druhý hrob, vámi předem vydaný příkaz ušetří městu spoustu peněz, nemluvě o vašem vzácném čase.“

„V ukecávání jste odjakživa mistr,“ poznamenal soudce. Obrátil se k Ruby. „Promiňte, že se vyjadřuju takhle, ale jak se na to díváte vy?“

„Ukecávání často pomůže dobré věci, Ctihodnosti.“

„Přelstili jste starého lišáka,“ prohlásil soudce a podepsal soudní příkaz.

Pracovní skupina, která se shromáždila na druhý den ráno v 7:00 na hřbitově U svatého Martina, se skládala ze čtyř detektivů - Yanise, Jasmundové, Boweové a Andyho Voska, vypůjčeného z oddělení loupeží - a tří uniformovaných policistů z identifikačního oddělení. Dostavil se i zástupce vedoucího odboru pro správu nemovitostí Ralph Medina „Jen abych dohlédl na obecní drny,“ poznamenal. Policejní fotograf pořídil snímky inkriminovaných hrobů.

Přivezli s sebou bohaté vybavení. Byly tu díly dřevěného ohrazení, široký výběr rýčů a zahradnických lopatek, kotouče provazu, dvě síta. A skupina identifikačního oddělení s sebou vzala kufříky a kožená pouzdra se speciálními technickými pomůckami. V řadě stálo i deset pětilitrových lahví pitné vody. „Než tady skončíme, nezbyde ani kapka,“ prohlásil Yanis. „Dneska bude horko.“ Ačkoli podle kalendáře byla stále ještě zima, nebe se vyjasnilo, slunce stoupalo na oblohu a vlhkost vzduchu se zvyšovala.

Všichni si podle pokynů vzali starší oblečení, převažovaly pracovní kombinézy a gumovky, všichni měli rukavice. Ruby si od Shirley Jasmundové vypůjčila vyboulené džíny, ale škrtily ji v pase a kolem zadku.

Nejprve se zaměřili na starší hrob, místo posledního odpočinku Eustace Maldona Doyla, který podle omšelého, leč stále čitelného nápisu zemřel v roce 1903. „Vida, v tom roce bratři Wrightové lítali prvním aeroplánem," utrousil kdosi.

„Tohle je nejstarší část hřbitova," informoval Yanis. „A nejblíž domku, kde dodýchali Ikeiovi."

Pod dozorem seržanta z identifikačního oddělení byl proveden první úkon - sestavili čtyři díly dřevěného ohrazení v nízký obdélníkový plůtek o rozměrech dvě stě deset krát sto dvacet centimetrů, který vymezil na hrobě hranice výkopu. Technici identifikační skupiny pak do něj vložili rám vypletený podélně a příčně tak, že tvořil rošt o dvaceti osmi čtvercových polích rozměru třicet krát třicet centimetrů. To umožní prozkoumat hrob systematicky po jednotlivých čtvercích a zaznamenat, kde přesně bylo co nalezeno.

Jestli ovšem bude vůbec něco nalezeno, přemítala Ruby Boweová. Navzdory všeobecné aktivitě její pochybnosti od příjezdu na hřbitov narůstaly. Jméno na náhrobku nesouhlasilo s tím, které uvedl Doil. Jestlipak ten notorický lhář na tenhle hřbitov vůbec vstoupil? Její úvahy přerušil hlas seržanta z identifikačního oddělení.

„Tak to spusť, Sandy," zavolal na Yanise. „My jsme tu za odborníky. Vy na hrubou práci."

„K službám, šéfe." Yanis se chopil rýče a instruoval ostatní detektivy. „Tak, a každý pojede ve svý řadě."

Opatrně zaryl nářadí do třiceticentimetrového čtverce. Další dva detektivové z Tampy a Ruby si vybrali čtverce naproti sobě tak, aby si nepřekáželi, a následovali Yanisova příkladu.

„Pro začátek půjdeme do hloubky patnácti centimetrů," určil Yanis. „Když bude zapotřebí, přidáme dalších patnáct."

Půda byla tvrdá, dařilo se ji vyrýpávat jen po malých kouscích. Opatrně ukládali zeminu do kbelíků, a když se některý naplnil, prosívali ji přes síta.

Byla to nudná, úmorná práce, všichni se za chvíli zpotili. Po hodině vyryli do hloubky patnácti centimetrů jen čtrnáct čtverců a po krátké přestávce na napití se pustili do zbývajících čtrnácti. Po dvou hodinách objevili jen tři předměty starý kožený psí obojek, pěticentovou minci vyraženou v roce 1921 a prázdnou láhev. Psí obojek a láhev poputují mezi odpadky. Niklák, oznámil pobaveně Yanis, patří do městské pokladny. Všichni začali rýt o dalších patnáct centimetrů hlouběji.

Nakonec, po čtyřech hodinách bezvýsledné práce, Yanis prohlásil: „To stačí, parto. Vyhlašuju přestávku, napijeme se a přejdeme na druhý hrob."

Představa dalších čtyř hodin dřiny, při níž čím dál víc bolí záda, vyvolala v partě kopáčů sborový ztrápený povzdech. Práci na druhém hrobě zahájili v 11:40, kdy teplota vystoupila ke třiceti stupňům. Vrtali se v zemi další půldruhé hodiny, když Shirley Jasmundová tiše pronesla: „Myslím, že něco mám."

Všichni strnuli a vzhlédli.

Shirley zkusmo, mírně zatlačila na rýč ve svém čtverci a prohlásila: „Je to malé. Ale tvrdé. Možná kámen."

Ruby se sevřelo srdce. Ať kámen nebo něco jiného, zase to není nůž.

„Můžeme se toho ujmout?" zeptal se seržant z identifikačního oddělení.

Shirley pokrčila rameny a předala mu rýč. „Já oddřu černou práci, vy sklidíte slávu."

„Nevděk světem vládne, děvenko." Seržant vytáhl rýč z hrobu, klekl si a vysvobozoval předmět ze země citlivými prsty.

Nebyl to kámen. I když na předmětu lpěla hlína, poznali, že je to zlatá brož s malbou pod glazurou, očividně cenná věc. Seržant identifikační skupiny uložil objev do plastikového sáčku. „Podíváme se na to pořádně v laborce."

„Vzhůru, parto," zahalasil Yanis. „Ryjeme dál."

Uplynula další hodina a deset minut, Ruby v přímé úměře k odpracovanému času klesala na duchu. Smiřovala se s tím, že v téhle části pátrání neuspěje, když promluvil Andy Vosko z oddělení loupeží.

„Na něco jsem narazil," oznámil a doplnil: „Tentokrát je to větší."

Opět všichni ustali v práci a sledovali, jak se svého úkolu ujal seržant z identifikačního oddělení. Sázecí lopatkou opatrně odhrabával velký předmět, jak z něj odpadala hlína,

nedefinovatelný tvar byl stále určitější - byl to nůž. Seržant uchopil nůž kleštěmi a technička ho opatrně nahrubo očistila kartáčkem od hlíny.

„To je lovecký nůž, bowiják," pronesla bez dechu Ruby a zírala na dřevěnou rukojeť, silnou čepel s jednostranným ostřím a zakřivenou ostrou špičku. „Tímhle Doil vraždil." Rubyina nálada se prudce zlepšila, cítila k Sandymu Yanisovi vděčnost za jeho houževnatost ve chvílích, kdy sama pochybovala.

Nůž se ocitl v dalším plastikovém sáčku. „Na tohle se taky podíváme v laborce," pravil seržant z identifikačního oddělení. „Perfektní práce, Sandy!"

„Asi je nepravděpodobné, že byste po tolika letech našli otisky prstů nebo stopy krve, co?" zeptala se Ruby.

„Dost nepravděpodobné," přisvědčil seržant. „Ale..." Pobídl očima Yanise.

„Včera jsem se šel podívat na oblečení Ikeiových, na noční košile, ve kterých byli zavražděni, pořád je máme na správě věcí. Vrah oběti očividně ubodal přes látku, takže vlákno může být pořád na noži. Jestli vlákna z obojího souhlasí..." Nedokončil větu a rozhodil rukama.

„Právě jste mě naučil něčemu, co jsem neuměla," řekla Ruby obdivně.

„Pořád se od něho učíme," přiznala Jasmundová.

„Našli jsme, co jste hledala," ozval se Andy Vosko. „Balíme, nebo pokračujeme?"

„Pokračujeme," odpověděl Yanis. Ryli další hodinu, ale nic už nenašli.

Ruby Boweová si zajistila letenku na poslední večerní linku do Miami. Shirley Jasmundová odvezla Ruby na letiště, doprovázel ji i Sandy Yanis. Když se loučili u vchodu do terminálu, Ruby spontánně rozpřáhla paže a oba objala.

12.

„TAK JAK ZNÍ VERDIKT?" zeptal se Malcolm Ainslie.

„Rozsudek zní, že když Elroy Doil přiznal vraždy Esperanzových a Ikeiových, mluvil pravdu," odpověděla Ruby Boweová. „V pár drobnostech to nesouhlasilo, jednu věc vynechal úplně, ale nic z toho nemění základní fakta." Odmlčela se. „Mám to vzít od začátku?"

„Ano, od začátku." Seděli u Ainslieho psacího stolu v oddělení vražd druhý den dopoledne po Rubyinu návratu z Tampy.

Ainslie poslouchal a Ruby líčila, co zjistila nejprve na metropolitní policii a pak v Tampě. Nakonec dodala: „Ráno mi telefonovali domů z Tampy. Jejich laboratoř potvrdila, že vlákna na loveckém noži odpovídají nočním košilím Ikeiových, byli tedy zavražděni nožem, o kterém mluvil Doil. V hrobě jsme našli ještě brož..." Ruby nahlédla do poznámek. „Laboratoř ji označila za emailovanou keramiku typu cloisonné - velmi starou, velmi cennou a japonského původu. Sandy Yanis usoudil, že stará paní brož někde odložila a Elroyovi Doilovi se patrně při vraždě zalíbila."

„Pak dostal strach, že by ji u něho mohli najít, a zahrabal ji taky do hrobu," domyslel nahlas Ainslie.

„Přesně tak. Doil přece jen neřekl úplnou pravdu."

„Prověřila jste, co doznal, a dokázala jste, že se pravdy v podstatě držel."

„Mám tu ještě něco." Mezi písemnými materiály, které přivezla, vyhledala Ruby obálku, nalezenou podle Shirley Jasmundové u těl Ikeiových - obálku se sedmi kapkami pečetního vosku uspořádanými do kruhu na zadní straně a uvnitř vytrženou stránku z Bible, ze Zjevení. Ainslie zkoumal obojí.

„To je kapitola pátá," konstatoval nad stránkou. „A v ní zaškrtnuté tři verše." Přečetl je nahlas:

„A v pravici toho, který sedí na trůnu, spatřil jsem knihu úplně popsanou, zapečetěnou sedmi pečetěmi.

Tu jsem uviděl mocného anděla, který vyhlásil velikým hlasem: ‚Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečetě?`

Ale jeden ze starců mi řekl: ‚Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův, on

otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.`“

„Ty verše zaškrtl Doil.“ Ainslie si vzpomněl na rozhovor s otcem Kevinem O'Brienem, který vylíčil dvanáctiletého Doila jako posedlého „božím hněvem, pronásledováním, pomstou a zabíjením“.

„Tohle předznamenává všechno, co provedl,“ řekl Ainslie, „Proč položil tu stránku k mrtvým?“ zeptala se Ruby.

„To věděl jen Doil. Myslím, že se považoval za lva z pokolení Judova, což ho dovedlo k sérii dvojnásobných vražd.“ Ainslie zarmouceně zavrtěl hlavou, pak ukázal na obálku a stránku a řekl: „Kdybychom tohle měli včas a věděli o Ikeiových, dopadli jsme Doila mnohem dřív.“

Ticho po chvíli přerušila Ruby. „Mluvíte o sérii dvojnásobných vražd. Jak do ní zapadá případ Ernstovýeh?“

„Nezapadá.“ Ainsliemu se vybavil zoufalý výkřik Elroye Doila: *Ostatní jsem oddělal, ale nechci umřít s obviněním za něco, co jsem neprovedl.*

„Pochybovalo se, že Doil mluvil pravdu,“ řekl Ainslie. „Teď se ukazuje, že pochybnosti nejsou namístě - a podle mě se případ Ernstových musí otevřít.“

„Případ Ernstových tedy znovu otevírám,“ řekl Leo Newbold. „Vypadá to, že jste měl pravdu vy, Malcolme.“

Ainslie zavrtěl hlavou. „Tady nejde o prestiž. Čím začneme?“ Seděli sami dva v Newboldově kanceláři za zavřenými dveřmi.

„Především se vynasnažíme udržet všechno co nejdéle pod pokličkou.“ Newbold zaváhal a dodal: „Ani v rámci oddělení vražd do toho nebudeme nikoho zbytečně zasvěcovat, vyřiďte Ruby, ať o tom s nikým nemluví.“

„To jsem už zařídil.“ Ainslie zvídavě pozoroval nadřízeného a zeptal se: „Co si o tom všem myslíte?“

Poručík nerozhodně pokýval hlavou ze strany na stranu. „Zatím nic určitého. Až na to, že pokud vražda Ernstových byla napodobeninou - a tak to teď vypadá -, pachatel se na ni cílevědomě připravoval, aby se co nejvíc podobala vzoru. Musel zatraceně hodně vědět o jiných Doilových vraždách - í to, co se nedočetl v novinách a neviděl v televizi.“

Ainslie opatrně volil slova. „Domníváte se, že měl přístup k interním informacím anebo mu je někdo přihrával?“ „Domnívat se můžu leccos, sakra! Ale hlavně jsem krajně nervózní a ptám se, jestli někdo od městské policie, možná z našeho oddělění, neví o případu Ernstových víc než my dva.“ Newbold vstal, přešel kancelář a zastavil se nad Ainsliem. „A nenamlouvejte mi, že si nemyslíte totéž, na to vás moc dobře znám.“

„Ano, nezapírám.“ Po chvíli Ainslie řekl: „Nejlepší asi bude, když začnu prostudováním spisů všech případů a roztřídím fakta na ta, která se dověděla veřejnost, a ta, co jsme drželi v tajnosti. Pak to můžeme porovnat s vraždou Ernstových.“

Newbold přikývl. „Dobrý nápad, ale nedělejte to tady v kanceláři. Když tu někdo uvidí všechny ty spisy, uhodne, co se děje. Vezměte si je na pár dní domů. Vaši nepřítomnost věrohodně vysvětlím.“

Ainslieho to zaskočilo. Byl by sí počínal obezřetně, ale ne do té míry, že by nedůvěřoval kolegům. Uznal však, že Newbold má pravdu. Oddělením vražd projde spousta policistů a samozřejmě i lidí zvenčí, zájem o to, co se tu děje, je velký.

Večer tudíž Ainslie diskrétně přenesl do svého auta pět obsažných spisů o dvojnásobných vraždách Frostových, Larsenových, Hennenfeldových, Urbinových a Ernstových, rozjel se domů a vnitřně se připravoval k důkladnému prostudování materiálu.

„Nevím sice, proč pracuješ doma,“ pravila nazítří Karen, „ale i když se topíš v papírech, jsem ráda, že tě tu mám. Můžu ti pomoct?“

Malcolm se na ni vděčně zadfval. „Naťukala bys mi pár poznámek na počítači?“

Když se Jason vrátil ze školy, taky se zaradoval. Uvelebil se u stolu v jídelně vedle otce a odsunul stranou část spisů z oddělení vražd, aby měl kde si napsat domácí úkoly. Soustředěně

pracovali bok po boku, jen Jason občas porušil ticho nějakou otázkou: „Viš, tati, že když násobíš deseti, stačí k číslu připsat nulu? Není to ohromný?“... „Tati, víš, že Měsíc je od Země jen 384 000 kilometrů daleko? Myslíš, že se tam někdy dostanu?“... A konečně: „Tati, proč takhle spolu nemakáme pořád?“

Ainsliemu trvalo celé dva dny, než se probral spisy, které si přivezl domů, vytáhl z nich charakteristické detaily, poznamenal si důležité údaje a nakonec vytvořil přehlednou tabulku zločinů. A dospěl také k některým významným závěrům.

Začal výpisem podrobností, které nesdělili médiím v naději, že pachatel se usvědčí sám, bude-li dál žít v nevědomosti o tom, co ví policie. Sem patřily bizarní nálezy z těsné blízkosti zavražděných, počínaje čtyřmi mrtvými kočkami. Neprozradili rovněž, že na místě činu hrálo hlasitě rádio. Dále ani to, že všechny oběti byly svázané, měly v ústech roubík a byly natočeny obličeji k sobě. Naopak oznámili, že zmizely veškeré peníze, ale nikdy neuvedli, že se neztratily cenné šperky, které ležely na dosah.

Někteří novináři však měli v policejních kruzích soukromé zdroje a cokoli se neoficiálně dověděli, to také odvysílali nebo otiskli, ať to patřilo mezi sebeutajovanější skutečnosti. Z toho vyplývaly dvě otázky. Za prvé, podařilo se hromadným sdělovacím prostředkům publikovat všechno o čtyřech dvojnásobných vraždách, které předcházely zavraždění Ernstových? Téměř určitě ne, pomyslel si Ainslie. A za druhé, existuje možnost - a Leo Newbold ji naznačil -, že unikly informace náhodou či záměrně přímo od nich? Podle Ainslieho názoru ano.

Ainslie uvažoval dál. Lišil se případ Gustava Ernsta a jeho manželky od jiných Doilových vražd? Zjistil, že ano, a to v několika směrech.

První rozdíl se týkal rádia, které vyhrávalo na každém místě vraždy. Rádio na pokoji v hotelu Royal Colonial, kde dodýchali Frostovi, bylo naladěno na HOT 105 a hrálo hard rock, kmenovou hudbu stanice. Při dalších vraždách Hala a Mabel Larsenových v Clearwateru se hlášení o rádiu nezmiňovalo, Ainslie proto zatelefonoval tamějšímu hlavnímu vyšetřovateli, detektivovi Nelsonu Abreuovi. „Ne,“ odpověděl na dotaz Abreu. „Pokud vím, rádio tam nehrálo, ale ověřím to a ozvu se.“ Zavolal za hodinu.

„Právě jsem mluvil se strážníkem, který dorazil první na místo činu. Ano, rádio hrálo, teď mi to říká, prý si vzpomíná, že tam řval rokenrol, a ten idiot rádio vypnul a nic neohlásil. Je to zelenáč, pěkně jsem ho seřval. Záleží na tom?“

„Ještě nevím,“ odpověděl Ainslie. „Každopádně děkuju za zprávu.“

Abreu se zajímal o celý případ. „Příbuzný Larsenových se ptal, jestli tady určitě vraždil Doil. Zjistilo se něco nového?“

„Zatím ne, ale řeknu našemu poručíkovi, že byste se rád dověděl případné novinky.“

Abreu se uchechtl. „Chápu. Něco víte, ale nesmíte mi nic říct.“

„Pracujete v oboru léta, víte, jak to chodí,“ řekl Ainslie. Doilovo raifordské doznání dosud neuvolnili do oběhu a Ainslie doufal, že ještě nějaký čas zůstane při tom. Pro klid duší příbuzných obětí ovšem jednou nepochybně celou záležitost zveřejní.

Po Larsenových následovaly vraždy Irvinga a Rachel Hennenfeldových ve Fort Lauderdale. Při pracovní návštěvě v Miami šerif, detektiv Benito Montes, informoval, že když nalezli mrtvá těla, „rádio hrálo rock tak děsně hlasitě, že člověk neslyšel vlastního slova“.

Poté zahynuli v Miami rukou vraha Lazaro a Luisa Urbinovi. Soused vypnul hlasitě hrající rádio předtím, než volal na tísňovou linku, ale nepřeladil - mrtvým vyhrávala stanice HOT 105.

Rádio hrálo hlasitě i tehdy, když majordomus Theo Palacio objevil mrtvoly Gustava a Eleanor Ernstových. I Palacio rádio vypnul, ale pamatoval si, že bylo naladěno na FM 93,1, tedy WTMI, „oblíbenou stanici paní Ernstové“, jak řekl, protože hrála klasiku a hudbu z muzikálů. WTMI nikdy nehraje hard rock.

Má nějaký význam druh hudby, která zněla na místě činu? Ainslie usoudil, že možná ano, zvlášť vzhledem k další odlišnosti, která provázela vraždu Ernstových - Ainslie od počátku nepovažoval nalezeného mrtvého králíka za symbol ze Zjevení.

Ptal se tedy sám sebe, jestli se pachatel vražd Ernstových nemohl dovědět o čtyřech mrtvých

kočkách v hotelovém pokoji Frostových a mylně se nedomníval, že podstrčením jiného zvířete vytře policii zrak. A opět se klonil ke kladné odpovědi.

Význam mělo i to, že Ainslieho teorii o vrahově inspiraci Zjevením znala jen malá skupinka detektivů den po vraždě Ernstových a *dřív*, než symboly z místa vraždy rozluštil někdo jiný.

Faktor času vyvolával i další otázky.

Mezi předchozími dvojnásobnými vraždami Frostových, Larsenových, Hennenfeldových a Urbinových uběhly vždycky nejméně dva měsíce, průměrně dva měsíce a deset dni. Ale vraždy Urbinových a Ernstových dělily jen tři dny.

Jako by se někdo rozhodl k usmrcení Ernstových tak, aby k němu došlo s obvyklým časovým odstupem, ale dvojnásobná vražda Urbinových situaci nečekaně zkomplikovala. A zatímco se rychle šířila zpráva o vraždě Urbinových, možná už bylo příliš pozdě, než aby se dal zabrzdit vražedný stroj valící se na Ernstovy.

Ainsliemu bleskla hlavou myšlenka, ale okamžitě ji zaplašil.

Ačkoli poslední dvojnásobná vražda Elroye Doila, a to vražda Kingsleyho a Nellie Temponeových, postrádala některé charakteristické znaky Doilova rukopisu - pravděpodobně proto, že byl vyrušen a pokusil se uprchnout -, načasování odpovídalo odstupům mezi předchozími případy a Ainslie z toho všeho odvodil hypotézu.

Navzdory tomu, že soud shledal Doila duševně zdravým, Ainslie ho považoval za duševně chorého. Pokud měl pravdu, mohl Doil trpět neodolatelným nutkáním v určitých periodách vraždit - a Temponeovi tragicky doplatili na to, že nastal jeho čas zabíjeni.

Ale platnost této hypotézy si už nelze ověřit, pomyslel si Ainslie.

Ihned po dvoudenním studiu materiálů se Ainslie vydal na správu věcí miamské policie.

Správa věcí, tato klíčová a činorodá složka policejního mechanismu, se nachází v suterénu hlavní budovy. Její velitel kapitán Wade Iacone, zavalitý prošedivělý veterán působící u policie devětadvacet let, přivítal Ainslieho ve své kanceláři.

„Jdete mi zrovna do rány! Jak se máte, Malcolme?“

„Ujde to. Děkuju.“

Iacone mávl rukou. „Zanechme formalit. Právě jsem se vám chystal poslat budíka, co se týče tý Doilovy série, Malcolme. Chlap je po smrti, případ se uzavřel a my tu máme hory humusu, kterých se rádi zbavíme. Zoufale potřebujeme prostor.“

Ainslie se ušklíbl. „Budlíka pusťte z hlavy, Wade. Jeden z jeho případů se znovu otevřel.“

„Budík“ v policejním žargonu znamená celkem pravidelně zasílanou výzvu policistům, kteří si na správě věcí uložili doličné předměty pro případný soudní proces či v naději, že s jejich pomocí získají zatykač. Budík v podstatě oznamoval: „Hola! Dlouho se nám tu válí to a to a zabírá místo, které nutně potřebujeme. Uvažte laskavě, jestli vám ty krámy jsou ještě k něčemu, a pokud ne, pryč s nimi.“ Většiny doličných předmětů by ovšem detektivové zbavili správu věcí leda snad na soudní příkaz.

Slovo „humus“ v žargonu policie označuje obrovské množství věcí skladovaných na správě věcí včetně drog, třeba kokainu a marihuany v plastikových sáčcích očíslovaných podle případů, za něž by se na ulici utržily miliony dolarů. Zahrnuje stovky střelných zbraní, pistolí, pušek, kulometů a spoustu munice, „dost na úspěšné povstání“, jak prohlásil kapitán Iacone. V lednicích se uchovávají vzorky krve a tělesných tekutin z vražd a znásilnění, police prozaicky zaplňují ukradené televizory, sterea, mikrovlnky, do výšky se tu tyčí lepenkové krabice plné veteše z různých trestných činů včetně vražd.

Prostoru tu není nikdy dost. „Jsme plní od podlahy až ke stropu, nikde není skulinka,“ ustavičně si stěžoval Iacone, ale vždycky se dovnitř nějak vmáčkly další věci.

„Tak oč jde?“ zeptal se Iacone Ainslieho.

„Objevily se nejasnosti kolem jedné z těch dvojnásobných vražd, takže doličné předměty tu musejí zůstat. Ale mluvil jste o ‚hoře`. Je toho vážně tolik?“

„Nebylo to tak strašný do vražd komisaře Ernsta a jeho ženy,“ vysvětloval Iacone. „Pak toho

přišla hromada. Samý zapečetěný krabice. Prý toho bylo tolik vzhledem k důležitosti případu.“

„Můžu se podívat?“

„To se rozumí.“

Velitel správy věcí vedl Ainslieho kancelářemi a skladištními prostorami, kde pracovalo dvacet lidí - pět policistů, zbytek občanští zaměstnanci -, kteří dokázali do směsice věcí vnést pozoruhodný pořádek. Všechno, co se tu skladuje - bez ohledu na to, jak dlouho, dvacet let není výjimkou -, lze za chvilku najít podle počítače, stačí znát číslo případu, jména nebo datum uložení.

Iacone to demonstroval a bez váhání se zastavil před stohem více než deseti velkých krabic přelepených izolepou s nápisem DOLIČNÉ PŘEDMĚTY Z MÍSTA ČINU. „Tohle jsme převzali hned po vraždě Ernstových,“ řekl. „Vaši mládenci sebrali v domě spoustu humusu, hlavně papíry, jenže někdo se tím měl trochu probrat, což se nestalo.“

Ainslie si uměl představit, co se dělo. Ihned po vraždě Ernstových jednotka zvláštního určení oddělení vražd zahájila nepřetržité sledování podezřelých osob, nasadili na to všechny dostupné detektivy a vypůjčili si lidi i z jiných odděleni. Písemné materiály a věci Ernstových sice uschovali, ale většině věnovali jen okrajovou pozornost. Po vraždě Temponeových a zatčení a usvědčení Doila se pak považoval případ Ernstových za uzavřený, takže většinu krabic, jak se ukázalo, nikdo pečlivě neprozkoumal.

„Mrzí mě, že vás nemůžu zbavit humusu po Doilovi, ale krabice si postupně vypůjčíme, probereme jejich obsah a zase je vrátíme,“ oznámil Ainslie Iaconovi.

Kapitán pokrčil rameny. „Na to máte právo, Malcolme.“

„Děkuju,“ řekl Ainslie. „Možná se tu najde něco důležitého.“

13.

„CHCI OD VAS, abyste se probrala všemi těmi krabicemi, uloženými na správě věcí a vybrala to nejzajímavější,“ instruoval Ainslie Ruby.

„Hledáme něco určitého?“

„Ano, něco, co nás dovede k vrahovi Ernstových.“

„Ale co konkrétně, nevíme?“

Ainslie zavrtěl hlavou. Zničeho nic na něho dolehl neblahý, varovný pocit, že vplouvá do nezmapovaných vod. Kdo zavraždil Gustava a Eleanor Ernstovy a proč? Odpověď na tuto otázku, ať jakákoli, nebude snadná, tím si byl jist. Vybavil se mu verš z Bible, z Jóbova nářku *Temnota a šerá smrt ať jsou jeho Zastánci*. Instinktivně se v něm něco vzpíralo a přistihl se, že si přeje, aby případ dořešil někdo jiný.

Ruby ho pozorovala. „Něco se zvoralo?“

„Nevím.“ Ainslie se přinutil k úsměvu. „Nejdřív zjistěme, co je v těch krabicích.“

Seděli v mrňavé kanceláři na druhém konci budovy, daleko od oddělení vražd. Ainslie požádal o její dočasné přidělení, neboť Leo Newbold chtěl obnovené pátrání udržet co nejvíc pod pokličkou. Místnůstka byla jen o málo větší než skříň ve zdi, vešel se do ní stůl, dvě židle a telefon, ale to stačilo.

„Zajdeme na správu věcí,“ řekl jí. „Zmocním vás k převzetí krabic od Ernstových. Měla byste to zvládnout za pár dní.“

Tento předpoklad se ukázal být naprosto nesprávný.

Koncem druhého týdne poněkud netrpělivý Ainslie navštívil Ruby v jejím dočasném působišti potřetí. Jako při předchozích návštěvách ji našel uprostřed haldy papírů, některé rozložila i po zemi.

Při posledním rozhovoru mu řekla: „Já žasnu, Ernstovi by snad nepřenesli přes srdce, kdyby měli vyhodit kousek papíru. Vyloženě křečkovali a schovávali *všechno* - dopisy, účty, vzkazy, novinové výstřižky, stvrzenky, pozvánky - nač si vzpomenete, a většina toho je tady.“

Ainslie na to odpověděl: „Mluvil jsem s Hankem Brewmasterem, který zpočátku případ vyšetřoval. Potíž spočívala v tom, že v domě byla strašná spousta papírů, plné krabice, a to skoro ve

všech místnostech. Protože jsme tenkrát nevěděli, kam dřív skočit, nemohli jsme nikoho postrádat, aby všechno prozkoumal, aspoň se to tedy zabezpečilo, nedalo se vyloučit, že v tom třeba bude důležitý důkaz. Ze sídla Ernstových se odvezlo mnoho materiálů, ale nikdo se jimi pak už nezabýval.“

Tentokrát měla Ruby před sebou otevřený otrhaný školní sešit a dělala si poznámky do bloku.

Ainslie ukázal k lepenkovým krabicím a zeptal se: „Pořád stejná písnička?“

„Ne,“ odpověděla Ruby. „Našla jsem možná něco zajímavého.“

„Povídejte.“

„Paní Ernstová nashromáždila nejvíc papírů, velká část byla popsaná jejím rukopisem, takovým vyumělkovaným, že se špatně čte. Ale nikde nic důležitého, až před dvěma dny jsem objevila, jak se ukázalo, její deník. Psala si ho do školních sešitů, za léta se jich nahromadila spousta.“

„Kolik?“

„Dvacet, třicet, možná víc.“ Ruby mávla rukou k lepenkové krabici. „Tahle byla plná. Podle mě jsou i v dalších krabicích.“

„Co jste z nich vyčetla?“

„S tím je právě problém. Kromě toho, že nepíše moc čitelně, používá vlastně zašifrované písmo, jakýsi vlastní těsnopis, aby nikdo nic nerozluštil, zejména její manžel, zřejmě před ním celá léta deníky schovávala. Ale při určité trpělivosti se v nich člověk naučí číst.“

Ruby ukázala na otřepané stránky před sebou. „Například namísto jmen užívá čísla. Teď už vím, že ‚5` znamená ji a ‚7` jejího manžela. Pochopila jsem, že Eleanor vyšla z počátečního písmene svého křestního jména, ‚E` je páté písmeno v abecedě, sedmé pak ‚G` manžela Gustava. To je celkem jednoduché. Dvě čísla a mezi nimi spojovník znamenají dvě jména. Podobně jsem zjistila, že ‚4-18-23` znamená ‚dr. W.`, ale o koho jde, nevím. A taky zhušťuje slova, vynechává samohlásky. Zakousla jsem se do toho, ale prokousat se tím vším si vyžádá čas.“

Ainslie věděl, že musí rozhodnout. Stojí za to, aby Ruby pokračovala v téhle únavné lopotě, která potrvá kdovíjak dlouho a možná nic nepřinese? V oddělení vražd se na ně jako obvykle valí další a další úkoly. „Máte pro mě vůbec něco? Myslím opravdu důležitého?“

Ruby se zamyslela. „Snad ano, chtěla jsem s tím jen počkat, dokud toho nebude víc.“ Její tón nabyl na důrazu. „Uvažte tohle. Z deníků jasně vyplývá, že náš nebožtík, veleváženýpan komisař Gustav Ernst, se vůči manželce choval jako surovec nejhoršího druhu. Bil ženu od samého počátku manželství, nejmíň jednou ji zřídil tak, že musela do nemocnice. Mlčela o tom, protože se styděla a bála, myslela si, že jí nikdo neuvěří, což jí její vykutálený manžel namluvil. Odvážila se jedině toho, že svoji bolest a soužení svěřila vlastním tajným písmem těmhle nebohým stránkám. Všechno podrobně vylíčila!“

Náhle Ruby zbrunátněla. „Všivárna! Je mi z toho na zvracení!“ Impulzívně popadla jeden ze sešitů a mrštila jím o zeď místnůstky.

Ainslie po chvíli sešit zvedl a položil ho na stůl. „Asi usuzovala správně, nikdo by jí zřejmě nevěřil, zvlášť před lety, kdy se o bití žen nemluvilo, lidé o tom ani *nechtěli* slyšet. A co vy? Vy tomu věříte?“

„Naprosto.“ Ruby se uklidnila. „Zaznamenala podrobnosti, které by si nevymyslela, z každé věty křičí pravda. Měl byste si kousek přečíst.“

„Někdy jindy,“ řekl Ainslie a spolehl se na Rubyin úsudek.

Podívala se na školní sešity a zamyšleně pronesla: „Podle mě paní Ernstová doufala, že to, co napsala, si jednou někdo přečte.“

„Narazila jste někdy na zmínku o...“ Ainslie se zarazil, uvědomil si, že se ptá zbytečně. Pokud by odpověď na nedokončenou otázku byla kladná, Ruby by mu to už pověděla. „Myslíte o Cynthii?“

Beze slova přikývl.

„Zatím ne, ale taky jsem zvědavá, jestli se něco objeví. Stačila jsem totiž probrat jen deníky z prvních let manželství Ernstových, tehdy ještě Cynthia nebyla na světě. Až se dostanu dál, objeví se pod číslicí ‚3`.“

Jejich oči se setkaly.

„Pokračujte," řekl Ainslie. „Věnujte tomu potřebný čas a zavolejte mi, pokud narazíte na něco, co bych měl vědět." Snažil se zaplašit neodbytnou předtuchu, ale neuspěl.

Uběhly téměř celé dva týdny, než Ruby Boweová znovu zatelefonovala. „Mohl byste přijít? Musím vám něco ukázat."

„To, co jsem našla, mění spoustu věcí, i když přesně nevím, v jakém směru," oznámila Ruby.

Opět se sešli v místnůstce bez oken, stále zavalené papíry. Ruby seděla za stolem.

„Pusťme se do toho," vyzval ji Ainslie. Konečně se snad něčeho dočká.

„Na scéně se objevila Cynthia - a už týden po jejím narození přistihla paní Ernstová manžela, jak si pohrává s pohlavím holčičky. Takhle to popisuje." Ruby postrčila přes stůl otevřený sešit a ukázala na stránku. Ainslie zíral na písmo.

Přsthl jsm dns 7, jk s dtk 3, npchbn s sxln zmřm. Odstrnl pln & okkvl j. Pk, nvd. ž h.vdm, s k n sklnl & prvdl nc nppstlnh. Zmcnl s mn hns & strch 3. Cpk ms dt snšt prvrzt vlstnh tc? Řkl jsm m, ž m nzlž n tm, c dl mn, l ž rtkd nsm prvdt 3, c jsm vdl, jnk t znmn kms n chrp dt & dstn h d vzn. Nzstdl s, l slbl, ž ž t nkd ndl. Nvm, jstl m mh vřt, j zkžn. Pdř s m brnt 3? Tk nvm.

„Přečtěte mi to," požádal. „Princip jsem pochopil, ale vám to půjde rychleji."

Ruby předčítala:

„Přistihla jsem dnes Gustava, jak se dotýká Cynthie, nepochybně se sexuálním zaměřením. Odstranil pleny a okukoval ji. Pak, nevěda, že ho vidím, se k ní sklonil a prováděl něco nepopsatelného. Zmocnil se mne hnus a strach o Cynthii. Copak musí dítě snášet perverzitu vlastního otce? Řekla jsem mu, že mi nezáleží na tom, co dělá mně, ale že nikdy nesmí provádět Cynthii, co jsem viděla, jinak to oznámím komisi na ochranu dětí a dostanu ho do vězení. Nezastyděl se, ale slíbil, že už to nikdy neudělá. Nevím, jestli mu mohu věřit, je zkažený. Podaří se mi ubránit Cynthii? Taky nevím."

Aniž by vyčkala na reakci, Ruby řekla: „Podobné pasáže se vinou deníky další dva roky, paní Ernstová navzdory hrozbám nedosáhla ničeho. Na tohle jsem kápla o půl druhého roku později." Natáhla se po jiném sešitu a ukázala na příslušný odstavec.

Tlkrt jsm 7 urvi, l n s tm npřstl, blžj nkd 3 tk, ž křč blst. Kdž jsm s pksl m dmlvt, řkl: „T nc nn. Jn trch lskpln pzrnst d ttnk. „ Dpvdl jsm m...

Ainslie gestem vyzval Ruby, aby četla.

„Tolikrát jsem Gustava varovala, ale on s tím nepřestal, ubližuje někdy Cynthii tak, že křičí bolestí. Když jsem se pokusila mu domluvit, řekl: ‚To nic není. Jen trocha láskyplné pozornosti od tatínka.` Odpověděla jsem mu: ‚Ne, to je zvrácenost, nenávidí to a nenávidí tebe. Bojí se.` Kdykoli se teď Gustav přiblíží, Cynthia se rozpláče, odvrátí a svine se do klubíčka, aby se chránila. Vyhrožuju mu, že zavolám někoho z péče o děti nebo policii a třeba i našeho doktora W., ale Gustav se směje, myslí si, že to nikdy neudělám, a nemýlí se. Padla by na nás strašlivá hanba. Jak bych se potom mohla podívat lidem do očí? Nemůžu o tom s nikým ani promluvit, a to především kvůli Cynthii. Musím toto břímě snášet sama stejně jako Cynthia."

Ruby dočetla a zeptala se: „Nešokuje vás to?"

„Po devíti letech v oddělení vražd mě nešokuje nic, ale obávám se toho, co přijde. Určitě je toho víc."

„Spousta. Nemá smysl číst z tohohle období všechno, mnohé se opakuje, přeskočím to, pak se k tomu můžeme vrátit." Nahlédla do poznámek. „Následovalo kruté zacházení. Když byly Cynthii tři roky, Gustav ji začal bít- ‚zmlátil ji kvůli hlouposti a někdy i zcela bezdůvodně`, jak praví deník. Nesnášel její pláč a jednou jí ‚za trest` ponořil nohy do vroucí vody. Paní Ernstová odvezla Cynthii do nemocnice a uvedla, že se opařila nešťastnou náhodou. Poznala, že jí nevěří, píše v deníku, ale nic se nestalo.

Když bylo Cynthii osm let, Gustav ji poprvé přinutil k pohlavnímu styku a pak s ní běžně

souložil. Od té doby Cynthia ucouvla před každým, kdo se jí chtěl dotknout, dokonce i před vlastní matkou, představa lidského doteku ji děsila.“ Ruby se zlomil hlas. Napila se ze sklenice vody a ukázala na hromádku sešitů. „O tom se píše tady.“

„Nechcete si chvilku odpočinout?“ zeptal se Ainslie.

„Docela ráda, ano.“ Ruby zamířila ke dveřím a utrousila: „Hned se vrátím.“

Ainslie osaměl a v hlavě mu vířily znepokojivé myšlenky. Dodnes nevyhladil z paměti spalující vášeň prostupující jeho někdejší vztah s Cynthií a těžko se mu to kdy podaří. Navzdory Cynthiině zlobě za to, že se rozhodl jejich vztah ukončít, a tomu, že pak cílevědomě sabotovala jeho profesionální kariéru, ji nepřestal mít rád a nikdy by jí na oplátku nepřál nic zlého. Po tom, co se právě dověděl, se v něm navíc vzedmula vlna soucitu. Teď o Cynthii přemítal i z jiného úhlu pohledu. Jak *mohli* navenek civilizovaní rodiče zneužívat vlastní dítě a páchat na něm násilí - otec zvrácenou chlípností a matka bezpáteřností, když nepodnikla nic, čím by pomohla dceři?

Dveře se tiše otevřely a Ruby vklouzla dovnitř.

Zeptal se: „Jak se cítíte, můžete pokračovat?“

„Ano, dokončeme to, pak se možná opiju, aby se mi to vykouřilo z hlavy.“

Ainslie věděl, že to neudělá. Ruby, jejíž otec tragicky zahynul v přestřelce, když jí bylo patnáct, přísně abstinovala, nedotkla se alkoholu ani drog. To, s čím se seznámila, ji nezmění.

„Když bylo Cynthii dvanáct, stalo se to, co se muselo stát,“ pokračovala a nahlížéla do poznámek. „Otěhotněla s vlastním otcem. Přečtu vám, co napsala paní Ernstová.“

Tentokrát mu Ruby neukázala deník s tajným písmem, ale četla přímo z přepisu v bloku.

„Tato strašlivá, ostudná situace se musela řešit. S pomocí Gustavova právního zástupce L. M. Cynthii narychlo odvezli do Pensacoly a pod jiným jménem ji umístili v diskrétní nemocnici, kde měl L. M. konexe. Podle rozhodnutí lékařů musí porodit, těhotenství příliš pokročilo, jiné řešení neexistuje. Do té doby zůstane v Pensacole. L. M. zařizuje okamžitou adopci dítěte, řekla jsem mu, že nás nezajímá, kdo se ho ujme, jen když se všechno udrží v tajnosti a dokonale se zahladí stopy. Cynthia nikdy dítě neuvidí ani o něm neuslyší a my taky ne. Bohudík!

Nakonec z toho možná vzejde i něco dobrého. Než L. M. přisíbil, že všechno zařídí, uštědřil Gustavovi nejostřejší kázání, jaké jsem kdy slyšela. Mimo jiné řekl, že se mu z Gustava chce zvracet, a použil slova, která nebudu opakovat. Dal mu rovněž ultimátum: pokud Gustav jednou provždy nepřestane zneužívat Cynthii, L. M. o jeho jednání bude informovat úřady a dostane ho na dlouhá léta do vězení. L. M. prohlásil, že to myslí vážně, a pokud to bude muset udělat, nezalituje, že jeho ‚privilegovaný klient potáhne k čertu`. Doopravdy Gustava vyděsil.“

Ruby zvedla oči od bloku. „Zanedlouho se zmiňuje, že Cynthia porodila. Neuvádí žádné podrobnosti, dokonce ani jakého bylo dítě pohlaví. Pak se Cynthia vrátila domů a zanedlouho se v deníku objevil následující zápis.“ Zadívala se do poznámek.

„Přes veškerou naši opatrnost se někde něco prozradilo. Navštívila mě pracovnice z péče o děti. Z jejích dotazů jsem pochopila, že neví všechno, nicméně byla informována o tom, že Cynthia ve věku dvanácti let porodila. Nemělo smysl zapírat, přiznala jsem to, ale o ostatním jsem lhala. Prohlásila jsem, že netušíme, kdo je otcem dítěte, ale že nám s Gustavem už nějaký čas působily starosti Cynthiiny nežádoucí pletky s chlapci. A že jsme nyní podstatně zpřísnili její výchovu. Nevím, jestli mi uvěřila, ale nemůže má tvrzení ničím vyvrátit. Tihle lidé jsou ovšem všetečkové!

Když sociální pracovnice odešla, zjistila jsem, že nás Cynthia poslouchala. Nepromluvili jsme spolu, ale Cynthia mě probodávala očima. Myslím, že mě nenávidí.“

Ainslie mlčel, nedokázal zformulovat myšlenky, které se mu rodily v hlavě. Hluboce ho rozhořčilo, že Gustav ani Eleanor Ernstovi neprojevili sebemenší starost o blaho novorozence, o jejího vnuka nebo vnučku, o jeho syna nebo dceru, oba se k tomu prostě obrátili zády.

„Přeskočila jsem deníky k období, kdy Cynthia dorůstala,“ pokračovala Ruby. „Všechno se nedá za tak krátkou dobu přečíst, možná to nikdo nikdy nezvládne. Ale z toho, co vím, vyplývá, že Gustav Ernst přestal Cynthii sužovat a snažil se jí pomáhat v naději - podle deníku -, že mu ‚odpustí a zapomene`. Zahrnoval ji penězi, spoustou peněz. Pokračovalo to i v době, kdy se stal komisařem magistrátu a Cynthia nastoupila u miamské policie. Využíval svého vlivu a působil na vedení policie, nejdřív ji dostal do oddělení vražd, pak urychloval její další postup.“

„Cynthia se profesionálně prosadila," řekl Ainslie. „Byla by pravděpodobně i tak udělala kariéru."

Ruby pokrčila rameny. „Paní Ernstová se domnívala, že jí pomohl, ale pochybovala, že Cynthia jí nebo Gustavovi bude někdy za něco vděčná. Tohle napsala paní Ernstová před čtyřmi lety."

Chopila se bloku.

„Gustav žije v pošetilých iluzích. Myslí si, že mezi námi dvěma a Cynthií se všechno urovnalo, minulost se propadla do zapomnění a Cynthia nás má ráda. Takový nesmysl! Cynthia nás nemiluje. A proč by měla? Neexistuje pro to jediný důvod. Když se teď ohlížím, říkám si, že jsem měla leccos udělat jinak. Ale je pozdě. Příliš pozdě na všechno."

Ruby obrátila několik stránek. „Musím vám přečíst z deníku ještě jeden úryvek, možná nejdůležitější. Tohle paní Ernstová napsala čtyři měsíce předtím, než byla s manželem zavražděna." Opět citovala.

„Několikrát jsem Cynthii přistihla, jak nás pozoruje. Myslim, že nás oba strašně nenávidí. Součástí Cynthiiny povahy je, že neodpouští. Nikdy neodpustí! Nikomu nic nezapomene, byť jí ublížil sebemíň. Dostane se provinilcům na kobylku a přinutí je zaplatit účet. A to jsme z ní udělali my. Někdy mě napadá, že možná osnuje něco proti nám, nějak se nám pomstí, a přepadá mě strach. Cynthia je velmi chytrá, chytřejší než my dva."

Ruby odložila blok. „Udělala jsem, co jste mi přikázal. Zbývá poslední věc." Zadívala se do Ainslieho ztrápené tváře a zjihla. „Muselo to pro vás být kruté, seržante."

„Jak to myslíte?" zeptal se nejistě.

„Malcolme, všichni víme, proč jste to nedotáhl ani na poručíka. Jinak byste byl dneska nejspíš kapitánem."

Povzdechl si. „Takže víte o Cynthii a o mně..." Nedořekl.

„Samozřejmě. Všichni jsme o všem věděli. Jsme přece detektivové, ne?"

Za jiných okolností by se Ainslie asi rozesmál. Ale ve vzduchu viselo něco temného a nevysloveného. „Tak co ještě zbývá? Jaká poslední věc? Hm?"

„Na správě věcí leží zapečetěná krabice, kterou přivezli z místa činu od Ernstových s ostatními, ale stojí na ní Cynthiino jméno. Vypadá to, jako by ji uložila v domě rodičů sama a naši lidé ji sebrali omylem."

„Kdo krabici předal?"

„Seržant Brewmaster."

„Pak úředně patří k doličným předmětům a máme právo ji otevřít."

„Přinesu ji," řekla Ruby.

Lepenková krabice, kterou Ruby přinesla, se podobala ostatním, byla přelepená toutéž izolepou s nápisem DOLIČNÉ PŘEDMĚTY Z MÍSTA ČINU. Ale když ji odstranili, narazili na další izolepu modré barvy s iniciálami „C. E.", zajištěnou na několika místech pečetním voskem.

„Opatrně ji sundejte a schovejte," požádal Ainslie.

Za několik minut Ruby otevřela lepenkové chlopně a přehnula je ven. Oba nahlédli dovnitř a spatřili několik plastikových sáčků, z nichž každý obsahoval nějaký objekt. V jednom skoro nahoře spočíval revolver, pravděpodobně Smith & Wesson .38. V jiném sáčku byla teniska, pod ním další do páru. Na obou teniskách zaschlé skvrny. Ve čtvrtém sáčku bylo podobně potřísněné tričko. V krabici se pod první vrstvou nalézaly další sáčky, v jednom z nich zahlédli kazety s magnetofonovým páskem. Každý sáček byl označen ručně nadepsaným štítkem, Ainslie poznal Cynthiin rukopis.

Nechtěl věřit tomu, co vidí.

Ruby zrozpačitěla. „Proč jsou ty věci tady a v téhle krabici?"

„Nikdy se sem neměla dostat. Krabice byla ukryta v domě Ernstových, a jak jste řekla, naši ji sebrali omylem." Odmlčel se a dodal: „Ničeho se nedotýkejte, ale snažte se přečíst, co se píše na štítku u revolveru."

Sklonila se blíž. „Stojí tady ‚Zbraň, kterou P. J. zastřelil svou bývalou manželku Naomi a jejího přítele Kilburna Holmese`. Je tu i datum, jedenadvacátého srpna - před šesti lety."

„Ježíšikriste!“ zašeptal Ainslie.

Ruby se narovnala a zadívala se na něho. „Ničemu nerozumím. Co je to?“

Ainslie zachmuřeně odpověděl: „Důkazy jistých neobjasněných vražd. Neobjasněných do této chvíle.“

Ačkoli se případem Jensenová-Holmes nezabýval Ainslieho tým, Malcolm si na něj dobře pamatoval kvůli Cynthiinu dlouholetému přátelskému vztahu k romanopisci Patricku Jensenovi. Hned se mu vybavilo, že Jensen byl vážně podezřelý z vražd své bývalé manželky a jejího mladého přítele, oba zabila střela z téže osmatřicítky. Vědělo se, že Jensen si čtrnáct dnů předtím koupil revolver Smith & Wesson .38, ale prohlásil, že ho ztratil a vražedná zbraň se nenašla. Pro nedostatek důkazů nebyl obviněn.

Otázky se přímo nabízely. Je revolver z právě rozpečetěné krabice onou postrádanou zbraní? Pokud opravdu jde o doličný předmět, proč ho Cynthia označila štítkem a šest let ukrývala? Štítkování rutinovaně provádějí detektivové oddělení vražd, Cynthia mezi ně patřila. Ale neukrývají důkazy.

Ruby vytrhla Ainslieho z úvah. „Souvisejí nějak ty ‚neobjasněné vraždy` s dvojnásobnou vraždou Ernstových?“

To byla jedna z dalších otázek, kterou si už Ainslie stačil v duchu položit. Otázky se na něho valily bez konce. Zapletl se Patrick Jensen do vražd Ernstových? Pokud ano, chránila ho Cynthia před odhalením stejně jako u předchozího zločinu?

Ainslie vážil situaci a cítil, že upadá do hluboké deprese. „Momentálně si nejsem jist ničím,“ odvětil Ruby. „Tuhle krabici musí prozkoumat identifikační skupina.“

Zvedl jediný telefon, který v mrňavé kanceláři byl.

ČTVRTÁ ČÁST
MINULOST

1.

CYNTHIA ERNSTOVÁ SI PŘESNĚ pamatovala okamžik, kdy se rozhodla, že jednou zabije rodiče. Bylo jí tehdy dvanáct let a čtrnáct dní předtím porodila otcovo dítě.

K rodinné vile v exkluzivním střeženém obytném komplexu Bay Point nad Biscayneským zálivem přijela bez předchozí domluvy prostě oděná žena středního věku. Prokázala se dokladem, který potvrzoval, že je pracovnicí péče o děti, a požádala hospodyni, aby ji ohlásila u paní Ernstové.

Když Cynthia zaslechla cizí hlas, vyběhla tiše do chodby vedoucí k hlavnímu schodišti, z níž se vcházelo do přijímacího pokoje, kam matka právě uvedla neznámou ženu a zavřela za ní dveře. Cynthia dveře zase nehlučně pootevřela, ale jen tak, aby slyšela a viděla škvírou dovnitř.

„Paní Ernstová, přicházím úředně, abych si s vámi promluvila o dítěti vaší dcery," oznámila žena. Rozhlédla se a interiér na ni očividně zapůsobil. „Musím přiznat, že řeším podobné záležitosti obvykle tam, kde v rodinách panuje bída a nevšímavost. Tady je problém zřejmě v něčem jiném."

„O nevšímavosti nemůže být ani řeč, ujišťuji vás, právě naopak." Eleanor Ernstová hovořila tiše a pečlivě volila slova. „Manžel a já o naši dceru od narození oddaně pečujeme a nesmírně ji milujeme. Nad tím, co se stalo, jsme si zoufali, jak jen rodiče mohou, a zároveň jsme si uvědomili, že jsme v něčem vážně selhali."

„Snad by pomohlo, kdybychom si promluvili o některých výchozích bodech. Jak například vaše dcera..." Návštěvnice se zadívala do zápisníku, „Vaše dcera Cynthia... za jakých okolností otěhotněla? A co otec novorozence? Co o něm víte - jak je vůbec starý?"

Cynthia se přitiskla ke dveřím, aby jí neuniklo ani slůvko. „Pravda je taková, že o otci novorozence nevíme naprosto nic a Cynthia nám odmítá cokoli říct." Eleanor hovořila jen o málo hlasitěji než šeptem. Lehce se dotkla kapesníčkem očí a pokračovala. „Naše dcera, tak mladičká, se bohužel důvěrně přátelila s mnoha chlapci. Nerada o tom mluvím, ale obávám se, že si počínala ostudně promiskuitně. Manžel a já s ní už nějakou dobu máme vážné starosti."

„V tom případě, paní Ernstová," - pracovnice péče o děti zvýšila hlas - „bych považovala za logické, kdybyste vyhledali profesionální pomoc. Vy a váš manžel jste dobře informovaní lidé a víte, že takové možnosti existují."

„Při zpětném pohledu vidím, že jsme asi měli. Ale neudělali jsme to." Eleanor jedovatě dodala: „Nezúčastněným se s odstupem snadno vynášejí soudy."

„Máte v úmyslu využít našich služeb nyní? A přímo do toho zapojit dceru?"

„Gustav a já to uvážíme. Dodnes nás plně zaměstnávalo řešení oné nešťastné situace. Po té strašlivé události bylo dítě ihned adoptováno, o to jsme se předem postarali." Eleanor se zarazila. „Opravdu musím odpovídat na tyto otázky? Domnívali jsme se s manželem, že naše soukromí je nedotknutelné."

Návštěvnice si činila do zápisníku poznámky. „Blaho dítěte stojí výš než nedotknutelnost soukromí, paní Ernstová. Pokud pochybujete o tom, že naše instituce má právo vést šetření v této věci, poraďte se se svým právním zástupcem."

„To nebude nutné." Eleanor přeladila do smířlivého tónu, „Manžel, já a Cynthia taky jsme se totiž z toho, co se stalo, důkladně poučili. Svým způsobem to nás tři stmelilo. Dlouze jsme to rozebírali a Cynthia nám stala čestné slovo, že se polepší."

„Možná bych měla s vaší dcerou promluvit."

„Velmi bych doporučovala, abyste to nedělala. Vlastně vás o to prosím. To by téměř jistě zničilo pokrok, kterého jsme dosáhli."

„Myslíte?"

„Rozhodně."

Cynthia se později v dospělosti občas podivovala, proč v té chvíli nevtrhla dovnitř a nevychrlila ze sebe pravdu. Uvědomovala si však, že by sice rodičům způsobila nesnáze a věc by se prošetřovala, ale nikdo by jí pravděpodobně neuvěřil. Dočetla se o případech soustavného zneužívání dětí, kdy dospělí odmítli obvinění a uvěřilo se jim, a ne dětem. Obžalovaní dospělí si mohou najmout ziskuchtivé právní zástupce, kteří obratně rozcupují výpovědi dětí, zatímco děti - i když už všechno chápou - si takovou pomoc nemohou zajistit.

Cynthia tehdy - patrně instinktivně varována - dovnitř nevtrhla, vyslechla dost, stáhla se a hlasy obou žen zeslábly.

Po deseti minutách matka a pracovnice péče o děti vyšly na chodbu, Eleanor doprovodila návštěvnici k hlavnímu vchodu a zavřela za ní. Když se otočila, Cynthia vykročila ze skrytu a stanula před matkou.

Eleanor zbledla. „Cynthie! Panebože! Jak dlouho jsi tady?“

Cynthia se na ni beze slova upřeně dívala, v očích měla nenávist a obžalobu. V mnoha směrech stále vypadala jako dvanáctileté děvče, což podtrhovala krátce zastřižená kaštanová ofina a pihy, ale pronikavě zelené odhodlané oči patřily dospělé ženě.

Eleanor Ernstová nervózně sepjala ruce, těkala očima. Byla elegantně oblečená, učesaná jako od kadeřníka, měla střevíčky na vysokém podpatku. „Cynthie, trvám na tom, abys mi řekla, jak dlouho tady stojíš,“ pravila důrazně. „Poslouchala jsi?“

Opět se nedočkala ani slova.

„Přestaň na mě tak civět!“ Když k ní Eleanor nakročila, Cynihia ustoupila.

Po chvli si matka zakryla rukama obličej a tiše se rozplakala. „Ty jsi nás vyslechla, viď? Ach, miláčku, neměla jsem na vybranou, to jistě chápeš. Víš, že tě miluju. Pojď, přitul se k mamince. Nikdy bych ti neublížila... Dovol, ať tě obejmu.“

Cynthia se na ni dívala, ve tváři měla výraz krajní lhostejnosti, pak se pomalu otočila a odešla.

Lživá, pokrytecká slova, která slyšela plynout z matčiných úst, se jí navždycky vryla do paměti. Otce pro pohlavní zneužívání a fyzické týrání nenáviděla od prvních chvil, kdy začala vnímat. Matkou v určitém směru pohrdala ještě víc. Ve dvanácti letech Cynthia pochopila, že matka mohla a měla požádat o pomoc zvenčí, a nikdy jí neodpustí, že to neudělala.

Cynthia, ve dvanácti letech chytrá i prohnaná, vstřebala hněv pro časy budoucí. Aby uskutečnila všechny své rašící plány, potřebovala si otevřít cestu ke společenským kontaktům rodičů a k jejich majetku. Proto jak ubíhal čas, projevovala na veřejnosti rodičům okázalou úctu a dokonce i lásku. V soukromí s nimi sotva promluvila.

Otec přetvářku přijal, vděčný za image před publikem. Matka se chovala, jako by se nikdy nestalo nic zlého.

Když jí některý z rodičů někdy odepřel splnit přání, Cynthia zkřížila ruce na prsou a upřeně, chladně je pozorovala, jako by chtěla říct *Vím, co jste mi udělali, a vy to víte taky. Nebude lepší, když se to nedoví nikdo jiný? Rozhodněte se.*

Nevyslovená výhrůžka, poukaz na jejich hanebnost, vinu a zbabělost, spolehlivě zapůsobila. Po několika napjatých, trapných okamžicích Gustav Ernst pod nelítostným pohledem dcery pravidelně kapituloval a zamumlal: „Co s tebou mám dělat!“

Eleanor zase obvykle jen bezmocně pokrčila rameny.

Spor mezi oběma stranami propukl o dva roky později, kdy se rozhodovalo o Cynthiině studiu.

Navštěvovala základní a nižší střední školu v Miami a svými výsledky se řadila k nejlepším žákům. Když dovršila čtrnáctý rok, Gustav a Eleanor považovali za nejlepší, aby studovala na vysoce vážené soukromé škole v Coral Gables zvané Ransom-Everglades. Ale čtrnáctiletá Cynthia měla jiné plány. Na poslední chvíli, kdy už bylo na Ransom-Everglades všechno zařízeno, oznámila, že bude studovat na Pine Crestu, internátní škole ve Fort Lauderdale, asi čtyřicet kilometrů severně od Miami. Přihlásila se na školu sama a přijali ji.

Gustav zásadně nesouhlasil. „Záměrně se protiví šemu přání,“ řekl tehdy u večeře. „Kdybychom ti vybrali Pine Crest, budeš chtít na Ransom-Everglades.“

Eleanor je bezmocně pozorovala, věděla, že Cynthia nakonec prosadí svou.

A taky s využitím osvědčené taktiky prosadila. Seděla u stolu a jídla se ani nedotkla. Místo toho odhodlaně hleděla na otce, oči se jí blýskaly absolutní mocí, dokud neodložil vidličku a nezavrčel: „Pro mě za mě, dělej si, co chceš!“

Cynthia přikývla, vstala od stolu a odešla do svého pokoje. Za čtyři roky, když se Cynthia chystala k vysokoškolskému studiu, se opakovalo totéž. Bylo jí osmnáct, ale prohnaností a krásou dozrála v dospělou ženu. Cynthia věděla, že matka nesmírně touží po tom, aby studovala na Smithově koleji v Northamptonu ve státě Massachusetts, Eleanořině prestižní alma mater, a Cynthia

ji ponechávala čtyři roky v iluzi, že tomu tak bude.

Cynthia pro to měla všechny předpoklady, na Pine Crestu studovala s vyznamenáním a dostala se na čestnou celonárodní listinu výjimečně nadaných studentů. Eleanor navíc Smithovu kolej štědře podporovala, což sice nemá takovou záležitost ovlivňovat, ale rozhodně neublíží.

Vyrozumění o přijetí přišlo Ernstovým poštou domů, Eleanor otevřela obálku. Okamžitě telefonovala Cynthii do školy, aby jí sdělila novinu.

„Hm, čekala jsem, že mě vezmou," řekla Cynthia chladně.

„Ani nevíš, jak mě to dojalo, miláčku. Musíme to oslavit. Mohli bychom v sobotu slavnostně povečeřet, ne? Hodí se ti to?"

„Ovšem, fajn."

Cynthii těšila souměrnost ve všem, nejen v událostech, a tak v sobotu večer zasedli k dlouhému dubovému jídelnímu stolu, rodiče každý na jednom konci, Cynthia uprostřed. Tabuli pokrýval anglický ubrus s ubrousky a vévodil jí nejlepší rodinný čínský porcelán. Svíčky plápolaly. Cynthia si dokonce oblékla společenské šaty. Povšimla si, že rodiče září štěstím.

Otec nalil víno, pozvedl sklenici a pravil: „Na další generaci absolventů Smithovy koleje!"

„Bravo, bravo!" jásala Eleanor. „Ach, Cynthie, jsem na tebe tak pyšná! Po absolvování Smithovy koleje se ti otevře celý svět."

Cynthia si pohrávala se sklenicí vína a řekla: „Asi máš pravdu, mami, pokud bych se pro Smithovku rozhodla." Pobaveně sledovala, jak matčino štěstí pohaslo. Obdobné situace se opakovaly tolikrát, že rodiče vyděsil sebemenší náznak odporu.

„Co tím myslíš?" otázal se otec.

„Přihlásila jsem se ke studiu na Floridské státní univerzitě v Tallahassee," odvětila Cynthia vesele. „Minulý týden mi oznámili, že mě přijímají, zapíšu se." Zvedla sklenici vína. „Tak co bude s přípitkem? Na Tallahassee!"

Užaslá Eleanor ze sebe nevypravila hlásku.

Jejímu manželovi se zaperlilo čelo potem. „Nepůjdeš na nějakou ubohou státní školu namísto Smithovy koleje! Zakazuju ti to!"

Eleanor na opačném konci stolu povstala. „Víš, jaká je to čest dostat se na Smithovu kolej? Školné činí víc než dvacet tisíc dolarů ročně. Copak nechápeš, jak exkluzivní..."

„V Tallahassee činí školné *tři* tisíce," přerušila ji Cynthia. „Představte si, kolik ušetříte." Spokojeně pozorovala rodiče.

„Myslíš, že nám *záleží*... Ach!" Eleanor skryla hlavu v dlaních.

Gustav bouchl do stolu. „Tentokrát neprosadíš svou, mladá dámo!"

Cynthia také povstala a postupně si změřila oba rodiče. Nevyslovená výhrůžka je ohlušila.

Gustav se pokusil jejímu pohledu vzdorovat, ale jako obvykle uhnul očima a povzdechl si. Nakonec poraženecky pokrčil rameny a odešel. Eleanor ho vzápětí následovala.

Cynthia se posadila a povečeřela.

Cynthia během tří let zvládla osm semestrů studia, absolvovala Floridskou státní univerzitu s vyznamenáním a stala se členkou sesterstva Fí Beta Kappa.

Cynthia měla za středoškolských i vysokoškolských studií mezi chlapci a muži mnoho důvěrných přátel a k vlastnímu překvapení jí navzdory dětským vzpomínkám sex skýtal rozkoš. Chápala však sex především jako otázku moci. Nehodlala být *nikdy víc* podmaněným partnerem. V každém sexuálním vztahu bojovala o dominantní úlohu, bez ohledu na to, s kým a jak se odreagovávala. Další překvapení zažila, když poznala, že muži se jí podrobují rádi. Většinu to ještě víc vzrušovalo. Jeden partner, fotbalový zadák, jí po promilované noci řekl: „Kristepane, Cyn, jsi sexuální hvězda, ale děsně krutá."

Přes pestrý intimní život se Cynthia nikdy nezamilovala, zakázala si to. Nechtěla se vzdát opojné nezávislosti. Mnohem později se zčásti podle téhož scénáře rozvíjel její románek s Malcolmem Ainsliem. Jako většině mužů před ním se mu líbila její „sexuální kalanetika", jak se jednou vyjádřil, a pohotově jí oplácel stejným. Ale Cynthia nikdy Malcolma úplně neovládla, nepodmanila si ho jako ostatní, nedokázala zlomit jeho sílu. Pokusila se rozbít Malcolmovo

manželství, a to z čiré zlomyslnosti, té sestřenky moci, vytyčila si to jako cíl sám o sobě. Neměla vůbec v úmyslu se za něho provdat ani za nikoho jiného. Pro Cynthii se manželství rovnalo bezpodmínečné kapitulaci a před něčím takovým se jednou provždycky uzavřela.

Malcolmovým dokonalým protikladem byl spisovatel Patrick Jensen, jehož Cynthia ovládla od prvního okamžiku. Zpočátku byl jedinou náplní sex, ale postupně se jejich vztah stával komplexnějším. Cynthia se sblížila s oběma muži zhruba ve stejnou dobu, ale přísně vztahy oddělovala, pro sebe si to nazvala souběžnou jízdou ve dvou pruzích.

Patrick se důvěrně spřátelil s Cynthií, právě když prožíval obtížné období po rozpadu manželství. Jeho žena Naomi se s ním rozvedla a v ostrém souboji získala i slušné prostředky k osamostatnění. Podle přátel si na ní Patrick během sedmiletého manželství vybíjel zběsilý vztek, což Naomi přimělo třikrát oznámit na policii, že ji manžel fyzicky týral. Pokaždé stížnost stáhla, protože Patrick síbil, že se napraví: Ale nic se nezměnilo. Dokonce i po rozvodu tropil Patrick na veřejnosti žárlivé scény, když se Naomi objevila ve společnosti jiného muže, jednou ho dokonce musela uklidnit policie.

Pro Patricka byla Cynthia po všech stránkách vytouženým přístavem. Uznal, že je mnohem silnější než on, a ochotně se stal jejím poddajným nohsledem, čím dál víc se jí nechával vést. Cynthia v něm zase našla někoho, koho mohla ovládat a využít k naplňování svých dlouhodobých osobních cílů.

Stvrdilo se to jedné noci, kdy se Patrick přihnal za Cynthií do bytu.

Ležela v posteli a uslyšela, jak někdo zběsile zabušil na dveře. Špehýrkou pak spatřila Patricka, který nervózně přešlapoval na chodbě a drbal se ve vlasech.

Jen otevřela, vtrhl dovnitř a vychrlil ze sebe: „Proboha, Cynthie, provedl jsem něco hrozného! Musím rychle zmizet. Půjčíš mi auto?“ Přeběhl k oknu a rozhlédl se vlevo vpravo po ulici. „Musím odtud vypadnout... někam se vypařit! Potřebuju, abys mi pomohla, Cyn!“ Prosebně na ni hleděl a dál se drbal ve vlasech.

„Nevyváděj, Patricku, takhle se sesypeš!“ řekla Cynthia důrazně. „Uklidni se. Posaď se, naleju ti skotskou.“

Přisedla k němu na pohovku se skleničkou a začala mu masírovat krk. Trochu se uklidnil, začal něco blekotat, zvadnul, a náhle vyhrkl: „Panebože, Cyn, zabil jsem Naomi! Zastřelil jsem ji.“ Neschopen dalších slov lapal po dechu.

Cynthia se odtáhla. Povinnost policistky, zejména detektivky oddělení vražd, byla jasná. Měla by Patricka zatknout, poučit ho o jeho právech a předat do vazby. Rychle přemýšlela, zvážila možnosti a příležitosti a nic takového neudělala. Místo toho přešla do ložnice, vytáhla ze zásuvky nočního stolku magnetofon, založila novou kazetu, a než se vrátila do obývacího pokoje, zmáčkla tlačítko RECORD. Patrick plakal a skrýval hlavu v dlaních. Cynthia položila magnetofon na blízký stolek za květináče, aby nebyl vidět.

Nato řekla: „Patricku, jestli chceš, abych ti pomohla, musíš mi přesně popsat, co se stalo.“

Vzhlédl k ní, přikývl a spustil. Hlas mu neustále selhával. „Neměl jsem to v úmyslu, nic jsem neplánoval... nesnesl jsem pomyšlení, že Naomi je s někým jiným... Když jsem je spatřil spolu, ji a toho hnusáka, zatmělo se mi před očima, rozzuřilo mě to... Měl jsem u sebe revolver. Vytáhl jsem ho a bez myšlení pálil... Najednou bylo po všem... Zíral jsem, co jsem udělal. Panebože, zabil jsem oba!“

Cynthia se zděsila. „Zabil jsi *dva lidi?* Kdo byl ten druhý?“

„Kilburn Holmes.“ Sklesle dodal: „Dolejzal za Naomi, byl pořád s ní, lidi mi to donesli.“

„Ty pitomče, primitive, idiote!“ Poprvé na Cynthii padl ochromující strach. Patrick spáchal dvojnásobnou vraždu, bude podezřelým číslo jedna a to, co dělá ona - pokud v tom bude pokračovat - ji může stát vlastní kariéru i svobodu.

„Viděl tě někdo?“ zeptala se. „Byl u toho nějaký svědek?“

Patrick zavrtěl hlavou. „Určitě nikdo. Byla tma. Ani výstřely nevzbudily pozornost.“

„Nezanechal jsi něco, *cokoli* na místě činu?“

„Rozhodně ne.“

„Když jsi odcházel, slyšel jsi nějaký hluk? Neozvaly se někde hlasy, nevznikl poplach?

„Ne.“

„Kde je bouchačka?“

„Tady.“ Vytáhl z kapsy osmatřicítku Smith & Wesson.

„Polož revolver na stůl,“ poručila mu.

Cynthia se odmlčela, vážila rizika, která by na sebe vzala, oproti moci, kterou by nad Patrickem získala. Věděla, co je její povinností, ale viděla v něm zároveň užitečný nástroj.

Rozhodla se, přešla do kuchyňky a vrátila se s plastikovým sáčkem a kleštičkami na cukr. Aniž by se revolveru, na němž zůstaly Patrickovy otisky prstů, dotkla, uložila ho do p1astikového sáčku a zalepila. Pak ukázala na tričko, které měl na sobě. „Svlékni to, je na něm krev. A sundej tenisky.“

Opět se věcí ani nedotkla a uložila tričko a tenisky do dalších plastikových sáčků. „Teď mi dej klíče od svého domu a svlékni ze sebe zbytek.“

Patrick zaváhal a Cynthia vyštěkla: „Dělej *přesně* to, co říkám! A teď, kde jsi je zabil?“

„Na příjezdové cestě k Naomiinu domu.“ Zavrtěl hlavou a zavzdychal.

Cynthia se otočila k Patrickovi zády, aby nic neviděl, a vypnula magnetofon. Věděla, že si ničeho nevšimne, natolik byl otřesený.

Patrick se mezitím vysvlékl donaha. Nervózně postával, svěsil ramena a hleděl do země. Cynthia znovu odešla do kuchyňky a vrátila se s velkým hnědým pytlem, do něhož nacpala veškeré zbývající oblečení.

„Zajedu k tobě domů,“ oznámila. „Tohohle se někde zbavím a přivezu ti něco na sebe. Ty se zatím osprchuj *hodně* horkou vodou, vydrbej se celý kartáčem a zvlášť si dej záležet na ruce, ve které jsi držel bouchačku. Jak jsi k tomu revolveru přišel?“

„Koupil jsem ho před dvěma měsíci.“ Ponuře dodal: „Mají mě v evidenci.“

„Jestli se zbraň nenajde a nebudou mít jiný důkaz, jsi z toho venku. Takže jsi ji ztratil krátce po tom, cos ji koupil. Zapamatuj si to a neměň v tomhle bodu výpověď.“

„Nebudu,“ zamumlal Patrick.

Cynthia odešla a Patrick vstoupil do koupelny.

Cynthia jela do Patrickova domu oklikou, cestou vyhodila jeho oblečení do několika popelnic a kontejnerů. V domě mu rychle vybrala nové odění.

V půl šesté ráno se vrátila do bytu, a když otevřela dveře, spatřila Patricka, jak sedí na pohovce, hrbí se nad skleněným konferenčním stolkem a z nosu mu trčí srolovaná dolarová bankovka.

„Jak se opovažuješ dělat to tady!“ vykřikla.

Prudce zvedl hlavu a na desce stolku se objevily čtyři řádky kokainu, které nestačil šňupnout.

Patrick vyndal bankovku z nosu a potáhl. „Ježíšmarjá, Cynthie, to je toho. Myslel jsem, že mi to pomůže dostat se z nejhoršího.“

„Spláchni to do záchodu - a už to nikdy neber. *Dělej!*“

Patrick se pokusil vzepřít, ale odtáhl do koupelny a mumlal si pro sebe: „Nejsem žádný narkoman.“

Cynthia brzy zjistila, že Patrick opravdu není narkoman. Jako většina jejích známých šňupal příležitostně. Ona sama nikdy neužila drogu ani nic, co by snižovalo její sebeovládání.

Patrick se vrátil z koupelny a vztekal se, že právě spláchl dvě stě dolarů. Cynthia si ho nevšímala a nadepisovala štítky, jimiž opatřila plastikové sáčky s revolverem a zkrvaveným oblečením. Dbala přitom na to, aby si Patrick jejího počínání všiml. Potom všechno uložila do lepenkové krabice s tím, že později ještě přidá magnetofonový pásek.

Patrick neklidně přecházel po pokoji a zeptal se: „Proč to všechno děláš?“

„Jen pro pořádek.“ Cynthia věděla, že odpověděla neuspokojivě, ale co na tom. Patrick byl mimo, otupěl, vnímal roztržitě. Jak očekávala, pustil otázku z hlavy a místo toho se rozpovídal o tom, jak si třídí a podobným způsobem ukládá autorské podněty.

Později, když Cynthia krabici s usvědčujícími důkazy ukryla, zodpověděla Patrickovu otázku přesněji. Druhá odpověď se mu líbila míň.

Nazítří večer si Cynthia o samotě poslechla magnetofonový pásek. Kvalita byla dobrá. Přinesla

si domů další magnetofon a novou kazetu, aby uskutečnila další krok.

Nejdřív na původní pásek, na němž Patrick popsal dvojnásobnou vraždu, Cynthia aplikovala metodu, které zvukoví technici se smyslem pro moderní dějiny říkají „Nixon-Woods-Watergate“ - část předchozího záznamu se vymaže tak, že se spustí posuv pásku, stiskne se tlačítko RECORD, ale nezapne se mikrofon. S pomocí pečlivě pořízených poznámek a stopky vymazala vlastní hlas, až do posledního výdechu. Vznikly tak sice stejně jako na osudové nahrávce prezidenta Nixona z aféry Watergate dlouhé pauzy, ale to nevadilo - Patrickův hlas zněl zřetelně a dokonale jej usvědčoval, jak později pochopil, když mu Cynthia přehrála výsledek. Pořídila zároveň kopii zpracovaného pásku a originál uložila do krabice s ostatními důkazy.

Důkladně krabici zalepila modrou izolepou se svými iniciálami a zapečetila, načež ji odvezla do vily rodičů v Bay Pointu. V nejvyšším patře měla Cynthia vlastní pokoj, kde občas přebývala a kam odkládala některé osobní věci. Odemkla a uschovala krabici do nejhořejší police skříně za jiné krabice. Měla v úmyslu krabici znovu otevřít, odejmout štítky se svým rukopisem a samozřejmě v rukavicích vyměnit i plastikové sáčky, na nichž byly její otisky prstů, za nové, neposkvrněné. Ale čas ubíhal, hrnuly se na ni jiné starosti a už to neudělala.

Od samého počátku Cynthia nepředpokládala, že někdo někdy obsah krabic uvidí. Chtěla jen, aby Patrick věděl, že věci shromáždila a utřídila, čímž si ho natrvalo podmanila. Jednou pak zřejmě uloží krabici do kovového kufru a ten hodí do Atlantského oceánu daleko od pobřeží.

Prakticky zároveň s objevem mrtvol Naomi Jensenové a Kilburna Holmese se stal Patrick Jensen hlavním podezřelým a detektivové oddělení vražd miamské policie ho intenzivně vyslýchali. K Cynthiině úlevě neshledali dostatek důvodů k tomu, aby ho zatkli a obvinili. Jensen sice měl přležitost a žádné alibi, ale naproti tomu se nenašel naprosto žádný důkaz. Taky Patricka varovala, aby při výslechu mluvil co nejmíň a neprojevoval velkou ochotu ke spolupráci. „Pamatuj, že ty nemusíš dokázat svoji nevinu,“ zdůraznila mu. „To poldové musejí dokázat tvoji vinu.“

Identifikační skupina našla na místě činu dva dílčí věcné důkazy, ale žádný nezvratný. Vedle těl ležel kapesník, jejichž soupravu vlastnil Jensen. Ale nic nedokazovalo, že kapesník patří jemu.

Podobně i útržek papíru, který Kilburn Holmes svíral v ruce, odpovídal jinému útržku, který se našel u Jensena v odpadcích. Ale opět to nic nedokazovalo. Střely v obou tělech byly vypáleny z osmatřicítky a Jensen si podle evidence dva měsíce předtím koupil osmatřicítku Smith & Wesson. Jenže prohlásil, že revolver krátce po zakoupení ztratil, při domovní prohlídce se vražedná zbraň nenašla a bez ní se nedalo nic dělat.

Cynthia byla taky ráda, že se případem nezabýval Ainslieho tým, ale přidělili ho seržantovi Pablovi Greenovi a hlavním vyšetřovatelem se stal detektiv Charlie Thurston. Jelikož se vědělo, že Cynthia se s Jensenem stýkala, Thurston se jí téměř ostýchavě zeptal: „Víte o tom chlapíkovi něco, co by nám pomohlo?“

Odpověděla dostatečně mile: „Ne, nevím.“

„Myslíte, že Jensen by byl schopen ty dva zabít?“

„Nerada to říkám, Charlie, ale ano,“ odpověděla Cynthia.

Thurston přikývl. „Já si to taky myslím.“

A tím to skončilo. Seržanta Greena, detektiva Thurstona ani nikoho jiného v oddělení vražd prostě nenapadlo, že Cynthia Ernstová, která se přátelila s mužem nyní podezřelým z vraždy, se mohla do případu sebemíň zaplést. A to i proto, že Cynthia se ke kolegům, nadřízeným a většině lidí chovala vstřícně a přátelsky. Jen zločinci, kteří se jí dostali do rukou, poznali její chladné, kruté nitro.

Patrick Jensen se s ním seznámil při příštím setkání s Cynthií, poté, co se mu obezřetně několik měsíců vyhýbala.

2.

CYNTHIA SI PRO PŘÍŠTÍ setkání s Jensenem vybrala Kajmanské ostrovy, vzdálené a

diskrétní místo, kde člověk, pokud si přeje, může mít naprosté soukromí. Přesně to si Cynthia přála.

Cestovali odděleně a ubytovali se v různých hotelech. Cynthia si rezervovala pokoj v hotelu Grand Cayman's Hyatt Regency na jméno Hilda Shawová. Aby neprozradila svou totožnost kreditní kartou, poslala prostřednictvím Western Union zálohu a zbytek doplatila v hotovosti po příletu. V recepci nikdo ani nepozvedl obočí.

Jensen, poslušný Cynthiiných telefonických instrukcí, si samostatně rezervoval pokoj v nedalekém skromnějším hotelu Sleep Inn. Ale většinu z tří dnů a nocí na ostrově Grand Cayman strávili v Cynthiině pokoji s výhledem do dokonale pěstěné zahrady.

Když spolu poprvé po třech měsících osaměli, vrhli se na sebe, horečně ze sebe strhali oblečení a zběsile se milovali, tak zběsile, že Cynthia ve chvílích orgasmu bušila zaťatými pěstmi do Jensenových ramen.

„Ježíšikriste, to bolí!“ zaprotestoval.

Když potom zklidněle leželi mezi zmuchlanými prostěradly, Patrick řekl: „Od poslední noci, kdy jsme byli spolu, se toho stalo tolik, a přitom se nenaskytla příležitost, abych ti poděkoval za to, co jsi pro mě udělala. Tak ti děkuju teď.“

„Na dících mi nesejde,“ pronesla záměrně nedbale Cynthia. „Prostě jsem zaplatila kupní cenu.“

Patrick se rozesmál. „Co tím myslíš?“

„To, že jsem si tě koupila.“

Nastalo ticho. Pak se Patrick nesměle ozval. „Předpokládám, že mluvíš o tom kousku s krabicí, ne? Někam jsi ji schovala.“

Přikývla. „Pochopitelně.“

„A sázíš na to, že kdybych tě neposlouchal nebo se postavil proti tobě, otevřela bys krabici a zvolala: ‚Hej, mládenci! Koukejte, co je tady důkazů! Můžete toho parchanta Jensena rovnou sbalit.`“

„Píšeš dobré dialogy.“ Cynthia se upjatě usmála. „Líp bych to nevyjádřila.“

Patrickovi taky přelétl po tváři úsměv. „Ale jeden dva detaily jsi přehlédla. Dokonce i ty. Například svůj rukopis na štítcích. A otisky prstů...“

„Všechno jsem napravila,“ zalhala a uvědomila si, že tyto detaily musí brzy vyřešit. „Označila jsem sáčky štítky, jen aby sis pamatoval, co jsem dělala. Teď jsou na všem jen tvoje otisky prstů. A pak je tu samozřejmě magnetofonový pásek.“

Cynthia mu vylíčila, jak všechno, co tu noc Jensen řekl v jejím bytě - celé přiznání k vraždě Naomi a jejího přítele Kilburna Holmese -, nahrála. „Mám s sebou kopii. Chceš ji slyšet?“

Odmítavě mávl rukou. „Není třeba, věřím ti. A stejně tě do toho můžu zatáhnout, stačí popsat, jak jsi mi pomohla odstranit důkazy. Jestli mě shledají vinným, odskáčeš si to i ty - přinejmenším za napomáhání ke zločinu.“

Cynthia zavrtěla hlavou. „Nikdo ti neuvěří. Všechno bych popřela a uvěřili by mně. A ještě něco.“ Hlas jí zhrubl. „Důkazy se najdou na místě, kam jsi je mohl ukrýt. Bohužel se nedovíš na kterém, dřív než na ně upozorní policii anonymní telefonát.“

Upřeně se pozorovali a oba kalkulovali. Paradoxně se rozesmál Jensen. Protáhl se. V očividně dobré náladě zvedl obě ruce na znamení, že se vzdává. „Drahá Cynthie, jsi opravdu ďábelský génius. Prohlásila jsi, že sis mě koupila. Uznávám, že ti patřím.“

„Zdá se, že ti to nevadí.“

„Možná je v tom kus zvrácenosti, ale mně se to kupodivu docela líbí.“ Zamyšleně dodal: „To je skvělý námět na román.“

„Ten ale nikdy nenapíšeš.“

„Co mám potom dělat - být tvým pejsánkem, kterého budeš držet na vodítku?“

Nastala přesně ta chvíle. Cynthia ho provrtávala očima. „Pomůžeš mi zabít moje rodiče.“

„Teď poslouchej,“ přikázala Cynthia. „Poslouchej mě velmi pozorně.“

Před chvílí, když se Jensen pokusil promluvit, vyjasnit si po jejím otřesném prohlášení situaci, ho umlčela. Tiše seděl a čekal.

Cynthia si beze spěchu oživovala vzpomínky na nejranější dětství a k nim podrobnosti, které vyloudila na své matce, a skládala je před ním v názorný a přesvědčivý životní příběh, aniž by jeho

- i sebe - něčeho ušetřila.

Jako novorozeně.. Gustav byl zvráceně sexuálně posedlý Cynthií... oplzle ji dráždil... ve své nevinnosti se ho čím dál víc hrozila, ve třech letech, jen spatřila, že se k ní otec přibližuje, se schovávala pod přikrývku, rozplakala se a odtahovala...

Eleanor nic nepodnikla, myslela jen na sebe - na pomyslné vlastní zostuzení a zneuctění, kdyby Gustavova perverze vyšla najevo...

Cynthiina mladá mysl se rozvíjela, zatímco Gustav ji stále zneužíval... Vzpomínky krystalizovaly, nesla je v sobě spolu se strachem a hněvem...

Vzpomínky nabývaly na přízračnosti - Gustavovu stále rostoucí sexuální touhu po dceři podněcovalo navíc bití... kruté, palčivé políčky a rány za banální „prohřešky“, jejichž podstatu jí nikdy nevysvětlil a ona nepochopila... A víc, stále víc „trestů“- za co?... Modřiny, podlitiny na nohou... a nekonečné matčiny lži...

Když bylo Cynthii šest let, otec se o ni otíral údem... A pak, jen fyzicky trochu vyspěla, jeho zvrácenost kulminovala stejně jako její ponížení - znásilňoval ji, hnusem a bolestí křičela... Gustav, posedlý vlastním uspokojením, toho nedbal, možná dceřino zoufalství násobilo jeho rozkoš... A Eleanor stále nic nepodnikala...

Za těchto okolností Cynthia nakonec ve dvanácti letech nevyhnutelně otěhotněla... Pro dítě strašné břímě - schovávali ji, aby ji nikdo jiný nespatřil, pozorovala, jak zošklivěla, tělo se zvětšovalo, mívala podivné pocity, něco se v ní hýbalo... Dolehlo na ni v plné míře vlastní zostuzení, cítila sé provinile, přitom byla bezmocná a ponechaná sama sobě, nemohla si s nikým promluvit, svěřit se, opřít se o někoho... Následoval nedůstojný, tajný, bolestivý porod, novorozeně nikdy neviděla, protože jí je hned odebrali...

Pak nečekaná úleva: Gustav, který ji nepřestal znásilňovat ani během těhotenství, s tím náhle a z neznámých důvodů přestal - teprve mnohem později se dověděla proč, matka jí neochotně prozradila, že jejich právní zástupce pohrozil Gustavovi odhalením, pokud nepřestane...

A nakonec, jako dříbelská douška, Eleanor a její výstup s pracovnicí péče o děti - úřední osobou, která se spokojila s obratnou lží a netrvala na vyslechnutí Cynthie...

Po tom všem a všemu navzdory Cynthia chladně a pragmaticky uvážila situaci... rozhodla se dočkat času, využít rodičů, dokud nedosáhne nezávislosti, a pak dát průchod dlouho mokvající nenávisti a zabít je - tak jako oni zabili mnohé v ní...

Čas odplaty se přiblížil, začala plánovat... Získala i nástroj...

Dokud mluvila, Patrick Jensen se téměř nepohnul. Zato jeho tvář zrcadlila řadu emocí - nejdřív úžas, pak hnus, hněv, hrůzu a účast. V jednom okamžiku se mu oči zalily slzami. Taky se naklonil, aby uchopil Cynthii za ruku, ale odtáhla se.

Nakonec ztrápeně vrtěl hlavou. „To je zlý sen.“ Sotva slyšitelně šeptal. „Nemůžu uvěřit...“

„Nežvaň! Líp uděláš, když uvěříš,“ ostře, útočně ho okřikla Cynthia.

„Já to tak nemyslel... Dopřej mi chvilku...“ Odmlčel se a pak řekl: „Věřím ti. Úplně všechno. Ale těžko...“

„Co zase?“ netrpělivě ho zarazila Cynthia.

„Těžko se hledají vhodná slova. Taky jsem v životě udělal zlé věci, ale tolik zvrácenosti...“

„Patricku, nech toho. Zavraždil jsi dva lidi.“

„Ano, já vím.“ Ušklíbl se. „Jsem ničema, ovšem. Ano, zabil jsem, ze žárlivosti, impulzivně, z ničeho nic. Jenže tvoji rodiče tolik let... měli přece dost času přemýšlet o tom, co dělají... zkrátka podle mě jsou tvoji rodiče nejodpornější vyvrhelové:“

„Vidíš,“ přitakala Cynthia. „Proto možná chápeš, proč je chci zabít.“

Jensen kratičce zaváhal a přikývl. „Ano, chápu.“

„Takže mi pomůžeš.“

Cynthia a Patrick prodebatovali další dvě hodiny - zčásti vzrušeně, zčásti klidně, chvílemi oboustranně naléhavě, ale nikdy lehce. Jejich myšlenky, argumenty, pochybnosti, náměty, námitky,

výhrůžky a stanoviska se sbližovaly, vylučovaly a přeskupovaly jako při hře s kameny domina.

Patrick v jednom okamžiku zkusil vzdorovat. „Co kdybych na tvůj šílený záměr nekývl, kdybych tě poslal do háje a vykašlal se na to. Vážně bys otevřela tu hadí skříňku, která by mě přivedla na elektrické křeslo? Tím bys přece ničeho nedosáhla."

„Ano, udělala bych to," odpověděla Cynthia. „Nehrozila bych ti, kdybych to nemyslela vážně. Kromě toho si trest zasloužíš, když ne kvůli mě; tedy kvůli Naomi."

„A co by sis pak počala, Vznešená Mstitelko?" zeptal se Jensen pohrdavě. „Jak bys beze mě uspořádala tu vraždu?"

„Našla bych někoho jiného."

Pochopil, že nemluví do větru.

Přesto ještě později namítal: „Dobře víš, že jsem spáchal zločin ze žárlivosti, přiznávám se k tomu, kéž bych ho mohl odčinit. Ale *nemůžu* - prostě *vím*, že nemůžu - chladnokrevně spáchat úkladnou vraždu." Rozhodil rukama. „Ať se ti to líbí, nebo ne, tak to je."

„To všechno vím," řekla Cynthia. „Věděla jsem to od začátku."

Jensen zmateně vyhrkl: „Tak proč proboha..."

„Chci, abys sehnal někoho, kdo to provede," řekla klidně. „A abys mu zaplatil."

Jensen se zhluboka nadechl, strnul, vydechl. Jak tělo, tak mozek pocítily obrovskou úlevu. Vzápětí se zamyslel: Proč? Odpověď už znal. Cynthia obratně a cynicky manévrovala s jeho psychikou, takže si teď může vybrat ze dvou možností: dostat doživotí, možná i trest smrti za vraždu Naomi a jejího přítele, anebo se chopit šance a sehnat někoho, kdo spáchá další vraždu, na kterou on, Patrick, nemá žaludek. Možná by potom ani nemusel být u toho. Samozřejmě i zde hrozí nebezpečí odhalení a trestu. Ale v nebezpečí se vydal onu noc, kdy zavraždil Naomi.

Cynthia se usmívala a pozorovala ho. „Pochopil jsi, viď?"

„Jsi okouzlující mrcha!"

„Ale uděláš to. Vlastně nemáš na vybranou."

Jensen už ve své vypravěčské mysli kupodivu všechno začal brát jako hru. Zvrácenou a rozhodně opovrženíhodnou. Ale zároveň to byla hra, v níž mohl zvítězit.

„Vím, že ses v poslední době stýkal s pochybnou spodinou," napověděla mu Cynthia. „Stačí jen najít správného chlapíka." Jensen se opravdu trochu ponořil do zločineckého podsvětí, když se před více než dvěma lety rozhodl napsat román o obchodování s drogami. Aby se seznámil s prostředím, spojil se s několika drobnými prodejci, což vzhledem k tomu, že si občas šňupl kokain, nebyl problém, a ti ho odkázali na větší ryby.

Dva či tři z větších distributorů ze zvědavosti souhlasili, že se s ním setkají, ale zdráhali se rozpovídat. Nakonec ovšem usoudili, že opravdovému živému spisovateli, „chytrýmu chlapovi, co má vytištěný jméno na knížkách", mohou důvěřovat. Vrozená ješitnost profesionálních zločinců a potřeba na sebe upozornit, otevřela Jensenovi dveře. Ve výčepech a barech se přípitky začaly střídat s důvěrnými sděleními - a on se často setkával s otázkou: „A dáte mě do knížky?" Standardně odpovídal: „Možná." Časem se okruh Jensenových známostí rozšířil víc, než potřeboval k poznání prostředí, začal s drogami sám příležitostně kšeftovat a přepravovat je, překvapilo ho, jak je to snadné a příjemně výnosné.

Zisk se mu hodil, protože detektivka z drogového podsvětí se moc neprodávala, stejně tak jeho další díla, vypadalo to, že období Patrickových veleúspěšných bestselerů skončilo. Tou dobou rovněž dal na špatnou radu a nevhodně investoval, takže nashromážděné finanční prostředky se povážlivě ztenčily.

Souhrn těchto okolností činil Cynthiin bizarní plán přijatelnějším, ne zcela zavrženíhodným, dokonce zajímavým.

„Víš, že za takovou práci se musí slušně zaplatit," řekl Cynthii. „Já tolik peněz nemám."

„Ano, to vím. Zato já mám dost." Nevymýšlela si.

Gustav Ernst ve snaze usmířit si po dlouholetém zneužívání dceru poskytoval Cynthii štědrou měsíční apanáž, která ji spolu s platem umožňovala víc než dobře si žít. Považovala ji za splátku dluhu.

Kromě toho Gustav poukazoval na Cynthiino jméno značné sumy do banky na Kajmanských

ostrovech. Cynthia se k penězům na Kajmanských ostrovech nehlásila, nikdy z účtu nevybrala, celková částka časem vzrostla, jak si ověřila, na víc než pět milionů dolarů.

Gustav Ernst dlouhá léta úspěšně finančně podnikal, zvlášť se mu dařilo na trhu cenných papírů, kde skupoval majoritní podíly malých, perspektivních společností, které potřebovaly volný kapitál. Měl neomylný instinkt. Většina společností, které si vybral, se v krátké době prosadila, ceny akcií vyletěly vzhůru a v tom okamžiku je Gustav prodal. Údajně tímto způsobem vydělal na šedesát milionů dolarů.

Gustavův mladší bratr Zachary se jako stále větší počet bohatých Američanů, kteří se chtěli vyhnout vysokým daním, vzdal občanství USA. Od té doby sídlí střídavě na Kajmanských ostrovech a na Bahamách, ve vyhlášeném daňovém ráji. Účet na Kajmanských ostrovech založil Cynthii právě Zachary, to on na něj zprostředkovával pravidelný příliv nezdaněných, „darovaných" peněz. Při každém přírůstku dostávala Cynthia dopis podobného znění:

Milá Cynthie,
doufám, že přijmeš dar, který jsem poukázal na Tvůj účet. V současné době se mi nahromadilo víc peněz, než potřebuji, a protože nemám ženu, děti ani jiné příbuzné, s radostí posílám jistou částku Tobě. Věřím, že ji dobře využiješ
Tvůj milující strýc Zack

Cynthia věděla, že peníze pocházejí ve skutečnosti od Gustava, který se dohodl se Zacharym na řadě operací včetně těch, jimiž lze dosáhnout daňové úlevy - nebo úniku? Cynthia neznala podrobnosti a nestarala se o ně, věděla ovšem, že daňová úleva je zákonná, únik nezákonný.

Záleželo jí však na tom, aby se nedostala do rozporu se zákonem ona, a tak na dopisy sice neodpovídala, ale schovávala je a vyhledala pomoc daňového poradce.

Oznámil jí: „Dopisy se hodí. Uschovávejte je pro případ, že byste musela prokázat nezdanitelnost poukázaných částek, neboť jde o dary. To, že máte účet na Kajmanských ostrovech a dostáváte na něj dary, je v naprostém pořádku. Ale musíte každoročně v daňovém přiznání pro úřady Spojených států uvést, že tento účet máte, a přiznat úrokový výnos jako příjem. Tím budete z obliga."

Cynthia na radu daňového odborníka požádala o přezkoumání a odsouhlasení následného daňového přiznání, což se stalo, takže se nemusela obávat, že bude někdy obviněna z porušování zákona. Přesto bohatství na Kajmanských ostrovech přede všemi kromě daňového poradce a finančního úřadu tajila. Nehodlala se svěřit ani Jensenovi.

Ten několik minut mlčky přemýšlel.

„Dostatek peněz může hodně vyřešit," poznamenal. „Provést tvůj záměr, zajistit, aby se vraždu nepodařilo objasnit, aby nikdo nepromluvil... Cena bude hodně vysoká - možná dvě stě tisíc dolarů."

„Zaplatím," řekla Cynthia.

„Jak?"

„Hotově."

„Dobře. Jakou máš představu o načasování?"

„Prozatím žádnou. Času ti dávám tolik, kolik budeš potřebovat, abys našel správného člověka - dostatečně chytrého, houževnatého, krutého, diskrétního a naprosto spolehlivého."

„To nebude snadné."

„Proto tě časově neomezuju." Čekání si vychutnám, pomyslela si Cynthia. Věděla, že dávno naplánovaná pomsta se nakonec uskuteční.

„Ještě k penězům," řekl Patrick. „Počítej se slušnou částkou i pro mě."

„Dostaneš ji, zčásti za to, že mě budeš krýt. Tomu, koho najmeš, nesmíš prozradit moje jméno. Nikdy a nikomu nesmíš ani naznačit, že s tím mám cokoli společného. A taky čím míň o tom budu vědět já, tím líp - s výjimkou toho, že mi musíš oznámit čtrnáct dní předem, kdy se to stane."

„Aby sis zajistila alibi?"

Cynthia přikývla. „Abych tou dobou byla na druhém konci světa."

3.

„ČASU TI DÁVÁM TOLIK, kolik budeš potřebovat," řekla Cynthia Patricku Jensenovi. Ale trvalo skoro čtyři roky - oproti Cynthiinu předpokladu rozhodně déle -, než byly učiněny nevratné kroky.

Čas mezitím rychle ubíhal, zvlášť pro Cynthii, která mimořádně rychle zlézala postupový žebříček Miamské městské policie. Ale ani Cynthiin úspěch a plynutí času neotupily nenávist, kterou cítila k rodičům. A neoslabily ani její potřebu pomstít se. Tu a tam připomněla Jensenovi jeho dluh, on jej uznával, ale namítal, že stále ještě hledá vhodného člověka někoho vynalézavého, bezohledného, krutého a spolehlivého. Zatím ho nenašel.

Občas Jensenovi celý záměr připadal děsivý a fantaskní. Jako autor často psal o zločincích, ale to všechno byla abstrakce - nic než slova na obrazovce počítače. Připadalo mu, že kořeny opravdového temného zločinu tkví ve světě, který patří jiným, zcela jinému druhu lidí. A najednou se stal jedním z nich. V pomatení smyslů spáchal hrdelní zločin a rázem tak škrtl svůj dosavadní zákonů dbalý život. Vstupují i jiní do podsvětí stejně střemhlav, bez rozmyšlení? Mnozí asi ano.

Jak plynul čas, ptával se sám sebe: Co se z tebe stalo, Patricku Jensene? A věcně si odpovídal: Ať tak či onak, zašel jsi příliš daleko, není návratu... Počestnost je přepych, který si už nikdy nemůžeš dovolit... Kdysi jsi měl čisté svědomí, ale ta doba je pryč... Jestli někdo někdy objeví, odhalí, co jsi spáchal, nic vůbec nic - ti nezapomenou a neodpustí... Jedině přežít, to je, oč tu běží - přežít za každou cenu... třeba i za cenu životů jiných...

Přesto Jensenovi to vše, co se dělo, připadalo tak nějak nereálné.

Naproti tomu Cynthia chápala všechno naprosto bez iluzí a realisticky, o tom nepochyboval. Byla neoblomná a nepouštěla ze zřetele cíl. Poznal její neúprosnost a věděl, že se nezbaví úlohy kata ve službách Cynthie Ernstové, a pokud by ji zklamal, ona dodrží svůj slib a zničí ho.

Jensen definitivně pochopil, že není tím člověkem, jímž býval. V sebeobraně se odcizil sám sobě, ovládla ho krutá bezohlednost.

Zatímco naplnění priority se odkládalo, Cynthia se věnovala druhotnému cíli. Využívala svého vysokého postavení a zaujatě interpretovala osobní materiály a pracovní výsledky Malcolma Ainslieho tak, aby mu zabránila dosáhnout hodnosti poručíka. Důvody, proč tak činila, si Cynthia otevřeně přiznávala sama sobě. V dětství, kdy ji naprosto pošlapali a zavrhli jako lidskou bytost, si umínila, že nikdo - nikdo - ji nesmí zavrhnout. Malcolm si to dovolil, a to mu nikdy nezapomene a nikdy neodpustí.

Po dlouhém otálení s konečným zúčtováním s Gustavem a Eleanor Ernstovou dospěla Cynthia k závěru, že se načekala dost. Svou netrpělivost dala najevo Patrickovi během víkendu stráveného v Nassau na Bahamách, kde se opět ubytovali v různých hotelech, Cynthia v luxusním Paradise Island Ocean Club.

Po dlouhém a uspokojivém ranním sexu se Cynthia náhle v posteli posadila. „Času jsi měl víc než dost. Chci, abys to konečně zařídil, jinak něco provedu já." Sklonila se k němu a políbila ho na čelo. „A věř mi, miláčku, že by se ti neíbilo, co mám na mysli."

„Já vím." Jensen ultimátum už nějakou dobu očekával a zeptal se: „Kolik mi dáváš času?"

„Čtvrt roku."

„Prodluž to na půl."

„Tak čtyři měsíce, zítřkem počínaje."

Povzdechl si, nepochyboval, že to myslí vážně, ostatně jeho čas nazrál i z důvodů ryze osobních.

Jensen napsal další knihu, která podobně jako dvě předchozí ve srovnání s jeho dřívějšími bestselery neuspěla. Výsledkem bylo, že zálohy na honorář za všechny tři knihy, které obdržel od nakladatelství a dávno utratil, převýšily jeho smluvní nárok a on nemohl čekat procentní podíl z

prodeje. Následovalo to, co muselo. Americké nakladatelství, které mu v úspěšných letech vyplácelo štědré zálohy na ještě nenapsané knihy, odmítlo v této praxi pokračovat a požadovalo dodání úplného rukopisu předtím, než s ním uzavře smlouvu a peníze přejdou do jeho rukou.

Tím se Jensen ocitl v zoufalé situaci. V posledních letech vedl nákladný život a nijak se neomezoval, jeho aktiva nejenže klesla na nulu, ale vězel po uši v dluzích. Proto možnost disponovat dvěma sty tisíci dolarů na najmutí zabijáka, z nichž si Jensen hodlal polovinu nechat, plus podobnou částkou, kterou požadoval za své služby, ho přímo neodolatelně přitahovala.

Díky shodě okolností se přiblížil výběru vhodného muže. Zpočátku se události netýkaly Patricka, ale jen policie, skupiny postižených válečných veteránů z Vietnamu a z Perského zálivu a drog. Veteráni utrpěli zranění, která je upoutala na invalidní vozík, a v poválečném životě propadli drogám, ale podařilo se jim zbavit se zlého návyku a stali se z nich bojovníci proti drogám. V neklidném, rasově smíšeném prostředí, kde žili - mezi Grand Avenue a Bird Road v Coconut Grove - vyhlásili soukromou válku těm, kdo šířili drogy a ničili životy tolika zejména mladých lidí. Členové skupiny věděli, že jiní v tomto prostředí v boji s drogami a jejich drobnými prodejcí většinou neuspěli. Nicméně veteráni na invalidních vozících uspěli, a to specifickým způsobem: stali se bdělými pozorovateli a informátory policie.

Jejich vůdcem a inspirátorem paradoxně nebyl válečný veterán ani napravený narkoman, ale bývalý sportovec a student. Třiadvacetiletý Stewart Rice, zvaný také Stewie, se před čtyřmi roky při náročném horolezeckém výstupu zřítil ze stěny a postihlo ho trvalé ochrnutí dolní části těla, které ho upoutalo na invalidní vozík. I on měl vyhraněný názor na drogy a jejich zhoubný vliv především na mladé lidi, pevný svazek mezi ním a veterány vyplynul z názorové shody a kamarádství, které k sobě vozíčkáři spontánně pociťují.

Rice kdysi řekl nováčkům skupiny, kterou původně založili tři vietnamští veteráni a která se rozrostla na desetičlennou: „Mladé lidi, často ještě děti, zdravé na těle i na duchu, ničí drogová sebranka, která patří do kriminálu. A my jí tam pomůžeme.“

Modus operandi skupiny vozíčkářů začínal shromažďováním informací o prodejcích drog - kdy, kde a jak často provozují obchody a kdy lze očekávat nové dodávky -, načež tyto poznatky veteráni předávali anonymně policejní protidrogové jednotce.

Rice zdůrazňoval svým souputníkům: „My vozíčkáři se můžeme pohybovat tam, kde se kšeftuje s drogami, a prakticky nikdo si nás nevšimne. A pokud, považují nás za žebráky jako řadu těch, co se vystavují na Bird Road. Myslí si, že když máme ochrnuté nohy nebo paže, podobně postižené jsou i naše hlavy - zvlášť narkomani a prodejci, kterým odumřelo těch pár mozkových buněk, co kdysi měli.“

Členové policejní protidrogové jednotky první informativní telefonáty přijímali skepticky - volal vždycky Rice, a to z mobilního telefonu, aby se vyhnul vystopování.

Ihned po předání tipu, ať přebíral hovor kdokoli, po něm požadovali osobní údaje, ale Rice předtím, než rychle zavěsil, řekl jen „Stewie“. Brzy se však zjistilo, že informace jsou užitečné a spolehlivé, a volajícího, který se začal představovat „Tady Stewie“, zdravily hlasy jako „Ahoj, frajere! Co pro nás máš?“ Nepokoušeli se ho vystopovat. Proč kazit něco, co funguje?

V důsledku toho policie čím dál účinněji rozrušovala gang prodejců drog. Počet zatčených a odsouzených stoupal. Části Coconut Grove se vyčistily. A pak se systém zadřel.

Velcí distributoři pochopili, že proti nim pracuje jakási špionáž, a začali se vyptávat. Zpočátku se jim nedostávalo odpovědí. Pak jeden zatčený prodejce zaslechl, jak člen protidrogové jednotky prohodil ke kolegovi: „Stewie zase nezklamal.“

Za pár hodin bzučela podsvětím Coconut Grove otázka: „Kdo je ten zasranej Stewie?“

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Zároveň byla odhalena i taktika skupiny vozíčkářů.

Stewarta Riceho odsoudilo podsvětí k smrti, zároveň tím chtělo i varovat ostatní.

Zjednali si zabijáka hned na druhý den - a v této fázi se do věci shodou okolností zapletl Patrick Jensen.

Jensen se stal pravidelným návštěvníkem Brass Doubloonu, hlučného zakouřeného výčepu se salonem, známého štamlokálu prodejců drog, a když tam tehdy večer vsťoupil, uvítal ho od stolu

hlas: „Hej, Pate! Píšeš něco novýho, kámo? Pojď nám povykládat!“ Hlas patřil poďobanému recidivistovi oválného obličeje jménem Arlie, oblečenému v jakémsi dlouhém otrhaném rubáši. Obklopovala ho společnost, v níž byli i ti, které Jensen znal z období, kdy poznával prostředí pro své detektivky. V partě seděl i Jensenovi zcela neznámý nakrátko ostříhaný obrovitý mulat s širokými rameny a mohutnými pažemi. Nový muž převyšoval ostatní o hlavu a právě se mračil. Zavrčel otázku a jeden ze spolustolovníků odpověděl.

„Pat je v pořádku, Virgilio. Píše knížky, víš. Ten dokáže i uplést z hovna bič. Z tvejch keců sepíše úplně vymyšlenej příběh, nikomu neublíží.“

„Jo, Pat umí držet hubu,“ přidal se další ze skupiny. „Ví, že je to tak lepší. Viď, Pate?“

Jensen přikývl. „To se rozumí.“

Přizvali ho mezi sebe a nabídli mu židli. Jensen se zadíval na obrovitého nového hosta a řekl nenuceně: „Nemusíš mi nic vyprávět, Virgilio, právě jsem zapomněl, jak se jmenuješ. Ale na jedno se tě přece jen zeptám.“ Všichni zpozorněli. „Smím ti objednat panáka?“

Obrovitý muž se nepřestal mračit a upřeně Jensena pozoroval. Pak pronesl s výrazným akcentem: „Panáky objednám já.“

„Proč ne.“ Jensen před jeho pohledem neuhnul. „Dvojitou Black Label.“

Barman za nimi houkl: „Už se nese!“

Virgilio vstal. Vypadal ještě obrovitěji a jadrně oznámil: „Nejdřív se vychčiju.“ A vykročil od stolu.

Když odešel, muž zvaný Holanďan, který se rovněž Patricka zastal, řekl: „Taxíruje tě. Doufej, že se mu zaíbíš.“

„Proč?“

„Protože s Virgiliem není dobře si to rozlejt. Je to Kolumbijec, bejvá tam i tady. Na domácí půdě zradili čtyři práskači jeho šéfa, zazpívali kolumbijskejm poldům. Virgilio dostal za úkol je poučit, že provedli špatnost. Víš, co jim udělal?“

Jensen zavrtěl hlavou.

„Našel je, přivázal ke stromům s rozpaženejma rukama a ufiknul všem motorovou pilou pravou ruku.“

Jensen do sebe rychle hodil skotskou.

Arlie zašeptal: „Znát se a dobře vycházet s Virgiliem stojí za to. Dneska v noci jdeme do akce. Zajímá tě to?“

„Ano.“ Už v tom okamžiku dostal Jensen nápad.

„Až se vrátí, chvíli počkej, pak jdi taky na hajzl a dej si načas,“ radil Holanďan. „Zeptáme se Virgilia, jestli tě smíme vzít s sebou.“

Jensen se řídil jeho radou. Získal souhlas.

„Drž se toho džípu,“ instruoval Holanďan Jensena. „Až zastaví a vypnou světla, udělej to samý.“

Byly skoro tři hodiny ráno. Ujeli Jensenovým volvem asi pětapadesát kilometrů po dálnici na jih, před nimi jel Jeep.

Cherokee řízený Arliem s Virgiliem jako spolujezdcem. Když projeli Florida City, vstupní branou do Everglades, vydali se po Card Sound Road, rozbité zkratce, na Key Largo. Ve světle půlměsíce viděl Jensen pobřeží a po obou stranách polorozpadlé hausbóty zapadlé do bahna. Nebyly tu domy nebo vesnice, kde by se svítilo, nikde žádné auto. Motoristé se této trase v noci vyhýbali, jezdili raději po bezpečnější dálnici U.S.1.

„Já bych teda v těchhle smradlavejch vracích nemoh žít,“ odtušil Holanďan. Světlomety právě odhalily haldu sutin, která kdysi bývala člunem, s neumělým nápisem *Prodej čerstvejch krabů*. Jensen se ptal sám sebe, proč se sem vydal, a nenašel odpověď.

Vtom džíp uhnul ze silnice na štěrkovou plochu, zastavil, světla zhasla. Jensen ho následoval, vypnul světlomety a vystoupil. Dvojice z džípu stála a vyčkávala. Všichni mlčeli.

Obrovitý Kolumbijec přešel až k vodě a zadíval se do tmy. Náhle se objevily světlomety. Ze silnice odbočila dodávka s logem instalatérské firmy a zastavila u Virgiliova a Arlieho džípu. Ihned

vystoupili dva muži, Patrick si všiml, že mají na rukou rukavice. Přešli k zadním dveřím dodávky, ostatní se k nim připojili. Jensen se držel stranou.

Uvnitř dodávky se cosi rýsovalo. Když předmět postrčili ke dveřím, Patrick spatřil invalidní vozík, který však ležel na opěradle. Postava připoutaná ke křeslu provazem přesto bojovala. Virgilio postoupil kupředu a také si navlékl rukavice. Nato, jako kdyby těžký vozík nic nevážil, ho Virgilio zvedl a postavil. Patrick nyní stál proti vozíku a rozeznal v sedící postavě mladého muže, spoutaného a s roubíkem v ústech. Viděl zajatcovy oči, horečně těkající sem tam, a pohybující se ústa, jak se muž snažil zbavit se roubíku. Právě se mu podařilo část roubíku vyplivnout. Pohlédl na Jensena, který stál kousek od ostatních, a chrlil ze sebe: „Oni mě unesli! Jmenuju se Stewie Rice. Tihle lidi mě zabijí. Pomozte, prosím...“

Nedokončil větu, neboť Virgilio zasáhl mohutnou rukou Stewieho do obličeje. Z úst vystříkla krev a ozval se pronikavý výkřik. Holanďan se natáhl a znovu mu nasadil roubík. Zajatcovy oči dál těkaly a zoufale prosily. Jensen se musel odvrátit.

„Vyřídíme to rychle,“ řekl Virgilio a postrkoval vozík k vodě. Lehce ho nadzvedl, kdykoli kola narazila na kámen. Dvojice, která přijela dodávkou, šla v jeho stopách, jeden nesl řetěz, druhý betonový kvádr. Holanďan se k nim připojil a pokynul Jensenovi, aby je následoval. Neochotně vykročil. Arlie zůstal na břehu.

Postupovali vodou, kterou zčásti odváděl před lety vybudovaný kanál. Až o hodný kus dál se dno mělčiny mírně svažuje a hloubka dosahuje kolem tří metrů. Dvojice, která přivezla invalidní vozík, se brodila v čele, kličkovala mezi houštím mangrovů.

Ze tmy před nimi vystupoval ostrůvek porostlý mangrovy, jeden z několika, které obklopovala mělčina plná mořských řas. Dvojice z dodávky, očividně znalá místa, zastavila tam, kde vody přibývalo. „Tady to stačí,“ utrousil jeden.

Virgilio, který postrkoval vozík s vyděšeným pasažérem, postupoval tak daleko, až se jeho zajatec víc než z poloviny ocitl ve vodě. Dvojice ukotvila vozík na místě, provlékla řetěz koly a pod vodou ho upevnila jak k pahýlu stromu na ostrůvku, tak k betonovému kvádru, který nesli s sebou.

„Určitě nepoplave,“ řekl Holanďan. „Začal příliv, za pár hodin se mu přelije přes hlavu.“ Zachechtal se. „Aspoň si zatím popřemejšlí, mrzák jeden.“

Muž na vozíku všechno slyšel, zaúpěl, snažil se vymanit, ale dosáhl jen toho, že zapadl s vozíkem hlouběji do vody. Jensen se ve tmě otřásl. Od okamžiku, kdy spatřil zajatce, věděl, že se účastní vraždy, stal se vlastně spoluviníkem. A zároveň si uvědomoval, že kdyby se pokusil utéct, potká ho osud oběti. Virgilio by nezaváhal.

Hluboko v nitru se ozval slabý hlásek z minulosti *Kdo teď vlastně jsem? Kdy jsem ztratil zábrany?* ... Jensenovi se vybavila myšlenka, k níž dospěl už dřív. *Člověk, jímž jsem býval, neexistuje.*

„Jdeme,“ zavelel Virgilio.

Vydali se ke břehu, invalidní vozík a muže v něm nechali za zády, a Jensen potlačoval představu, jak Stewie Rice zemře. A to neodvratně. Viděl v duchu, jak příliv postupně stoupá a Rice bezmocně sleduje slanou vodu, která zprvu lehce olizuje jeho tvář... Brzy bude povytahovat hlavu co nejvýš, lapat po dechu, kdykoli bude moci, bránit každý nádech před neúprosně stoupající vodou... Instinktivně bude bojovat o přežití do úplně posledního okamžiku... Možná se mu podaří dýchat přerývaně, byť s vědomím, že se snadno splete... A až voda stoupne ještě výš, v hrůze se začne dusit a zalykat... nakonec, až ústa a nos zmizí pod hladinou a plíce se naplní vodou, milosrdně utone...

Jensen zaplašil představy.

Na břehu k Patrickovi Jensenovi přistoupil Virgilio. Téměř mu dýchal do obličeje. „O tomhle velkým tajemství drž hubu. Jinak tě s gustem zabiju.“

„Musím držet jazyk za zuby tak jako tak. Jedu v tom s vámi, ne?“ Jensen pokývl směrem k ostatním. Pochopil, že u Virgilia si získá respekt; jen když se nenechá zastrašit.

„To jo,“ připustil obrovitý muž. „Jedeš v tom taky.“

„Rád bych si s tebou někdy důvěrně popovídal,“ pronesl šeptem Jensen. „Mezi čtyřma očima.“

Virgilia to překvapilo. Usilovně přemýšlel, tázavě povytáhl obočí.

„Záleží mi na tom," dodal Jensen a věděl, že obr jeho výzvu pochopil.

„Jedu do Kolumbie," řekl Virgilio. „Až se vrátím, najdu si tě." Jensen věděl, že dodrží slib. Zároveň věděl, že našel svého zabijáka.

První zahlédl zčásti vynořený invalidní vozík pár, který projížděl časně ráno kolem na motocyklu Harley-Davidson. Z nedalekého denního baru Alabama Jack's, populárního mezi motorkáři, zavolali na linku 911 a věci se ujala Metropolitní dadeská policie. Dva strážníci a záchranáři se vydali do slapového pásma, lékař konstatoval, že muž zemřel. Stewarta Riceho snadno identifikovali podle kreditních karet a dokladů. Vzápětí se přiřítilo hejno místních novinářů, kteří odposloucháva1i radioprovoz na policejních frekvencích.

Dramatické obrazy invalidního vozíku vytahovaného na břeh se zhroucenou a stále připoutanou postavou se objevily v řadě novin a v televizi. Bezděčně se tak naplnil záměr zločinců - dostalo se důrazného varování ostatním, zejména invalidním veteránům. Skupina a její metody vešly ve všeobecnou známost, takže ustalo hlídkování i příliv tipů policejní protidrogové jednotce.

„Stewie dopadl zle," konstatoval člen protidrogové jednotky. „Někdo někde moc mluvil. To se stává."

Několik dní po této události zatelefonoval Jensen Cynthii domů a požádal ji o schůzku. Než opustili Bahamy, upozornila ho, že je spolu nikdo nesmí vidět, dokud nesplní úkol, a pak ještě po nějaký čas. Proto za ní Jensen nezajel domů, ale zatelefonoval jí do bytu - jinam taky nesměl -, aby se domluvili na naprosto nezbytném setkání na místě, kde je nikdo nepozná. Cynthia rozhodla, že se sejdou v neděli v Boca Ratonu, kam se dá celkem rychle dojet autem, ale přitom je to dostatečně stranou od Miami. Jako místo setkání stanovila restauraci Pete's na Glades Road, kde sotva potkají někoho, kdo by je znal.

Jensen přijel dřív a seděl v autě, dokud se Cynthia neobjevila a nezaparkovala vedle něho. Vystoupil, společně vešli do příjemné restaurace a usedli ke stolu na prosklené verandě s výhledem na jezírko a vodotrysk. Tady si mohli důvěrně promluvit. Cynthia si objednala řecký salát, Jensen „Úlovek dne", aniž věděl, co to je, název mu vzhledem k situaci připadal vhodný

Když číšník odešel, přistoupil Patrick rovnou k věci. „Našel jsem muže, kterého potřebujeme." Sdělil jí, kdo je Virgilio a co se o obrovitém Kolumbijci dozvěděl od jeho kumpánů v Brass Doubloonu.

„Jak víš, že..." spustila Cynthia, ale Jensen ji gestem ruky umlčel.

„A ještě něco. Sledoval jsem ho v akci." Ztišil hlas a začal líčit události, jichž se zúčastnil před několika dny, počínaje jízdou po Card Sound Road. Dospěl k okamžiku, kdy přijela instalatérská dodávka s invalidním vozíkem, načež Cynthia po něm blýskla očima a přerušila ho: „Mlč, sakra!" Jensen se zarazil a Cynthia dodala: „Nevykládej mi to. Nechci nic slyšet."

Patrick pokrčil rameny. „Ostatně o tom víš. Virgilio totiž toho na invalidním vozíku oddělal. Určitě jsi o tom případu slyšela."

„Pochopitelně." Rozhněvaná, zrudlá Cynthia těžce oddychovala. „Ty hlupáku, idiote! Proč mi to vykládáš, hned na to zapomeň. Posledních pár minut prostě vymažeme."

„Dobře, jak myslíš, ale jedno ti říct musím." Jensen se odmlčel, protože jim přinesli jídlo. Jen číšník odplul, naklonil se dopředu a pronesl skoro šeptem: „Totiž, ten Virgilio zabíjí rád, to jsem tenkrát v noci vypozoroval. Pálí mu to a ničeho se nebojí."

Cynthia otálela, stále očividně rozrušená, načež se zeptala: „Myslíš, že se ti ozve?"

„Ano, určitě. Odjel do Kolumbie a zůstane tam, než se to tu zklidní, ale vrátí se. A pak s ním promluvím, povím mu, aby vyřídil tvoje rodiče. Věřím, že to udělá. Zatím musíme zajistit jiné věci. Především hotovost."

„Je připravená."

„Dvě stě tisíc?"

„O takové částce jsi mluvil."

„A ještě jednou totéž pro mě."

Cynthia chvíli váhala. „Dobrá, ale potom."

„Platí.“

Už klidněji oznámila: „Co se týče způsobu zabití, něco mě napadlo.“

„Povídej.“

„Nedávno došlo ke dvěma dvojnásobným vraždám, jedné v Coconut Grove, druhé ve Fort Lauderdale. Podle některých podivností se zdá, že je spáchal jeden a tentýž člověk. V oddělení vražd se soudí, že může spáchat další.“

„Podle jakých podivností?“

„V Coconut Grove, přesně řečeno v hotelu Royal Colonial, se na místě činu našla mrtvá zvířata.“

„O zločinu v hotelu Royal Colonial jsem četl, ale o mršinách se nepsalo.“

„Před novináři se to tajilo.“

„A co bylo ve Fort Lauderdale?“

„Přesně si to nepamatuju, ale něco podobného.“ Cynthia se odmlčela. „Myslela jsem, že vražda mých rodičů by mohla vypadat jako ty dvě...“

„Souhlasím,“ přitakal Jensen. „Odvrátilo by se podezření, vypadalo by to, že tamten pachatel prostě oddělal další lidi. Zjistíš podrobnosti?“

Přikývla.

„Prima. Sejdeme se zase za čtrnáct dní.“

Krátce nato odešli z restaurace. Cynthia zaplatila společný účet hotově.

Jensenovo volvo vyjelo za Cynthiiným kabrioletem BMW na dálnici I-95, po níž se vraceli do Miami. Cynthia jela rychleji a Jensen počkal, až její auto zmizí z dohledu, nato využil prvního výjezdu z dálnice, zajel k supermarketu a zaparkoval.

Aniž by vystoupil z vozu, sáhl pod sako i košili. Vytáhl malý magnetofon. Přetočil pásek, nasadil si drobné sluchátko a zaposlouchal se. Přestože hovořili čím dál tišeji, nahrávka se vydařila. Celý záznam byl čistý, včetně pasáží, kdy Cynthia reagovala na jméno vraha muže z invalidního vozíku a posléze přijala Virgilia jako potenciálního vraha svých rodičů.

Jensen se usmál. Nejsi jediná, kdo umí nahrát choulostivý rozhovor, Cynthie, pomyslel si pobaveně. Doufal, že dnešní nahrávku nebude muset použít, ale jedno si ujasnil. Jestli se něco zvrtne, jestli ho odhalí a zmáčknou, rozhodně s sebou strhne Cynthii Ernstovou.

4.

„VZPOMÍNÁŠ SI, JAK jsem posledně mluvila o těch dvou dvojnásobných vraždách?“ zeptala se Cynthia. „K jedné došlo v Coconut Grove...“

„Samozřejmě,“ řekl Jensen podrážděně. „Měla jsi zjistit detaily.“

„Taky jsem zjistila.“

Byl třetí červnový týden, čtrnáct dní po jejich schůzce v Boca Ratonu. Potřebovali se domluvit, ale Cynthiin pracovní program znemožňoval, aby se setkali na Kajmanských ostrovech nebo na Bahamách. Namísto toho zvolila Homestead, městečko - na okraji Everglades, pětapadesát kilometrů jižně od Miami. Cestovali autem každý zvlášť a sešli se až v restauraci Potlikkers.

Jízda, byť krátká, Jensena unavila, v noci, respektive už několik nocí po sobě, špatně spal. Pronásledovala ho noční můra - sice mlhavá, ale přesto se dokonale zpotil a v zemi nikoho těsně před procitnutím mu vyvstával před očima zpola ponořený invalidní vozík a Virgiliova tvář s výhrůžkou na rtech, tvář blížící se těsně až k jeho obličeji.

Restaurace Potlikkers byla zařízena ve venkovském stylu, Jensena a Cynthii usadili na lavice ke stolu ze sukovitého borovicového dřeva stranou od ostatních hostů. Cynthia si přinesla malý kožený kufřík a postavila ho vedle sebe. Zadívala se na Jensena. „Něco není v pořádku?“

„Prokristapána! Copak něco je v pořádku?“ Málem se rozesmál a v duchu si pomyslel: *Ne, všechno je v pořádku. Jestli sis nevšimla, právě jsme se sešli, abychom zosnovali dvě vraždy, k nimž oba máme své důvody, a nejlepší detektivní mozky se budou snažit je objasnit... Možná se jim to i*

podaří, kdo ví? Třeba nás pak bok po boku popraví na elektrickém křesle... Ale jinak nic!... Kromě toho je všechno v nejlepším pořádku.

„Mluv tiše," přikázala mu Cynthia. „A neztrácej zbytečně nervy, všechno klapne, nezapomeň, že vzhledem ke svému postavení to můžu posoudit. Ozval se ten chlap, o kterém jsi mluvil? Jméno nevyslovuj."

Jensen přikývl. „Před třemi dny."

Patnáct dnů po vraždě v invalidním vozíku přijal mezistátní telefonát. Volající mu neprozradil, odkud telefonuje, Patrick se nevyptával, ale předpokládal, že z Kolumbie.

„Víš, kdo jsem, ale neříkej to." Hlas patřil nepochybně Virgiliovi.

„Ano, vím."

„Brzy přijedu. Chceš pokecat?"

„Ano." Virgilio se zjevně snažil vyjadřovat se co nejstručněji. Jensen se přizpůsobil.

„Za tejden, za dva. Stačí?"

„Stačí."

A to byl celý rozhovor. Když ho Cynthii popsal, zeptala se: „Nemýlí tě tvůj instinkt? Chápe, co chceme?"

„Určitě. S lidmi jeho druhu se nejedná o nenáročných kšeftících a on to ví. Teď mi pověz o těch předchozích vraždách. Zmínila ses o nějakých podivnostech, nepletu se?"

„Ne." Odmlčela se. „V Coconut Grove se u obětí našly čtyři mrtvé kočky."

„Čtyři kočky?" užasl Jensen.

„Neptej se mě proč, nevím to já ani nikdo jiný. V oddělení vražd se o tom spekuluje."

„Řekla jsi, že podobně vypadal případ ve Fort Lauderdale. Co bylo tam?"

„To je složitější. Muž měl spálená chodidla, zase nikdo neví proč, usuzuje se, že tyhle dvě záležitosti jsou ve fantazii šíleného vraha jakýmisi symboly."

„Co navrhuješ?"

„Napodobit to první. Ať tam tvůj chlapík přinese a pohodí mršinu."

„Doufám, že netrváš na čtyřech kočkách."

Cynthia zavrtěla hlavou. „Mělo by to být podobné, ale ne stejné, jedno zvíře stačí - například králík. Taky něco symbolizuje. Kromě toho tu jsou další podobnosti."

„Jaké?"

Vylíčila, jak v případu Frostových i Hennenfeldových měly oběti v ústech roubík, byly spoutány a natočeny obličeji k sobě. A vražednou zbraní byl v obou případech bowiják. „Víš, jak vypadá?"

Jensen přikývl. „Použil jsem ho jako rekvizitu v jedné své detektivce. Sežene se snadno. Co dál?"

„Na obou místech činu hrálo hlasitě rádio. Hard rock."

„Proč by ne." Jensen se soustředil, aby si všechno zapamatoval, nesměl si nic zapsat teď ani potom.

„Veškeré peníze, co se tam najdou, musejí zmizet," instruovala Cynthia. „Otec u sebe nosívá velkou hotovost a odkládá peníze na noční stolek. Zato matčiných šperků ať se ten chlap ani *nedotkne*. Takový byl stav na obou místech. V tom musí být jasno."

„Nečekám potíže. Šperky se dají identifikovat, je to cenná stopa, předpokládám, že ten chlapík to ví taky."

„A teď něco o domě," řekla Cynthia. „Tohle by se mohlo hodit."

Přistrčila k němu přes stůl brožurku realitní kanceláře. Pojednávala o luxusním obytném komplexu Bay Point, Jensen v ní zalistoval a spatřil plán ulic, parcel a rozmístění domů. Jeden z nich byl označen křížkem,

„Tohle je..."

„Ano," přisvědčila Cynthia. „A ještě bys měl vědět, že tam pracují tři lidé - majordomus s manželkou, Palaciovi, oba tam taky bydlí. Denní služka přichází časně ráno a odchází kolem čtvrté hodiny odpoledne."

„Takže v noci jsou v domě čtyři lidé?"

„Kromě čtvrtků. To Palaciovi pravidelně jezdí do West Palm Beach navštívit sestru paní Palaciové. Opouštějí dům pozdě odpoledne a nevracejí se před půlnocí, spíš později.“

Jensenova paměť trpěla přetížením. „Abych něco nezapomněl. Poznamenám si to.“ Natáhl se po brožurce a sáhl do kapsy pro plnicí pero.

Cynthia nerudně mlaskla jazykem. „Dej to sem.“ Napsala do brožurky:

D. služka - příchod časně, odchod kolem čtvrté
P. - čt. odchod pozdě odpoledne, návrat kolem půlnoci

Jensen zastrčil brožurku do kapsy a zeptal se: „Co ještě bych měl vědět o těch vraždách?“

„Pachatel to všude dost zaneřádil.“ Cynthia se zatvářila znechuceně a popsala, jak byla těla Frostových a Hennenfeldových poseta ranami a znetvořena - informace získala ze spisů oddělení vražd.

Několik dní předtím, o víkendovém večeru, se Cynthia ze své kanceláře vydala do oddělení vražd. Nejvyšší představitelé městské policie často zašli do oddělení vražd, aby si popovídali a získali informace o důležitých případech, kromě toho tam vařili dobrou kávu. Cynthia jako někdejší detektivka oddělení vražd se tam objevovala často, většinou kvůli záležitostem zajímajícím oddělení pro práci s veřejností.

Zvolila dobu, kdy byl v kancelářích klid. U psacích stolů seděli jen dva detektivové a z vyšších jen seržant Pablo Greene. Přátelsky se s ním pozdravila a řekla: „Ráda bych se podívala do spisů.“

„Jak je libo, majorko.“ Greene mávl rukou k příručnímu archivu s aktuální dokumentací. „Vyznáte se tam, ale kdybyste potřebovala pomoc, zavolejte.“

„Děkuju.“ V příručním archivu byla sama a pracovala rychle. Věděla, kam sáhnout, vytáhla spisy vražd Frostových a Hennenfeldových a odnesla si je ke stolu. První byl objemný, ale Cynthia brzy našla dvě zprávy, jednu od Bernarda Quinna, který vedl vyšetřování na místě činu, druhou od Malcolma Ainslieho jako inspektora. Přelétla je, zastavila se u užitečných informací a přenesla si je do notýsku. Za pár minut spis Frostových zavřela a otevřela druhý. Byl štíhlý, protože případ nepatřil miamské policii a vznikl až po návštěvě šerifa detektiva Benita Montese z Fort Lauderdale. Sestával z kopie Hlášení o spáchání trestného činu a dalších vybraných materiálů, které jim poslal.

Uložila spisy na místo, vrátila se do hlavní kanceláře a popřála dobrou noc seržantovi Greenovi a dvěma detektivům. Mrkla na hodinky a zjistila, že se v oddělení vražd zdržela sotva dvanáct minut. A nikdo neví, do kterých spisů nahlédla.

Došla do své kanceláře, prostudovala poznámky a vštípila si je do paměti, načež vytrhla stránky z notýsku a spláchla je do záchodu.

Jensen v homesteadské restauraci vyslechl, jak brutálně byly spáchány dvě dvojnásobné vraždy v Coconut Grove a Fort Lauderdale a usoudil, že Virgilio bez obtíží splní všechny požadavky. Včetně spoutání obětí, nasazení roubíku a natočení obličeji proti sobě, což Cynthia pokládala za podstatné.

Po zvážení všeho se Jensen vnitřně ztotožnil s Cynthiiným nápadem napodobit dva nedávné zločiny, podle zvrácené logiky mu její plán připadal dokonce brilantní. Náhle ho osvítilo. Při způsobu života, k němuž se odsoudil, na tom není nic zvráceného, ono je to opravdu brilantní... tečka!

„Nějak moc přemýšlíš,“ ozvala se Cynthia za stolem. Zavrtěl hlavou a zalhal. „Snažím se zapamatovat si základní body.“

„Zapamatuj si další: žádné otisky prstů.“

„Ani to nebude problém.“ Jensenovi se vybavilo, jak si Virgilio navlékl rukavice, než vytáhl invalidní vozík z dodávky.

„Ještě jedna maličkost,“ pravila Cýnthia. „Opravdu poslední.“

Jensen vyčkával.

„Mezi vraždami v Coconut Grove a ve Fort Lauderdale uběhly čtyři měsíce a dvanáct dní, spočítala jsem to.“

„Co z toho?“

„Mnohonásobní notoričtí vrazi dost často páchají zločiny v celkem pravidelných intervalech, což znamená, že vrah těch dvou manželských párů možná udeří znovu v posledních zářijových dnech nebo v prvním říjnovém týdnu. I to jsem spočítala.“

Jensen nechápal. „Jak to souvisí s námi?“

„Převezeme toho mizeru, stanovíme naše datum na polovinu srpna. Jestli potom dojde k podobným vraždám v termínu, který jsem odvodila, nějaký odstup tady bude, ale nikdo se jím nebude zabývat. Kdo by tak přesně zkoumal frekvenci vražd.“ Cynthia se zarazila. „Co je ti? Proč protahuješ obličej?“

Jensen se tvářil stále skeptičtěji a zhluboka se nadechl. „Zajímá tě, co si myslím?“

„Nejsem si jistá, ale ven s tím, jestli chceš.“

„Připadá mi, že se snažíme být až moc chytří, Cyn.“

„Jinými slovy?“

„Čím víc debatujeme, tím víc mě přepadá tušení, že se něco zvrtne, šeredně zvrtne.“

„Co tedy navrhuješ?“ otázala se Cynthia ledově.

Jensen zaváhal. Pak s rozporuplnými pocity a plným vědomím významu vlastních slov odpověděl: „Vycouval bych z toho a celou záležitost odpískal. Teď hned.“

Cynthia se napila dietní limonády a tiše pronesla: „Nezapomněl jsi na něco?“

„Myslíš na peníze?“ Když přikývla, Jensen si olízl rty.

„Přivezla jsem peníze s sebou, abych ti je předala.“ Cynthia se dotkla koženého kufříku vedle sebe. „Nevadí, odvezu je zase zpátky.“ Chopila se kufříku, zvedla se k odchodu, zarazila se a podívala se dolů na Jensena.

„Zaplatím naši útratu cestou ven. Bude se ti hodit každý cent, abys zaplatil dobrému advokátovi, hned zítra se po nějakém poohlédni, radím ti. Kdyby sis to nemohl dovolit, přidělí ti veřejného obhájce, ale obávám se, že ti nepatří k nejlepším.“

„Počkej!“ Natáhl se, popadl ji za paži a ztrápeně řekl: „Prokristapána, posaď se!“

Cynthia usedla na lavici, ale mlčela.

Z Jensenova hlasu čišela rezignace. „Dobrá, když to chceš slyšet po lopatě, vzdávám se... znovu se vzdávám. Vím, že držíš v rukou všechny trumfy, vím, že je nemilosrdně použiješ. Takže se vraťme tam, kde jsme přestali.“

„Mluvíš vážně?“ zeptala se Cynthia.

Poddajně přikývl. „Vážně.“

„Pak si zapamatuj, že se to musí stát co nejblíž polovině srpna.“ Opět se jí vrátila věcnost, jako by nebylo několika předchozích minut. „Nesejdeme se, a to hodně dlouho. Můžeš mi telefonovat domů, ale velmi stručně a dej si pozor na slova. Až mi budeš sdělovat datum, připočti ke skutečnému termínu pět dní, já je zase odečtu. Rozumíš?“

„Rozumím.“

„Leží ti v hlavě ještě něco?“

„Už jen jedna věc,“ odpověděl Jensen. „Tyhle spiklenecké manévry ve mně rozpalují touhu. Jak jsi na tom ty?“

Zasmála se. „Nemůžu se dočkat. Honem pryč, už ať jsme někde v motelu.“

Když spolu odcházeli z restaurace, Cynthia řekla: „Mimochodem, na tohle dávej dobrý pozor.“ A předala mu kožený kufřík.

Jensen se sice podrobil Cynthii a přijal od ní peníze, ale ani tak jej nepřestaly soužit pochybnosti. Zmínka o tom, že by si měl najít advokáta, v něm zažehla myšlenku.

Každý čtvrtek Jensen hrával ve sportovním klubu v centru Miami racquetball s jiným pravidelným návštěvníkem Stephenem Cruzem. Kdysi se tam seznámili a po mnoha měsících se na dvorcích v rámci sportování spřátelili. Jensen se od jiných členů klubu a z médií dověděl, že Cruz je úspěšný advokát ve věcech trestních. Jednoho odpoledne, když se s Cruzem po tvrdém, oboustranně uspokojivém utkání sprchovali, vyhrkl Jensen spontánně: „Stephene, kdybych se jednoho dne dostal do křížku se zákonem a potřeboval pomoc, můžu se na tebe obrátit?“

Cruze otázka zaskočila. „Poslyš, doufám, že jsi něco neprovedl...“
Jensen zavrtěl hlavou. „Vůbec nic. To mě jen tak napadlo.“
„No, samozřejmě bych ti pomohl.“
S tím se rozešli.

5.

DVĚ STĚ TISÍC dolarů v hotovosti - přesně. Jensen je přepočítával doma v ložnici, nikoli rozkládáním bankovek na hromádky, to by trvalo příliš dlouho, jen listoval ve svazcích a poznamenával si jejich počet. Bankovky různých hodnot byly použité, kvitoval s úlevou. Převažovaly stodolarovky, navíc všechny byly opatřené novými ochrannými prvky zavedenými v roce 1996. Další výhoda, uvažoval Jensen, navzdory ujišťování vlády USA o tom, že starý typ stodolarových bankovek odpovídá nárokům, je totiž řada lidí odmítala přijímat, neboť v oběhu na celém světě se vyskytuje nesčetně padělků, a kdo naletěl, rval si vlasy.

Druhé místo co do počtu obsadily padesátky, s těmi nejsou žádné potíže, brzy ovšem bude vydána nová padesátidolarovka. Pak tu bylo mnoho svazků dvacítek, které zaujaly nejvíc místa, bankovky nižších hodnot se nevyskytovaly.

Jensen podezíral Cynthii, že s typickou pečlivostí zvolila hodnotu a typ bankovek a přepravila je z Kajmanských ostrovů pravděpodobně po částech při několika cestách. Přivézt do Spojených států víc než deset tisíc dolarů, aniž je člověk uvede v celním prohlášení, je vlastně nelegální, ale Cynthia se mu kdysi svěřila, že celníci v Miami málokdy obtěžují miamské policisty, zejména vyšší důstojníky, když jim diskrétně ukáží služební odznak.

Cynthia pochopitelně netušila, že Jensen ví o jejím bohatství uloženém na Kajmanských ostrovech. Před čtyřmi lety, když spolu pobývali v pokoji hotelu Grand Cayman, Cynthii rozbolel žaludek, takže se nakonec odebrala do koupelny. Jensen využil příležitosti a otevřel kufřík, který nechala ležet na dosah. Rychle se uvnitř probíral papíry, až narazil na výpis z účtu od jedné kajmanské banky, jehož zůstatek činil víc než pět milionů dolarů, takže tiše hvízdl. Našel i dopis od jakéhosi strýce Zacka, který oznamoval, že částku nedávno připsanou v Cynthiin prospěch jí daroval, několik papírů sepnutých dohromady pak dosvědčovalo, že o svém účtu informovala finanční úřad a zaplatila daň z úroků. *Chytrý trik,* pomyslel si Jensen.

Aniž věděl, jaký užitek z těchto informací může mít a jestli mu vůbec nějaký přinesou, vytáhl zápisník a rychle si poznamenal základní údaje, nejradši by si ode všeho pořídil kopie, jenže nebyl čas. Ale to podstatné si stačil zapsat - název banky, číslo účtu, nový zůstatek, jméno Cynthiina daňového poradce a jeho adresu ve Fort Lauderdale, dopis finančního úřadu, stručný obsah, datum a kdo ho podepsal, a také jméno údajného dárce „strýc Zack“. Později Jensen příslušnou stránku ze svého zápisníku vytrhl, opatřil ji datem, podpisem a pečlivě ji uschoval.

Jensen postupně a spíš intuitivně dospěl k určitým závěrům o darech na Cynthiině účtu. Sama uloženou sumu nepovažovala za opravdu své peníze a pravděpodobně by je nepoužila pro sebe, proto ji ani nijak zvlášť nebude zajímat, kolik z nich vydá a kdo je obdrží. Jensen věděl, že ho určitě podezřívá ze lži ohledně částky, kterou potřebuje pro Virgilia, a z toho, že má v úmyslu ponechat si z těch peněz něco sám, přestože i jemu Cynthia slíbila vyplatit velkou sumu, až bude po všem.

Jensen samozřejmě s podvodem neváhal, neměl v úmyslu nabídnout Virgiliovi za vraždu Ernstových víc než osmdesát tisíc dolarů, když bude muset, půjde na sto tisíc. Když o tom všem Jensen uvažoval, zatímco ukládal bankovky do kufříku, usmíval se. Jeho radostná nálada vytěsňovala pochybnosti a strach, který pochoval v homesteadské restauraci.

Za pět dní, krátce po sedmé hodině večer, se v Jensenově bytě ve druhém poschodí na Brickwell Avenue rozezněl bzučák. Mohl jej rozezvučet jen někdo, kdo zmáčkl tlačítko na panelu dole před hlavním vchodem. Jensen zvedl sluchátko domovního telefonu a řekl: „Prosím, kdo je?“ Nikdo neodpověděl, proto otázku zopakoval. Chvíli naslouchal tichu, pokrčil rameny a zavěsil.

Za několik minut se opakovalo totéž. Jensen se rozčílil, ale nepřipisoval tomu žádný význam,

často si s bzučákem pohrávají děti. Až napotřetí ho napadlo, že to může být signál, trochu zneklidněl, vyšel z bytu a zamířil dolů. Ale kromě souseda, který právě vcházel do domu, nikoho nespatřil.

Jensenovo volvo stálo na ulici. Teď, hnán instinktem, vyšel Jensen z domu a vydal se k němu. Když se přiblížil, polekal se, protože na předním sedadle spolujezdce se rýsovala postava. Vzápětí poznal Virgilia. Jensen auto před odchodem zamkl, nyní tedy odemkl dveře na straně řidiče a málem se zeptal: „Jak ses sakra dostal dovnitř?“, ale rozmyslel si to. Virgilio opět demonstroval své všestranné schopnosti.

Kolumbijec pokynul mohutnou paží a přikázal: „Jeď!“

Jensen za volantem nastartoval a zeptal se: „Na nějaké určité místo?“

„Někam, kde je klid.“

Jensen jel asi deset minut bez cíle, nato odbočil na parkoviště zavřeného železářství, vypnul motor, zhasl světla a čekal.

„Tak mluv,“ vybídl Kolumbijec. „Máš pro mě kšeft?“

„Ano.“ Patrick neznal důvod, proč nepřejít rovnou k věci.

„Mám přátele, kteří chtějí zabít dva lidi.“

„Jaký přátele?“

„To ti nemůžu říct. Bude to tak bezpečnější pro všechny.“

„Dejme tomu.“ Virgilio přikývl. „Tamti, co mají zcepenět, jsou důležitý lidi?“

„Ano. Jeden z nich je komisař magistrátu.“

„To bude hodně drahý.“

„Zaplatím osmdesát tisíc dolarů,“ řekl Jensen.

„To je málo.“ Kolumbijec rázně zavrtěl hlavou. „Musíš hodně přidat. Sto padesát tisíc.“

„Tolik nemám. Možná seženu sto tisíc, ale nic víc.“

„Zapomeň na kšeft.“ Virgilio položil ruku na dveře, jako by chtěl odejít, ale zarazil se. „Sto dvacet tisíc. Půlku hned, půlku až bude po ftákách.“

Smlouvání poskočilo rychle hodně vysoko, Jensen litoval, že nezačal s nižší částkou, například od padesáti tisíc. Přesto i při honoráři sto dvacet tisíc mu zůstane v kapse osmdesát, Cynthia mu slíbila následnou odměnu a věděl, že slib dodrží.

„Šedesát tisíc seženu do dvou dní,“ řekl Jensen. „Přihlaš se mi stejně jako dneska.“

Obrovitý muž souhlasně zamručel a mávl směrem k volantu. „Kde ty lidi bydlí? Ukaž mi to.“

Proč ne? Jensen souhlasil. Znovu nastartoval, vyrazil k Biscayne Boulevardu a dál k Bay Pointu, až zastavil nedaleko kontrolního bezpečnostního stanoviště u vjezdu do exkluzivního obytného komplexu.

„Dům stojí uvnitř toho oploceného areálu,“ informoval. „Plot má samozřejmě zabezpečovací systém, uvnitř hlídají členové bezpečnostní agentury.“

„Nějak se tam dostanu. Máš plánek, abych našel barák?“

Jensen otevřel schránku v přístrojové desce, kam uložil kopii příslušné stránky z brožury realitní kanceláře, kterou mu Cynthia věnovala před pěti dny. Originál uschoval na bezpečném místě. Ukázal mu na plánu ulic Bay Pointu dům označený křížkem a poznámky vlastnoručně napsané Cynthií:

D. služka - příchod časně, odchod kolem čtvrté
P. - čt. odchod pozdě odpoledne, návrat kolem půlnoci

„Tohle je důležité.“ Jensen vysvětlil, kdy v domě pracuje denní služka a že jednou týdně bývá pryč majordomus s manželkou.

„Prima!“ Virgilio strčil list papíru do kapsy. Když naslouchal, vraštil čelo, soustředil se, aby si všechno zapamatoval, dvakrát Jensena požádal, aby mu informaci zopakoval, přikyvoval na znamení souhlasu. Jensen si uvědomoval, že ať je Virgilio jakýkoli, inteligence mu nechybí.

Nato Jensen vznesl požadavek, aby se vraždy podobaly dvěma nedávným případům a vysvětlil proč. „To je pro tebe výhoda,“ zdůraznil a Virgilio přitakal. Jensen uvedl nezbytné znaky: na místě

činu zanechat mrtvé zvíře, třeba králíka, rádio hlasitě hrající hard rock, nejlépe vyladěné na místní stanici HOT 105... „Tu taky poslouchám," poznamenal Virgilio. Nezanechat žádné otisky prstů... Virgilio energicky přikyvoval... Sebrat obětem a z jejich blízkosti veškeré peníze, ale netknout se šperků... Další souhlasné gesto... Vražednou zbraní bude dlouhý lovecký nůž. „*Bowiják*, rozumíš? Seženeš ho?..." Virgilio: „Jo."... Jensen zopakoval všechno z Cynthiina popisu předchozích míst činu - oběti spoutané, s roubíkem v ústech, natočené obličeji k sobě, brutálně zohavené... I když Jensen v polotmě uvnitř vozu dobře neviděl, vycítil, že se Virgilio usmívá.

„Musíš si zapamatovat spoustu věcí. Nezapomeneš na nic?"

Kolumbijec si zaťukal prstem na čelo. „Žádný strachy, všechno je tady."

Nakonec se domlouvali o termínu, Jensen prosazoval Cynthiin příkaz, aby se kontrakt naplnil v půli srpna.

„Odjedu a včas se vrátím," řekl Virgilio a Jensena napadlo, že si zatím uloží šedesát tisíc dolarů v Kolumbii.

Dohodli se na 17. srpnu.

Když se opět blížili k Jensenovu bydlišti, Virgilio víceméně zopakoval podstatu varování, které vyslovil už v noci, kdy zavraždil muže na invalidním vozíku. „Hele, jestli mě shodíš, zabiju tě, to si piš."

„Nikdy, *nikdy* tě neshodím, Virgilio," řekl Jensen a myslel to vážně. Zároveň si umínil, že po vraždě Ernstových se bude pokud možno držet od Virgilia co nejdál. Zabil by každého včetně Jensena, kdyby to považoval za nutné, aby zahladil stopy.

Téhož večera Jensen zatelefonoval Cynthii, a aniž se představil, řekl jen: „Tak dvacátého druhého srpna."

V duchu odečetla pět, pronesla: „Chápu," a zavěsila.

6.

CYNTHIA TRÁVILA V LOS ANGELES Osmý den, když se dověděla o násilné smrti rodičů. Do té doby jako by žila dvěma životy, jedním plným napjatého očekávání, jaksi mimo čas a prostor, druhým normálním a prozaickým, plným každodenní rutiny.

Do Los Angeles odcestovala údajně proto, aby tam uskutečnila pro vysoké představitele losangeleské policie sérii přednášek o zkušenostech miamského oddělení pro práci s veřejností - na toto téma úspěšně přednášela i jinde. Hodlala také strávit pár dní volna u své dávné kamarádky ze středoškolských studií Paige Burdelonové, nyní viceprezidentky filmové společnosti Universal Pictures; která se usadila v Brentwoodu.

27. června se Cynthia od Patricka Jensena dověděla, že dlouho očekávaným datem bude 17. srpen, a poté zařídila všechno tak, aby odletěla z Floridy do Kalifornie 10. srpna. O její cestě a plánovaných přednáškách referoval *Miami Herald* v pravidelné populární rubrice Joan Fleischmanové „Z našeho města" - a to proto, že jí Cynthia přátelsky zatelefonovala den před odletem. *Los Angeles Times* uveřejnily podobnou informaci, stačilo, aby se zmínila svému služebnímu protějšku na západním pobřeží, oblastnímu veliteli Winslowu McGowanovi. „Nejde mi o osobní publicitu," ujistila ho, „ale čím lepší představu získá veřejnost o prohlubující se péči policie o občany, tím lepší budeme odvádět práci." McGowan souhlasil, takže její nepřítomnost na jihu a přítomnost na západě vešla ve všeobecnou známost.

Paige Burdelonovou Cynthiiny plány potěšily. „Musíš bydlet u mě," rozplývala se do telefonu nadšením. „Od rozvodu s Billym bloudím v našem velkém domě jako cizinka. Přijeď, Cyn, roztočíme to, uvidíš."

Cynthia pozvání s radostí přijala a rovnou z losangeleského letiště se rozjela k Paige.

Série šestihodinových přednášek, rozvržená na dva týdny, začala den po Cynthiině příjezdu. Její posluchače, kteří se shromáždili v konferenčním sále hlavní budovy losangeleské policie, tvořilo osmdesát vybraných policistů různých hodností a pestrého etnického složení z osmnácti

oddělení, dvě třetiny byly v uniformách, zbytek v civilu. V té době se losangeleská policie snažila proměnit z jediného početného sboru s oblastní působností, dlouhá léta despoticky řízeného svrchu, ve skupinu místně příslušných policejních sil s bezprostřednějším vztahem k dané komunitě. Zároveň se všeobecně doufalo, že to bude znamenat i definitivní tečku za neblahou érou symbolizovanou bývalým agresivním náčelníkem Darylem Gatesem, zesměšněným Rodneyem Kingem a debaklem v případě O. J. Simpsona. Transformace srovnatelných miamských policejních sil, která začala mnohem dřív a promítla se do pozoruhodných výsledků, vzbudila celonárodní respekt a považovala se za prototyp hodný následování.

V úvodu přednáškového cyklu Cynthia prohlásila: „Nyní se v lékařství klade důraz na prevenci - a stejně by tomu mělo být i v bezpečnostním aparátu. Proto práce s veřejností nabyla tak na významu. Náš úkol je prostý: musíme lidi učit ostražitosti, aby se snížila pravděpodobnost, že se stanou oběťmi zločinu, a zároveň musíme působit na občany, zejména na děti a mládež, aby se nedali zlákat ke zločinu. V tom jsme ještě ne všude pokročili a kritikové poukazují na to, že přeplněné věznice nesvědčí o našich úspěších, ale o našem selhání.“

Mezi posluchači to zašumělo, někdo na poslední větu dokonce zareptal. Cynthia břitce poznamenala: „Nepřijela jsem vás uklidňovat, ale podnítit k přemýšlení.“

I ona přemýšlela, jako by se jí mozek rozdvojil... *nekonečné čekání... probdělé noci... vidina toho, jak temná postava proniká do Bay Pointu... hledá její rodiče...*

Zaplašila tyto myšlenky a vyložila obsah programu práce s veřejností u miamské policie, zahrnujícího ochranu starší populace před zločinností, trvalou osvětovou kampaň zaměřenou na mladistvé, aby se nestávali členy gangů, výchovu k bdělosti vůči kriminalitě v bezprostředním okolí, odhalování sociální a psychické motivace útěků z domova a kriminality dětí a mládeže, vštěpování obecných zásad předcházení zločinu a deset dalších kapitol.

„Preventivní práce s veřejností představuje stále významnější složku působení policie,“ pokračovala Cynthia, „ale samozřejmě se staráme o to, aby občané věděli, že po tom, kdo krade, loupí, znásilňuje, zakládá požáry nebo vraždí, intenzivně pátráme s využitím stále dokonalejších technických prostředků a že takové lidi čeká přísný trest.“

Posluchači zjevně pookřáli a přikyvovali.

Navzdory původnímu skepticismu se Cynthia na konci svého vystoupení dočkala bouřlivého potlesku, zahrnuli ji spoustou otázek, takže první přednáška se protáhla o půl hodiny.

Když se lidé rozcházeli, oslovil ji jeden ze starších policistů, statný oblastní velitel v uniformě, muž s obličejem protkaným vráskami a se šedivými vlasy. „Jste cílevědomá žena,“ řekl chraplavě. „Jsem ze staré školy, brzy půjdu do penze. Netvrdím, že s vámi souhlasím, rozhodně ne se vším. Ale jak jste řekla, popřemýšlím o tom.“

Cynthia se usmála. Jako majorka mu byla hodnostně rovna. „Děkuju. Kdo by si přál víc?“

Winslow McGowan, vysoký hubený muž Cynthiina věku, k ní přistoupil a řekl: „Blahopřeju, bylo to skvělé.“ Počkal, dokud neosaměli, a pak váhavě dodal: „Poslyšte, Cynthie, nic mi do toho není, ale už od příjezdu mi připadáte nějaká nesvá. Je všechno v pořádku, nepopletl jsem něco?“

V Cynthii hrklo. Až dosud byla přesvědčena, že její niterné úvahy ani v nejmenším nepoznamenávají její chování. McGowan je zřejmě vnímavý muž.

„Všechno jste zařídil dokonale,“ ujistila ho. „Nesetkala jsem se s naprosto žádným problémem.“ Uvědomila si, že musí být opatrnější.

Cynthiinu starost o to, co se brzy odehraje víc než čtyři a půl tisíce kilometrů daleko, rozptylovala smršť událostí, které zorganizovala Paige. Prvního společného rána jela Cynthia s Paige v jejím černém saabu se sklápěcí střechou do jednoho z ateliérů Universal Pictures, kde se natáčel detektivní thriller. Uháněly na sever po dálnici I-405, vítr jim čechral vlasy.

„Jsme jako *Thelma a Louise*,“ rozesmála se Paige. Byla vysoká, štíhlá, blond vlasy jí sahaly k ramenům, měla modré oči. „Typická Losangelesanka,“ prohlašovala o sobě.

„Jak se jmenuje film, co uvidíme při natáčení?“ zeptala se Cynthia.

„*Zlověstná spravedlnost*. Je to úžasný příběh. Jednoho večera zavraždí v uličce poblíž policejní stanice sedmileté děvče. Detektiv, který případ vyšetřuje, je schopný, inteligentní, má rodinu, ale

čím víc pátrá, tím víc důkazů míří proti němu.“

„A detektiv to dítě zabil?“

„Tak to stojí ve scénáři. Detektiv trpí těžkou schizofrenií a neví, co dělá.“

Cynthia se zasmála. „Děláš si legraci.“

„Ne, vážně, je to fantastické. Konzultovali jsme všechno s psychiatrem, aby to působilo věrohodně.“

„A výsledek?“

„Abych řekla pravdu, jsem trochu rozpačitá. Když jsme sehnali pro hlavní roli Maxe Cormicka, po scenáristech se žádalo, aby konec změnili. Jeho agent tvrdil, že Maxe zničíme, když bude hrát vraha dítěte. Tak uvažujeme, že vraha uděláme z jeho parťáka.“

„Z parťáka? To bude dost průhledné.“

„Myslíš?“ Paige se tvářila ustaraně.

„Určitě. Co třeba detektivova manželka?“

„Manželka! No ovšem! Moment!“ Vzrušená Paige sáhla po mobilním telefonu a vyťukala číslo. „Poslyš, Michaele. Je u mě na návštěvě dávná kamarádka, teď je z ní velké zvíře u miamské policie. Myslí si, že vraždu by měla spáchat Suzanne.“

Nastalo ticho. „Nezavěšuj... Cyn, proč by měla být vražedkyní detektivova manželka?“

Cynthia pokrčila rameny. „Třeba miluje někoho jiného a chce manžela zničit. Místo aby ho sama zabila, navlékne na něj zločin, za který půjde na doživotí do vězení nebo ho popraví v plynové komoře.“

„Slyšel jsi to, Michele? ... Fajn, uvažuj o tom.“

Paige zavěsila a usmála se. „Teď tě vezmu do nejlepší restaurace ve městě - na účet studia.“

„Jak to?“

„Stala ses odbornou poradkyní.“

Paige zajela do areálu Universal Pictures a zastavila u jedné z velkých bílých hal, filmových ateliérů. Prostor uvnitř překypoval činorodostí. Cynthia se užasle rozhlédla. Jako by někdo doprostřed haly přenesl opravdovou kancelář detektivů a obklíčil ji reflektory, lešením, kamerami a celým plukem lidí.

Naklonila se k Paigeinu rameni a zašeptala: „Seznámíš mě s Maxem Cormickem?“

„Pojď.“ Paige zamířila ke shluku křesílek, kde slavná hvězda čekala na další záběr. Max Cormick byl vysoký, sebevědomý muž kolem čtyřicítky s lehce prošedivělými vlasy a oříškově hnědýma očima.

„Dobré ráno, Maxi,“ řekla Paige. „Ráda bych ti představila majorku Cynthii Ernstovou. Pracuje u Miamské městské policie.“

Zatvářil se zmateně. „V tomhle se objeví nějaká policistka z Miami?“

„Ne, ne.“ Cynthia se zasmála. „Nejsem herečka.“

„Ach, odpusťte. Vy totiž... vypadáte spíš jako herečka než policistka.“

„Podle toho, co slyším, bych jako herečka určitě víc vydělávala.“

Herec trochu rozpačitě přikývl. „Ano. Není to hloupé?“

„Možná ani ne. Kdysi jsem se pokoušela hrát na škole a připadalo mi to dost náročné. Usilovně jsem se snažila pochopit postavu, ale dopadlo to vždycky vyumělkovaně.“

Max Cormick ji uchopil za paži a odvedl ji ke stolu s občerstvením. „Jako herečka nepřemýšlejte o hraní - nikdy. To se navenek projeví. Herec musí myslet jen na to, jak zůstat sám sebou - jak být nově sám sebou ve smyšleném světě. V novém životě, práci, rodině - ve všem!“

Cynthia navenek zdvořile přikyvovala. Ve skutečnosti si vrývala do paměti každé slovo.

18. srpna. O šest dnů později.

Zvonkohra u hlavních dveří Paigeina domu se rozezněla v 6:50. Po několika vteřinách zazněla znovu.

Cynthia ještě ležela v posteli, ale byla už vzhůru. Zaslechla první zvonění, při druhém i přidušený, protestující Paigein hlas: „Hernajs, kdo to sem... v tuhle hodinu...“ Dveře od její ložnice

se s cvaknutím otevřely. Než došla k hlavním dveřím, zvonkohra se rozezněla potřetí.

„Hned, hned! Už jdu!“ křikla podrážděně Paige.

Cynthia cítila, že se jí zrychlil tep, ale klidně ležela, dopřávala tomu, co bude následovat, čas.

Paige se zadívala do kukátka v hlavních dveřích a spatřila policejní uniformu. Odemkla dva zámky, uvolnila řetěz a otevřela dveře.

„Jmenuju se Winslow McGowan, madam,“ řekl muž tiše kultivovaným hlasem. „Spolupracuji s majorkou Ernstovou, která, pokud vím, bydlí u vás.“

„Ano, ovšem. Stalo se něco?“

„Promiňte, že ruším tak časně, ale musím s ní mluvit.“

„Prosím, pojďte dál.“

Paige vykročila a zvolala: „Cyn, jsi vzhůru? Máš návštěvu.“

Cynthia si beze spěchu oblékla župan a vyšla z ložnice. Přivítala McGowana zářivým úsměvem. „Vítejte, Winslowe! Co váš přivádí tak poránu?“

Namísto odpovědi se McGowan zeptal Paige: „Mohl bych si někde s Cynthií v klidu promluvit?“

„Samozřejmě.“ Paige ukázala za sebe. „Běžte do pracovny. Až skončíte, zavolejte. Uvařím zatím kávu.“

Když McGowan usedl proti Cynthii, řekla: „Tváříte se vážně, Wine. Stalo se něco?“ Za nenuceným tónem se skrývalo naprosté soustředění. Vybavovala si slova Maxe Cormicka v ateliéru Universal Pictures. *Nepřemýšlejte o hraní - nikdy. To se navenek projeví...*

„Ano,“ odpověděl McGowan. „Přináším špatnou zprávu, velmi špatnou zprávu. Připravte se na nejhorší, Cynthie.“

„*Jsem připravená.* Tak mluvte!“ V jejím hlase zazněla úzkost. Pak, jako by ji to náhle napadlo, se zeptala: „Týká se to rodičů?“

McGowan pomalu přikývl. „*Týká* se to vašich rodičů... stalo se to nejhorší...“

„Ach, ne! Copak jsou...“ Cynthia se zarazila, jako by se zdráhala dokončit větu.

„Ano, drahá Cynthie. Kéž by to neznělo tak krutě, ale... bohužel oba jsou mrtví.“

Cynthia skryla hlavu v dlaních a nelidsky zavyla. Nato vykřikla: „Paige! Paige!“

Když přispěchala Paige, Cynthia vykřikla: „Paige, moje maminka a tatínek...“ Když ji přítelkyně ovinula pažemi, natočila obličej k McGowanovi. „Je to... byla to... nehoda?“

Zavrtěl hlavou. „Nehoda ne.“ Po kratičké odníke řekl: „Cynthie, nespěchejte. Člověk unese hodně, ale ne najednou. Myslím, že je toho na vás v tuto chvíli dost.“

Paige přikyvovala a objímala Cynthii. „Miláčku, prosím tě! Uklidni se. Všechno chce svůj čas.“

Uběhla další čtvrthodina, než se Cynthia *stala nově sama sebou podle nového scénáře* a absorbovala několik informací, které byly v té době známy o vraždě jejích rodičů.

Od té chvíle stačilo, aby nechala věcem volný průběh. Winslow McGowan a Paige předpokládali, že Cynthia je v šoku, a ona tento dojem podporovala tím, že se chovala poslušně, jako by byla omámená. McGowana provázeli dva uniformovaní policisté, kteří telefonovali na nejrůznější strany. „Zařizujeme váš návrat domů,“ řekl jí tiše. „Zrušil jsem zbývající přednášky a zajistil jsem vám letenku na linku do Miami bez mezipřistání, s odletem dnes odpoledne. Samozřejmě vás odvezeme na letiště.“

„A já poletím s tebou, Cyn,“ připojila se Paige. „Nenechám tě cestovat samotnou, ani nápad. Sbalím ti zavazadla. Co říkáš?“

Cynthia zasmušile přikývla a zamumlala: „Děkuju.“ Mít na cestě společnici se hodí, ale nestojí o to, aby se Paige zdržela v Miami déle.

Cynthia ležela na pohovce, k níž ji dovedli, zavřela oči a oddělila se od okolního ruchu.

Konečně jsou její rodiče mrtvi, uvažovala, po dlouhých letech čekání se naplnil cíl, který tak pečlivě naplánovala. Proč tedy nepociťuje euforii, kterou předpokládala, ale namísto toho jen podivnou ochablost? Možná proto, že nikdo kromě ní a Patricka Jensena se nikdy nedoví pravdu - o motivu vražd, o tom, jak vynalézavě všechno zosnovala.

Přesto ani na okamžik nelitovala svého rozhodnutí. Taková koncovka byla nevyhnutelná,

vyplývala z potřeby zadostiučinění za zlo, které na ní spáchali. Byla to přiměřená odplata za odporné a ohavné způsoby, jak s ní nakládali v dětství, čímž Cynthii do značné míry zformovali v člověka, jakým dnes je. Takového, že se občas neíbila sama sobě.

Ouha! Toť klíčová otázka: byla by jiná, *mohla* být jiná, kdyby v ní otec perverzním zneužíváním a matka pokryteckou nečinností nezasili hněv a nenávist... všespalující a neutišitelnou nenávist? *Samozřejmě!... Ano!... Byla by* jiným člověkem... asi ne tak silným... možná laskavějším. Kdo ví? Ale ať tak čí onak, otázka je dnes ryze teoretická - v půli života je příliš pozdě! Kadlub, který Cynthii formoval, dávno praskl. Je tím, čím je, a nezmění se, *nemůže se* změnit...

Když do jejího přemítání pronikl jemný hlas Paige, měla stále zavřené oči. „Cyn, o všechno jsem se postarala. Na letiště odjíždíme za několik hodin. Možná by sis měla lehnout do postele a pokusit se usnout."

Vděčně poslechla. Díky Paige proběhla cesta na východ bez zvláštních událostí.

Před příletem do Miami si Cynthia potají vetřela do očí několik zrnek soli. Tento trik se naučila před lety, když se na škole pokoušela hrát divadlo, jak se zmínila Maxovi Cormickovi, oči pak zaručeně zarudly a slzely. V následujících dnech Cynthia neprolévala opravdové slzy, ale sůl. Zarudlé oči zapůsobily.

Kromě toho, že předstírala žal, dávala Cynthia od okamžiku, kdy přijela, najevo, že se jí vrátila síla a věcnost. Hned také zjišťovala, co se ví o vraždě jejích rodičů. Vysoké postavení v policejní hierarchii jí umožňovalo okamžitý přístup do všech oddělení, což usnadňovalo situaci.

Druhý den po návratu navštívila Cynthia vilu rodičů v Bay Pointu, nyní obehnanou žlutým vymezovacím pásem. V přijímacím pokoji pohovořila se seržantem Brewmasterem, který vedl vyšetřování.

Když ji spatřil, spustil: „Paní majorko, všechny nás nesmírně zarmoutilo..." Zarazila ho gestem ruky.

„Hanku, věřím vám a děkuju. Ale když slova útěchy, která znám, slyším od dávného přítele, jako jste vy, mohla bych se sesypat. Pochopte mě prosím."

„Ano, ovšem, madam," řekl. „Slibuju, že uděláme, co je v našich silách, abychom dopadli lumpa, který..." Zajíkl se a zmlkl.

„Chci vědět všechno, co jste zjistili," chopila se slova Cynthia. „Doslechla jsem se, že smrt mých rodičů řadíte do jakési série dvojnásobných vražd..."

Brewmaster přikývl. „Vypadá to tak, modus operandi se shoduje, ale jsou tu drobné rozdíly." *Ten osel Patrick*, pomyslela si. „Informovali vás o poradě oddělení vražd před dvěma dny - těsně *před* smrtí vašich rodičů -, na které Malcolm Ainslie našel souvislosti mezi čtyřmi dvojnásobnými vraždami a Biblí, konkrétně Zjevením Janovým?"

Zavrtěla hlavou a trochu ji to znepokojilo.

„Když jsme uvažovali nad těmi čtyřmi případy," pokračoval Brewmaster, „porovnávali detaily, tak na všech místech činu se vyskytly jakési symboly. A Malcolm - protože se v tom jako bývalý kněz vyzná - pochopil, co znamenají."

Cynthii to zmátlo. „Mluvíte o čtyřech dvojnásobných vraždách. Myslela jsem, že se sobě podobaly jen dvě."

„Jen tři dny předtím, než zemřeli vaši rodiče, došlo k vraždě stejného druhu, a to manželů Urbinových v Pine Terrace. A další se udála o něco dřív, jen jsme o ní nevěděli." Brewmaster vylíčil, jak je Ruby Boweová na poradě oddělení vražd seznámila s přehlédnutým VÝHLEDEM Z Clearwateru, který informoval o podobném zavraždění Hala a Mabel Larsenových. „Případ v Clearwateru se udál uprostřed období mezi vraždami Frostových a Hennenfeldových."

V Cynthiině hlavě se rozezněl poplašný zvonek. V krátké době, kdy byla pryč, se udály velké změny, které nepředvídala. Jen nepodlehnout zmatku. Musí se rychle zorientovat.

„Zmínil jste se o drobných rozdílech, které provázely vraždu mých rodičů. Co jste tím myslel?"

„Především pachatel zanechal na místě činu mrtvého králíka. Malcolm tvrdí, že to nesouhlasí s ostatními symboly, ale já si tím nejsem tak jist."

Cynthia vyčkávala.

Brewmaster pokračoval. „U ostatních případů všechno odpovídalo Zjevení Janovu a teorii, že vrah je patrně náboženský fanatik. Ale podle Malcolma králík mezi biblické symboly nepatří. Ovšem já si tím, jak jsem řekl, nejsem jist.“

Cynthia si rozladěně uvědomila, že králík napadl ji. Tehdy nikdo v oddělení vražd netušil, co ty dříve nalezené symboly znamenají, a tak tomu bylo i v době, kdy odlétala do Los Angeles.

„Podstatný a zřejmý rozdíl je v časovém sledu,“ dál informoval Brewmaster. „K dvojnásobným vraždám docházelo s odstupem zhruba dvou měsíců, nikdy dřív. Ale mezí vraždami Urbinových a Ernstových - promiňte, vašich rodičů uběhly jen tři dny.“ Pokrčil rameny. „Samozřejmě to nemusí nic znamenat. Takový masový vrah se neřídí logikou.“

Ne, pomyslela si Cynthia, ale i notorický vrah má určitý plán a pouhé tři dny odstupu mezi dvěma dvojnásobnými vraždami vyvolávají pochybnosti... Zatraceně! Taková smůla, špatně to načasovala! Případ v Clearwateru naprosto vyvrátil její pečlivou kalkulaci. Vzpomněla si na Patrickova slova v Homesteadu: *Připadá mi, že se snažíme být až moc chytří, Cyn.*

„Jak se jmenovali manželé, kteří se stali oběťmi té čtvrté dvojnásobné vraždy?“ zeptala se Cynthia Brewmastera.

„Urbinovi.“

„Vzbudil případ pozornost?“

„Jako obvykle. V novinách se dostal na titulní stránky, věnovala se mu televize.“ Otázka vzbudila Brewmasterovu zvědavost. „Proč se ptáte?“

„V Los Angeles jsem se o tom případu nedověděla. Ale nejspíš proto, že jsem měla spoustu práce.“ Cynthia věděla, že neodpověděla moc přesvědčivě, a uvědomila si, že s mimořádně bystrými detektivy z oddělení vražd musí jednat obezřetně. Nicméně z Brewmasterova sdělení vyplývalo, že Patrick o vraždě Urbinových věděl, měl tedy vraždu Ernstových odložit. Jenže Patrick se pravděpodobně už nemohl spojit s Kolumbijcem, kostky byly vrženy...

Brewmaster přerušil její úvahy. „Jiné věci s ostatními vraždami souhlasily, madam.“ Hovořil uctivě, jako by se omlouval za předchozí otázku. „Zmizela veškerá hotovost vašeho otce, ale pachatel se nedotkl matčiných šperků, to jsem si pečlivě ověřil. A ještě něco, ale nechce se mi o tom mluvit...“

„Neváhejte,“ vyzvala ho Cynthia. „Tuším, co mi povíte.“

„Totiž, zasazené rány odpovídaly přesně předchozím případům... vážně to chcete slyšet?“

„Stejně bych se to dověděla. Tak proč ne hned.“

„Byly to opravdu moc ošklivé rány, podle soudní lékařky opět způsobené dlouhým loveckým nožem. A oběti...“ Brewmaster znovu zaváhal. „Měly v ústech roubík, byly spoutány a natočeny obličeji k sobě.“

Cynthia se odvrátila a přitiskla si k očím kapesník. Zbylo v něm ještě několik zrnek soli, rozkašlala se a obratně jich využila.

„A další, co se shodovalo, na místě činu vyhrávalo hlasitě rádio,“ doplnil Brewmaster.

Cynthia přikývla. „Vzpomínám si. Ty první dvě vraždy doprovázel rock, ne?“

„Ano.“ Brewmaster nahlédl do zápisníku. „Tentokrát to byla klasická hudba a muzikálové melodie z WTMI. Majordomus říkal, že vaše paní matka tu stanici s oblibou poslouchala.“

„Ano, to je pravda.“ Cynthia v duchu zaklela. Navzdory přesným instrukcím, které dala Patrickovi, kolumbijský zabiják sice pustil rádio, ale nepřeladil na stanici hrající rockovou hudbu. Možná mu Patrick nepředal celou instrukci, ale ať tak nebo tak, je pozdě. Zatím Brewmaster tento rozdíl nepovažuje za důležitý, ale někdo v oddělení vražd při podrobnějším zkoumání pochopí jeho význam. Cynthia věděla, jak funguje systém.

Zatraceně! Náhle, nečekaně jí otřásl strach.

7.

TŘETÍ NOC PO NÁVRATU do Miami Cynthia nespala dobře, vývoj událostí během její krátké nepřítomnosti - nečekaný, leč příznačný - ji zneklidnil. Co se ještě může zvrtnout, uvažovala.

Myslela rovněž na to, že se musí setkat s Malcolmem Ainsliem - zejména proto, že je šéfem jednotky zvláštního určení zřízené k vyšetřování série dvojnásobných vražd, do níž patří i smrt jejích rodičů. Zatímco Hank Brewmaster vede pátrání v případě Ernstových, za všechno odpovídá Ainslie.

I když ji za stávající situace představa setkání s Ainsliem znervózňovala, musí je podstoupit. Jinak by to vypadalo, že se mu vyhýbá, a leckdo, zejména Ainslie, by si kladl otázku proč.

Cynthia sí sama před sebou upřímně přiznala, že z detektivů oddělení vražd se nejvíc bojí Ainslieho. Vzpomínala si sice, jak hrozný vztek měla, když skoncoval s jejich vztahem, a dál byla odhodlána splnit, co řekla - *Budeš litovat, Malcolme, to ti slibuju, toho budeš litovat po zbytek svého ubohého života* -, ale nepřestala si ani na okamžik myslet, že Ainslie je ze všech detektivů, které znala, nejlepší.

Nevěděla přesně proč. Malcolm dokázal dohlédnout za bezprostřední aspekty vyšetřování a vmyslet se do kůže jak obětí, tak podezřelých. A proto - Cynthia toho ostatně byla svědkem - často dospěl jako jediný anebo dřív než ostatní k správnému závěru a objasnil případy vražd.

Detektivové oddělení vražd, zvlášť ti mladší, k Malcolmovi vzhlíželi jako ke svatému obrazu a občas se k němu obraceli o radu nejen ve služebních, ale i v soukromých záležitostech. Detektiv Bernard Quinn, nyní na odpočinku, sestavil sbírku, kterou nazval „Ainslieho aforismy“, a vyvěsil to na nástěnku. Cynthia si jich řadu pamatovala. Některé jí v dané chvíli připadaly velmi příhodné.

Většinu lidí chytíme proto, že nikdo není tak chytrý, jak se sám domnívá.

Malé chyby většinou projdou bez následků. Ale u vraždy i sebemenší chybička zanechá dírku, kterou lze nakouknout, a člověk spatří pravdu.

Vzdělaní lidé si myslí, že mají patent na chytrost, ale někdy je právě přílišná vzdělanost dožene k přechytračení věcí, a tím i do rukou zákona.

Všichni se dopouštíme pošetilostí - někdy zcela očividných - a později se divíme, jak jsme mohli být tak hloupí. Nejobratnější lháři často přespříliš mluví.

Zločinci zřídka pamatují na Murphyho zákon: Když se něco může pokazit, taky se to pokazí. Detektivům to nesmírně pomáhá.

Erudice a kněžská minulost přispěly k Ainslieho výjimečnosti - a podle doho, co se dověděla od Hanka Brewmastera, právě díky tomuto zázemí snadno odhalil souvislosti mezi bizarními nálezy na místě činu.

Cynthia zaplašila vzpomínky. Až do nynějška ji Malcolmův intelekt osobně nepoškodil. Teď aby se měla na pozoru. Rozhodla se, že nebude setkání odkládat a sejde se s ním neprodleně a za okolností, které sama určí. Časně ráno, po téměř probdělé noci, vstoupila do oddělení vražd, obsadila kancelář poručíka Newbolda a vzkázala seržantovi Ainsliemu, aby se jí co nejdřív hlásil. Ainslie zakrátko přijel, cestou se ještě zastavil v domě Ernstových.

Hned na začátku dala Cynthia jasně najevo, jak obrovská hodnostní propast zeje mezi majorkou a seržantem a že z osobních vztahů nezbylo ani to nejmenší. Položila Ainsliemu úsečně několik otázek ohledně smrti svých rodičů.

Zkoumavě naslouchala odpovědím a uvědomovala si, že ji Malcolm oceňuje jako ženu. Bylo jí to příjemné. Podle toho, jak se na ni díval, si všiml v neposlední řadě jejích zarudlých očí. Z jeho tváře vyčetla soucit. Výborně! Její žal nad smrtí rodičů je evidentní a Malcolm o něm nepochybuje, cíle číslo jedna tudíž dosáhla.

Druhým cílem bylo projevit se ve služební funkci jako silná a náročná vedoucí osobnost, která důrazně naléhá na urychlené objasnění vraždy svých rodičů, aby Ainslieho ani nenapadlo, že by s ní mohla mít něco společného. Jak rozhovor pokračoval, Cynthia věděla, že uspěla.

Ke konci jednání, když se Malcolma vyptávala na symboly ze Zjevení, vycítila jeho

obezřetnost. Taky ho podezřívala, že ji nehodlá neprodleně informovat o všem, co zjistí jednotka zvláštního určení, jak požadovala. Ale nechtěla na něho příliš naléhat, když se jí podařilo tak skvěle zvládnout setkání, které se mohlo změnit v nepříjemnou konfrontaci.

Jakmile se za Ainsliem konečně zavřely dveře, Cynthii napadlo, že asi jeho schopnosti přecenila.

Složitým a obřadným procedurám při pohřbu Gustava a Eleanor Ernstových, vypraveném se vší parádou, předcházela den předtím osmihodinová pocta čestné stráže u veřejně vystavených rakví. Do kondolenčnícli listin se zapsalo na devět set lidí. Cynthia věděla, že celý dvoudenní rituál musí nějak přečkat, a přála si, aby to už měla za sebou. Snažila se splnit dvojí úlohu: tvářit se coby zarmoucená dcera, a zároveň zachovat klid a důstojnost odpovídající jejímu vysokému postavení u policie. Podle toho, co zaslechla, ale i z bezprostředních projevů soustrasti, poznala, že obstála dobře.

Doufala, že dopad jednoho rozhovoru, který se odehrál během čestné stráže, se projeví v nejbližší budoucnosti. Dostavili se dva lidé, které dobře znala: miamský starosta Lance Karlsson a komisař Orestes Quintero, jeden ze dvou zbylých komisařů magistrátu. S oběma se dřív vídávala často. Starosta, průmyslník na penzi, jindy žoviální člověk, zasmušile pohovořil o Cynthiině otci a dodal: „Gustav nám bude velice chybět.“ Quintero, mladší a šťastný dědic likérky, souhlasně přikyvoval: „Těžko ho nahradíme. Rozuměl správě města jako nikdo jiný.“

„Ano ano,“ řekla Cynthia. „Kéž bych po něm mohla převzít štafetu.“

Zaznamenala, že si muži vyměnili pohledy. Očividně je cosi napadlo. Starosta lehce pokývl hlavou.

„Měla bych promluvit i s dalšími smutečními návštěvníky, omluvte mě prosím,“ pronesla Cythia. Odcházela s vědomím, že obratně zasela sémě.

Při čestné stráži a pohřbu viděla několikrát Ainslieho. Byl zástupcem velitele čestné gardy miamské policie a slavnostní uniforma, v níž ho do té doby neviděla, mu slušela. Zlaté náramenní šňůry a bílé rukavice zvyšovaly její obřadný lesk. Od členů čestné gardy se dověděla, že Ainslie využívá každé volné chvilky a v zákulisí se vysílačkou dorozumívá se členy jednotky zvláštního určení, která nyní po čtyřiadvacet hodin denně sleduje šest podezřelých ze série dvojnásobných vražd.

Po jejich předchozím setkání Cynthia znejistěla a nevěděla, jak se k němu chovat, tak ho prostě ignorovala.

Den po pohřbu seděla Cynthia u svého psacího stolu v oddělení pro práci s veřejností, když zazvonil telefon a volající označil obsah následujícího hovoru za důvěrný. Chvíli poslouchala a pak řekla: „Děkuju. Moje odpověď zní ano.“

Za dalších čtyřiadvacet hodin správní komise miamského magistrátu pod vedením starosty Karlssona ohlásila, že v souladu s vyhláškou jmenovala Cynthii Ernstovou na zbývající dva roky volebního mandátu jejího otce komisařkou.

Následujícího dne Cynthia oznámila, že odchází ze služeb Miamské městské policie.

Dny ubíhaly, Cynthia se ujala svého nového úřadu a připadala si čím dál bezpečnější. O dva a půl měsíce později jeden z podezřelých, kterého sledovala jednotka zvláštního určení, Elroy Doil, byl zatčen a obviněn z dvojnásobné vraždy. Dopadli ho na místě činu bezprostředně po vraždě Kingsleyho a Nellie Temponeových, vina „Zvířete“ Doila byla nabíledni, na základě dalších důkazů policie, média a veřejnost usoudily, že spáchal i předchozí sérii dvojnásobných vražd.

Jen jeden mráček kalil úspěšnou operaci jednotky zvláštního určení. Státní zástupkyně Adele Montesinová se rozhodla obžalovat Doila jen z jedné dvojnásobné vraždy, a to Temponeových, kde podle jejích slov „obžaloba je neprůstřelná“ a „dokonale doložená kauza“ u soudu uspěje. V ostatních případech, jak prohlásila, jsou sice důkazy významné, ale přesto je nelze označit za nesporné.

Rozhodnutí vyvolalo protesty příbuzných obětí ostatních vražd této série, k nimž se komisařka

Cynthia Ernstová připojila a požadovala, aby byl Doil obžalován i za vraždu jejích rodičů. Ale nakonec to dopadlo stejně. Doil popíral, že spáchal jakoukoli vraždu, a to včetně Temponeových, ačkoli byl přistižen na místě činu. Porota ho shledala vinným a byl odsouzen k trestu smrti na elektrickém křesle - další postup urychlilo Doilovo rozhodnutí neodvolat se proti rozsudku.

V sedmi měsících mezi odsouzením Zvířete Doila a jeho popravou se přihodilo něco, co otřáslo nervovou soustavou Cynthie Ernstové.

Uprostřed stále činorodějšího působení v nové funkci komisařky magistrátu si jednoho dne - zdánlivě z ničeho nic uvědomila, že neudělala něco, co původně zamýšlela. Dočista zapomněla na krabici, do které uložila důkazy z oné noci, kdy se jí Patrick přiznal, že zastřelil Naomi a Kilburna Holmese. Nezbývalo, než aby neprodleně provedla to, co měla udělat dávno - zlikvidovala jednou provždy krabici a její obsah.

Věděla přesně, kam krabici uschovala. Ve svém bytě ji pečlivě přelepila a zapečetila a pak ji odvezla do vily rodičů a ukryla ve svém pokoji.

Od smrti rodičů dům Ernstových po většinu času nikdo neobýval, Cynthia tam s ničím nehýbala, čekala, až soud potvrdí závěti Gustava a Eleanor, a teprve pak se chtěla rozhodnout, zda dům prodá, nebo se do Bay Pointu nastěhuje sama. O všem mohla rozhodnout sama, protože byla univerzální dědičkou po obou rodičích. Jen občas Cynthia využila dům k uspořádání společenského večírku a dál zaměstnávala majordoma Thea Palacia a jeho manželku Marii jako domovníky.

Cynthia si pro akci, s níž se tak opozdila, zvolila nadcházející středu. Požádala sekretářku Ofelii, aby schůzky plánované na tento den přenesla na jiný termín a žádné nové na středu nedomlouvala. Zprvu uvažovala o tom, že odveze krabici do veřejné spalovny odpadků, ale dověděla se, že řadu menších uzavřeli z ekologických důvodů a v těch velkých nemůže člověk to, čeho se chce zbavit, hodit do pece osobně. Nikomu nevěřila, a tak se vrátila k někdejšímu úmyslu pohřbít krabici v moři.

Znala majitele a pronajímatele lodě, který v minulosti pracoval pro jejího otce. Málomluvný někdejší příslušník vojenského námořnictva USA měl pověst muže, který si počíná na hranici zákonnosti, ale na kterého se lze spolehnout. Cynthia mu zatelefonovala, zjistila, že je v požadovaném termínu volný, a sdělila mu své požadavky: „Potřebujeme s přítelem loď na celý den, ale bez posádky, jen s vámi.“ Majitel lodě zareptal, že bude muset všechno zastat sám, ale souhlasil.

O příteli zalhala. Cynthia nehodlala nastoupit na loď s někým dalším ani se plavit déle, než se dostanou nad hlubinu, kde vyhodí krabici, uloženou v kovovém kufru, a vrátí se ke břehu. Zaplatí samozřejmě za celodenní plavbu, což majiteli zavře ústa. Věděla o zastrčeném krámku, kde se dá vhodný kufr koupit, den před akcí se tam vypraví a zaplatí hotově.

S tímto záměrem se Cynthia rozjela do Bay Pointu a odebrala se do svého pokoje. Přesně si pamatovala, kam krabici ukryla, odklidila jiné věci, aby se k ní dostala. K jejímu překvapení nebyla na místě. Asi ji klame paměť, usoudila. Postupně vyprázdnila celou skříň, ale kde nic, tu nic, zapečetěná krabice zmizela. Znepokojení, které silou vůle potlačovala, propuklo naplno.

Jen žádnou paniku! Krabice je někde v domě... musí být... není divu, že ji po takové době nenajde okamžitě... Takže klid, přemýšlej, uvažuj, kde ji hledat... Ale i když prohledala ostatní pokoje a veškeré skříně, nedostala se dál.

Nakonec povolala domácím telefonem do nejvyššího patra Thea Palacia. Dostavil se rychle.

Popsala mu ztracenou krabici a Palacio ihned odpověděl: „Viděl jsem ji, slečno Ernstová. Odvezla ji policie, se spoustou jiných věcí. Den po...“ Zarazil se a smutně potřásl hlavou. „Bylo to druhého dne, co se tu pohybovala policie.“

„To mi ani neříkejte!“ zaúpěla.

Majordomus bezmocně rozhodil rukama. „Stalo se toho tolik. Předpokládal jsem, že o veškerých zásazích policie víte.“

Fakta se vyjevovala postupně.

„Policie měla příkaz k domovní prohlídce,“ vysvětloval Theo Palacio. „Jeden z detektivů mi ho ukázal, prý že se rozhlídnou po domě.“

Cynthia přikývla. To je normální postup, ale navzdory pečlivému plánování nepředvídala něco jiného.

Palacio pokračoval. „Kromě jiného tu našli spoustu krabic s papíry - hlavně po vaší matce - vyrozuměl jsem, že detektivové se tím nechtějí probírat tady, takže si to všechno odvezli s sebou. Přecházeli po domě, snášeli krabice na hromadu, pečetili je, mezi nimi i tu vaši. Ta už byla zapečetěná, a nejspíš proto ji taky zabavili."

„Řekl jste někomu, že krabice patří mně?"

„Po pravdě řečeno, slečno Ernstová, ani nevím. Podívejte, vzalo to hrozný spád, byli jsme z toho s Marií úplně vedle. Jestli jsem něco pokazil, tak..."

„Nechme to být," přerušila ho Cynthia. Rychle uvažovala. Od smrti rodičů uběhl rok a dva měsíce, tehdy osudovou krabici odvezli. Přitom ať se s ní stalo cokoli, jedno bylo jisté: nikdo ji neotevřel, o tom by se dověděla. Cynthia byla přesvědčena, že ví, kde se krabice nalézá.

Když se vrátila do své kanceláře na magistrátě, zrušila pronájem lodě a nutila se k věcnosti. Jsou situace, které vyžadují naprostou chladnokrevnost, a tohle je jedna z nich. Na okamžik v Bay Pointu téměř propadla zoufalství, zhrozila se neuvěřitelné pošetilosti, kterou provedla, respektive toho, že neprovedla, co měla. Vybavil se jí znovu jeden z Ainslieho aforismů: *Všichni se dopouštíme pošetilostí - někdy zcela očividných - a později se divíme, jak jsme mohli být tak hloupí.*

Takže jedno po druhém.

Z toho, co zjistila, vyplynuly dvě důležité otázky, odpověď na první byla nasnadě: krabici dosud nikdo *neotevřel*. Druhá zněla: neotevře ji nikdo i nadále? Může samozřejmě sedět a *doufat* v uspokojivou odpověď. Ale jen tak vysedávat není Cynthiin styl.

Nahlédla do svého soukromého telefonního seznamu a vyťukala číslo správy věcí miamské policie. Ohlásil se operátor.

„Tady komisařka Ernstová. Prosím kapitána Iacona."

„Ano, madam."

Vzápětí se ozvalo: „Dohrý den, paní komisařko. Tady Wade Iacone, co si přejete?"

„Ráda bych vás navštívila, Wade." Všichni věděli, že Cynthia dřív pracovala v oddělení vražd. „Kdy by vám to vyhovovalo?"

„Vy můžete přijet kdykoli."

Domluvili se, že přijede za hodinu.

V oddělení správy věcí vládl jako vždycky čilý ruch, zaměstnanci - uniformovaní a civilisté - neustále třídili, ukládali a katalogizovali v přeplněném depozitáři nesčetně nejrozmanitějších položek, od obrovských po miniaturní, od drahých po bezcenné. Všechny spojovalo to, že nějak souvisely se zločinem a mohly by se stát důkazy. Ačkoli velké skladovací prostory zdánlivě praskaly ve švech, každý den se do nich nějak protlačily nové předměty; příliv nikdy neustával.

Kapitán Iacone vyšel Cynthii vstříc a zavedl ji do své malé kanceláře. Prostor v oddělení věcí byl luxusem i pro velitele. Když se usadili, Cynthia spustila: „Když zahynuli rukou vraha moji rodiče..." Zarazila se, neboť jeden z opravdových veteránů zasmušile zavrtěl hlavou.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit. Zarmoutilo mě to."

„Stále se s tím nemůžu vyrovnat." Cynthia si povzdechla. „Aspoň že se případ uzavřel a Doila brzy popraví... Víte, musím zařídit ještě nějaké věci a k tomu potřebuju najít některé dokumenty po rodičích, které před více než rokem policie odvezla a leží možná tady u vás."

„Něco tu bylo. Přesně si to nepamatuju, ale podívám se." Iacone se otočil k počítačovému terminálu na psacím stole, vyťukal jméno a příkazy. Na monitoru okamžitě naskočil sloupec čísel.

Šéf správy věcí přikývl. „Ano, máme tu po vašich rodičích spoustu věcí. Teď se mi všechno vybavuje."

„Sem toho proudí strašná spousta. Divím se, jak si můžete na něco vzpomenout."

„Tohle byl důležitý případ, všichni jsme ho sledovali. Detektivové tenkrát přivezli samé krabice a prý, že je pozdější prozkoumají." Iacone se podíval na monitor. „Ale zřejmě k tomu nikdy nedošlo."

„Pročpak?“ zeptala se zvědavě Cynthia.

„Pokud vím, byli tenkrát v jednom kole. Nepřetržitě sledovali podezřelé, nedostávalo se lidí, nikdo neměl čas prohrabovat se krabicemi. A nakonec toho mnohonásobného vraha chytili.“

„Ano.“

„Tím případ skončil a nikdo už se neobtěžoval s krabicemi.“

Cynthia se na něho koketně usmála. „Takže bych je mohla dostat zpátky? Jsou v nich písemnosti po rodičích.“

„Nejspíš ano. Rád bych získal prostor.“ Iacone se podíval na čísla na monitoru a vstal. „Pojďme se na to podívat.“

„Když se tu někdo ztratí, vysíláme okamžitě pátrací skupinu,“ pravil Iacone a zazubil se.

Ocitli se v jedné ze skladištních místností, zaplněné krabicemi a balíky od podlahy k vysokému stropu. Uličky mezi regály se klikatily jako v bludišti. Ale na všem se skvěly štítky s čísly. „Ať hledáme cokoli, za chviličku to máme,“ chlubil se Iacone, zastavil se a ukázal. „Tady jsou krabice z domu vašich rodičů.“

Tvořily dva sloupce, deset, možná víc objemných krabic, všechny přelepené izolepou s nápisem DOLIČNÉ PŘEDMĚTY Z MÍSTA ČINU. Navrchu druhého sloupce spatřila krabici přelepenou modrou izolepou. Tím se lišila od těch pod ní. Poznala izolepu a pomyslela si *Mám jí!*

Teď ovšem musí krabici získat.

„Mohla bych si tedy všechno odvézt?“ Ukázala na krabice. „Podepíšu, co je třeba.“

„Lituju!“ Iacone zavrtěl hlavou. „Tak snadné to zase není, i když ani moc složité. Abych vám mohl všechno vydat, potřebuju písemný příkaz od toho, kdo sem věci uložil.“

„A to byl kdo?“

„Podle počítače seržant Brewmaster. Ale mohl by to jako velitel jednotky zvláštního určení povolit Malcolm Ainslie. Nebo poručík Newbold. Všechny tři znáte, kdokoli z nich může písemný příkaz vydat.“

Cynthia zvažovala situaci, doufala, že její autorita komisařky postačí. Koho zvolit ze jmenovaného tria, to si musí rozmyslet.

Na odchodu se jakoby náhodou zeptala: „Leží tu věci hodně dlouho?“

„Setsakramentsky dlouho,“ postěžoval si Iacone. „To je můj největší problém.“

„Co je tady nejdéle?“

„Takhle z hlavy to přesně nevím. Ale řada věcí tu leží dvacet let i víc.“

Ještě během Iaconových slov se Cynthia rozhodla, co s tím písemným příkazem. Nepožádá o něj nikoho. Nejsnáz by asi pořídila s Brewmasterem, ale i on by se patrně vyptával. Newbold by se téměř určitě poradil s oběma. A Ainslie... to je tvořivý mozek, dohlédne nejen na dno lepenkové krabice.

Když nic nepodnikne, krabice tu budou nerušeně ležet možná víc než dvacet let. Takže tu všechno nechá odpočívat, včetně krabice s důkazy, vsadí na tuhle šanci.

Pro budoucnost, ovšem nijak vzdálenou, si Cynthia vytyčila další určitý cíl.

Usmyslela si, že se stane příští miamskou starostkou. Úřadující starosta Karlsson už oznámil, že až za dva roky skončí jeho funkční období, nebude usilovat o znovuzvolení. Když se to Cynthia dověděla, rozhodla se, že ho vystřídá. Jeden, možná oba komisaří budou na místo starosty kandidovat také, ale věřila, že zvítězí nad kýmkoli. Čas přeje ženám, volí se téměř do všech funkcí, v současné době dokonce i muži vyjadřují nespokojenost, když jiní muži obsazují veřejné úřady. Při pohledu na muže v nejvyšším postavení, včetně uživatele Oválné pracovny v Bílém domě, se stále častěji klade otázka: *Je tohle opravdu to nejlepší, co systém může nabídnout?*

Jako starostka získá mimořádný vliv na městskou policii. Starostka mimo jiné rozhoduje o tom, kdo bude v příštím období náčelníkem policie a kdo postoupí do nejvyššího vedení. V tomto postavení by se automaticky těšila úctě a díky své autoritě by mohla ze správy věcí získat krabice - včetně té nejdůležitější - bez sebemenších potíží.

Zatím nebude do ničeho vrtat.

„Moc děkuju, Wade,“ řekla, když ji Iacone vyprovodil z oddělení.

Během tří a půl měsíce, které zbývaly do popravy Elroye Doila, na Cynthii doléhala čím dál větší tíseň. Týdny a dny ubíhaly nesnesitelně pomalu a ona si uvědomovala, že teprve Doilova smrt na elektrickém křesle přinese jistotu a z celkem dvanácti vražd, které se mu připisují, se stanou uzavřené případy. I když Doil byl obžalován a uznán vinným jen z vraždy Temponeových, nikdo soudný nezapochybuje, že spáchal i ty ostatní, včetně vraždy Gustava a Eleanor Ernstových.

Kdo vlastně ví, že Doil není pachatelem jedné z dvojnásobných vražd?

Cynthia si tuto otázku položila jednou v noci ve svém bytě. Odpověď zněla: ona, Patrick Jensen a Kolumbijec. To je všechno, jen tři lidé.

Tedy... přesně vzato čtyři, když se do toho započítá i Doil. Ale na tom vůbec nezáleží, protože nikdo neuvěří tomu, co by případně řekl. Doil před soudem popřel naprosto všechno od bezvýznamných maličkostí až dokonce po naprosto nezvratně prokázanou přítomnost v domě Temponeových, před nímž ho dopadli a zatkli.

A ještě něco: co se týče Doilovy popravy, nenechává přece klidně, aniž by hnula prstem, jít na smrt nevinného člověka. Doil je jednoznačně vinen všemi ostatními vraždami a zaslouží si elektrické křeslo. Vykoledoval si ho stejně, tak může Cynthii a Patrickovi prokázat laskavost a vzít na sebe i jejich břímě. Škoda, že mu nemohou poděkovat!

„Jenže člověk neví, na čem uklouzne...“ Stále netrpělivější Cynthii se toto klišé vytrvale připomínalo, už aby bylo po popravě a pro ni se otevřela nová éra!

Cynthia se opět začala přátelsky a kvůli sexu pravidelně stýkat s Patrickem Jensenem, v posledních týdnech se vídali stále častěji. Instinkt jí napovídal, že to není moc rozumné, ale někdy naléhavě potřebovala společnost a s nikým jiným se nemohla dokonale uvolnit. Stali se nerozlučnou dvojicí a oba si uvědomovali, že jsou na sobě navzájem životně závislí.

V duchu těchto úvah dospěla Cynthia k rozhodnutí, že by se s ní měl popravy ve Floridské státní věznici zúčastnit i Patrick. O místo pro sebe požádala správce věznice už předtím. Pro její přítomnost hovořily dva důvody: byla nejbližší příbuznou dvou domnělých Doilových obětí a zvýhodňovalo ji i postavení komisařky miamského magistrátu. Když se o tom zmínila Patrickovi, okamžitě souhlasil. „Máme nezadatelné právo vidět, jak toho chlapa sejmou. Navíc to můžu použít v nějaké knížce.“

Zavolala tedy správci věznice podruhé a navzdory potížím s nedostatkem míst pro svědky popravy - existoval pořadník zájemců na tři roky dopředu - Cynthia svým vlivem dosáhla toho, aby ji mohl Jensen provázet.

Občas se Cynthia obávala Patrickových prohlubujících se depresí. Od počátku jejich známosti ho považovala za přemýšlivého člověka, což připisovala jeho spisovatelské profesi, ale v poslední době trudným úvahám přímo propadal. Jednou citoval Roberta Frosta:

Na dvě se dělila cesta lesem –
já zvolil míň prošlapanou
a rozdíl pochopil vzápětí.

„Frost ten rozdíl přinejmenším tušil,“ pravil Patrick. „A zvolil tu správnou cestu. Kdežto já jsem vykročil na špatnou, ze které není návratu.“

„Snad se neobracíš na víru?“ otázala se Cynthia.

Patrick se pro změnu rozesmál. „Ani náhodou! Ale asi je to poslední útočiště pro toho, koho dopadnou.“

„Nemluv o dopadení!“ okřikla ho. „Nedopadnou tě, zvlášť po...“ Ačkoli se zarazila, oba věděli, že má na mysli Doilovu popravu, do níž zbývalo několik dnů.

Je to paradox, pomyslela si Cynthia, ale při vstupu do pochmurné věznice pocítila úlevu, neboť se rychle blížil okamžik, na který čekala, v 6:12, kdy se podívala na hodinky, do něho zbývala méně než hodina. Dvacet svědků popravy, většinou dobře oblečených neznámých občanů, se shromáždilo velmi časně ve městě Starke, odkud je autobus dopravil do státní věznice. Cestou se moc

nehovořilo. Skupina po příjezdu na místo procházela těžkými ocelovými branami a jakoby pevnostním kontrolním systémem. Patrick kráčel vedle Cynthie, která náhle spatřila dvě postavy, stojící stranou, aby umožnily projít svědkům.

Jednou z nich byl důstojník vězeňské správy a druhou... *Malcolm!*

Šok přišel nečekaně a byl jako ledová sprcha.

V Cynthiině mysli rázem vyvstala otázka. *Co tady dělá?* Na to existovala jediná odpověď! Přijel, aby se před popravou setkal s Doilem. *Proč?*

Zachytila Patrickův pohled, taky uviděl Ainslieho a patrně dospěl ke stejnému závěru. Ale nemohli si o tom promluvit, průvodci na skupinu svědků pospíchali.

Cynthia byla přesvědčena, že ji Malcolm také zahlédl, ale jejich oči se nesetkaly. Šla s ostatními dál a hlavou jí vířily myšlenky. *Malcolm Ainslie se tedy sejde před popravou s Doilem. Co budou probírat? Pochybuje ještě Ainslie, že Doil spáchal vraždu Ernstových? Přijel proto, aby v posledních minutách Doilova života zjistil, co se dá? Odpovídalo by to jeho hloubavosti a houževnatosti. Co když ale dotěrnémyšlenky pramení jen z její hysterie a Ainslie přijel - i když neví kvůli čemu z docela jiného důvodu? Třeba navštívil vězení kvůli něčemu, co s Doilem vůbec nesouvisí. Ale moc tomu nevěřila.*

Svědkové vstoupili do kóje s prosklenými stěnami, kterou viděli do popravčí komory, a vězeňský dozorce je podle zasedacího pořádku uváděl ke skládacím kovovým židlím. Cynthii a Patrickovi patřila místa uprostřed první řady. Všichni se usadili, ale židle po Cynthiině pravici zůstala neobsazená.

A další šok. Právě když se v popravčí komoře začalo něco dít, tentýž vězeňský dozorce uvedl Malcolma Ainslieho na místo vedle ní. Ainslie na ni úkosem pohlédl, vytušila, že by asi i něco řekl, ale odvrátila oči a civěla před sebe. Patrick se přes ni na Ainslieho podíval a pousmál se. Cynthia se důvodně domnívala, že tento pokus nebude druhou stranou opětován.

Přípravy k popravě pokračovaly, ale věnovala jim jen část pozornosti, hlavou jí nepřestávaly vířit znepokojivé, uhrančivé myšlenky. Ale když se Doilovo tělo křečovitě vypínalo podle toho, jak jím cyklicky probíhal elektrický proud o napětí dvou tisíc voltů, udělalo se jí nevolno. Zdálo se, že Patricka ta podívaná fascinuje. A najednou, dřív než si to uvědomila, bylo po všem. Doilovu mrtvolu uložili do vaku, svědkové vstávali a hotovili se k odchodu. V té chvíli se k ní Malcolm otočil a tiše pronesl: „Asi bych vám měl sdělit, paní komisařko, že krátce před touto popravou jsem mluvil s Doilem o vašich rodičích. Prohlásil...“

Otřes z toho, že zpráva, které se děsila, se tak náhle potvrdí, byl příliš silný. Cynthia, stěží si vědoma svých slov, vyhrkla: „Prosím vás, nechci nic slyšet.“ Vzápětí si uvědomila, že Doilovi se připisovala vina i za smrt jejích rodičů, a dodala: „Přijela jsem se podívat, jak bude trpět. Doufám, že trpěl.“

„Určitě.“ Ainslie mluvil stále tiše.

Pokusila se o autoritativní tón. „Pak jsem spokojená, seržante.“

„Rozumím, paní komisařko,“ řekl neutrálně.

Vyšli z kóje pro svědky a Patrick se nemotorně pokusil představit se, což Ainslie chladně strpěl, nepochybně bez toho věděl, kdo to je, a dal na srozuměnou, že si nepřeje poznat ho blíž.

Výměna replik skončila tím, že si pro Ainslieho přišel důstojník vězeňské správy a odvedl ho.

V autobusu, který vezl svědky zpět do Starku, seděla Cynthia vedle Patricka, ale nepromluvila. Vyčítala si, že přerušila Malcolma, když spustil to své *Krátce před touto popravou jsem mluvil s Doilem o vašich rodičích. Prohlásil...*

Co vlastně Doil prohlásil? Pravděpodobně, že je nevinný. Pokud ano, uvěřil mu Ainslie? Bude se v případu vrtat dál? Najednou ji napadla zcela nová myšlenka. Když před časem využila svého nadřízeného postavení a torpédovala povýšení Malcolma Ainslieho na poručíka, nedopustila se nejhlubšího omylu svého života? Nepostihla ji sžíravá ironie osudu? Kdyby to neudělala, Ainslie by pravděpodobně nebyl detektivem oddělení vražd.

Při povýšení ze seržanta na poručíka policistu automaticky převelí do jiného oddělení. V tom případě by Ainslie dávno zařezával někde jinde a nezabýval by se sérií dvojnásobných vražd. Ostatní v oddělení vražd, postrádající jeho specifické znalosti, by sotva poznali spojitost mezi

vraždami a Zjevením Janovým a mnoho věcí by nabralo jiný směr. Ainslie by rozhodně nepokračoval ve vyšetřování vraždy Ernstových, jímž se možná nyní zabývá.

Cynthia se bezděčně otřásla. Copak Malcolm Ainslie, který zůstal v oddělení vražd kvůli jejímu, jak se jí nyní zdá, někdejšímu nesprávnému úsudku - se v neurčitém budoucnu stane její Nemesis?

Nebyla si jista, jestli se taková možnost proměnila v pravděpodobnost. Ale protože se to nedalo vyloučit, a taky kvůli tomu, co jí udělal a neudělal... kvůli všemu, čím byl a co reprezentuje... a pro spoustu jiných logických i nelogických důvodů - ho *nenávidí, nenávidí, nenávidí!*

PÁTÁ ČÁST

1.

KDYŽ MALCOLM AINSLIE povolal do kancelářičky v hlavní budově, kterou měl dočasně přidělenu, identifikační skupinu, vyšly najevo významné skutečnosti. Státní zástupce to později označil za „vpád denního světla spravedlnosti do temné říše ďábla“.

Předměty z krabice, kterou rozpečetila Ruby Boweová, nezvratně dokazovaly, že Patrick Jensen před šesti a půl lety zavraždil svou bývalou manželku Naomi a jejího přítele Kilburna Holmese. Jensen byl hlavním podezřelým ze spáchání tohoto zločinu, ale detektivům se nepodařilo prokázat jeho vinu.

Z obsahu krabice rovněž vyplývalo, že Cynthia Ernstová, tehdy detektivka oddělení vražd, se spikla s Jensenem a ukryla důkazy jeho zločinu. Ainslie, byť ohromený a sklíčený tím, co viděl, potlačil osobní pocity a netrpělivě čekal na pomoc identifikační skupiny.

Na Ainsliehо žádost se dostavil vedoucí identifikačního oddělení Julio Verona, zběžně si prohlédl krabici a její obsah a prohlásil: „Tady na to nebudeme ani sahat. Všechno musí do naší laboratoře.“

Poručík Newbold, jehož Ainslie rovněž přivolal a stručně informoval, řekl Veronovi: „Dobrá, ale proveďte všechno potřebné co nejrychleji a sdělte vašim lidem, že tohle je přísně tajná záležitost, nesmějí uniknout žádné informace.“

„Neuniknou. Za to ručím.“

Za dva dny, ve čtvrtek v devět hodin ráno, se Verona vrátil do kancelářičky s krabicí důkazů a zprávou. Ainslie na něho čekal s Newboldem, Boweovou a státním zástupcem Curzonem Knowlesem, šéfem skupiny pro právní postih vražd.

Newbold původně navrhl, aby přenesli jednání do Knowlesovy kanceláře v budově jeho úřadu, několik kilometrů odtud. Státní zástupci vůbec neblaze prosluli tím, že trvali na tom, aby policie přicházela za nimi, a ne naopak. Ale Knowles jako někdejší newyorský policista rád pobýval, jak se vyjadřoval, „přímo v centru dění“. Celá pětice se tedy tísnila v omezeném prostoru.

„Nejdřív něco o těch plastikových sáčcích,“ spustil Verona. „Na čtyřech z nich jsou otisky prstů Cynthie Ernstové.“ Všichni věděli, že policistům se při nástupu do služby snímají otisky prstů a nevyřazují se ze spisu, ani když někdo od policie odejde.

„Pak jsou tu rukou nadepsané štítky,“ pokračoval Verona. „V našich spisech máme několik vnitřních sdělení z doby, kdy komisařka Ernstová byla majorkou, a naši grafologové tvrdí, že se rukopis dokonale shoduje.“ Zavrtěl hlavou. „Taková neopatrnost... nejspíš jí přeskočilo.“

„Nepředpokládala, že se tohle někdy najde,“ řekl Knowles.

„Pokračujte,“ vyzval Newbold Veronu. „Co ta bouchačka?“

„Ano, je to osmatřicítka Smith & Wesson.“

Verona probíral jeden předmět za druhým a seznamoval ostatní s výsledky zkoumání.

Na revolveru se našly otisky prstů Patricka Jensena. Před mnoha lety se někdo vloupal do jeho domu, takže si nechal sejmout otisky prstů, aby se odlišily od těch, které zanechal zloděj. Kartu s otisky prstů Jensenovi posléze, jak je obvyklé, vrátili, ale neřekli mu, stejně jako jiným nepodezřívaným osobám, že kopie se často zakládají ke spisu.

Revolver v laboratoři nabili a vystřelili do nádrže s vodou. Vzápětí umístili střelu pod dvojitý mikroskop spolu s jednou ze dvou původních střel vyňatých z těl obětí. Specifické znaky na obou střelách, způsobené vývrtem hlavně, byly identické. To se týkalo i druhé střely z místa činu. „Není pochyb, že tahle bouchačka zabila ty dva lidi,“ prohlásil Verona a ukázal na krabici.

Krvavé skvrny na tričku a teniskách z krabice prokázaly přítomnost DNA Naomi Jensenové a Kilburna Holmese.

„A tady je nejpádnější důkaz,“ oznámil Verona a ukázal audiokazetu. „Tohle je kopie, originál jsme zapečetili a uložili zase do krabice. Jensen na ní líčí, jak zabil. Ale v nahrávce jsou pauzy. Jako by pásek původně zaznamenal i hlas někoho jiného, ale pak ho někdo vymazal.“

Vytáhl přehrávač, vložil do něj kazetu a stiskl tlačítko PLAY. Pásek se rozběhl, několik vteřin bylo ticho, pak bylo slyšet zvuky, jako by někdo pohyboval nějakými předměty, načež se ozval citově vypjatý, přerývaný, zajíkavý mužský hlas, ale slova zněla jasně.

„Neměl jsem to v úmyslu, nic jsem neplánoval... nesnášel jsem pomyšlení, že Naomi je s někým jiným... Když jsem je spatřil spolu, ji a toho hnusáka, zatmělo se mi před očima, rozzuřilo mě to... Měl jsem u sebe revolver. Vytáhl jsem ho a bez myšlení pálil... Najednou bylo po všem... Uviděl jsem, co jsem udělal. Panebože, zabil jsem oba!“

Následovala pauza. „Tady někdo kus vymazal,“ komentoval nahrávku Verona. Tentýž hlas brzy pokračoval.

„... Kilburn Holmes... Dolejzal za Naomi, byl pořád s ní, lidi mi to donesli.“

Verona stiskl tlačítko STOP. „Nechám vám to tu, abyste si poslechli zbytek. Jsou to části a úryvky, zjevně odpovědi na později vymazané otázky, pořád mluví jeden a tentýž člověk. Nemůžu pochopitelně tvrdit, že Jensen, nikdy jsem se s ním nesetkal. Můžeme ovšem provést hlasový test.“

„Test udělejte,“ řekl Ainslie. „Ale vím už teď, že ten hlas patří Jensenovi.“ Vybavilo se mu jejich setkání při popravě Elroye Doila.

Když Julio Verona odešel, nastalo ticho, které po chvíli porušil Leo Newbold. „Pochybuje ještě někdo o něčem?“

Přítomní unisono zavrtěli hlavami, ale tvářili se zasmušile. V poručíkově hlase zaznělo zoufalství. „*Proč?* Proboha, *proč* to Cynthia udělala?“

Sklíčený Ainslie bezmocně rozhodil rukama.

„Mohl bych hádat,“ řekl Curzon Knowles. „Ale víc se dozvíme, když promluvíme s Jensenem. Nejlíp bude, když ho předvedete.“

„Jakou formou bychom to měli provést, pane státní zástupce?“ zeptal se Ainslie.

Knowles se zamyslel a pak řekl: „Zatkněte ho.“ Ukázal na krabici, kterou nechal na místě Verona. „Veškeré důkazy potřebné k jeho obvinění jsou tady. Připravím přísežné prohlášení, někdo z vás s ním může diskrétně zajet za soudcem.“

„Případem se zabýval Charlie Thurston,“ připomněl Newbold. „Tak by ho měl zatknout.“

„Dobře,“ souhlasil Knowles. „Ale nezasvěcujme do toho víc lidí, než je nezbytně nutné, a upozorněte Thurstona, ať o tom nemluví s *nikým.* Momentálně to musíme držet přísně pod pokličkou, aby neunikla ani pára.“

„A co a jak provedeme s Cynthií?“ zeptal se Newbold. „Zatím nic, proto to musí zůstat pod pokličkou. Musím nejdřív promluvit s Montesinovou. Než zatkneme komisařku magistrátu, bude pravděpodobně chtít předstoupit před velkou porotu, proto se Ernstová nesmí nic doslechnout.“

„Vynasnažíme se,“ potvrdil Newbold. „Ale tohle je jako časovaná bomba. Jestli sebou pořádně nehodíme, bouchne nám v rukou.“

Po obědě předvolali Charlieho Thurstona a předali mu zatykač na Patricka Jensena. Doprovodí ho Ruby Boweová. Newbold instruoval oplešalého veterána: „Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Nikdo!“

„Potěšení je na mojí straně,“ přiznal Thurston a dodal: „Už dlouho toužím po tom, abych tomu syčákovi Jensenovi zatnul tipec.“

Od hlavní budovy policie to k Jensenovu bydlišti nebylo daleko. Ruby seděla za volantem neoznačeného vozu a cestou prohodila k Thurstonovi: „Měl jste s Jensenem problémy, Charlie? Předtím jste reagoval dost nažhaveně.“

Thurston se uškubl. „To se mi vybavily špatný vzpomínky. Když probíhalo vyšetřování, setkal jsem se s ním mockrát. Od začátku jsme věděli, že Jensen ty dva lidi odprásknul. Jenže z něho čišela arogance, po celou dobu se choval, jako by věděl, že ho nedostaneme. Jednou jsem za ním přišel, abych mu položil pár doplňujících otázek, a on se mi vysmál, prý ať se na to vyseru.“

„Myslíte, že se uchýlí k násilí?“

„Bohužel ne.“ Thurston se uchichtl. „Takže ho budeme muset zatknout a nezkřivit mu při tom vlásek. Zdá se, že jsme na místě.“

Když Ruby zaparkovala pár metrů od vchodu do pětipatrového zděného domu na Brickell Avenue, Thurston se rozhlédl. „Nějak to s tím haurem jde z kopce, když jsem ho viděl naposled, žil si v elegantní vile.“ Nahlédl do zatykače. „Tady stojí, že je to byt 208. Tak jdeme.“

Stanuli u hlavních skleněných dveří se zvonky a domovním telefonem vedle na panelu. Na

řádce druhého patra se skvěla příslušná jmenovka, ale detektivové nechtěli vyplašit Jensena zdola. „Někdo brzy přijde," řekl Thurston.

Téměř vzápětí se v hale uvnitř objevila drobná postarší žena v tvídovém kostýmu se skotským baretem na hlavě a v kotníčkových botách, na vodítku psíka. Když odemkla, Thurston otevřel dveře a ukázal ženě služební odznak. „Jsme od policie, madam, máme tu povinnost."

Ruby se rovněž prokázala odznakem a žena na oba užasle vyvalila oči. „Matičko skákavá, a já zrovna musím pryč! Bude tó vzrůšo, inspektoři?"

„Těžko," odpověděl Thurston. „Přijeli jsme jen vybrat pokutu za špatné parkování."

Žena zavrtěla hlavou a zasmála se. „Viděla jsem vaše placky. Pokuty nevybírají detektivové." Škubla vodítkem. „Pojď, Felixi, tady o nás nestojí."

Thurston dvakrát zaklepal na dveře bytu číslo 208. Zaslechli uvnitř kroky, nato se ozvalo: „Kdo je?"

„Policie. Otevřte prosím!"

Ve dveřích zasvítil kroužek, jak osoba uvnitř odkryla kukátko, po chvíli následovalo cvaknutí západky a dveře se pootevřely. Thurston se do nich okamžitě opřel, takže se rozletěly dokořán, a vešel dovnitř. Patrick Jensen v rozhalené sportovní košili a kalhotách couvl o dva kroky. Ruby vstoupila za Thurstonem a zavřela dveře.

Thurston se zatykačem v ruce úsečně pravil: „Patricku Jensene, zatýkám vás pro podezření z vraždy Naomi Mary Jensenové a Kilburna Owena Holmese... Upozorňuju vás, že máte právo zachovat mlčení. Nemusíte promluvit, odpovídat na otázky... Máte právo na advokáta..." Zatímco Thurston poučoval zatčeného o jeho právech, vyčetl z jeho tváře, že ho to kupodivu nijak zvlášť nevyvedlo z míry. Jako by čekal, že tento okamžik nastane.

Nakonec Jensen řekl tiše: „Můžu odtud advokátovi zavolat?"

„Ano, jen musím nejdřív zjistit, jestli u sebe nemáte zbraň." Jensen zvedl ruce, Thurston ho odshora dolů prohmatal a oznámil: „Prosím, pane, zatelefonujte si. Ale jen jednou."

Jensen přešel k telefonu, vyťukal očividně známé číslo a řekl: „Stephena Cruze, prosím." Po odníke se rozhovořil: „Tady Patrick, Stephene. Vzpomínáš, jak jsem ti kdysi řekl, že jednou možná budu potřebovat tvoji pomoc? Ten den nastal. Zatkli mě." Po další krátké odmlce dodal: „Pro podezření z vraždy."

Jensen držel mlčky sluchátko u ucha, Cruz ho zřejmě instruoval. „Nic jsem neřekl a neřeknu," ujistil ho poté. Obrátil se k detektivům. „Můj advokát se ptá, kam mě odvezete."

„Na policii, do oddělení vražd," odpověděl Thurston.

Jensen informaci zopakoval a dodal: „Ano, brzy na shledanou." Zavěsil.

„Musíme vám nasadit pouta, pane," oznámila Ruby Boweová. „Oblékl byste si laskavě nejdřív bundu?"

„Ano, ovšem," trochu překvapeně odpověděl Jensen. Přešel do ložnice, zapnul si košili, vklouzl do bundy, načež mu Ruby obratně nasadila na ruce za zády pouta. „Chováte se vybraně zdvořile," řekl. „Děkuju."

„To nás nic nestojí," utrousil Thurston. „Když je třeba, umíme přitvrdit. Ale takhle to máme radši."

Jensen se na něho pozorně zadíval. „Neviděli jsme se někdy?"

„Ano, pane. Viděli."

„Už si vzpomínám. Choval jsem se tenkrát nehorázně." Detektiv pokrčil rameny. „To bylo dávno."

„Ne tak dávno, abych se neomluvil, pokud moji omluvu přijmete."

„Jistě." Thurston hovořil chladně a věcně. „Teď ovšem budete mít vážnější starosti než tohle. Tak půjdeme."

Ruby Boweová už podávala zprávu mobilním telefonem.

„Zatkli Jensena a jedou sem," oznámil Ainslie Leovi Newboldovi a Curzonovi Knowlesovi. Po ranní poradě Knowles odjel, aby případ konzultoval se svou nadřízenou, vrchní státní zástupkyní

Adele Montesinovou, a právě se vrátil.

„Jensen už volal advokátovi," informoval dál Ainslie. „Stephenu Cruzovi. Taky sem jede."

Knowles přikývl. „Vybral si dobře. Cruz je tvrdý chlapík, ale dá se s ním mluvit."

„Znám ho," řekl Newbold. „Ať je sebelepší, nedokáže zpochybnit důkazy, které jsme objevili."

„Něco mě ohledně té krabice napadá," pokračoval Knowles. „Než Jensena přivezou, co přenést tuhle krabici do místnosti pro výslechy, otevřít ji a všechno pěkně vyložit na stůl? Jakmile to Jensen uvidí, pochopí, že je vyřízený, a možná začne zpívat."

„Dobrý nápad." Newbold pohlédl na Ainslieho. „Zařídíte to, Malcolme?"

Jensena na policii podrobili obvyklým procedurám - sňali mu otisky prstů, vyfotografovali ho, vyprázdnili mu kapsy, jejich obsah zapsali a uložili, vyplnili různé formuláře. Vtáhlo ho soukolí neosobní mašinerie. Kdo ví, kdy se z něj dostane a jestli vůbec? Ale čím víc o tom uvažoval, přestával se trápit.

Už když pro něho do bytu přijeli detektivové, zmocnila se ho jakási podivná vnitřní prázdnota. Příliš dlouho se bál toho, k čemu nyní došlo, pronásledovalo ho to jako přízrak. Teď, když se to stalo skutečností, strach pominul - možná vzhledem k neodvratnosti všeho, co ho čeká. Ve víru emocí a pošetilé žárlivosti spáchal hrdelní zločin a nyní ho čeká podle zákona, ai to soud bude kvalifikovat jakkoli, trest. Je lidskč, že se bude všemi možnými způsoby snažit potrestání uniknout nebo dosáhnout co nejnižšího trestu, ale teprve se ukáže, jakou má šanci.

V danou chvíli samozřejmě nevěděl, co se změnilo a co způsobilo, že ho tak náhle zatkli, nicméně znal systém natolik, aby pochopil, že to muselo být něco důležitého a neúprosného. Jinak by ho předtím, než by na něho vystavili zatykač, předvolali k výslechu.

Když skončily rutinní procedury, vyvezli Jensena, stále s pouty na rukou, výtahem o několik poschodí výš do oddělení vražd. Odvedli ho do místnosti pro výslechy, odnedávna oficiálně a uhlazeně označované za pohovorovou.

Jensen ani nestačil projít dveřmi a už spatřil na stole před sebou otevřenou krabici polepenou modrou izolepou s iniciálami Cynthie Ernstové. A vedle ní to, co obsahovala - předmět vedle předmětu, výstavku usvědčujících důkazů.

Patrick se bezděčně zastavil, celý ztuhl, v jeho náhle osvícené mysli explodovalo zoufalství a nenávist vůči Cynthii. Strážník z doprovodu ho postrčil dovnitř, nasměroval k židli, přicvakl k ní poutem a ponechal o samotě.

O půl hodiny později se v místnosti u Patricka Jensena shromáždili Malcolm Ainslie, Ruby Boweová, Curzon Knowles a Stephen Cruz. Detektivové dopřáli Jensenovi samotu záměrně.

„Předpokládám, že tohle všechno poznáváte," pravil Ainslie Jensenovi a ukázal k výstavce na stole. Všichni seděli, jen Ainslie za řeči obcházel kolem stolu. „Zejména zbraň, která zabila vaši bývalou ženu Naomi a jejího přítele Holmese. Revolver je mimochodem posetý otisky vašich prstů a byly z něj vypáleny střely, které oba zabily - to všechno zjistili odborníci, kteří budou svědčit u soudu. A pak je tu ještě magnetofonová nahrávka, nepochybně vašeho hlasu, na níž podrobně popisujete, jak jste oběti usmrtil. Mám vám ji přehrát?"

„Neodpovídej na otázku," radil Stephen Cruz. „Jestli chce seržant pásek přehrát, ať je to na jeho popud. Stejně tak se nemusíš vyjadřovat k tomu ostatnímu, co řekl."

Cruz, malý kostnatý muž pronikavého hlasu a řízného frázování, kterému táhlo na čtyřicítku, přijel krátce poté, co přivezli Jensena. Zatímco čekal, přátelsky rozmlouval s Knowlesem a Newboldem, načež se všichni odebrali do pohovorové místnosti.

Jensen, očividně vyplašený, upřeně pohlédl na Cruze. „Musím s tebou mluvit o samotě. Šlo by to?"

„Ovšem." Cruz přikývl. „Na to máš právo kdykoli. Znamená to, že tě odvedu..."

„Není třeba," zasáhl Knowles. „Odejdeme my, vy zůstaňte tady. Souhlasíte, seržante?"

„Samozřejmě," odpověděl Ainslie. Sebral všechny důkazy a vyšel za Knowlesem a Ruby.

Jensen se na židli nervózně zavrtěl, už předtím ho zbavili pout. „Jak můžeme vědět, že nás neposlouchají?" zeptal se.

„Ze dvou důvodů," informoval ho Cruz. „Za prvé požíváš právo na důvěrný kontakt s advokátem. Za druhé, kdyby poslouchali a někdo je přistihl, čekalo by je disciplinární řízení." Odmlčel se a zkoumavě se zadíval na svého racquetballového partnera a nového klienta. „Chtěl jsi se mnou mluvit, tak do toho."

Jensen se zhluboka nadechl a vydechl v naději, že se jeho zmatené myšlenky uspořádají. Vyčerpalo ho ustavičné zatajování, konečně a bez otálení chtěl vypovědět celou pravdu. Ať už policie získala tu prokletou krabici jakkoli, rozhodně to zavinila Cynthia, o tom byl přesvědčen. Navzdory tomu, co pro ni udělal a riskoval, aby jí pomohl a kryl, doličné předměty uchovala a ty ho teď zradily. Na oplátku si slíbil, že se bude držet pravdy.

Jensen se zadíval na Cruze a spustil: „Slyšel jsi, co říkali. Ano, Steve, na bouchačce *jsou* moje otisky prstů, střely taky odpovídají a pásek, který jsi neslyšel, *zaznamenal* můj hlas. Co o tom soudíš?"

„Mám neodbytný pocit, že jsi dost v prdeli," odpověděl Cruz.

„Dokonce mnohem víc, než si myslíš," vydechl Jensen.

2.

„POVÍM TI VŠECHNO," prohlásil Jensen v pohovorové místnosti oddělení vražd, kde seděli se Stephenem Cruzem.

Zatímco Jensen líčil svůj příběh, Cruz poslouchal a snažil se potlačit šok, úžas a nakonec rezignaci, kterou dlouho nic nevystřídalo. Když Jensen skončil, po dlouhé odmlce vyplněné přemýšlením pronesl: „Vážně si nevymýšlíš, Patricku, nevyprávíš mi námět další detektivky, kterou se chystáš napsat? Nechceš jen znát můj názor na zápletku a rozvíjení děje?"

„To snad připadalo v úvahu kdysi dávno," odpověděl Jensen zkormouceně. „Každé slovo je bohužel pravda."

Jensen pocítil úlevu, že konečně nastala mezní situace a že je najednou všechno venku. To, že se podělil o tajemství, z něho sňalo břímě, které tak dlouho vláčel sám. Zdravý rozum ho varoval, že podléhá iluzi, což následující Cruzova slova potvrdil.

„Podle mě teď nepotřebuješ ani tak advokáta, ale spíš kněze nebo někoho z té branže, kdo by tě naučil se modlit."

„Možná později, až podlehnu beznaději," řekl Jensen. „Jsi teď můj advokát. Pověz mi, jak se věci mají. V jaké jsem situaci? Nač se mám zaměřit? Jakou mám šanci?"

„Tak dobře." Cruz vstal; začal rázovat sem tam po malé místnosti a za řeči se letmo díval po Jensenovi. „Podle toho, cos mi vylíčil, ses pořádně zapletl do vražd pěti lidí. Nejdřív jsi oddělal svoji bývalou ženu a jejího přítele. Pak jsi přihlížel vraždě toho chlápka Riceho na invalidním vozíku. A nakonec jsou tu Gustav a Eleanor Ernstovi, významní lidé, nemysli si, že v tom není žádný rozdíl, případ Ernstových představuje nepochybně vraždu číslo jedna. Rozhodně za Ernstovy, a možná kvůli těm prvním dvěma, ti můžou přišít trest smrti. Zhruba tak se mají věci."

Jensen začal něco koktat, ale Cruz ho gestem umlčel. „Kdybys zavraždil jen svoji bývalou ženu a toho chlapa, mohl bych to označit za zločin ze žárlivosti a obhajovat jako zabití, pokud se použije střelná zbraň, trestá se to maximálně třiceti lety vězení. Jelikož máš čistý trestní rejstřík, usiloval bych o nižší trest, možná bych to stlačil na patnáct nebo dokonce deset let. Jenže když jsou v závěsu ty další dvě vraždy..." Cruz zavrtěl hlavou. „To zásadně mění situaci."

Podíval se z okna. „Měl by ses vyrovnat s jednou věcí, Patricku. I kdyby ses vyhnul trestu smrti, neunikneš vězení, a to zřejmě na hodně dlouhou dobu. My dva si spolu zřejmě racquetball už nikdy nezahrajeme."

Jensen se uškíbl. „Teď, když víš, co jsem zač, by se ti určitě ani nechtělo."

Cruz zaplašil poznámku mávnutím ruky. „Veškeré soudy ponechávám na soudcích a porotě. Jsem tvůj advokát - mimochodem, brzy si budeme muset promluvit o penězích, a varuju tě, nejsem právě levný - a jako advokát, ať už se mi moji klienti líbí nebo ne, a že jsem obhajoval různé šikulky, jsem pro všechny vyválčil maximum, zkrátka se vyznám v tlačenici!"

„To všechno beru a uznávám," řekl Jensen. „Ale chci se zeptat ještě na něco."

Cruz se znovu posadil. „Ptej se."

„Jak je na tom z hlediska zákona Cynthia? Za prvé proto, že neoznámila, co věděla o smrti Naomi a Holmese, a pak vzhledem k tomu, že ukryla důkazy - revolver, oblečení, audiokazetu a tak dále."

„Téměř určitě ji obviní z maření výkonu spravedlnosti, což je v souvislosti s vraždami velmi těžký zločin, taky ze spiknutí, a za to může dostat pět, ale taky deset let. Kdyby ovšem měla špičkového advokáta, vyšla by z toho třeba jen se dvěma lety nebo dokonce - i když to není příliš pravděpodobné s podmínkou. Ať tak či onak, její veřejná kariéra se uzavřela."

„Podle tebe tedy dopadne mnohem líp než já."

„Samozřejmě. Přiznal ses k vraždám. Ona o nich předem nevěděla a cokoli udělala, konala po činu."

„Ale v případě Ernstových - Cynthiiných rodičů - všechno předem věděla. Zosnovala to."

„To tvrdíš ty. Docela ti věřím. Jenže podle mého názoru Cynthia Ernstová všechno popře - a jak jí to dokážeš? Setkala se někdy s Virgiliem, který, jak říkáš, vraždu provedl?"

„Ne."

„Máš od ní nějaké písemné instrukce?"

„Ne." Zarazil se. „Ale... něco by se přece jen našlo. Není to kdovíco, i když..." Jensen se zmínil o brožurce realitní kanceláře s plánkem ulic v Bay Pointu, v níž Cynthia v Jensenově přítomnosti označila dům Ernstových křížkem a poznamenala pracovní dobu služebné a čtvrteční volno majordoma Palacia a jeho manželky, kteří se vracívali do domu až pozdě v noci.

„Kolik slov napsala?"

„Ke dvaceti, včetně zkratek. Cynthia to napsala vlastní rukou."

„Tak jak to líčíš, nic zvláštního. Co ještě?" Zatímco rozmouvali, Cruz si dělal poznámky

„Byli jsme spolu na Kajmanských ostrovech, tři dny jsme strávili na Grard Caymanu. Tam se mi Cynthia poprvé svěřila, že chce zabít rodiče."

„Předpokládám, že beze svědků."

„Ano, nemůžu to dokázat. Ale moment." Cruz vyslechl, jak samostatně cestovali a odděleně bydleli. „Cestoval jsem s Cayman Airways, letenku jsem si schoval a dodneška ji mám. Ona letěla s American Airways pod jménem Hilda Shawová, viděl jsem to napsané na letence."

„Nevíš náhodou číslo linky American Airways?"

„Byl to jediný ranní let. Jméno Shawová se najde na seznamu cestujících."

„To pořád nic nedokazuje."

„Upozorňuje to na souvislosti, protože Cynthia později vybrala čtyři sta tisíc dolarů z účtu u Cayman Bank."

Cruz rohodil rukama. „Copak nechápeš, že je prakticky nemožné dostat z banky jakoukoli informaci o účtu klienta?"

„Ovšem. Ale předpokládejme, že o téhle záležitosti - o účtu u Cayman Bank - vědí naše finanční orgány?"

„Proč?"

„Protože to tak chodí." Jensen vypověděl, jak během pobytu na Kajmanských ostrovech potají nahlédl do Cynthiina kufříku, dověděl se o existenci účtu a rychle si poznamenal důležité údaje. „Znám číslo účtu, tehdejší zůstatek a vím, kdo jí tam poukazoval jako dar peníze - jistý ‚strýc Zack`. Ověřil jsem si, že Gustav Ernst má bratra Zacharyho, který žije na Kajmanských ostrovech."

„Už chápu, kde bereš náměty na knížky," řekl Cruz. „Jak by se o tomhle dověděly naše finanční orgány?"

„Cynthia to oznamovala. Nejspíš nechtěla porušovat zákony USA, obrátila se na daňového poradce - znám i jeho jméno a lauderdaleskou adresu - a ten jí řekl, že všechno bude v pořádku, když přizná úrokový výnos a zaplati z něj daň, což činila. Naše úřady jí to potvrdily."

„Nepochybuju, že i tady sis poznamenal podrobnosti."

„Ano."

„Abych v tvojí přítomnosti nespouštěl oči z kufříku." Cruz se pousmál. „Nevidím v tom všem

nic příliš potěšujícího, až na to, že Cynthia Ernstová to se snahou neporušit zákon přechytračila a podnítila vznik důkazů, které se mohou obrátit proti ní. Na druhé straně to, kolik má peněz, nedokazuje vůbec nic, pokud...“

„Pokud?“

„Pokud to, jak se uculuješ, což se mi moc nelíbí, neznamená, že jsi mi neřekl ještě něco důležitého. Jestli ne, ven s tím!“

„Dobře.“ Jensen přikývl. „Mám magnetofononový pásek s *jinou* nahrávkou. Uložil jsem ji do bezpečnostní schránky, ke které mám klíč jen já, a nahrávka dokazuje všechno, co jsem ti řekl. A jsou tam taky ostatní papíry, brožurka s Cynthiinými instrukcemi o domě, služce a Palaciových, moje poznámky z Kajmanských ostrovů a letenka - to všechno poslušně čeká v jisté bezpečnostní schránce.“

„Nežvaň a k věci!“ Cruz přiblížil hlavu na centimetry k Jensenovu obličeji a hrozivě zašeptal: „Tohle nejsou pubertální hrátky, Jensene. Hrozí ti smrt na elektrickém křesle, takže jestli máš nějakou důležitou nahrávku, všechno vyklop *a hned.*“

Jensen dotčeně přikývl a popsal, jak pořídil před rokem a tři čtvrtě nahrávku při obědě v Boca Ratonu. Pásek obsahuje Cynthiin souhlas s najmutím Virgilia k vraždě jejích rodičů, závazný příslib, že zaplatí po dvou stech tisících dolarech Virgiliovi a Jensenovi, dále Cynthiin návod, jak vraždu naaranžovat, aby ji připsali pachateli dvojnásobných vražd, a také Jensenovo líčení Virgiliovy vraždy muže na invalidním vozíku, které si Cynthia nechala pro sebe.

„Ježíšikriste!“ Cruz se odmlčel a přemýšlel. „Když s tímhle vyrukujeme, může se všechno změnit... Tedy, všechno ne. Ale hodně.“

„Můj klient projevil ochotu za určitých předpokladů spolupracovat,“ informoval Cruz Knowlese, když pokračovali ve společném sezení v pohovorové místnosti oddělení vražd.

„Spolupracovat v jakém smyslu?“ zeptal se Curzon Knowles. „Máme veškeré důkazy potřebné k usvědčení pana Jensena z vražd Naomi Jensenové a Kilburna Holmese. Jak to vypadá, pravděpodobně ho čeká trest smrti.“

Jensen zbledl. Spontánně se natáhl a stiskl Cruzovi paži. „Dělej, pověz mu to.“

Cruz obdařil Jensena nasupeným pohledem.

Knowles se s úsměvem zeptal: „Co mi máte povědět?“

Cruz se vzpamatoval. „Podle všeho vám patrně chybí pádné důkazy, s nimiž byste mohli vystoupit proti komisařce Cynthii Ernstové.“

„Nechápu sice, proč se tím trápíte, Steve, ale když už jste se o tom zmínil, munice máme dost. V době, kdy působila pod přísahou jako policistka, nadržovala a napomáhala provinilci a zatajila zločin. Budeme pravděpodobně žádat trest odnětí svobody na dvacet let.“

„A pravděpodobně narazíte na soudce, který ji odsoudí k pěti, nebo možná i dvěma letům. Třeba dokonce odejde s podmínkou.“

„S podmínkou? Absurdní, pořád nechápu...“

„Hned pochopíte,“ ujistil ho Cruz. „Posuďte tohle. Za určitých předpokladů vám nabízím nesrovnatelně větší kořist - Cynthii Ernstovou jako skrytou hybatelku a faktickou vražedkyni vlastních rodičů, Gustava a Eleanor Ernstových.“ V pohovorové místnosti nastalo náhle ticho, že bylo slyšet i dýchání přítomných. Všechny oči se upíraly na Cruze. „Jaké tresty navrhnete v tomto případě, Curzone, záleží na vás a na Adele - zřejmě budete uvažovat o krajních možnostech.“

K profesi státního zástupce patří nikdy nedat najevo překvapení a Knowles byl dokonalý profesionál. Nicméně očividně zaváhal, než se zeptal: „A jakým kouzelnickým kouskem to váš klient dokáže?“

„Má mimo dosah povolení k domovní prohlídce bezpečně ukryté písemné dokumenty, které usvědčují Cynthii Ernstovou, a navíc vrcholně důležitou magnetofonovou nahrávku. Neupravenou. Cynthia na ní vlastním hlasem a slovy shrnuje veškeré důkazy, které ji usvědčují.“

Cruz se podle předtím pořízených poznámek pustil do rámcového líčení obsahu zmíněné nahrávky Cynthie, ale vynechal přímé odkazy na Patricka Jensena a vraždu muže na invalidním vozíku. Namísto toho Cruz řekl: „Z pásku zazní, a snad byste to mohli považovat za jakousi prémii,

i jméno jiné osoby, která se provinila další a naprostou jinou, dosud neobjasněnou vraždou.“

„Zapletl se váš klient do obou těchto dalších zločinů?“ Cruz se usmál. „Tuto informaci musím v zájmu svého klienta na nějaký čas pozdržet.“

„Vyslechl jste tu údajnou magnetofonovou nahrávku? Nebo jste viděl ty takzvané dokumenty?“

„Nikoli, to ne.“ Cruz tuto otázku předpokládal. „Nicméně věřím v důležitost těchto materiálů a připomínám, že můj klient dovede vážit svá slova a přesně se vyjádřit. Kromě toho, pokud se shodneme, že důkazy nesplnily očekávání, můžeme to, na čem se dohodneme, přehodnotit.“

„Naše případná dohoda pak bude zcela neplatná,“ prohlásil Knowles.

Cruz pokrčil rameny. „Jak račte.“

„Ale pokud se potvrdí vámi avizovaná závažnost materiálů, co požadujete na oplátku?“

„Pro mého klineta? Aby se uvážily všechny okolnosti a byl obžalován jen ze zabití.“

Knowles zaklonil hlavu a rozesmál se. „Steve, jste vážně třída! To je k nevíře. Nechápu, jak můžete za dané situace žádat, abychom někoho jen tak plácli přes ruku, a tvářit se přitom jako by nic.

Cruz pokrčil rameny. „Připadá mi to rozumné. Jestli se vám můj návrh neíbí, co nabízíte vy?“

„Nic, protože v této chvíli vy ani já nemůžeme nic dohodnout,“ odpověděl Knowles. „O zásadách dalšího postupu musí rozhodnout Adele Montesinová, předpokládám, že s námi oběma bude chtít hovořit už dneska.“ Státní zástupce se obrátil na Ainslieho. „Přerušme jednání, Malcolme. Musím si zatelefonovat.“

Knowles odjel na státní zastupitelství a Stephen Cruz se vrátil do své kanceláře v centru s tím, že bude kdykoli k dispozici.

Newbold, vědom si tentokrát složité zainteresovanosti policie na případu, vyrozuměl majora Manola Yanese, velitele sekce zločinů proti osobám, že je třeba konzultovat další postup. Yanes se ihned spojil s majorem Markem Figuerasem, velitelem kriminální služby, který vzápětí ve své kanceláři uspořádal poradu.

Newbold se dostavil s Ainsliem a Ruby Boweovou, Figueras a Yanes už na ně čekali. Jen se usadili u obdélníkového jednacího stolu, Figueras v čele rázně zahájil poradu. „Shrňme všechno, co víme. Všechno.“

Za normálních okolností, když se referovalo o celkové činnosti oddělení vražd, zřídkakdy se podrobně rozebíraly jednotlivé případy, platí totiž zásada, že čím míň lidí zná tajemství vyšetřování, tím větší pravděpodobnost, že tajemstvím zůstane. Ale nyní Ainslie na Newboldovo naléhání vypověděl, že od počátku pochyboval o případu Ernstových, tím víc pak po doznání Elroye Doila ke čtrnácti vraždám a po jeho vehementním popření, že zabil Ernstovy. „Samozřejmě jsme věděli, že Doil byl geniální lhář, ale s poručíkovým souhlasem jsem se tou věcí zabýval dál.“ Ainslie vysvětlil, jak se probíral hlášeními, shledal rozporuplné jednotlivosti provázející vraždu Ernstových, zmínil se o pátrání Ruby Boweové u Metropolitní dadeské policie a v Tampě.

Pokynul Ruby, která pokračovala, Figueras a Yanes ji pozorně sledovali. Nakonec Ainslie shrnul: „Otázka zněla - přiznal Doil pravdu o všem ostatním *nehledě* na Ernstovy? Ukázalo se, že ano, a to mě přesvědčilo, že Ernstovy *nezabil.*“

„To samozřejmě není důkaz,“ přemítal Figueras, „ale opodstatněný předpoklad, který bych s vámi sdílel, seržante.“

Oba nadřízení očividně považovali Aidslieho v debatě za klíčovou osobu, chovali se k němu se vší vážností a prokazovali mu zvláštní, mimořádnou úctu.

Dál Ainslie a Boweová uvedli, co zjistili prozkoumáním krabic z domu Ernstových, uvedli fakta o Cynthiině dětství a konečně informovali o objevu nezvratných důkazů o tom, že Patrick Jensen je vrah, důkazů, které Cynthia ukryla - všechny tyto skutečnosti byly tak nové, že do této chvíle nepřekročily hranice oddělení vražd.

Ještě novější pak bylo zatčení před několika hodinami, na něž Jensen reagoval obviněním Cynthie Ernstové a slibem, že jim předá dokumenty a magnetofonové nahrávky.

Figuerase a Yanese, ač přivykli každodenní porci zločinů, to vyplašilo. „Máme vůbec *nějaký* důkaz, sebemenší důkaz, který by svědčil o tom, že Cynthia Ernstová měla něco společného s

vraždou svých rodičů?“ zeptal se Yanes.

„Momentálně ne, pane,“ odpověděl Ainslie. „Proto Jensenovy dokumenty a pásek - pokud jsou natolik usvědčující, jak prohlašuje jeho advokát - představují důležitý prvek. Všechno by měl zítra dostat státní zástupce.“

„Musím se okamžitě spojits nejvyššími místy,“ řekl Figueras a podíval se na Ainslieho. „Jestli *má* dojít k zatčení komisařky magistrátu, musí se postupovat *velmi, velmi* obezřetně. To je trochu víc než horký brambor.“ Sundal si brýle, protřel oči a zamumlal: „Otec si přál, abych se stal lékařem.“

„Nemarněme čas a nehrajme si,“ pravila stroze floridská vrchní státní zástupkyně Adele Montesinová Stephenovi Cruzovi. „Curzon mě informoval o vaší fantaskní představě, že byste zločin svého klienta kvalifikoval jako zabití. Prosím, beru to jako vtip. Teď si musíme poradit se skutečností. Navrhuju následující. Za předpokladu, že dokumenty a magnetofonová nahrávka nabízené klientem mají takovou vypovídací hodnotu, jak váš klient uvádí, a pokud svědecky potvrdí jejich pravost a pravdivost, nebudeme žádat trest smrti.“

„Tak to prr!“ zvolal Cruz a tvářil se nesmlouvavě.

Nastával podvečer, rokovali v impozantní pracovně se stěnami vyloženými mahagonem a knihovnami plnými těžkými svazky právnické literatury. Velkým oknem bylo vidět na nádvoří s kašnou, za ním se tyčily administrativní budovy a v dálce se rozkládalo moře. Kdyby se psací stůl Montesinové používal jako jídelní, usadilo by se kolem něj pohodlně dvanáct lidí. Za psacím stolem stálo rozměrné, kůží čalouněné otáčivé křeslo nastavitelné na výšku a se seřiditelnými segmenty. V něm seděla malá a podsaditá vrchní státní zástupkyně. Osvědčovala svou příslovečnou profesionální býčí houževnatost. Stephen Cruz seděl proti Montesinové, Curzon Knowles po jeho pravici.

„Tak to prr!“ zopakoval Cruz. „V tom nevidím žádný, sebemenší ústupek, když uvážím, že můj klient spáchal zločin ze žárlivosti... uvědomte si, co dokáže vášeň, Adelo, láska a nenávist.“ Neubránil se úsměvu.

„Díky vám si uvědomuju leccos, Steve.“ Montesinová, již si málokdo troufl oslovit křestním jménem, proslula smyslem pro humor a slovní hříčky. „Vy si taky něco uvědomte. Uvedli jste, že váš klient se zřejmě zapletl do jiného zločinu, vraždy Ernstových, tedy do jednoznačně úkladné vraždy. V tom případě moje nabídka, že nebudu požadovat trest smrti, je dost štědrá.“

„Míra štědrosti závisí na alternativě,“ kontroval Cruz. „Znáte ji. Doživotí.“

„Předpokládám, že rozsudek by měl klauzuli - dobrozdání umožňující odsouzenému po deseti letech požádat guvernéra o shovívavost.“

„Vyloučeno!“ rázně odmítla Montesinová. „Od té doby, co se zrušila komise pro propouštění na dobré slovo, nemá smysl si dělat jakékoli iluze.“

Všichni tři dobře věděli, že Cruz popustil uzdu plané rétorice. Od roku 1995 doživotní trest na Floridě znamená přesně to co toto slovní spojení - život za mřížemi až do smrti. Je sice pravda, že po deseti letech věznění může odsouzenec za určitých okolností požádat guvernéra státu o shovívavost, ale většinou - zvlášť pokud byl trest udělen za úkladnou vraždu je naděje na předčasné propuštění mizivá.

Jestli Montesinová Cruze konsternovala, nedal to najevo. „Nepřehlédla jste něco? Pokud připouštíte jen tuhle drsnou alternativu, můj klient třeba neposkytne nahrávku a dokumenty, o nichž jsme mluvili, a vsadí na výrok poroty.“

Montesinová pokynula Knowlesovi.

„O téhle možnosti jsme debatovali,“ řekl Knowles. „A soudíme, že váš klient usiluje o osobní pomstu vůči paní Ernstové, jmenovitě upozornil jen na ni. A aby toho dosáhl, vydá nahrávku a všechno, co může.“

„Budeme postupovat citlivě a posoudíme případné polehčující okolnosti a námitky obhajoby, jen pokud předložíte všechny důkazy a budeme vědět, co přesně váš klient spáchal,“ prohlásila Montesinová. „*Nezaručuju* ovšem nic, než co jsem už nabídla. Ušetřme si tedy další polemiku. Na shledanou, pane Cruzi.“

Knowles Cruze vyprovázel. „Jestli se chcete na něčem dohodnout, brzy se k nám vraťte, tím

myslím ještě dneska.“

„*Ježíšikriste! Proboha! Celý* zbytek života v kriminále. Vyloučeno, to je pro mě nepředstavitelné!“ Jensen téměř kvílel.

„Možná nepředstavitelné, ale v tvém případě rozhodně *ne* vyloučené,“ řekl Stephen Cruz. „Víc pro tebe nemůžu uhrát, a jestli nechceš skončit na elektrickém křesle - což by vzhledem k tomu, co všechno jsi mi řekl, bylo dost pravděpodobné - radím ti, abys tuhle nabídku akceptoval.“ Prezentovat klientům tvrdá fakta se Cruz naučil dávno; v určité chvíli není lepší recept než mluvit otevřeně, bez obalu.

Seděli v pohovorové místnosti dadeské okresní věznice. Jensena přivedli v poutech z cely, kam ho přemístili z nedalekého hlavního sídla policie. Venku byla tma.

Cruz musel k této pozdní návštěvě získat zvláštní povolení, stačil však jediný telefonát ze státního zastupitelství a cesta se otevřela.

„Je tu jiná možnost, na kterou jako tvůj advokát musím upozornit. A to *nevydat* nahrávku a stanout před soudem jen pro vraždu Naomi a jejího přítele. Ale pořád by nad tebou viselo nebezpečí, že se časem objeví důkaz, který potvrdí tvoji a Cynthiinu účast na vraždě Ernstových.“

„*Objeví se*,“ zachmuřeně pronesl Jensen. „Když jsem to jednou prozradil, poldové - zvlášť Ainslie - se v tom nepřestanou šťourat, dokud nenajdou důkaz. Ainslie mluvil s Doilem těsně před popravou a potom říkal Cynthii něco, co mu Doil sdělil o jejích rodičích, ale ona ho přerušila. Cynthii hrozně vyděsil, pořád přemýšlela, co se asi Ainslie dověděl.“

„Víš, že Ainslie byl knězem?“

„Ano. Možná proto do lidí víc vidí.“ Jensen se zjevně rozhodl a zavrtěl hlavou. „Nebudu nahrávku a papíry dál držet pod pokličkou. Chci, aby teď všechno vyšlo najevo, jednak proto, že mám dost podvodů a lží, a zrovna tak proto, aby bez ohledu na to, co bude se mnou, Cynthia taky dostala svůj dil.“

„Tím se vracíme k nabídce, kterou jsem ti tlumočil,“ navázal Cruz. „Síbil jsem, že odpovíme - ano nebo ne - ještě dneska.“

Ubčhla další půlhodina, ale nakonec Jensen plačtivě povolil. „Nechci umřít na elektrickém křesle, a jestli je tohle jediné východisko, musím je přijmout.“ Dlouze, zhluboka si povzdechl. „Když jsem před lety šel nahoru a naplňovalo se všechno, co jsem si přál, nenapadlo by mě, že se jednou ocitnu v takovéhle situaci.“

„Bohužel se setkávám s klienty, kteří prohlašují přesně totéž,“ připustil Cruz.

Když Cruz v doprovodu dozorce odcházel, řekl přes rameno: „Zařídím, aby se zítra nahrávka a dokumenty dostaly na příslušná místa.“

Druhý den ráno vstoupil Malcolm Ainslie do pobočky First Union Bank na rohu Ponce De Leon a Alcazar Street v Coral Gables jako první klient. Banka právě otevřela, a tak zamířil rovnou do kanceláře ředitele. Sekretářka se ho chystala zadržet, ale blýskl jí před očima služebním odznakem a vešel dovnitř.

Když ředitel, dobře oblečený čtyřicátník, spatřil Ainslieho průkaz, usmál se. „Připouštím, že jsem jel dneska ráno trochu rychleji.“

„To přehlédneme, pokud nám pomůžete vyřešit menší problém,“ řekl Ainslie.

Vysvětlil, že klient banky, nyní vězeň, čeká venku v neoznačeném policejním autě. Přivedou ho k jeho bezpečnostní schránce, kterou otevře, a policie převezme veškerý obsah. „Váš klient to udělá zcela dobrovolně - zeptejte se ho, jestli chcete - není tedy třeba písemný příkaz, jen bychom to rádi provedli rychle a nenápadně.“

„Já taky,“ poznamenal ředitel. „Máte...“

„Ano.“ Ainslie mu předal papír, na který Jensen napsal své jméno a číslo bezpečnostní schránky.

Ředitel si přečetl jméno a povytáhl obočí. „To je jako výjev z knih pana Jensena.“

„Připouštím, až na to, že tohle není fikce,“ poznamenal Ainslie.

Časně onoho pátečního rána se Ainslie probíral osobními věcmi odebranými Jensenovi ihned

po zatčení. Našel mezi nimi kroužek s klíči, z něhož sundal ten, který očividně patřil k bezpečnostní schránce.

Procedura v trezorovém podzemí banky netrvala dlouho. Jensen volnou pravicí (jeho levičku a pravou ruku Ruby Boweové spojovala želízka) podepsal příslušné formuláře a odemkl klíčem bezpečnostní schránku.

Vyňali schránku z lůžka a svého úkolu se ujala technička identifikačního oddělení. Natáhla si gumové rukavice, otevřela víko schránky a vytáhla čtyři věci: zjevně starou, pomačkanou brožuru realitní kanceláře, stránku ze zápisníku s rukopisnými poznámkami, použitou letenku a maličkou audiokazetu Olympus XB60. Technička všechno vložila do plastikového sáčku a zapečetila. Ihned se rozjela do laboratoří, kde z věcí sejmou otisky prstů a pořídí ode všeho dvě kopie včetně magnetofonové nahrávky, které přisuzují největší váhu. Ainslie pak dopraví originály a jednu sadu kopií na státní zastupitelství. Druhá poslouží oddělení vražd.

„V pořádku, hotovo," řekl Ainslie. „Pojďme."

Reditel stojící v pozadí přešlápl a zeptal se: „Pane Jensene, všiml jsem si, že schránka je teď prázdná. Budete ji ještě používat?"

„To je dost nepravděpodobné," odpověděl Jensen.

„Mohu tedy požádat o vrácení klíče?"

„Lituju." Ainslie zavrtěl hlavou. „Patří k doličným předmětům, musíme klíč zadržet."

„Ale kdo zaplatí za pronájem schránky?" otázal se ředitel odcházejících návštěvníků.

Zbytek pátku patřil vstřebání zbývajících informací a jejich distribuci. Ainslie dodal originály dokumentů a magnetofonový pásek se sadou kopií na státní zastupitelství Curzonu Knowlesovi. Vrátil se do oddělení vražd a v soukromí kanceláře Lea Newbolda s ním a Ruby Boweovou poslouchali kopii nahrávky.

Kvalita zvuku byla vynikající, dostatečně hlasitč a zřetelně slyšeli každé slovo Patrieka Jensena a Cynthie Ernstové. Ještě než nahrávka skončila, Ruby vzrušeně vydechla: „Přesně tohle Jensen sliboval. Je tady *všechno!"*

„On ten rozhovor doslova režíroval," upozornil Newbold. „Skrytě, ale důsledně, aby na pásek zachytil všechno podstatné."

„Zdá se, že se Cynthia chytila do vlastní pasti," poznamenala Boweová.

Rozrušený a zmatený Malcolm Ainslie neřekl nic.

Telefonát ze státního zastupitelství vyzval Ainslieho, aby se do úřadu dostavil v pozdním odpoledni. Uvedli ho do pracovny Adele Montesinové. Curzon Knowles už tam seděl.

„Poslechli jsme si nahrávku," řekla Montesinová. „Předpokládám, že vy taky."

„Ano, madam."

Pokývala hlavou.

„Chtěla jsem vám to oznámit osobně, seržante Ainslie," pokračovala Montesinová. „Velká porota zasedne v úterý dopoledne. Hodláme obžalovat komisařku Cynthii Ernstovou ze tří zločinů, tím nejzávažnějším je úkladná vražda - a vás žádáme, abyste byl svědkem."

Knowles hladce navázal. „Na přípravu máme víkend a pondělí, Malcolme, není tedy času nazbyt - musíme zajistit předvolání dalších svědků, prezentaci důkazů, vy si připravte výpověď o Jensenových informacích, je to spousta věcí. Pokud vám to nevadí, přejdeme hned do mojí kanceláře a začneme."

„Samozřejmě," zamumlal automaticky Ainslie.

„Než odejdete, seržante, něco vám povím," řekla Montesinová. „Slyšela jsem, že zatímco všichni považovali vraždu Ernstových za součást řetězce dvojnásobných vražd, jen vy - jedině vy - jste ten názor nesdílel a trpělivě a houževnatě jste pátral a nakonec jste dokázal opak. Chci vám za to poděkovat a poblahopřát. Zároveň oficiálně sdělím toto své stanovisko ostatním." Usmála se. „Dobře se vyspěte. Čekají nás čtyři perné dny."

Dvě hodiny poté už jel Ainslie domů. Měl by se asi tetelit triumfem. Namísto toho necítil nic

než zdrcující smutek.

3.

„NELIDSKY JSME DŘELI, abychom dali všechno dohromady," řekl Curzon Knowles Ainsliemu. „Všichni ochotně spolupracovali, podle nás případ drží pevně pohromadě, ale tohle vedro nám byl čert dlužen!" Bylo úterý ráno, blížila se devátá hodina a Knowles a Ainslie se sešli v malé kanceláři vyhrazené obžalobě ve čtvrtém poschodí Dadeského okresního soudu v Miami. V těsném sousedství se nacházela síň velké poroty, kde se dnes odehraje všechno podstatné.

Oba muži měli na sobě jen košile, saka odložili, neboť v budově se v noci porouchala klimatizace, opraváři na závadě údajně pracují, ale zatím bez efektu.

„Montesinová vás vezme jako prvního svědka," řekl Knowles. „Tak ať se zatím neroztečete."

Hlasy na chodbě signalizovaly, že přicházejí členové velké poroty. Bylo jich celkem osmnáct, rovným dílem muži a ženy, lidé černé i bílé pleti a hispánského původu,

Základní úkol velké poroty je prostý: rozhodnout, zda předložené důkazy postačují, aby dotyčný mohl být obžalován ze zločinu. Některé velké poroty plní i další funkci - řídí vyšetřování tam, kde je místní správní systém zkorumpovaný nebo špatně funguje - ale přímé vyjádření ke zločinu a pachateli je příznačnější a má historické kořeny.

Na rozdíl od vlastního soudního procesu jedná velká porota překvapivě neformálně. Soudce dadeského okresu je sice k dispozici, ale zřídka se účastní zasedání. Jeho povinností je sestavit porotu a vzít její členy pod přísahu, obvykle na půl roku. Jmenuje předsedu, místopředsedu a tajemníka. Soudce na požádání poskytuje právní rady a přijímá po skončení jednání rozhodnutí poroty.

V síni velké poroty sedí porotci u čtyř podlouhlých stolů. V čele u kolmo přistaveného pátého stolu jsou místa předsedy, místopředsedy a tajemníka. Na opačném konci sedává státní zástupce, který informuje o dostupných důkazech a vede výslech svědků. Dneska se tohoto úkolu ujala sama vrchní státní zástupkyně.

Výpovědi svědků zaznamenává soudní stenograf.

Členové velké poroty mohou kdykoli do jednání zasáhnout a klást otázky, což zhusta činí. Veškeré skutečnosti, které vyjdou najevo, jsou ovšem tajné - všichni odpřisáhli v tomto směru mlčenlivost, kdo by cokoli prozradil, dopustil by se trestného činu.

Adele Montesinová se vztyčila nad sestavou stolů a neformálně zahájila zasedání. „Omlouvám se za to nesnesitelné horko. Slíbili nám, že klimatizaci brzy opraví, nicméně kdo si chce odložit svršky, ať tak klidně učiní, muži to mají pochopitelně snazší, ale zase nemohou nabídnout očím nic zvlášť zajímavého."

Ozval se smích a několik mužů si svléklo saka. „Předstupuji dnes před vás, protože hodlám obžalovat jednu a tutéž osobu ze tří zločinů," pokračovala Montesinová. „Za prvé z úkladné vraždy, kterou kladu za vinu Cynthii Mildred Ernstové."

Do tohoto okamžiku se porotci tvářili uvolněně, ale rázem jejich klid vzal za své. Nepříjemně zaskočeni se na židlích narovnali, někteří zalapali po dechu. Předseda se naklonil dopředu a zeptal se: „To je shoda jmen?"

„Není, pane předsedo," odpověděla Montesinová. Nato se obrátila ke všem porotcům. „Ano, dámy a pánové, mluvím o komisařce miamského magistrátu Cynthii Ernstové. Přičítám jí úkladnou vraždu dvou lidí, a to jejích rodičů Gustava a Eleanor Ernstových."

Mnozí otevřeli ústa dokořán. „Tomu *nevěřím!*" zvolala postarší žena černé pleti.

„Zpočátku jsem tomu taky nevěřila," přiznala Montesinová. „Teď tomu ale věřím a troufám si předpovědět, že až vyslechnete svědky a jednu neuvěřitelnou magnetofonovou nahrávku, uvěříte taky, přinejmenším natolik, abyste nařídili konání řádného soudního procesu před malou porotou."

Zalistovala v papírech na stole před sebou. „Za druhé hodlám obžalovat rovněž Cynthii Ernstovou z nadržování a napomáhání provinilci a ze zatajení zločinu, čehož se dopustila jako

policistka. Toto obvinění se týká vraždy jiných dvou lidí a rovněž je doložíme. Za třetí tatáž osoba mařila výkon spravedlnosti, neboť nic z toho, co věděla o dalším zločinu a pachateli, neoznámila.“

Členové velké poroty opět ohromeně strnuli, dívali se po sobě a jako by se ptali *Copak tohle může být pravda?* Vzápětí síň zahučela tichým hovorem.

Adele Montesinová vyčkala, až se porotci utiší, načež předvolala prvního svědka, aby se vyjádřil k prvnímu bodu, úkladné dvojnásobné vraždě. Soudní zřízenec uvedl Ainslieho ke stolu státní zástupkyně. Než Ainslie vstoupil dovnitř, oblékl si sako.

Státní zástupkyně se obrátila ke všem. „Pane předsedo, dámy a pánové, členové velké poroty, to je seržant Malcolm Ainslie z Miamské městské policie, detektiv oddělení vražd. Souhlasí, seržante?“

„Ano.“

„Dovolte mi osobní otázku, seržante. Proč se potíte, když vás nikdo z ničeho neobviňuje?“

Síň vybuchla smíchy.

„Nechcete si odložit sako? Zřízenec vám ho pohlídá.“

„Děkuju.“ Ainslie koutkem mysli pochopil, že Montesinová chce udržet porotu v dobrém rozmaru, protože později z ní snáz dostane, co chce. Kéž by i jeho neopustil dobrý rozmar!

„Seržante Ainslie, povězte nám, jak jste se dostal k vyšetřování smrti Gustava a Eleanor Ernstových,“ uhodila na něho Montesinová.

Unavený a neklidný Ainslie se zhluboka nadechl, sbíral sílu k tvrdé osobní zkoušce.

Od minulého týdne, kdy z přesvědčivých důkazů vyplynulo, že Cynthia Ernstová nejprve kryla Patricka Jensena, který spáchal dvojnásobnou vraždu, a pak zosnovala vraždu vlastních rodičů, Malcolm Ainslie konal, co od něho žádala povinnost, ale chvílemi se pohyboval jako robot. Pochopil, že určité věci musí udělat sám, dnešním svědectvím to začíná, další budou následovat. Ale poprvé za dlouhá léta si zoufale přál, aby mohl couvnout a ujmout se něčeho jiného.

V posledních dnech, plných objevů a horečného dění, mu hlavou vířily zmatené myšlenky. V pátek večer, kdy vyšetřování vyjevilo všechno podstatné, se ho zmocnil zdrcující smutek. A jako mnohdy jindy se jeho myšlenky soustředily na Cynthii - tu Cynthii, s níž kdysi prožil vášnivý vztah, v jejíž schopnosti a morální integritu věřil a tak často je obdivoval. Pak, a to nedávno, Cynthii upřímně politoval, když se dověděl, jak se v dětství stala obětí zneužívání a že jí sebrali její dítě dřív, než ho spatřila.

Pravda je, že se mu dostalo předběžného varování. Malcolmovi se vybavilo neblahé tušení, které na něho dolehlo před měsícem, když v malé kanceláři přikázal Ruby Boweové, aby prozkoumala obsah krabic přivezených po vraždě z domu Ernstových. Tehdy už bezpečně věděli, že Doil nezabil Gustava a Eleanor Ernstovy, a jemu blesklo hlavou, zda se do toho nezapletla Cynthia. Nechal si tu myšlenku pro sebe, vlastně v takovou možnost nevěřil, a tak ji zahnal. Vrátila se ovšem ve značné reálnosti a neodbytnosti.

Co teď? Nemá samozřejmě na vybranou. Přes veškerou lítost nad Cynthií, soucit s jejím utrpením a dokonce pochopení nenávisti, kterou cítila k rodičům, nemůže teď a vůbec nikdy omluvit jejich vraždu. To, co musí udělat - například nyní -, udělá, byť s bolesti a smutkem v duši.

Před rokem a půl, kdy Malcolma práce v oddělení vražd dohnala na pokraj zhroucení, se ho Karen zeptala: „Miláčku, copak si to ještě můžeš brát víc?“ Tehdy odpověděl: „O moc víc ne.“

Odpověděl vytáčkou a věděli to oba. Teď má jinou, odlišnou odpověď, a než skončí den, Karen ji od něho uslyší. *Drahoušku, bylo toho na mě moc. Tohle bude naposled.*

Ale nejdřív Ainslie musí odpovědět na otázku Adele Montesinové: *Povězte nám, jak jste se dostal k vyšetřování...*

„Velel jsem jednotce zvláštního určení, která pátrala po pachateli zjevné série dvojnásobných vražd.“

„Zdálo se, že Ernstovi byli oběťmi jednoho a téhož mnohonásobného vraha?“

„Zpočátku ano.“

„A později?“

„Vznikly vážné pochybnosti.“

„Jakého druhu?“

„My, kteří jsme případ vyšetřovali, jsme postupně dospívali k závěru, že vrah Ernstových se snažil, aby jejich smrt vypadala jako další článek série; kterou jsme se zabývali, ale nedotáhl to důsledně do konce.“

„Promiňte, seržante, řekl jste ‚my, kteří jsme případ vyšetřovali`. Není snad pravda, že jste byl původně *jediný* detektiv, který se domníval, že vražda Ernstových do série dvojnásobných vražd nepatří?“

„Ano, bylo to tak.“

„Nerada bych, abyste si přehnanou skromností ublížil.“ Montesinová se zasmála a několik porotců se k ní připojilo.

„Je tedy pravda, seržante Ainslie, že Elroy Doil se vám v rozhovoru před popravou doznal k sérii dvojnásobných vražd, ale popřel, že zavraždil Ernstovy? A vy jste na základě toho pokračoval ve vyšetřování a zjistil, že Cynthia Ernstová vraždy zosnovala a zajistila si placeného zabijáka?“

Poslední otázka Ainsliem otřásla. „Ale to pomíjíte strašnou spoustu...“

„Seržante!“ přerušila ho Montesinová. „Odpovězte prosím na moji otázku jednoduše ano, nebo ne. Zřejmě jste ji nepřeslechl, ale pokud ano, stenograf vám ji přečte.“

Ainslie zavrtěl hlavou. „Není třeba.“

„A vaše odpověď?“

„Ano,“ pronesl Ainslie s nedobrým pocitem.

Věděl, že otázka je zavádějící, zjednodušuje fakta a není fér vůči obviněné. Při soudním procesu by obhájce okamžitě vznesl námitku a každý soudce by ji uznal. Ale velká porota nečelí námitkám, protože se jejího zasedání nesmí zúčastnit právní zástupce obžalovaného, natož on sám. A tak zatímco se porota dovídala nové skutečnosti, obviněná Cynthia Ernstová vůbec netušila, co se děje.

Státní zástupci velké porotě předkládají důkazy podle vlastního výběru, obvykle jen ty nejnezbytnější. Používají rovněž prostředky - a Montesinová to evidentně činila-, jimiž urychlují průběh věci, pokud jsou přesvědčeni, že obžaloba je plně oprávněná.

Ainslie svědčil před různými velkými porotami a čím dál víc nerad. Věděl, že jiní policisté mají podobné pocity, a považoval systém velké poroty za jednostranný a v rozporu s principem objektivní spravedlnosti.

Jako vzdělaný člověk širokých zájmů Ainslie znal historické kořeny systému. Velké poroty vznikly ve středověké Anglii kolem roku 1200, kdy plnily funkci inkriminující i soudní. Postupem let se tyto dvě funkce oddělily a velkým porotám připadla jen úloha inkriminující. Ve Velké Británii po více než sedmi stoletích, v roce 1933, velké poroty zrušili s tím, že nejsou v souladu s moderním právem. Ve Spojených státech působí dodnes, ale sílící kritika na jejich adresu pravděpodobně způsobí, že snad už v blížícím se příštím století bude země následovat britský příklad.

Problém amerických porot spočívá v jejich tajnůstkářské uzavřenosti, která umožňuje nedůslednost a brání jakékoli kontrole, takže jeden z kritiků označil velkou porotu za „sbor polovičatě informovaných laiků, který se nemusí řídit ničím“.

Některé státy, například Pensylvánie a Oklahoma, velké poroty prakticky vyloučily ze hry, v jiných státech se jejich jednání zúčastňují obvinění a jejich advokáti. Jen ve třinácti státech se požaduje u *všech* těžkých zločinů od velké poroty rozhodnutí o obžalobě, ve třiceti pěti nikoli. V některých státech, například v New Yorku a Mississippi, radí porotcům, aby nepřijímali svědecké výpovědi o skutečnostech, které svědek nezná z vlastní zkušenosti. V jiných včetně Floridy se povoluje svědectví z druhé ruky, pokud s ním předstoupí vyšetřovatel. Výčet nedůsledností a nevyhnutelných křivd by byl pestrý a dlouhý.

Mnozí advokáti ve Spojených státech považují praktiky velkých porot za znepokojivě blízké tomu, co se dělo v čarodějnickém procesu v Salemu roku 1692 - na rozdíl od většiny státních zástupců.

Přes zkratkovité postupy Adele Montesinové výslech dalších svědků trval dvě hodiny. Malcolma Ainslieho po hodině strávené na svědecké židli propustili, ale požádali ho, aby zůstal nadále k dispozici, neboť jeho svědectví budou ještě potřebovat. Nesměl vyslechnout výpovědi jiných svědků, celého jednání velké poroty se nesměl zúčastnit nikdo jiný než porotci a úředníci soudu.

K objasnění motivu úkladné vraždy - Cynthiiny celoživotní nenávisti k rodičům - předvolali detektivku Ruby Boweovou, která předstoupila před porotu v elegantním béžovém kostýmu a reagovala na otázky pohotově a výstižně.

Boweová se rozhovořila o tajných denících Eleanor Ernstové, ale Adele Montesinová ji zarazila, dřív než se dostala k Cynthiinu těhotenství. Na naléhání Monstesinové, která se zjevně seznámila s výtahem z deníků, Boweová přeskočila dlouhé časové období a citovala z deníku pasáž, která začínala *Několikrát jsem Cynthii přistihla, jak nás pozoruje. Myslím, že nás oba strašně nenávidí.* Končila slovy *Někdy mě napadá, že možná osnuje něco proti nám, nějak se nám pomstí, a přepadá městrach. Cynthia je velmi chytrá, chytřejší než my dva.*

Boweová očekávala, že výslech se vrátí k Cynthiinu těhotenství a porodu, ale Montesinová jej ukončila. „Děkuju, to je všechno."

Když o tomto opomenutí Ruby Boweová pak hovořila s Ainsliem, poznamenal sarkasticky: „Šířit se o jejím těhotenství s vlastním otcem by mohlo vzbudit sympatie s Cynthií. To státní zástupce nesmí dopustit."

Zatímco se scéna připravovala k poslechu magnetofonové nahrávky, státní zástupkyně povolala jako svědka Julia Veronu, vedoucího identifikačního oddělení. Montesinová ho představila a přistoupila k výslechu. „Předpokládám, že nahrávka, kterou zakrátko vyslechne velká porota, byla testována z hlediska pravosti hlasů Cynthie Ernstové a Patricka Jensena. Je to tak?"

„Ano, ovšem."

„Popište nám prosím testy a vaše závěry."

„V policejní fonotéce máme záznam hlasu komisařky Ernstové z doby, kdy působila u policie, i pana Jensena, který byl kdysi vyslýchán v souvislosti s jiným případem. Porovnali jsme je s nahrávkou, na niž se odvoláváte." Verona stručně objasnil metodu testu na speciálním akustickém zařízení a konstatoval: „Oba hlasy na nahrávkách jsou totožné."

„A nyní si poslechneme nahrávku, která je u tohoto případu jedním z důkazů," oznámila Montesinová velké porotě. „Vyslechněte ji prosím pozorně, pokud byste něčemu nerozuměli a chtěli to slyšet znovu, přehrajeme si, co bude třeba, kolikrát si přejete."

Julio Verona stiskl tlačítko PLAY na hifi magnetofonu. Jakmile se ozvaly hlasy Patricka Jensena a Cynthie Ernstové nejdřív si objednávali jídlo, pak přidušeně debatovali o Kolumbijci Virgiliovi -, všichni členové velké poroty se očividně úzkostlivě soustředili, aby jim neuniklo ani slovo. Když Cynthia (poté, co jí Jensen řekl, že Virgilio zavraždil muže na invalidním vozíku), zaprotestovala - *Mlč, sakra! Nevykládej mi to. Nechci o tom nic slyšet-*, porotce hispánského původu zvolal: *„Pues ya lo sabe."* Mladá žena bílé pleti dodala: „A ta mrcha si to nechala pro sebe!"

Někteří porotci na ně sykli, čísi hlas požádal: „Mohli bychom tu část slyšet znovu?"

„Samozřejmě." Státní zástupkyně pokývla na Veronu, který zastavil přehrávání, převinul pásek o kus zpět a opět pustil nahrávku.

Dál se hlasy dohadovaly o dvou platbách po dvou stech tisících dolarech, jedné pro Kolumbijce, druhé pro Patricka, pak Cynthia mluvila o „podivnostech", které by usmrcení Ernstových navenek přiřadily k sérii dvojnásobných vražd. Během poslechu se ozývalo mručení; znechucené poznámky, hněvivé výbuchy, porotci dozrávali ke shodě, a když nahrávka skončila, jeden muž prohlásil: „Provinila se, a sakramentsky! Víc slyšet nepotřebuju!"

„Chápu vaše pobouření a jasné stanovisko," řekla Adele Montesinová. „Ale je třeba přezkoumat oprávněnost obvinění v dalších dvou bodech, proto vás žádám ještě o trochu trpělivosti. Mimochodem, možná jste si nevšimli, ale klimatizace už zase funguje."

Pár porotců zatleskalo, jiní si povzdechli, tentokrát úlevou.

Poměrně rychle se vyplnilo několik mezer. Inspektor finančního úřadu předložil požadovaná

daňová přiznání Cynthie Ernstové, z nichž vyplývalo, že jmenovaná ohlašovala úrokový výnos z účtu vedeného bankou na Kajmanských ostrovech a platila z něj daně. Úroky plynuly z vkladu, který vznikl z četných darů, písemně doložených, a tudíž nepodléhajících dani, a převýšil pět milionů dolarů. Nakonec inspektor sňal bifokální brýle a prohlásil: „Dovoluji si upozornit, že paní Ernstová plnila daňové povinnosti řádně."

Montesinová nasměrovala pozornost poroty správným směrem. „Existence účtu činí věrohodným to, co jste právě slyšeli z pásku, a sice úmysl Cynthie Ernstové zaplatit čtyři sta tisíc dolarů za vraždu vlastních rodičů." Montesinová se nezmínila o ironii Cynthiina respektu k daňovým zákonům USA, neboť jen proto vznikl důkaz, který by jinak zůstal skryt na Kajmanských ostrovech, mimo dosah jurisdikce Spojených států.

Znovu zavolali Malcolma Ainslieho. Popsal, jak otevřeli Jensenovu bezpečnostní schránku, v níž se nalézala magnetofonová nahrávka, kterou právě velká porota vyslechla, a další věci. Mimo jiné třetí část letenky stvrzující, že Jensen na palubě letadla společnost Cayman Airlines absolvoval let Miami - Grand Cayman a zpět.

„Čím byl tento let významný?" zeptala se Montesinová.

„Před dvěma dny, v přítomnosti svého advokáta, pan Jensen uvedl, že strávil tři dny s Cynthií Ernstovou na Kajmanských ostrovech, kde plánovali vraždu Ernstových," odpověděl Ainslie. „Cestovali odděleně, Cynthia Ernstová letěla z Miami se společností American Airlines pod jménem Hilda Shawová."

„Ověřil jste to?"

„Ano. Navštívil jsem pobočku American Airlines v Miami, počítačová databáze potvrdila, že cestující jménem Hilda Shawová letěla linkou 1029 na ostrov Grand Cayman téhož dne jako Jensen."

Je to svědectví z druhé ruky a soud by je odmítl, uvědomil si Ainslie, ale při tomto občas vyšinutém jednání je použitelné.

K druhému bodu obvinění - Cynthiinu zatajení dvou Jensenových vražd - Ainslie předložil krabici usvědčujících důkazů proti Jensenovi, které shromáždila a ukryla Cynthia Ernstová. Na naléhání Montesinové ukázal a popsal jednotlivé doličné předměty.

Znovu předvolali i Julia Veronu. Dosvědčil, že otisky prstů na plastikových sáčcích s důkazy patří Cynthii Ernstové a štítky na nich podle grafologické expertizy popsala taky ona.

„Co se týče třetího bodu obvinění," obrátila se Montesinová na velkou porotu, „nepředvolala jsem žádné svědky, aby potvrdili, že Cynthia Ernstová věděla, kdo zavraždil muže na invalidním vozíku a neinformovala o tom policii, jak jí ukládá zákon. A to proto, že svědky jste se stali vy sami, neboť jste vyslechli nahrávku, kde se o tom hovoří."

Porotci jí opět přikyvováním a mručením dali za pravdu.

Montesinová vzala finále zkrátka.

„Bylo to dlouhé, úmorné zasedání, nebudu ho zbytečně prodlužovat, omezím se na jedinou připomínku. Vaším úkolem není rozhodnout o vině či nevině Cynthie Ernstové. To přísluší malé porotě v procesním řízení. Pokud ovšem rozhodnete, že předložené důkazy postačují, abych s nimi předstoupila před soud. Jsem pevně přesvědčena, že jsou víc než postačující a že vaším souhlasem s formální obžalobou o třech bodech učiníme zadost spravedlnosti. Děkuju vám."

Státní zástupkyně s úřednickou svitou odešla a velká porota osaměla.

Ale ne nadlouho. Za necelou čtvrthodinu přizvali soudce a státní zástupkyni a předali rozhodnutí velké poroty soudci, který je nahlas přečetl. Každý bod formální obžaloby sám o sobě podle názoru velké poroty vyžadoval zatčení Cynthie Ernstové.

4.

„MUSÍTE SEBOU HODIT," upozornil Curzon Knowles Ainslieho, když mu předával v plastikovém obalu dva podepsané exempláře formální obžaloby o třech bodech. „Jakmile odtud

porotci vyjdou, přísaha nepřísaha, někdo se ukecne, novinka o Cynthii Ernstové se bude šířit rychlostí stepního požáru a brzy se dostane až k ní.“

Stáli v chodbě před soudní síní. Když ho Knowles doprovázel k výtahu, Ainslie se zeptal: „Nemůžete tady všechny chvíli zdržet? Nemáte pro porotu nějaký další případ?“

„Jeden ano. Schválně jsme to tak naplánovali, ale nepočítejte víc než s půlhodinou. Potom už by to bylo na vaše riziko.“

Knowles se odmlčel a pokračoval. „U vás na policii se už o stanovisku poroty ví, Montesinová telefonovala náčelníkovi. Vlastně vám mám vyřídit, abyste se hned po příjezdu dostavil do kanceláře zástupce náčelníka Serrana.“ Zvídavě se zadíval na Ainslieho. „To je dost neobvyklé, že se hlavouni pletou do záležitostí oddělení vražd.“

„V případě komisařky magistrátu mě to neudivuje. Starosta a komisaři jsou zvláštní sorta lidí, musí se s nimi jednat opatrně.“

Jako státní úředník, kterého služební povinnosti povolávaly do různých měst po celém státě, nebyl Curzon Knowles tak zasvěcený do místní politiky v Miami jako seržant tajné policie.

Zdánlivě byla městská policie na místních politických tlacích nezávislá, ale Ainslie věděl, že skutečnost se od zdání liší. Správní komise kontrolovala rozpočet městské policie prostřednictvím městského tajemníka, který rovněž jmenoval náčelníka policie a měl pravomoc ho odvolat, což se v minulosti už stalo. Členové správní komise znali osobní materiály důstojníků, o nichž se uvažovalo pro vedoucí funkce. Někteří měli u policie přátele, a to jim umožňovalo skrytě ovlivňovat běh věcí, což občas činili.

Ainslie taky věděl, že mezi městskou správní komisí a policií se tu a tam vztahy zadrhly - komise si velmi zakládala na své autoritě a reagovala podrážděně, když ji něco narušovalo. Právě proto poručík Newbold před pěti dny seznámil s nepříjemným vývojem událostí své nadřízené, majory Figuerase a Yanese. Ti ihned předali informace výš. A jakmile nejvyšší šéfy do něčeho zasvětíte, oni do toho pak zasahují.

Když se dveře výtahu zavíraly, Knowles zvenčí křikl: „Hodně štěstí!“

Hodně štěstí k čemu? ptal se Ainslie v duchu, zatímco výtah klesal. Jeho momentální představa štěstí byla, aby v tomto dramatu dohrál roli tím, že předá formální obžalobu zástupci náčelníka. Ale obával se, že tomu tak nebude.

Ainslieho deprese z minulého pátku přetrvala víkend i včerejšek, kdy se kolem Cynthie stahovala síť odplaty.

V jeho soukromém hájemství se cosi změnilo. V pátek v noci Karen řekl, že se rozhodl odejít z oddělení vražd, jakmile se zhostí současné povinnosti, a možná vůbec od policie, i když tím si nebyl jist. Po té novině ho Karen objala a se slzami v očích ho ujistila: „Miláčku, mně se tím jen uleví. Všimla jsem si, jak tě ty strašné věci ničí. V tom se nedá pokračovat, měl bys od toho odejít úplně. O budoucnost si nedělej starosti, poradíme si. Nejdůležitější ze všeho jsi ty - pro mě, pro Jasona a“ - sáhla si na kulatící se bříško, odpovídající čtvrtému měsíci těhotenství - „a pro něj nebo pro ni.“

Tu noc Karen vyprávěl o Cynthii, o jejím tragickém dětství, o nenávisti, která se v ní v důsledku toho vršila až do dospělosti, a taky o Cynthiiných zločinech, do nichž se přetavila její nenávist a za něž teď splatí daň zákonu.

Karen poslouchala a pak zareagovala s prostou logikou, kterou za devět let manželství důvěrně poznal a oceňoval. „Je mi jí pochopitelně líto, jako by asi bylo každému, zejména ženám. Ale pravda je, že ničím, *co ji postihne* nebo co by *mohla udělat sama*, se neodčiní, co se stalo - na to je příliš pozdě. Proto ať se stane cokoli, jiní lidé - zvlášť ty nebo já - se nesmíme nechat deptat Cynthiiným zoufalstvím nebo vinou, aby to nezničilo i naše životy. Ano, Malcolme, udělej, co v tomto posledním případě musíš, a pak - *jdi od toho!*“

Když Karen vyslovila Cynthiino jméno, Ainslie se jako mnohokrát předtím ptal sám sebe, jestli ví o jeho dávném románku s Cynthií.

Ale bez ohledu na to všechno je jeho úkolem dokončit současnou akci - rozhodně poslední -, a to co nejrychleji.

Dveře výtahu se otevřely ve vstupní hale soudní budovy.

Ainslie využil policejní výsady, zaparkované neoznačené auto nechal stát před soudem a k hlavní budově městské policie šel pěšky - tři bloky na sever, dva na západ.

Když vstoupil do předpokoje kanceláře zástupce náčelníka Otera Serrana, uvítala ho sekretářka. „Dobré odpoledne, seržante Ainslie. Čekají na vás.“ Vstala a otevřela dveře do kanceláře.

Uvnitř spolu debatovali Serrano, Mark Figueras, Manolo Yanes a Leo Newbold. Když Ainslie vstoupil, ztichli a otočili hlavy k němu.

„Nesete úřední obžalobu, seržante?“ Zástupce náčelníka Serrano, vysoký muž sportovní postavy, seděl za psacím stolem. Někdejšího detektiva provázela vynikající pověst.

„Ano, pane.“ Ainslie mu předal plastikový obal, Serrano z něj vytáhl dva exempláře úřední obžaloby a jeden poskytl trojici svých společníků.

Zatímco všichni čtyři četli, sekretářka tiše uvedla dovnitř Ruby Boweovou. Ta přešla k Ainsliemu a zašeptala: „Musím s vámi mluvit. Našla jsem její dítě.“

„Cynthiino?“ Ohromeně se rozhlédl. „Můžeme...“

„Podle mě ne. Zatím ne,“ zašeptala.

Ostatní přítomní pokračovali ve čtení, ozvalo se zasténání a Figueras vydechl: „Kristepane! Horší to být nemohlo.“

„Dějí se věci, které by člověk nepředpokládal,“ rezignovaně pronesl Serrano.

Dveře se rozletěly a vešel náčelník policie Farrell Ketledge. Papíry zašustily a čtenáři vstali. „Pokračujte,“ řekl tiše náčelník. Přešel k oknu, zastavil se a vybídl Serrana: „Jen si to řiďte sám, Otero.“

Čtveřice mužů dočetla úřední obžalobu.

„Cynthia to s námi sehrála dokonale,“ poznamenal Figueras. „Dosáhla povýšení *poté,* co zahladila stopy a zatajila vraždu Jensenovy bývalé manželky a jejího přítele.“

„Zatraceně, to bude pastva pro média,“ předpověděl Manolo Yanes.

Navzdory tomu, že obžaloba z úkladné vraždy byla nejzávažnější, si Ainslie uvědomil, že jim víc vadí druhý a třetí bod obžaloby - Cynthiino nadržování a napomáhání provinilci a zatajení zločinu v době, kdy byla detektivkou oddělení vražd, a maření výkonu spravedlnosti neoznámením jiné vraždy; o níž věděla.

„Jestli to začne projednávat soud, proces potrvá léta,“ řekl Leo Newbold. „Po celou dobu budeme pod palbou.“

Ostatní zachmuřeně přikyvovali.

„Dost nářků,“ zasáhl Serrano. „Chtěl jsem znát situaci, protože se týká nás všech. Ale teď musíme jednat.“

„Možná by nebylo špatné, kdyby se Ernstová všechno dověděla dřív, než ji dostaneme.“ Hlas patřil Manolu Yanesovi. „Kdyby se zachovala slušně a pročistila si hlavu olovem, ušetřila by všem spoustu potíží.“

Ainslie očekával, že si Yanes těmito slovy vysloužíostré pokárání. Kupodivu se nic takového nestalo, následovalo ticho, nepromluvil ani policejní náčelník. *Nepošlou jí rafinovaný vzkaz?* Sotva stačil zaplašit myšlenku jako nehodnou účastníků porady, obrátil se na něho Serrano.

„Asi se vám to nebude lióit, seržante Ainslie, ale vybrali jsme vás, abyste ji zatkl.“ Odmlčel se a ohleduplně se zeptal: „Nebude vám to činit nějaké problémy?“

Takže to ví. Ainslie pochopil, že o něm a o Cynthii vědí všichni. Vybavila se mu Rubyina slova: „*Jsme přece detektivové, ne?*“

„Radost z toho nemám, pane. Ostatně kdo by měl? Ale udělám, co je nutné.“ Cítil, že dotáhnout to do konce vlastně svým způsobem Cynthii dluží.

Serrano souhlasně přikývl. „Protože jde o komisařku magistrátu, všechno od této chvíle bude probíhat pod přísnou kontrolou veřejnosti. Těšíte se vynikající pověsti, věřím, že nenastanou komplikace a nedopustíte se žádné chyby.“

Ainslie si uvědomoval, že se všechny oči upírají na něho, a jako při poradě s Figuerasem a Yanesem před pěti dny v nich zahlédl nepochybný respekt.

Serrano se zadíval na papír, který mu před chvílí přinesla sekretářka. „Nasadili jsme na Ernstovou od dnešního rána očko. Před půlhodinou odjela na radnici. Teď se zdržuje ve své

kanceláři.“ Vzhlédl k Ainsliemu. „Musíte mít s sebou policistku. Ať vás doprovodí Ruby Boweová.“

Ainslie přikývl. Podezřelou ženu dneska téměř nikdy nezatýká samotný muž, snadno pak dochází k žalobám pro sexuální obtěžování.

Serrano pokračoval: „Určil jsem uniformovaný doprovod. Čekají dole na vaše rozkazy. A budete potřebovat hlavně tohle.“ Předal Ainsliemu zatykač, připravený s ohledem na předpokládané stanovisko velké poroty. „Splňte úkol!“

Ruby v přeplněném výtahu pozorovala Ainslieho. Zamumlal: „Počkejte s tím. Povíte mi to cestou.“ Když vystoupili z výtahu, řekl: „Sežeňte auto. Promluvím s doprovodem.“

Dva policisté v uniformě, seržant Ben Braynen, kterého Ainslie dobře znal, a jeho parťák, postávali u modrobílého auta miamské policie před služebním východem. „Jsme vaše silná pravá ruka,“ prohlásil Braynen a pozdravil. „Dostali jsme rozkaz hodně shora. Jste děsně důležitá osoba.“

„Leda dočasně,“ utrousil Ainslie. „Rozhodně budu dál brát stejný plat.“

„Tak co nás čeká?“

„Jedeme na magistrát, a to do vyšších kruhů. Já s Ruby Boweovou provedu zatčení, vy jste naše záloha.“ Vytáhl zatykač a ukázal na jméno.

„Do prdele, to je průser!“ vydechl nevěřícně Braynen. „Vážně do toho jdeme?“

Ruby Boweová předjela v neoznačeném autě modrobilý hlídkový vůz a zastavila.

„Tak vážně, jako že hřešíme,“ přisvědčil Ainslie. „Držte se nás. Možná vás nebudeme potřebovat, ale je dobré vědět, že nás jištíte.“

Když se Ruby s Ainsliem rozjela, vyzval ji: „Tak povídejte.“

„Především upozorňuju, že Cynthia nás možná očekává,“ řekla Boweová. „Kvůli tomu, co jsem objevila včera v noci.“

„Nemáme moc času. Ven s tím.“

Ruby spustila.

Od chvíle, kdy se Ruby z deníků Eleanor Ernstové dověděla, že Cynthia porodila dítě svého vlastního otce, snažila se vypátrat, co se s nemluvnětem stalo - s človíčkem, o kterého se nikdo z rodiny nezajímal: krom toho, jak se ho zbavit. Eleanor v denících neuvedla ani jeho pohlaví.

„Bylo to děvče,“ řekla Ruby. „To jsem dost rychle zjistila v adopčním středisku.“ Tam Ruby ovšem víc nepomohli, odmítli jí zpřístupnit staré záznamy s odkazem na povinnost zachovat tyto záležitosti v tajnosti. Ruby nenaléhala, protože další informace nepovažovala za tak důležité. O existenci dítěte se vědělo a další pátrání po něm by nevneslo světlo do vyšetřování vraždy Ernstových.

„Přesto jsem se chtěla dovědět víc,“ přiznala Ruby. „Párkrát jsem se ve středisku zastavila, pracuje tam starší sociální pracovnice, myslela jsem si, že zamhouří nad předpisy oko a pomůže mi, ale bála se. Před dvěma dny mi zatelefonovala. Za týden jde do penze. Zajela jsem včera v noci k ní domů a ona mi předala kopii záznamů.“

Podle nich adopce Cynthiina dítěte nepřetrvala dva roky. Prokázalo se, že adoptivní rodiče o dítě řádně nepečovali a týrali je, proto jim je odebrali. Pak následoval dlouhý seznam dětských domovů, kterými děvče prošlo do svých třinácti let, tím záznamy skončily. „Je to smutný příběh o lhostejnosti a krutosti,“ řekla Ruby a dodala: „Chystala jsem se zapátrat v posledním dětském domově uvedeném na seznamu, ale nebylo třeba, když jsem zjistila, jak se dítě jmenovalo a dodnes jmenuje.“

„Jak?“

„Maggie Thorneová.“ Zní to povědomě, pomyslel si Ainslie. Jen si za jménem nedovedl nic představit.

Ruby napověděla: „Byl to případ Jorgeho Rodrigueze - zastřelený německý turista jménem Niehaus. Myslím, že jste...“

„Ano... už vím.“

Paměť ožila: cynická krutost, zbytečná smrt... mezinárodní rozruch a nešťastný pár mladých

viníků - mladý černoch Kermit Kaprum a běloška Maggie Thorneová... oba se při výslechu přiznali.

Ainslie si vzpomněl, že tvář děvčete mu tehdy byla povědomá. Zkusil využít pěstovanou schopnost bleskového poznání, ale marně. Konečně pochopil proč. Tenkrát před sebou neviděl tvář obviněného děvčete, ale její matky Cynthie. I teď mu v paměti připadala podobnost Maggie Thorneové matce až přízračná.

„Je tu ovšem něco jiného," řekla Ruby, když odbočila na Bayshore Drive. „Žena z adopčního střediska, která mi poskytla údaje, chtěla být krytá. Pokud z nějakého důvodu středisko poruší povinnost utajení, musí o tom vyrozumět původní rodiče, což ta žena učinila. Odeslala Cynthii úřední dopis o její dceři Maggie Thorneové - Cynthia to jméno pravděpodobně slyšela poprvé - a uvedla, že policie si od ní o jmenované vyžádala informace a ona je poskytla. Dopis odeslala v pátek na starou adresu Cynthie do Bay Pointu. Cynthia ho možná už má."

„Niehausův případ." Ainslie horečně přemýšlel, hlas se mu chvěl. „Jak to nakonec dopadlo?" Kolik případů prošlo oddělením vražd. Zčásti si vzpomněl, ale chtěl se ujistit.

„Kaprum a Thorneová dostali trest smrti. Momentálně sedí v cele smrti a čekají na výsledek odvolání."

Ainslie pustil z hlavy všechno ostatní. Dokázal myslet jen na Cynthii, která dostala úřední dopis... Cynthia je bystrá, sledovala všechny případy, spojila si se jménem ihned všechno ostatní a pochopila i současný zájem policie... Díky úřednímu dopisu se dověděla, že její jediné dítě, které nikdy nepoznala, čeká brzy poprava. V zoufalství si pomyslel: *Copak nikdy nepovolí sevření té mrzké, strašlivé ruky, která manipuluje s Cynthiiným životem?* Zaplavila ho lítost a ten nejhlubší soucit - na chvíli zatlačily do pozadí všechno ostatní. Malcolm se na předním sedadle předklonil a složil hlavu do dlaní. Jeho tělo se křečovitě otřásalo. Rozplakal se.

„Promiňte," omluvil se Ainslie Ruby. „Člověk někdy ztratí smysl pro proporce." Vzpomněl si na protestující před raifordskou věznicí, kteří nepochybně zapomněli na vrahovy oběti. „Najednou se to na mě sesypalo."

„Brečela jsem na dnešek v noci. Tahle práce někdy…" Zmlkla.

„Až dorazíme na místo, rád bych vešel k Cynthii jako první a sám," řekl.

„To nemůžete. Je to proti…"

„Vím, já vím! Je to proti předpisům, ale Cynthia se nebude ohánět sexuálním obtěžováním, hrdost jí to nedovolí. Poslyšte, řekla jste, že dopis byl odeslán v pátek na starou adresu do Bay Pointu, třeba ho ještě nedostala. Jestli ne, můžu jí všechno sdělit šetrněji, a i jestli dopis..."

„Musím vám připomenout, že už nejste knězem, Malcolme," pronesla Ruby tiše a ohleduplně.

„Ale jsem člověk. A tentokrát budu jednat proti předpisům, potřebuju ovšem, abyste svolila."

„Mám svoje povinnosti," zaprotestovala. Oba věděli, že kdyby se něco zvrtlo, zaplatí za to Ruby nejspíš kariérou. „Ať se stane cokoli, Ruby, budu vás kryt, prohlásím, že jsem vám to přikázal. Prosím vás."

Jeli po nábřeží Dinner Key a blížili se k radnici. Ruby zastavila před hlavním vchodem. Modrobílý vůz okamžitě zabrzdil za nimi.

Váhala, stále nebyla rozhodnuta. „Nevím, Malcolme." Pak se zeptala: „Povíte to seržantu Braynenovi?"

„Ne. Uniformy zůstanou venku. Půjdete dovnitř se mnou, ale počkáte v hale, já budu pokračovat do Cynthiiny kanceláře. Dejte mi patnáct minut."

Ruby zavrtěla hlavou. „Deset. Maximálně."

„Platí."

Vstoupili hlavním vchodem do jedinečné, anachronické budovy radnice.

V éře, kdy vládní manifestace hojnosti se stala normou a rozmáchlá architektura veřejných budov prozrazovala sebepřeceňování politiků, radnice Miami, jedné z amerických metropolí, vyjadřuje pravý opak. Relativně nepříliš rozlehlá bílá jednopatrová budova s decentními svčtle modrými dekorativními reliéfy a deskou s označením instituce stojí na mysu omývaném z obou stran Biscayneským zálivem. Mnohé lidi překvapuje její neokázalá prostota, neboť neodpovídá

obecné představě o sídle zvoleného starosty, místostarosty, tří komisařů a jmenovaného městského tajemníka. Hlavně starší generace říká, že budova nezapře někdejší terminál hydroplánů, což je logické, neboť v letech 1934 až 1951 v ní působila společnost Pan American Airways. Ta ji zbudovala jako svou základnu pro provozováni letecké dopravy hydroplány, které z Miami směřovaly s cestujícími do třiceti dvou zemí. Když hydroplány potkal osud dinosaurů, Pan Am tu zavřela krám a z budovy se v roce 1954 stala radnice.

Psaly se tu dějiny. Nejvýraznější kapitolu možná napíší dnes, pomyslel si Ainslie.

Ve vestibulu Ainslie a Boweová přistoupili k přepážce, kde se staršímu strážnému prokázali policejními odznaky. Muž pokynul, aby šli dál. Ainslie věděl, kde se nalézá Cynthiina kancelář, zabočil vlevo a ukázal Ruby, aby pokračovala hlavní chodbou do haly, kde má počkat. Ruby se významně podívala na hodinky a váhavě se od něho odpoutala.

Než vstoupili do budovy, Ainslie instruoval Braynena a jeho parťáka, aby zůstali před budovou, přepnuli si vysílačky na příjem a okamžitě reagovali na zavolání.

Ainslie došel až ke dveřím s nápisem:

KOMISAŘKA CYNTHIA ERNSTOVÁ

Hned za dveřmi, v místnosti bez oken, seděl u psacího stolu mladý asistent. V malé samostatné kanceláři pracovala u počítače sekretářka. Mezi nimi se rýsovaly masivní tmavozelené, nyní zavřené dveře.

Ainslie znovu vytáhl služební odznak. „Jdu za komisařkou v záležitosti městské policie. Neohlašujte mě."

„Ano, jak si přejete." Mladý muž ukázal k tmavozeleným dveřím. „Račte dál." Ainslie otevřel dveře, vstoupil a zavřel za sebou.

Cynthia se mu dívala do obličeje. Seděla za reprezentativním psacím stolem a z výrazu její tváře se nedalo nic vyčíst. Kancelář byla prostorná, příjemně funkční, ne však luxusní. Okno v pozadí nabízelo pohled na přístav a kotvící rekreační plavidla. Za jednoduchými dveřmi vpravo byla patrně kuchyňka nebo úpravna.

Ticho by se dalo krájet. Po několika vteřinách Ainslie řekl: „Přicházím, abych..."

„Ušetři si to!" Cynthiiny rty se sotva pohnuly. Oči se jí chladně leskly.

Věděla. Nebylo třeba, aby si něco vysvětlovali. Cynthia měla široké styky, komisařka magistrátu prokazovala různé laskavosti a mnozí jí dlužili oplátku. Nepochybně někdo z dlužníků - možná z velké poroty nebo dokonce z policie - rychle zvedl telefon a zavolal jí.

„Asi mi nebudeš věřit, Cynthie," řekl Ainslie, „ale kéž bych mohl udělat něco, *cokoli* jiného."

„Uvažme to." Kamenná tvář a mrazivý tón postrádaly jakýkoli náznak citového hnutí. „Vím, že si libuješ v popravách, tak by ses mohl zúčastnit popravy mojí dcery, dohlédnout, aby všechno proběhlo řádně. A taky mojí popravy. Neříkej, že by sis při tom neužil."

„Prosím tě, takhle ne," požádal úpěnlivě.

„Co by sis přál - výčitky a slzy, laciné kajícnictví podle tvých starých not?"

Ainslie si povzdechl. Věděl, že neurčitá naděje, kterou choval, se nenaplní. Přiznal si, že ho měla doprovodit Ruby. Dopustil se chyby, neměl ji přesvědčovat, aby zůstala v hale.

„Není to snadná povinnost," řekl a položil na psací stůl zatykač. „Nezbývá mi, než abych tě zatkl. Musím tě upozornit..."

Cynthia se ironicky zasmála. „Jako by se stalo, práva zadrženého znám."

„Odevzdej mi zbraň. Kde je?" Ainslieho pravá ruka sjela k jeho automatické pistoli Glock ráže 9 mm, ale nevytáhl ji z podpažního pouzdra. Věděl, že Cynthia vlastní tutéž zbraň. Jako všichni policisté pod přísahou dostala při odchodu ze služby pistoli jako dar.

„V psacím stole." Vstala a ukázala na zásuvku.

Aniž by on ní odtrhl oči, natáhl levou ruku dolů, otevřel zásuvku a sáhl dovnitř. Pod kusem látky nahmatal pistoli. Uchopil ji a zastrčil do kapsy.

„Otoč se, prosím." Pouta měl připravena.

„Moment." Její hlas zněl téměř normálně. „Musím na toaletu. Některé věci nedokážu s rukama

spoutanýma za zády.“

„Ne. Zůstaň stát.“

Cynthia nedbala jeho slov, otočila se a zamířila k jednoduchým dveřím, kterých si všiml při vstupu. Posměšně prohodila přes rameno: „Jestli se ti to nezamlouvá, do toho, zastřel mě.“

Ainsliemu bleskly hlavou dvě myšlenky, ale zapudil je. Když se dveře otevřely, spatřil toaletu. Očividně z ní nevedl jiný východ. Dveře se rychle zavřely. Přestal pravičkou svírat pistoli a vrhl se kupředu, rozhodnut otevřít dveře v případě potřeby násilím. Intuitivně vytušil, že zareagoval příliš pomalu.

Než se dostal ke dveřím, pouhou vteřinu poté, co se zaklaply, rozletěly se trhnutím zevnitř. Stála v nich Cynthia, oči jí plály, tvář se stáhla v masku nenávisti. Vyštěkla rozkaz: „*Ani hnout!*“ V ruce držela malou pistoli.

Uvědomil si, že ho opět přelstila, zbraň měla zřejmě schovanou tam. Řekl: „Cyn, poslyš... můžeme...“

„Mlč!“ Svaly ve tváři se pohnuly. „Věděl jsi, že mám tohle. Věděl?“

Ainslie pomalu přikývl. Ne, nevěděl nic, teprve před chviličkou ho tato možnost napadla, právě to byla jedna z myšlenek, které zapudil. Cynthia svírala chromovanou pětirannou pistolku Smith & Wesson, „poslední šanci“, jíž tak efektivně zasáhla při loupežném přepadení banky, k němuž se kdysi spolu nachomýtli.

„Možná sis myslel, že zbraň použiju proti sobě! Abych sobě a všem ušetřila spoustu problémů. *Odpověz!*“

Nastal okamžik pravdy. „Ano, myslel,“ přiznal Ainslie. To byla jeho druhá myšlenka.

„Taky ji *použiju*. Ale vezmu tě s sebou, ty parchante!“ Chopila se pistole oběma rukama a zaujala dokonalý střelecký postoj.

Možnosti se mu míhaly v mysli jako letní blýskání. Sáhnout po glockovi byla první, jenže Cynthia by vystřelila v okamžiku, kdy by se pohnul, vzpomněl si na bankovního lupiče s dírou přesně uprostřed čela. Co se týče Ruby, uběhlo stěží pět minut. S Cynthií přitom už není žádná řeč. Může ještě něco udělat? Ne, *nic*... A tak... konec přijde v pravý čas. Teď ho jen přijmout. Poslední myšlenka: kdysi se v duchu ptal sám sebe, jestli se v posledních vteřinách života nevrátí k víře v Boha a posmrtný život, k nějaké další naději. Teď zná odpověď. Zní ne.

Cynthiin prst na spoušti se pohnul. Zavřel oči a vzápětí uslyšel výstřel... Kupodivu nic necítil... Otevřel oči.

Cynthia dopadla na podlahu, oči zavřené, malou pistoli sevřenou v ruce. Na levé straně prsou se z rány řinula krev

U vstupních dveří, odkud vystřelila ze svého glocka ráže 9 mm, se narovnala Ruby Boweová.

5.

ZPRÁVA O NÁSILNÉ SMRTI Cynthie Ernstové se přehnala přes Miami jako příbojová vlna.

Média zabouřila.

Stejně tak i přeživší členové správní komise magistrátu, rozpálení do běla hněvem, neboť to, co se stalo, považovali za svévolnou vraždu jednoho z nich.

Dokonce dřív, než odvezli tělo Cynthie Ernstové, jejíž smrt potvrdil lékař záchranné služby, pronikly do radnice dva televizní štáby, které natáčely všechno možné a kladly otázky, na něž nikdo neznal odpovědi. Zburcoval je radioprovoz na policejních frekvencích, stejně jako další novináře a fotografy, kteří se k nim připojili.

Seržant Braynen s padákem za pomoci rychle povolané posily se pokoušeli udržet pořádek.

Malcolmu Ainsliemu a Ruby Boweové se následné dění proměnilo v dynamickou střihovou sekvenci. Po horečných telefonátech do a z kanceláře zástupce náčelníka Serrana jim přikázali, aby zůstali na místě a s nikým nemluvili, dokud nepřijede „průšvihový tým“ z oddělení pro vnitřní záležitosti, což patří ke standardnímu postupu, pokud policista ve službě způsobí smrt nebo vážně zraní člověka. Tým složený ze seržanta a detektiva se dostavil krátce nato a důkladně, leč bez

nepřátelství vyslechl Ainslieho a Boweovou. Bylo zřejmé, že oddělení pro vnitřní záležitosti se před odjezdem týmu dovědělo o rozhodnutí poroty a zatykači vydaném na Cynthii Ernstovou.

Městská policie shromažďovala informace a vedení odmítlo zastřelení komisařky magistrátu Ernstové bezprostředně komentovat, ale přislíbilo komplexní informaci na tiskové konferenci v 18:00 téhož dne za účasti náčelníka policie.

Náčelník mezitím vyrozuměl starostu a členy správní komise, že se s každým osobně telefonicky spojí během hodiny před tiskovou konferencí, aby jim sdělil nejnovější informace. Bylo by jistě snazší, kdyby uspořádal mimořádnou schůzku ve své kanceláři, ale zákonodárství „Slunečního státu“ neumožňovalo, aby správní komise magistrátu zasedala, aniž by o tom byla informována média a veřejnost.

Po výslechu „průšvihovým týmem“ Ainslie a Boweová putovali k důvěrnému slyšení za zavřenými dveřmi do kanceláře zástupce náčelnilca Serrana, jehož se zúčastnili i majoři Figueras a Yanes. Během celého tázání Ainslie a Boweová nezalhali, ale nikdo jim taky nekladl přehnaně dotěrné otázky - například proč se v budově radnice nakrátko rozdělili. Ainslie vycítil, že policejní špičky tak či onak manévrují a chrání vlastní zájmy Přemýšlel taky, jestli z přítomné pětice mohl někdo zapomenout na Yanesova cynická slova, která v téže místnosti zazněla před necelou hodinou: *Kdyby se zachovala slušně a pročistila si hlavu olovem, ušetřila by všem spoustu potíží.* Sdílejí teď všichni pocit viny, že nikdo neprotestoval? A vytušili, že kdyby výslech přiostřili a zaměřili se na některé skutečnosti, uslyšeli by něco, co chtějí odsoudit k zapomnění?

Ainslie věděl, že na tyto otázky mu nikdy nikdo neodpoví.

Nakonec Serrano vlastnoručně sepsal základní policejní verzi událostí, která se v rozšířené a stylisticky vybroušenější podobě stane oficiálním stanoviskem:

V souladu s úřední obžalobou o třech bodech schválenou velkou porotou se seržant Malcolm Ainslie a detektivka Ruby Boweová pokusili zatknout komisařku Cynthii Ernstovou. Poté, co byla jmenovaná domněle odzbrojena, neboť jí byla odebrána zbraň, o níž se vědělo, že ji vlastní, a dříve než jí byla nasazena pouta, náhle vytasila malou ukrytou pistoli. Než stačila vypálit na seržanta Ainslieho, detektivka Boweová použila služební zbraň a zastřelila ji.

Tato fakta krátce nato potvrdili uniformovaní policisté Braynen a jeho parťák, kteří ihned po střelbě reagovali na Ainslieho výzvu a dostavili se na místo činu v několika vteřinách.

Teprve později, v klidu, spolu Ainslie a Ruby hovořili o tom, co se stalo.

„Po pár minutách čekání jsem znervózněla,“ vysvětlovala Ruby. „Celkem oprávněně, ne?“

Ainslie sevřel Ruby oběma rukama ramena a zadíval se jí do očí. „Zachránila jste mi život,“ pronesl. „Ať ode mě budete chtít cokoli, stačí požádat.“

„Až si něco vymyslím, přihlásím se,“ řekla s úsměvem. „Ale jednala jsem ve vlastním zájmu. Bez vás by práce v oddělení vražd nebyla taková. Hodně jste nás všechny naučil, stal jste se živým vzorem. Doufám, že vás neuvádím do rozpaků.“

Ainslie zaraženě pokrčil rameny. „Trochu ano.“ Pak vážně dodal: „Pracovat s vámi, Ruby, byla pro mě čest.“ Tohle není ta pravá chvíle, aby jí sdělil své rozhodnutí odejít z oddělení vražd a možná od policie vůbec, uvažoval. Zatím to zůstane jen mezi ním a Karen.

Přípravy na tiskovou konferenci probíhaly v krkolomném tempu, mezi policií a státním zastupitelstvím křižovaly dlouhé telefonáty. Společně rozhodly, že budou informovat veřejnost o všech důležitých faktech, která se týkají Cynthie Ernstové: o souhlasu velké poroty s úřední obžalobou ve třech bodech, denících Eleanor Ernstové, zneužívání Cynthie vlastním otcem a jejím těhotenství, o zosnování úkladné vraždy vlastních rodičů i o tom, že důležité důkazy o další dvojnásobné vraždě, za níž Cynthia zahladila stopy, ležely rok a půl nedotčené na správě věcí městské policie. A taky že Cynthia neoznámila, co se dověděla o vraždě muže na invalidním vozíku.

Zástupce náčelníka to na poradě s náčelníkem a vedoucím tiskového oddělení Eveliem Jimenezem charakterizoval výstižně: „Je to příšerný propletenec, nikdo z toho nevyjde s kytičkou.

Kdyby se něco tajilo a vyslídil to nějaký protřelý novinář, nastaly by problémy.“

Jen o některých důkazech, které mohou sehrát významnou úlohu v procesech s Patrickem Jensenem a Virgiliem, se prozatím pomlčí. Jensenovo zatčení a obvinění nyní vejde ve všeobecnou známost.

Co se týče Virgilia, pochybovalo se, jestli bude někdy dopaden a souzen. Oddělení vražd Metropolitní dadeské policie, jakmile se dovědělo o vraždě muže na invalidním vozíčku, po něm zahájilo pátrání, stejně jako oddělení vražd miamské policie kvůli vraždě Ernstových. Ale Virgilio zmizel v rodné Kolumbii a s jeho extradicí se vzhledem k nepřátelství mezi jeho vlastí a Spojenými státy nedalo počítat.

Tisková konference se konala v hale hlavní budovy miamské policie, u vchodu kontrolovalo několik strážníků doklady příchozích. Pódium s mikrofony vyrostlo poblíž výtahů. Vedoucí tiskového oddělení Evelio Jimenez, bývalý novinář a muž přímého, seriózního jednání, bude tiskovku řídit.

Jen chvíli předtím, než za hojné účasti začala tisková konference, se dostavili členové správní komise, s nimiž jednotlivě telefonicky mluvil náčelník, povětšinou otřesení nebo zarmoucení. Novináři je obklíčili, ale nikdo na jejich otázky neodpověděl. Když strčili mikrofon pod nos starostovi, netypicky ostře je okřikl: „Dejte to pryč! Poslouchejte, co vám řeknou.“

Rozjely se kamery, mikrofony se k sobě přimkly jako fazole v lusku, cvakly propisky a zasvítily monitory notebooků, neboť vedoucí tiskového oddělení oznámil: „Promluví náčelník policie Farrell Ketledge.“

Náčelník postoupil kupředu. Formálně všechny pozdravil, ale nemarnil čas a šel rovnou k věci.

„Toto je bezpochyby nejsmutnější den v celé mé policejní kariéře. Považoval jsem Cynthii Ernstovou za loajální kolegyni a dobrou přítelkyni a zčásti si ji takovou v paměti uchovám, navzdory zločinům a hrůzám, které nyní vyšly najevo. Jak se zakrátko podrobně dozvíte, slečna Ernstová byla zločincem a provinila se mimo jiné strašlivou vraždou svých rodičů...“

Účastníci tiskové konference kolektivně zalapali po dechu. Někteří novináři zároveň vyskočili a vyřítili se k přenosovým vozům před budovou, jiní překotně mluvili do mobilních telefonů.

Náčelník policie pokračoval informací o tom, že Cynthia jako detektivka oddělení vražd nadržovala a napomáhala provinilci, zatajila jeho zločin a mařila výkon spravedlnosti neoznámením další vraždy. Nato oznámil: „Dnes dopoledne vyjádřila velká porota souhlas s její úřední obžalobou o třech bodech a se zatčením. Při zatýkání pak slečna Ernstová náhle vytasila ukrytou zbraň, kterou očividně chtěla použít proti jednomu ze zatýkajících policistů. Další policistka proto slečnu Ernstovou zneškodnila jediným smrtícím výstřelem.

Pokud si budete přát, k této události se později vrátíme, teď bych rád, abyste se seznámili s tím, co jí předcházelo, tedy s jednáním velké poroty o obžalobě Cynthie Ernstové. Prosím pana Curzona Knowlese, státního zástupce a šéfa skupiny pro právní postih vražd, aby vysvětlil body obžaloby a to, o jaké důkazy se opírají.“

Knowles, oblečený společenštěji než obvykle, totiž ve tmavomodrém úzce proužkovaném obleku, vystoupil na pódium a v deseti minutách autoritativně shrnul to, co státní zastupitelství předložilo porotě. Mnozí účastníci vzhlédli od svých poznámek a pozorně naslouchali, když informoval o denících Eleanor Ernstové a podrobnostech zneužívání její dcery. „Pokud vím,“ pokračoval, „nejpodstatnější pasáže z deníků se právě kopírují a budou brzy k dispozici.“ Nato Knowles zodpověděl několik oxázek, žádná nebyla agresivní. Většinu novinářů uvedené skutečnosti konsternovaly, vznikl všeobecný pocit, že heslem dne se stala otevřenost a upřímnost.

Když Knowles skončil, ujal se slova Serrano. Zástupce náčelníka představil Lea Newbolda, který promluvil jen krátce, načež se Malcolm Ainslie rozhovořil o vraždě Gustava a Eleanor Ernstových a pokusu naaranžovat ji tak, aby vypadala jako součást série dvojnásobných vražd. Všichni rychle vyrozuměli, že Ainslie ví o celém případu nejvíc, proto pak půl hodiny věcně a přesvědčivě odpovídal na otázky novinářů.

Nelibost v něm však vzbudil dotaz televizní zpravodajky. „Předtím jsme slyšeli od...“ Odmlčela se a nahlédla do poznámek. „...od poručlíka Newbolda, že jste byl první, kdo vraždu Ernstových nepovažoval za součást série dvojnásobných vražd. Proč jste si to myslel?“

Ainslie odpověděl impulzivně: „Protože ve Zjevení se nevyskytuje králík.“ Ale zalitoval, jen slova vyřkl.

Po rozpačité odníke se tatáž žena zeptala: „Můžete to vysvětlit?“

Ainslie se podíval na zástupce náčelníka Serrana, který pokrčil rameny a řekl novinářům: „V našich řadách pracují talentovaní lidé, kteří někdy objasní zločin i poněkud neobvyklým způsobem.“ Obrátil se k Ainsliemu: „Prosím, vyjádřete se sám.“

Ainslie se nepříliš ochotně pustil do vysvětlování. „Váže se to k symbolům, které pachatel zanechal na čtyřech místech činu, podařilo se je dešifrovat jako náboženské symboly inspirované Zjevením Janovým z Bible. Vedle zavražděných manželů Ernstových se našel králík. Ten mezi ně nepatřil.“

Zatímco popisoval předchozí symboly, Ainslie si uvědomil, že tyto informace tehdy ani později neposkytli médiím, protože to nebylo třeba. Elroy Doil byl obžalován, odsouzen a popraven jen za vraždu Temponeových - a tam se žádné symboly nenašly.

Pod dojmem nové a fascinující informace mnozí novináři sklonili hlavy a škrábali poznámky do zápisníků nebo ťukali do notebooků.

Když Ainslie skončil, otázal se mužský hlas: „Kdo ty symboly dešifroval?“

„Na to odpovím já,“ pravil Serrano. „Tady seržant Ainslie, podle toho byli vytipováni podezřelí, mezi nimi i Elroy Doil.“

Novinářský veterán z jednoho deníku se zeptal: „Seržante Ainslie, je pravda, že jste byl kdysi knězem?“

Ainslie doufal, že toto téma se nedostane na přetřes. Protože svou minulost nezastíral, pár lidí mimo policejní kruhy o tom vědělo. Nezbývalo než odpovědět: „Ano, to je pravda a tentokrát mi to pomohlo.“

Následoval ženský hlas. „Proč jste opustil dráhu kněze a stal se policistou?“

„Vzdal jsem se kněžství z vlastního svobodného rozhodnutí. Ryze osobní důvody mojí volby nejsou z hlediska případu důležité, proto se o nich nebudu šířit.“ Usmál se. „Ale pro své případné životopisce uvádím, že jsem nepodlehl neřestem, následné přijetí u policie to potvrzuje.“ Navzdory všeobecné vážnosti se účastníci tiskové konference srdečně zasmáli.

Mnozí novináři znervózněli, aby informační bomba nevybuchla někde dřív, oficiální část tiskové konference krátce nato skončila, někteří reportéři a televizní štáby zůstali a dělali interview s jednotlivými protagonisty v angličtině i španělštině. Zvláštní zájem projevili o Ainslieho, kterého zdrželi na místě dalších čtyřicet minut. I potom ho novináři provázeli k autu, natáčeli a kladli mu otázky.

Téhož večera a v následujících dnech se Malcolmovi Ainsliemu dostalo velké pozornosti televize, jeho vystoupení pronikla do popředí zpravodajství, novináři je opakovali a konfrontovali s vývojem událostí. O příběhu Cynthie Ernstové informovala celonárodní televizní síť - a rovněž ta se opírala hlavně o vyjádření Ainslieho. Pořad NBC „Nightline“ věnoval značný prostor tajemným symbolům na místech činu a jejich biblické interpretaci, jeho hvězdou byl opět Ainslie.

Noviny se zeširoka rozepsaly o rodině Ernstových a neopomněly ani Ainslieho kněžství. Jeden zvídavý novinář zjistil, že se stal doktorem filozofie a získal pověst učence, podpořenou spoluautorstvím knihy *Vliv civilizace na vývoj víry*, a i tato informace obletěla celou zemi. Ainslieho slávu šířily časopisy *Newsweek* a *Time*, nedělní magazín *Parade* mu věnoval rozsáhlý článek S titulkem NĚKDEJŠÍ KNĚZ A UČENEC ÚSPĚŠNOU DETEKTIVNÍ HVĚZDOU.

Filmoví a televizní producenti bombardovali miamskou policii telefonáty a sondovali další možnosti využití tématu, čímž stavěli na hlavu Serranovu předpověď, že z debaklu jménem Ernstovi nikdo nevyjde s kytičkou. Ainslie ji očividně získal.

„Přál bych si, aby to skončilo, namouduši,“ svěřil se Ainslie Leovi Newboldovi.

„Z toho, co jsem zaslechl, se zdá, že nejvyšší šarže mají stejné přání,“ přiznal Newbold.

Přes řadu důvodů ke znepokojení se všem čelným představitelům nesmírně ulevilo, že se nebude konat děsivý soudní proces s Cynthií Ernstovou.

Několik dnů po tiskové konferenci se Ainslie svěřil Leovi Newboldovi s úmyslem odejít z oddělení vražd. Newbold projevil porozumění. Mnoho detektivů zvolilo stejnou cestu, uznávalo se, že dlouholetá služba v oddělení vražd vyvolává emocionální napětí a může způsobit trvalé psychické poruchy. Zatímco Ainslie čekal na jednání o novém pracovním zařazení, Newbold mu nepřiděloval aktuální případy, ale přeřadil ho ke skupině pro pomníky - dávné neobjasněné vraždy přešetřované pomocí nových technologií -, což je efektivní, ale ne tak psychicky náročná práce.

Po třech týdnech se Newbold zastavil u Ainslieho psacího stolu a řekl: „Chce s vámi mluvit Figueras."

„Vítejte, seržante Ainslie!" pozdravila ho Teodora Hernandezová, sekretářka majora Figuerase, velitele kriminální služby, když vstoupil do její kanceláře. „Prokázal byste mi laskavost, než půjdete dál?" zeptala se.

„Pokud je to v mých silách, samozřejmě, Teo."

„Moje děti na vás koukají v televizi a čtou o vás. Když jsem se zmínila, že vás znám, zajásaly a prý jestli bych jim nesehnala váš autogram." Podávala mu dvě bílé kartičky a propisku. „Byl byste tak hodný?"

„Nejsem žádná slavná osobnost," rozpačitě zaprotestoval.

„Ale ano, jste! Na jednu kartičku napište ‚Petře`, na druhou ‚Justovi`."

Ainslie převzal kartičky a propisku, napsal věnování a podepsal se. Předal všechno sekretářce.

„Dneska večer budu doma hrdinkou já," řekla Teodora, když ho vedla ke dveřím šéfovy kanceláře, které, jak si všiml, byly pootevřené.

Jen Ainslie vešel, Mark Figueras vstal a zazubil se. „Vida, naše slavná osobnost! Jak se v té kůži cítíte?"

„Úplně mě to vyvedlo z konceptu," odpověděl Ainslie a ušklíbl se.

„To tak brzy neustane. Dá se s tím žít?"

„Snad to vydržím. Ale jak to snášejí policejní kruhy, pane?"

„Časem by mohly vzniknout problémy." Figueras přezíravě mávl rukou. „Ale zanechme formalit, Malcolme. Dostal jsem za úkol s vámi pohovořit mezi čtyřma očima. Přesto ovšem nejdřív jednu formalitu splnit musím. Od této chvíle jste poručíkem." Podal Ainsliemu ruku. „Blahopřeju. Přichází to možná trochu pozdě, ale rozhodně zaslouženě."

Ainslie přemítal, co bude následovat. Povýšení ho těšilo, zatoužil zatelefonovat Karen a podělit se s ní o radost. Ale musel vyčkat, co mu sdělí Figueras.

„Z hlediska osobní perspektivy hovoří všechno ve váš prospěch, Malcolme, a nabízí se vám několik možností, většinou odpovídajících vašemu zaměření. Především se můžete stát velitelem oddělení vražd." Ainslie se zatvářil překvapeně a Figueras pokračoval: „Leo Newbold bude povýšen na kapitána a pověřen jinými úkoly. Vy byste normálně taky přešel jinam, ale v oddělení vražd jste dosahoval vynikajících výsledků a pokud byste si přál, učinili bychom výjimku."

„Ne, děkuju." Ainslie zavrtěl hlavou. „Řekl jsem Leovi, proč chci odejít z oddělení."

„Neoficiálně jsem se tom dověděl a chápu vás. Chtěli jsme vás ovšem seznámit se všemi možnostmi."

Plurál byl příznačný. Cokoli Figueras pronesl, pocházelo shora.

„Dobrá, uvažme vaši budoucnost u policie," pokračoval šéf kriminálky. „Dosáhl jste hodnosti poručíka v jedenačtyřiceti letech. Za tři roky můžete být kapitánem, potom podle náčelníkova uvážení majorem, což není tak jisté, a to všechno trochu pozdě ve srovnání s ostatními, protože jste začínal u policie starší než většina z nás. Možná byste se stal v šestačtyřiceti, po patnácti letech služby, majorem, víte ovšem, že míst nahoře je málo a konkurence velká. *Třeba* byste se dostal výš, ale do penze byste stejně odcházel maximálně jako major. Mluvím s vámi upřímně, Malcolme."

„Vážím si toho."

„Posuďme ještě jeden aspekt - a opět na rovinu. Nedávno jste upoutal větší pozornost veřejnosti než pravděpodobně kdokoli v dějinách miamské policie. Jedna stránka věci je, že jste v oddělení vražd odvedl obrovský kus práce. Ale média věnovala větší pozornost vašemu původnímu vzdělání a kněžské minulosti, což předurčuje mnohé i do budoucna."

Ainslie vytušil, co přijde.

„Vzhledem k takové pozornosti, Malcolme, cokoli odnynějška uděláte jako policista, toho si média všimnou a pravděpodobně to zveličí. Na tom není nic špatného, ale po pravdě řečeno, městskou policii by to mohlo vystavit do nepříjemné situace. Jak víte, málokdo z našich kruhů se těší trvalé pozornosti veřejnosti, a to včetně náčelníka - většina obyvatel Miami ani neví, jak se jmenuje. Tak tomu vždycky bylo a většina z nás by ráda, aby to tak zůstalo.“

„Ujasněme si to,“ řekl Ainslie. „Přes všechno, co se stalo - mé povýšení a tak dále -, si vlastně přejete, abych odešel od policie?“

„Jestli jste to tak pochopil, pak jsem zkazil, co se dalo, protože to je to poslední, co bych vám chtěl sdělit,“ rychle vysvětloval Figueras. „Ale většina z nás se domnívá, že to, čeho tu můžete dosáhnout, prostě neodpovídá vašim schopnostem. Považovali bychom za optimální, kdybyste přešedlal na něco pro vás výhodnějšího, kde byste lépe využil svého mimořádného talentu.“

„Potíž je v tom, že jsem v poslední době moc nečetl inzeráty v rubrice Zaměstnání - nabídka,“ řekl Ainslie. „Vypadá to, že jsem měl.“

Figueras se rozesmál. „Nabídka, to je to, oč tu běží. K tomu od počátku naší debaty mířím - jistá organizace mimo policii se spojila s naším náčelníkem, se starostou a možná dalšími vlivnými lidmi a má pro vás nabídku. Velmi o vás stojí, a to za mimořádně výhodných podmínek.“

„Znám tu organizaci, respektive toho, kdo ji reprezentuje?“ zeptal se zmateně Ainslie.

„Pravděpodobně ne. Osobou, která projevila intenzivní zájem, je předseda dozorčí rady Jihofloridské univerzity.“ Figueras mrkl na papír, který ležel před ním. „Doktor Hartley Allardyce. Souhlasíte se schůzkou?“

Život je plný nečekaných zvratů a přemetů, napadlo Ainsliecho. „Co jiného může říct než ano?“ odpověděl.

6.

„MOŽNÁ VÁS TO PŘEKVAPÍ, doktore Ainslie, ale hodně o vás na naší univerzitě mluvíme, hlavně od doby, co jste se proslavil neobyčejnými schopnostmi a vzděláním,“ řekl Hartley Allardyce.

„Ano, to mě překvapuje,“ odtušil Ainslie. „V poslední době mě překvapuje skoro všechno.“

Od rozhovoru s majorem Markem Figuerasem uběhly tři dny. Teď Ainslie a Allardyce večeřeli v miamském City Clubu. Ainsliemu připadalo divné, že mu někdo říká „doktore“. I když to odpovídalo jeho diplomu, nikdo ho tak neoslovil léta, neužíval titulu ani jako kněz. Ale za současných okolností...

Doktor Allardyce se zřejmě rád poslouchal. Pokračoval: „Veřejnost odjakživa miluje hrdiny a vy jste se jím objasněním těch odporných zločinů stal. Přitom jste uspěl především díky mimořádnému intelektuálnímu úsilí, využil jste své erudice, proto vás pedagogové včetně mě obdivují.“

Ainslie se rozpačitě usmál a poděkoval.

Allardyce mávnutím ruky Ainsliecho umlčel. „To, že jste se stal populárním, nemohlo přijít ve vhodnější chvíli pro mě i pro ty, které zastupuje. A doufám i pro vás.“

Hartley Allardyce byl impozantní osobnost. Hezký opálený muž sebevědomého chování s vlasy prokvetlými stříbrem se uměl nakažlivě smát. Narodil se jako bohatý a své hmotné statky rozšířil jako ředitel mezinárodního investičního fondu, čímž obohatil i jiné. Zároveň se intenzivně zajímal o vysoké školství, jmenovitě o Jihofloridskou univerzitu.

„Jsem šest let předsedou dozorčí rady Jihofloridské univerzity,“ vysvětloval. „Po celou dobu usiluje o rozšíření výuky o srovnávací teologii. Máme samozřejmě katedru teologie a filozofie, ale srovnávací metody se tam neaplikuji do té míry, jak bych si přál.“

Allardyce se odmlčel jen na tak dlouho, než jim číšník naservíroval hlavní chod, filet mignon s béarnskou omáčkou. „Mimochodem, doufám, že jsem vybral správné vino. Je to Opus One, společný produkt dvou nejlepších vinařů na světě - Roberta Mondaviho z Napa Valley a Philippa de Rotschilda z Bordeaux. Ochutnejte.“

„Je vynikající,“ potvrdil podle pravdy Ainslie. Slyšel o tomto slavnému druhu vína, ale ze seržantského platu si ho nemohl dovolit.

„Přejdu k věci, kvůli které jsme se sešli,“ pravil Allardyce. „*Většina* univerzitních studentů dnes volí takzvané atraktivní obory: ekonomii, práva, medicínu, techniku. Rád bych představil mladé generaci jinou hodnotu, a to srovnávací teologii.

Všechna náboženství, každé po svém, vypovídají víc než tradiční historiografie o dobách, ve kterých lidé žili, o myšlenkovém světě určité epochy a společnosti. O strachu, nadějích a radostech, o tom, čeho se vědomě či podvědomě báli, otázky kolem smrti, jestli je něco po ní anebo jen zapomnění, tyhle věci člověka trápí ze všeho nejvíc. Pijte, doktore Ainslie, objednám další víno.“

„Ne, děkuju. Takhle se cítím výborně. Ale než se dostaneme dál, rád bych něco řekl.“

„Vést monolog je to poslední, co si přeju. Prosím, povídejte.“

„Měl byste vědět, doktore Allardyci, že srovnávací teologie mě sice odedávna fascinovala a tak je tomu dodnes, ale že *nevěřím* v žádné náboženství. A to už dlouho.“

„Já vím - a na tom nezáleží,“ řekl Allardyce. „To zaručuje větší objektivitu. Opravdu si nedáte ještě víno?“

„Opravdu ne, děkuju.“

„Vytáhl jsem vás sem proto, že jsem nedávno získal nějaké peníze a chci vybudovat na univerzitě významné teologické a filozofické centrum. Podstatná část prostředků, řádově ve výši několika milionů dolarů, pochází od osoby z okruhu mých osobních přátel. Nicméně když se tento člověk dočetl o vás a vaší jedinečné kvalifikaci, svůj dar podmínil : Kromě finančního zajištění výstavby nové budovy pokryje plat vysoce kvalifikovaného profesora srovnávací teologie. A chce, abyste se jím stal vy.“

Ainslie vyvalil oči. „To myslíte vážně?“

„Naprosto.“

„Smím se zeptat, kdo je ten mecenáš?“

Allardyce zavrtěl hlavou. „Lituju. Bohatí dárci někdy radějí zůstávají v anonymitě, v dnešní době pro to existuje řada důvodů. Zatímní návrh smlouvy na zmíněné místo univerzitního pedagoga zní na tři roky s ročním příjmem sto tisíc dolarů. Odpusťte, že hovořím o penězích, ale někdy je to nutné.“

Ticho trvalo několik vteřin, načež Ainslie řekl: „Všechno odpuštěno, doktore. Snad bych si *dal* ještě kapku vína.“

„Bude třeba zařídit několik formalit,“ pravil o chvíli později Allardyce. „Ale to všechno se zvládne.“

Karen nová perspektiva nadchla. „Ach, miláčku, ber to! Je to pro tebe jako stvořené. Jsi v tom oboru autorita a umíš učit. Neřekla jsem ti to, ale po tom, co se stalo na radnici, jsem zatelefonovala Ruby Boweové a poděkovala jí - za sebe, za Jasona. Mimo jiné mi pověděla, jak mladí detektivové oceňují, co jsi je naučil a že si tě všichni moc váží.“

„Musím ještě uspět u pár pohovorů, než si plácneme,“ připomněl jí.

„Ty to dokážeš.“

Následovala řada pohovorů, nejdůležitější s děkanem univerzity dr. Gavinem Lawrencem, mužem malé postavy a tichého hlasu, nicméně energického a seriózního vystupování. Děkan vzhlédl od Ainslieho osobních materiálů a prohlásil: „Jste pro tuto dráhu dokonale akademicky připraven.“

„Musím se vám ovšem s něčím svěřit.“ Ainslie přiznal jako Allardycovi své bezvěrectví.

„To jsem se tu dočetl,“ Děkan poklepal na spis. „Hartley sepsal zprávu a uvedl, že sí váží vaší poctivosti. Já taky. A souhlasím, že to není žádná překážka.“ Lawrence se opřel o lokty a při řeči se konečky prstů jedné ruky dotýkal konečků prstů druhé. „Ostatně slýchám, že víra našich profesorů teologie a filozofie slábne v přímé úměře k tomu, jak se rozšiřuje jejich vědění, v posledních dvou desetiletích se to projevuje zvlášť markantně. To se stává.“

„A stalo se i mně.“

„Na tom nezáleží, protože na naší fakultě se prostě na víru *neptáme*. Samozřejmě nám záleží na vzdělání a pedagogickýeh předpokladech. V tom si snad rozumíme.“

Ainslie přikývl. „Dokonale.“

„Chci se vás zeptat na něco jiného. Čas od času bychom rádi uspořádali veřejné přednášky na téma, které ovládáte. Domnívám se, že vaše jméno by přilákalo hodně lidí, a kdybychom vybírali vstupné...“ Děkan se laskavě usmál a přešel k Ainslieho tříleté smlouvě. „Pokud všechno dobře dopadne, zřídíme tu v krátké době samostatnou fakultu, pak snad nepodlehnete námluvám jiných institucí. Pouto učitele ke škole upevňuje i to, když ho studenti mají rádi, a mám dojem, že vás sí oblíbí. Studenti jsou vlastně klíč ke všemu.“

Děkan se odmlčel a pak řekl: „Zeptám se ještě na něco. Povězte mi, jak si představujete výuku srovnávací teologie.“

Ainsliho to nepříjemně zaskočilo. „Zatím jsem nepracoval na přípravách...“

„Nevadí, zkuste to spatra.“

Ainslie se nakrátko zamyslel. „Jako učitel se budu držet skutečnosti, veškerých známých fakt. Jak jste sám uvedl, zejména v posledních dvaceti letech se rozšířilo a proměnilo vědění o náboženstvích, což vyžaduje zkoumání. Hodlám se vyhnout soudům. Ať si studenti utvoří z nabídnutých možností vlastní názor. Nebudu nikoho obracet na nevíru. To s opravdovým studiem teologie nejde dost dobře dohromady.“

Lawrence zamyšleně přikyvoval. „A z hlediska celkového vzdělání - všeobecného univerzitního vědomostního základu - jaké místo připisujete srovnávací teologii?“

„Bezpochyby se v ní zrcadlí dějinný pohyb - dějiny lidstva za víc než pět tisíc let. Za tuto dobu náboženství zpusobilo nesčetně změn, podnítilo rozvoj i zkázu, války a mír, nastolilo spravedlnost i tyranii. Většina náboženství má své svaté a lotry. Ti na nejvyšších místech náboženství *využívali* - panovníci, politikové, vojevůdci, ziskuchtivci - většinou k tomu, aby získali a upevnili svoji moc.“

„Náboženství má pochopitelně pozitivní a negativní stránky. V jakém jsou podle vás poměru? Co převažuje? Není to výzva k rozsouzení?“

„Pokud ano, nejsem ten, kdo se o to pokusí, a pochybuju, že by to někdo chtěl učinit. Vím však, že bez ohledu na hodnocení úlohy náboženství v dějinách nic jiného tak všeobsáhle neuchvátilo a vytrvale neprovázelo lidstvo různými epochami.“ Ainslie se usmál. „Myslím, že jen toto poukazuje na důležitost srovnávací teologie pro moderní vzdělání a život.“

Nastalo ticho, pak děkan řekl: „Výborně! Děkuju, doktore Ainslie, až zahájíte přednášky, počítejte se mnou jako s dychtivým posluchačem.“

Rozloučili se srdečně. „Pokud vím, Hartley ve svém domě uspořádá večírek pro vás a vaši paní, aby vás seznámil s ostatními. Těším se, že vás tam oba uvidím.“

Když se definitivně rozhodlo o jeho nástupu na Jihofloridskou univerzitu, Ainslie podal na policii výpověď a během posledních dnů v oddělení vražd ho tam navštívilo mnoho lidí, kteří ho znali, včetně vysokých důstojníků, aby mu popřáli všechno dobré. Za deset let služby dostane penzi - ne velkou, ale jak řekl Karen, „stačí to, abychom si občas koupili láhev Opus One“. Ainslie nevyužil výsady, aby si jako ten, kdo opouští policii, ponechal svého automatického glocka. Vrátil pistoli do zbrojnice. Užil si střelných zbraní dost na celý život, nechtěl mít bouchačku doma, v neposlední řadě kvůli dětem.

Karen vzrušeně prožívala všechno nové. Těšila se, Malcolm bude mít víc času pro ni, pro Jasona a pro druhé dítě, které se narodí za čtyři měsíce. Nedávno se díky ultrazvuku dověděli, že čekají holčičku. Rozhodli se, že jí dají jméno Ruby.

Epilog

Konečně nastal den uvítacího večírku v domě Hartleyho Allardyceho. Očekávalo se víc než sto hostů.

„Asi jsem to trochu přehnal," vysvětloval Allardyce Malcolmovi a Karen, když přijeli do jeho rozlehlého, pitoreskního sídla v tudorském stylu v Coral Gables. „Nejdřív jsem rozeslal šedesát pozvánek, jenže se to rozkřiklo a chtělo se s vámi seznámit tolik lidí, že jsem musel počet pozvaných zvýšit."

Zatímco rozmlouvali, do elegantně zařízeného sálu s vysokým stropem a širokými dveřmi otevřenými do zahrady přicházeli první hosté. Najatí členové univerzitní pořádkové služby organizovali venku parkování. Uvnitř obcházeli číšníci s vybranými předkrmy a šampaňským Dom Pérignon.

„Hartley umí všechno ohromně zorganizovat, že?" zaslechl Ainslie z úst vysoké blondýny - a nemohl nesouhlasit. Jeho í Karen dokonale zaměstnávalo představováni, neboť dr. Allardyce k nim neustále přiváděl nové a nové hosty. V překotném tempu se seznámili s rektorem Jihofloridské univerzity, několika členy dozorčí rady, prorektory, děkany, proděkany a významnými profesory. Mimo jiné i s univerzitním profesorem kriminologie dr. Glenem Milburym. „Když se moji studenti dověděli, že se s vámi setkám, uložili mi, abych se vás na něco zeptal," řekl. „Prý jestli byste si na chvíli nechtěl odpočinout od náboženství a přijít mezí nás? Zaručuju plnou posluchárnu." Ainslie slíbil, že vyhoví.

Mezi pozvanými byly i politické osobnosti. Dostavili se dva komisaři magistrátu, očekával se příjezd starosty. Členka Kongresu živě konverzovala se skupinkou lidi, a právě když do sálu vstoupil náčelník policie v civilu, Hartley Allardyce se opět přiblížil k Ainsliemu a jemně mu stiskl paži.

„Je tu někdo, kdo by se s vámi zvlášť rád setkal," řekl a vedl Ainslieho na druhý konec sálu. „Štědrostí té osoby vděčíme za poskytnutí prostředků na výstavbu nové budovy a samozřejmě i finanční dotování srovnávací teologie. Přece jen se rozhodla vystoupit z anonymity."

Prokličkovali mezi několika skupinkami a došli k vysokému oknu, u něhož stála atraktivní, dokonale oblečená žena. „Mohu vám představit doktora Malcolma Ainslieho, paní Davanalová?"

„My se vlastně známe, Hartley," pravila Felicia s úsměvem. „Dokonce se dá říct, že jsme dávní přátelé."

Setkání s Felicií, tak nečekané, Ainslieho zaskočilo a na okamžik mu vyrazilo dech. *Tatáž svůdná, krásná Felicia, která lhala, že zavraždili jejího manžela, dokud Ainslie nedokázal, že spáchal sebevraždu... Felicia, která mu nabídla místo v říši Davanalových s dost otevřeným návrhem, že by jejich vztah mohl zdůvěrnět... a o níž společenský vševěd Beth Embryová věštecky prohlásila: „Felicia muže přímo požírá... Jestli na tebe dostala chuť, pokusí se o tebe znovu."*

„Netušil jsem..." vydechl. Allardyce diskrétně odplul.

„O to mi taky šlo," přiznala Felicia. „Napadlo mě, že kdybyste tušil, možná byste nabídku nepřijal. Vzpomínáte, Malcolme? Předpověděla jsem, že naše cesty se jednou zase zkříží."

Natáhla paži, dotkla se jeho ruky, lehce po ní přejela prsty a jako kdysi její dotek obsahoval rafinovaný příslib. Malcolma opět zachvátila smyslová bouře. Uvědomil si, že něco podobného zažíval zpočátku s Cynthií.

Přes celý sál zaslechl Karenin hlas a smích. Pohlédl tím směrem a jejich oči se setkaly. Vycítila náhlou vlnu pokušení, která ho zaplavila? Pochyboval o tom, ale nebyl si jist.

„Měli bychom se opravdu brzy setkat," řekla Felicia. „Ráda bych se seznámila s vaší představou přednáškových cyklů. Smím vás pozvat příští týden do svého domu na oběd, dejme tomu v úterý?"

Ainslie vážil odpověď. V životě se neustále některé dveře otevírají a jiné zavírají. Tyto byly dokořán. Zcela očividně. „Poskytnete mi čas na rozmyšlenou?" odpověděl otázkou.

Felicia se znovu usmála. „Přijďte... prosím."